

ВИКТОРИЯ АЙВЯРД СТЪКЛЕНИЯТ МЕЧ

Част 2 от „Алена кралица“

Превод от английски: Деница Райкова, 2016

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Трепвам. Парцалът, който тя ми дава, е чист, но въпреки това има мирис на кръв. Не би трябвало да ме е грижа. Целите ми дрехи вече са в кръв. Червената е моя, разбира се. Сребърната принадлежи на мнозина други: Еванджелин, Птолемей, лорда нимфа, всички онези, които се опитаха да ме убият на арената. Предполагам, че част от нея е и на Кал. Той кървеше обилно на пясъка, посечен и насинен от нашите кандидат-екзекутори. Сега седи срещу мен, забил поглед в краката си и оставил раните си да започнат бавния процес на естественото заздравяване. Хвърлям поглед към едно от множеството порязвания по ръцете си, вероятно от Еванджелин. Все още прясно и достатъчно дълбоко да остави белег. Част от мен изпитва наслада от мисълта. Тази назъбена дълбока рана няма да бъде заличена като с магия от студените ръце на лекувател. С Кал вече не сме в Сребърния свят с някого, който просто да премахне заслужените ни белези. Спасихме се. Или поне аз се спасих. Веригите на Кал неумолимо напомнят за пленничеството му.

Фарли ме побутва по ръката, докосването ѝ е изненадващо внимателно.

— Скрый си лицето, Мълниеносно момиче. Те търсят точно това.

Като никога се подчинявам. Другите следват примера ми, закриват устите и носовете си с парчета червен плат. Кал е последният, който не е покрил лицето си, но не задълго. Не се съпротивлява на Фарли, когато тя връзва маската му, прави го да изглежда като един от нас.

Де да беше.

Електрическо жужене подпалва кръвта ми и ми напомня за пулсиращия, пронизително скърцащ Подземен влак. Той ни носи неумолимо напред към град, който някога е бил убежище. Влакът препуска, прелита с писък по прастарите релси като Сребърен суифт, който тича по открит терен. Вслушвам се в стържещия метал, чувствам го дълбоко в костите си, където се настанява студена тъпа болка.

Яростта ми, *силата* ми на арената ми се струват като далечни спомени, оставящи след себе си единствено болка и страх. Трудно ми е да си представя какво ли си мисли Кал. Той загуби всичко, *всичко*, което някога му е било скъпо. Баща, брат, кралство. Нямам понятие как успява да се владее, неподвижен е, ако не се брой люшкането на влака.

Не е нужно никой да ми казва защо сме се разбързали. Фарли и нейните гвардейци, изопнати като жица, са достатъчно обяснение за мен. *Все още бягаме.*

Мейвън дойде от тази посока преди и ще го направи отново. Този път — с яростта на войниците си, майка си и новата си корона. Вчера той беше принц; днес е крал. Мислех, че е мой приятел, мой годеник, сега знам по-добре.

Някога му се доверявах. Сега осъзнавам, че трябва да го мразя, да се боя от него. Той помогна баща му да бъде убит заради короната и обвини брат си за престъплението. Знае, че радиацията около разрушения град е лъжа, номер, и знае къде води влакът. Убежището, което Фарли е построила, вече не е безопасно, не и за нас. *Не и за теб.*

Като нищо може вече да влизаме с пълна скорост в капан.

Някой ме обгръща здраво с ръка, почувствал безпокойството ми. *Шейд*. Все още не мога да повярвам, че брат ми е тук, жив и най-странното от всичко — същият като мен. Червен и Сребърен — и по-силен и от едните, и от другите.

— Няма да им позволя да те заловят отново — промърморва той толкова ниско, че едва го чувам. Предполагам, че верността към когото и да било, освен „*Алената гвардия*“, дори към близките, не се допуска. — Обещавам ти.

Присъствието му е успокояващо, притегля ме назад във времето. Отвъд вземането му в армията, до една дъждовна пролет, когато още можехме да се преструваме, че сме деца. Не съществуваше нищо, освен калта, селото и глупавия ни навик да пренебрегваме бъдещето. Сега бъдещето е всичко, за което мисля, докато се питам по какъв ли тъмен път са ни повели постъпките ми.

— Какво ще правим сега? — отправям въпроса към Фарли, но очите ми намират Килорн. Той стои до рамото ѝ, предан пазител със стиснатата челюст и окървавени превръзки. Само като си помисля, че не толкова отдавна беше чирак на рибар. Подобно на Шейд, изглежда неуместно като призрак от някакво време преди всичко това.

— Винаги има място, където да избягаме — отвърща Фарли, съсредоточена повече върху Кал, отколкото върху каквото и да е друго.

Очаква той да се бори, да се съпротивлява, но Кал не прави нито едно от двете.

— Дръж я — казва Фарли, обръщайки се отново към Шейд след един дълъг миг. Брат ми кимва и усещам тежестта на дланта му върху рамото си. — Не можем да я загубим.

Не съм пълководец или тактик, но основанията й са ясни. Аз съм малкото Мълниеносно момиче — живо електричество, жива мълния в човешки облик. Хората знаят името ми, лицето ми и способностите ми. Аз съм ценна, аз съм *могъща* и Мейвън ще направи всичко, за да ми попречи да отвърна на удара. Нямам представа как брат ми може да ме защити от коварния нов крал, макар да е като мен, макар да е най-бързото същество, което съм виждала някога. Но трябва да вярвам дори и да ми се струва истинско чудо. В края на краищата виждала съм толкова много невъзможни неща. Поредното бягство ще е най-малкото от тях.

Щракането и плъзването на пистолетни дула отекват надолу по влака, докато Гвардията се приготвя. Килорн се премества и застава над мен, олюлява се леко, с ръка, здраво стиснала пушката, праметната през гърдите му. Хвърля поглед надолу с меко изражение. Опитва се да се ухили, да ме разсмее, но яркозелените му очи са сериозни и уплашени.

За разлика от него Кал седи тихо, почти спокойно. Макар че има най-много причини да се бои — окован във вериги, заобиколен от врагове, преследван от родния си брат, изглежда напълно спокоен. Не съм изненадана. Той е войник по рождение и възпитание. Войната е нещо, с което е наясно, а сега безспорно сме във война.

— Надявам се, че не планираш да се биеш — казва, проговорил за пръв път от много време. Очите му са приковани върху мен, но хапливите му думи са за Фарли. — Надявам се, че не планираш да бягаш.

— Пести си дъха, Сребърен — тя изопва рамене. — Знам какво трябва да правим.

Не мога да попреча на думите да изригнат:

— Той също. — Гневният поглед, който тя насочва към мен, ме изгаря, но съм се справяла и с по-лошо. Дори не трепвам. — Кал знае

как се бият те, знае какво ще направят, за да ни спрат. Използвайте го.

Какво е чувството да бъдеш използван? Той ми изсъска тези думи в затвора под Кулата на костите и от това ми се прииска да умра. Сега е само леко парене.

Тя не казва нищо и това е достатъчно за Кал.

— Ще имат кученца — казва той мрачно.

Килорн се засмива високо.

— Цветя ли?

— Въздушни джетове — казва Кал с искрящи от отвращение очи. — Оранжеви криле, сребристи корпуси, само един пилот, лесни за маневриране, идеални за атака в градски условия. Всеки пренася по четири ракети. По една ескадрила, това прави четирийсет и осем ракети, които ще трябва да надбягате, плюс лека амуниция. Можете ли да се справите с това?

Думите му са посрещнати единствено от мълчание. *Не, не можем.*

— А кученцата са най-малката ни грижа. Те само ще кръжат, ще отбраняват определен периметър, ще ни задържат на място, докато пристигнат сухопътни войски.

Той навежда очи, мисли бързо. Пита се какво би направил, ако беше от другата страна на тази история. Ако той беше крал вместо Мейвън.

— Ще ни обкръжат и ще поставят условия. Мер и аз в замяна на вашето бягство.

Още една саможертва. Бавно си поемам въздух през зъби. Тази сутрин, вчера преди цялото това безумие щях с радост да се пожертвам, за да спася само Килорн и брат си. Сега обаче... сега знам, че съм специална. Сега не могат да ме загубят.

— Не можем да се съгласим на това — казвам. Горчива истина. Погледът на Килорн е тежък, но не вдигам очи. Не мога да преглътна присъдата му.

Кал не е толкова суров. Кимва, че е съгласен с мен.

— Кралят не очаква да отстъпим — отвърща той. — Джетовете ще посипят върху нас амунициите, а останалите ще прочистят оцелелите. Няма да е много различно от касапница.

Фарли е гордо същество дори сега, когато е ужасно притисната в ъгъла.

— Какво предлагаш? — пита тя, като се навежда над него. От думите ѝ се процежда презрение. — Тотална капитулация?

Нещо като отвращение преминава по лицето на Кал:

— Мейвън все пак ще ви убие. В килия или на бойното поле, няма да остави никого от нас жив.

— Тогава по-добре да умрем, сражавайки се — гласът на Килорн прозвучава по-силно, отколкото е редно, но пръстите му потрепват. Изглежда като останалите бунтовници, готов да направи всичко за каузата, но приятелят ми още се страхува. Все още момче, на не повече от осемнайсет, с твърде много причини да живее и твърде малко желание да умре.

Кал изсумтява насмешливо при неискреното, но дръзко изявление на Килорн и въпреки това не казва нищо друго. Знае, че едно по-натуралистично описание на неизбежната ни смърт няма да помогне на никого.

Фарли не споделя мнението му и махва с ръка, като отпраща и двамата. Зад мен брат ми показва същата решимост.

Те знаят нещо, което не ни е известно — нещо, което все още не искат да кажат. Мейвън е научил всички ни каква е цената на погрешно оказаното доверие.

— Ние няма да сме тези, които ще умрат днес — е всичко, което изрича, преди да закрачи решително към предния край на влака. Ботушите му звучат като удари с чук по металния под, от всеки лъха упорита решителност.

Долавям със сетивата си как влакът забавя ход, преди да го почувствам. Електричеството отслабва, когато плавно влизаме в подземната гара. Не знам какво може да намерим в небесата над нас — бяла мъгла или въздушни джетове с оранжеви криле. Другите, изглежда, нямат нищо против, излизат от Подземния влак много решително. В мълчанието си въоръжените и маскирани членове на Гвардията изглеждат като истински войници, но аз знам по-добре. Не могат да се мерят с онова, което идва.

— Подготви се — гласът на Кал изсъсква в ухото ми и ме кара да потръпна. Напомня ми за отдавна минали дни, за танци на лунна светлина. — Не забравяй колко си силна.

Килорн си проправя път с рамо до мен и ни разделя, преди да успее да кажа на Кал, че силата и способността ми са единственото, в

което съм сигурна сега. Електричеството във вените ми може да е единственото нещо, в което имам доверие на този свят.

Искам да вярвам в „Алената гвардия“ и със сигурност — в Шейд и Килорн, но няма да си позволя, не и след кашата, в която ни вкараха моето доверие, моята *слепота* спрямо Мейвън. А за Кал не може и дума да става. Той е пленник, Сребърен, врагът, който би ни предал, ако можеше — ако имаше друго място, където да избяга.

Но въпреки това по някакъв начин нещо ме тегли обратно към него. Спомням си затрупаното с проблеми момче, което ми даде сребърна монета, когато бях нищожество. С този едничък жест той промени бъдещето ми и разруши своето.

И между нас има съюз — неловък, изкован в кръв и предателство. Ние сме свързани, ние сме обединени — срещу Мейвън; срещу всички, които ни измамиха; срещу света, който всеки момент ще се разкъса сам.

Очаква ни тишина. Сива, влажна мъгла виси над руините на Нарси и кара небето да се свежда толкова ниско, че мога да го докосна. Студено е, с есенен мраз — сезонът на промяна и смърт. Все още нищо не кръжи из небето, няма джетове, които да посипят разруха върху един вече разрушен град. Фарли задава рязко темпо, повежда ни от релсите към широкия, изоставен булевард. Останките приличат на зеещ каньон, по-сиви и разбити, отколкото си спомням.

Потегляме с маршова стъпка на изток по улицата към забуления в мъгла крайморски квартал. Високите, полусрутени постройките се привеждат над нас, прозорците им, подобни на очи, ни наблюдават, докато минаваме. В черупките на опустошените сгради и сенчести арки може да ни дебнат Сребърни, готови да избият „Алената гвардия“. Мейвън може да ме принуди да гледам, докато поваля бунтовниците един по един. Няма да ми предостави лукса на чиста, бърза смърт. *Или по-лошо*, помислям си. *Изобщо няма да ми позволи да умра.*

Мисълта смразява кръвта ми като докосване на Сребърен замразител. Колкото и много да ме е лъгал Мейвън, все пак познавам една малка частица от сърцето му. Спомням си как ме сграбчи през решетките на килия, вкопчи се в мен с треперещи пръсти. И си спомням името, което носи; името, което ми напомня, че в него все още бие сърце. *Името му беше Томас и го гледах как умира.* Не е

могъл да спаси онова момче. Но може да спаси мен по свой собствен извратен начин.

Не. Никога няма да му доставя удовлетворението от такова нещо. По-скоро ще умра.

Но колкото и да се опитвам, не мога да забравя сянката, за каквато го смятах, изгубения и забравен принц. Искан ми се онзи човек да беше истински. Искан ми се да съществуваше някъде другаде, освен в спомените ми.

Руините на Нарси отекват странно, по-тихи, отколкото би трябвало да са. Сепнато осъзнавам защо. *Бежанците са изчезнали.* Жената, която метеше планини от пепел, децата, криещи се в канавките, сенките на моите Червени братя и сестри — всички те са избягали. Не е останал никой, освен нас.

— Мисли си каквото искаш за Фарли, но знай, че не е глупава — казва Шейд, отговаря на въпроса ми, преди да успея да попитам. — Даде заповедта за евакуиране снощи, преди да се измъкне от Арчън. Мислеше, че ти или Мейвън ще проговорите, ако ви подложат на изтезания.

Сгрешила е. Нямаше нужда да изтезават Мейвън. Той даде доброволно информацията и ума си. Отвори ума си за майка си, остави я да рови из всичко, което види там: Подземния влак, тайния град, *списъка.* Сега всичко е на нейно разположение точно както той винаги е бил.

Колоната от войници на „*Алената гвардия*“ се простира зад нас, неорганизирана сбирщина от въоръжени мъже и жени. Килорн марширува точно зад мен със стрелкаци се очи, а Фарли е начело. Двама снажни войници държат Кал точно зад нея, стискат напрегнато ръцете му. С червените си шалове изглеждат като създания, които могат да ти докарат кошмари. Но вече сме толкова малко, може би трийсет, всичките — леко ранени. Толкова малко оцеляха.

— Не сме достатъчно, за да поддържаме този бунт, дори и да се измъкнем отново — прошепвам на брат си. Ниско надвисналата мъгла заглушава гласа ми, но той все пак ме чува. Тъглчето на устата му потрепва, иска му се да се усмихне.

— Това не е твоя грижа.

Преди да успея да го притисна, войникът пред нас спира. Не е единственият. В челния край на колоната Фарли вдига юмрук и гледа

гневно към сиво-синьото небе. Останалите следват примера ѝ, търсят нещо, което не можем да видим. Единствено Кал не вдига очи от земята. Той вече знае как изглежда съдбата ни.

Далечен, нечовешки писък пронизва мъглата. Този звук е механичен и постоянен, кръжи над главите ни. И не е единствен. Дванайсет сенки с форма на стрели прелитат с бясна скорост из небето, оранжевите им криле ту се връзват в облаците, ту се показват от тях. Никога не съм виждала въздушен джет, както трябва, не и от толкова близо или без прикритието на нощта, затова не мога да попреча на челюстта си да увисне, когато се появяват. Фарли лае заповеди към Гвардията, но не я чувам. Твърде заета съм да се вирам в небето и да гледам как над главите ни кръжи крилата смърт. Подобно на мотоциклета на Кал, летящите машини са красиви, от невъзможно извита стомана и стъкло. Предполагам, че в конструирането им е взел участие магнитрон — как иначе може металът да лети? Под крилата им искрят синкави двигатели, долавя се издайническият звук на електричество. Едва усещам тракането им като полъх на дъх по кожа, но са твърде далече, за да им въздействам. Мога само да гледам — в ужас.

Те свистят и се вият около остров Нарси, без нито за миг да нарушават кръга си. Почти мога да се престоря, че са безобидни, нищо повече от любопитни птици, дошли да видят заличените останки на един бунт. После над главите ни плавно преминава стрела от сив метал, след която се точи димна следа, движейки се почти прекалено бързо, за да я видя. Сблъсква се с една сграда надолу по булеварда и изчезва през счупен прозорец. Частица от секундата по-късно избухва червено-оранжево зарево и разрушава целия под на вече порутена сграда. Тя се разтърсва върху основите си, рухва върху хилядагодишни подпорни колони, които се пречупват като клечки за зъби. Цялата постройка се накланя и пада толкова бързо, че не може да е реално. Когато се срутва на улицата и препречва пътя пред нас, усещам тътена дълбоко в гърдите си. Облак от дим и прах ни връхлита челно, но не се прикривам. Вече е нужно повече от това, за да ме уплаши.

През сиво-кафявата мъгла Кал остава с мен, макар че похитителите му се снишават. Очите ни се срещат за момент и раменете му увисват. Това е единственият признак на поражение, който ще ми позволи да видя.

Фарли сграбчва най-близката жена от Гвардията и я вдига на крака.

— Разпръснете се! — изкрещява, като сочи уличките от двете ни страни. — На северната страна, към тунелите! — После обяснява и на помощниците си къде да отидат. — Шейд, към страната на парка! — Брат ми кимва, разбрал какво има предвид тя. Друга ракета се забива с пълна скорост в една близка сграда и удавя думите ѝ. Но е лесно да се сетим какво крещи.

Бягайте.

Част от мен иска да не отстъпва, да се съпротивлява, да се бори. Пурпурнобялата ми мълния със сигурност ще ме превърне в мишена и ще отклони джетовете от бягащата Гвардия. Бих могла дори да унищожа един-два самолета. Но това не може да стане. Аз съм по-ценна от останалите, по-ценна от червените маски и превръзки. Шейд и аз трябва да оцелеем — ако не за каузата, тогава заради другите. Заради списъка от стотици като нас — кръстоски, аномалии, чудаци, червено-сребърни невъзможни създания, които със сигурност ще загинат, ако се провалим.

Шейд знае това така добре, както и аз. Вплита ръката си в моята, хватката му е толкова здрава, че може да ми остави синини. Почти прекалено лесно е да бягам в крак с него, да го оставя да ме измъкне от широкия булевард и да ме въведе в непроходима сиво-зелена плетеница от високо израсли дървета, чиито клони се разперват по улицата. Колкото по-навътре влизаме, толкова по-гъсти стават, преплетени като деформирани пръсти. Хиляда години запуснатост са превърнали този малък участък в мъртва джунгла. Тя ни скрива от небето, докато вече само чуваме джетовете, които кръжат все по-близо и по-близо. Килорн никога не изостава. За миг мога да се престоря, че сме отново у дома, шляем се из Подпорите и си търсим забавлението и белята. Изглежда, намираме само белята.

Когато Шейд най-накрая спира с буксуване, с пети, оставящи следи в пръстта зад нас, успявам да хвърля поглед наоколо. Килорн спира до нас, насочил пушката си безполезно към небето, но никой друг не ни следва. Дори вече не виждам улицата или червените парчета плат, тичащи в руините.

Брат ми се взира нагоре през клоните на дърветата, наблюдава и чака джетовете да излетят от обхвата ни.

— Къде отиваме? — питам го задъхана.

Килорн отговаря вместо него:

— Реката — казва той. — А после океана. Можеш ли да ни пренесеш? — хвърля поглед към ръцете на Шейд, сякаш ясно може да види умението му в плътта му. Но силата на Шейд е заровена като моята, невидима, докато той не реши да я разкрие.

Брат ми поклаща глава:

— Не и с един скок, прекалено е далече. И бих предпочел да тичам, да си пестя силите — очите му потъмняват. — Докато наистина ни потрябват.

Кимвам в знак на съгласие. Знам от личен опит какво е да си изтощен от способността си, уморен до мозъка на костите си, почти неспособен да помръднеш, а какво остава пък да се биеш.

— Къде водят Кал?

Въпросът ми кара Килорн да трепне.

— Пет пари не давам.

— А би трябвало — изстрелвам в отговор, макар че гласът ми потреперва от колебание. *Не, не би трябвало. Нито пък ти. Ако принцът си е отишъл, трябва да го оставиш да си върви.* — Той може да ни помогне да се измъкнем от това. Може да се бие заедно с нас!

— Ще избяга или ще ни убие в мига, щом му дадем шанс — тросва се той, като смъква рязко шала си, за да разкрие гневното намръщено изражение отдолу.

Мислено си представям огъня на Кал. Той изгаря всичко по пътя си — от метал до плът.

— Можеше да те е убил вече — казвам. Не преувеличавам и Килорн го знае.

— Някак си мислех, че вие, двамата, ще надраснете препирните си — казва Шейд и се изпречва между нас. — Колко глупаво от моя страна.

Килорн изрича насилено извинение през стиснати зъби, но аз не правя нищо подобно. Съсредоточила съм се върху джетовете, оставила съм електрическите им сърца да бият до моето. Шумът им отслабва с всяка секунда, докато се отдалечават все повече и повече.

— Отдалечават се от нас. Ако ще тръгваме, трябва да го направим сега.

И брат ми, и Килорн ме гледат странно, но никой от двамата не възразява.

— Насам — казва Шейд, като сочи през дърветата. Малка, почти невидима пътека се вие през тях там, където пръстта е изметена, за да се покажат камъкът и асфалтът отдолу. Шейд отново обвинява ръка около моята, а Килорн се втурва напред, задава бързо темпо, което да следваме.

Клони жулят телата ни, свеждат се над стесняващата се пътека, докато става невъзможно да тичаме един до друг. Но вместо да ме пусне, Шейд ме стиска още по-силно. И тогава осъзнавам, че изобщо не ме стиска той. А въздухът, *светът*. Всичко, абсолютно всичко се стеснява в една-единствена светкавична, черна секунда. А после мигом се озоваваме от другата страна на дърветата и когато поглеждаме назад, виждаме Килорн да изниква от сивата китка дървета.

— Но той беше пред нас — промърморвам високо, като местя поглед напред-назад между Шейд и пътеката. Пресичаме по средата на улицата, над нас са небето и стелецият се дим. — Ти...

Шейд се ухилва. Действието изглежда неуместно на фона на далечното бръмчене на джетовете.

— Да кажем, че... скочих. Стига да се държите за мен, ще можете да ме придружите — казва той, а после ни повежда припряно в съседната уличка.

Сърцето ми бие лудо при знанието, че току-що се *телепортирах*, дотолкова, че е почти възможно да забравя тежкото ни положение.

Джетовете бързо ми напомнят. Нова ракета избухва на север, поваля една сграда с тътена на земетресение. Надолу по уличката се спуска вълна от прах, оцветява ни в още един пласт сиво. Димът и огънят вече са ми толкова познати, че почти не усещам мириса му дори когато пепелта започва да се сипе като сняг. Оставяме в нея отпечатъци от стъпките си. Навярно те ще са последните следи, които ще оставим.

Шейд знае къде да отиде и как да бяга. Килорн ни следва без проблем дори с пушката, която го притиска с тежестта си. Досега вече сме направили кръг и сме стигнали обратно до булеварда. На изток вихър от дневна светлина прониква през мръсотията и праха и донася със себе си солен дъх на морски въздух. На запад първата рухнала сграда лежи като повален великан, препречва всякакъв път за

отстъпление към влака. Счупени стъкла, железните скелети на сгради и странни, плоски, захабени, бели паравани се издигат около нас — дворец от руини.

Какво беше това?, запитвам се смътно. *Джулиан щеше да знае.* Дори само мисълта за името му ми причинява болка и аз отблъсквам усещането.

Още няколко червени парчета плат се стрелват из пепеливия въздух, аз търся с поглед познат силует. Но Кал не се вижда никъде и това ме кара да изпитвам такъв ужасен страх.

— Няма да тръгна без него.

Шейд не си прави труда да пита за кого говоря. Вече знае.

— Принцът идва с нас. Давам ти думата си.

Отговорът ми прорязва вътрешностите ми:

— Не се доверявам на думата ти.

Шейд е войник. Животът му е всичко друго, но не и лесен и болката не му е чужда. Въпреки това изявлението ми го наранява дълбоко. Виждам го в лицето му.

Ще се извиня по-късно, казвам си.

Ако това „по-късно“ настъпи.

Нова ракета минава плавно над главите ни и пада на няколко улици от нас. Далечният тътен на експлозия не заглушава по-грубия и по-ужасяващ шум, който се надига навсякъде около нас.

Ритъмът на хиляда маршируващи крака.

ВТОРА ГЛАВА

Въздухът се изпълва с гъста пелена от пепел, откупва ни няколко секунди, за да се взрем в приближаващата си участ. Силуетите на войници се движат надолу по улиците от север. Още не мога да видя пушките им, но една Сребърна армия не се нуждае от пушки, за да убива.

Други членове на Гвардията бягат пред нас, спринтират неударжимо надолу по булеварда. Засега изглежда, че може и да избягат, но накъде? Единствените варианти са реката и морето отвъд нея. Няма къде да отидем, няма къде да се скрием. Армията марширува бавно със странни тътрещи се крачки. Присвивам очи през прахта, напрегам се да ги видя. И тогава осъзнавам какво е това, какво е направил Мейвън. Шокът от осъзнаването заискрява в мен, *през мен*, принуждава Шейд и Килорн да отскочат назад.

— Мер! — изкрещява Шейд, наполовина изненадан, наполовина ядосан. Килорн не казва нищо, гледа ме как се поклащам на място.

Пръстите ми се сключват върху ръката му и той не трепва. Искрите ми вече ги няма — той знае, че няма да го нараня.

— Виж — казвам, като посочвам.

Знаехме, че войниците ще дойдат. Кал ни каза, *предупреди ни*, че Мейвън ще изпрати легион след въздушните джетове. Но дори Кал не би могъл да предвиди това. Само сърце, толкова коварно като това на Мейвън, би могло да измисли този кошмар.

Фигурите от първата редица не са облечени в облачно сивия цвят на сурово обучените Сребърни войници на Кал. Дори изобщо не са войници. Те са слуги в червени куртки, червени шалове, червени туники, червени панталони, червени обувки. Толкова много червено, че все едно кървят. А около краката им има железни вериги, които подрънкват по земята. Звукът стърже по слуха ми, удавя звука на въздушните джетове и ракетите и дори издаваните с рязък лаещ тон заповеди на Сребърните офицери, скрили се зад своята Червена стена. Веригите са всичко, което чувам.

Килорн настръхва, ръмжейки. Пристъпва напред, вдига пушката си, за да стреля, но оръжието се тресе в ръцете му. Армията все още е от другата страна на булеварда, твърде далеч за опитен стрелец дори и без наличието на жив щит. Сега е повече от невъзможно.

— Не трябва да спираме да се движим — промърморва Шейд. В очите му припламва гняв, но той знае какво трябва да се направи, какво трябва да се *пренебрегне*, за да останем живи. — Килорн, ела с нас веднага или ще те зарежем.

Думите на брат ми ме жегват, разбуджат ме от ужасеното ми вцепенение. Когато Килорн не помръдва, аз го хващам за ръката, шепна в ухото му с надеждата да заглуша веригите.

— Килорн — това е тонът, с който говорех на мама, когато братята ми заминаха на война; когато татко получаваше пристъп на затруднено дишане; когато нещата се разпадаха. — Килорн, не можем да направим нищо за тях.

Думите излизат със съскане през зъбите му:

— Не е вярно — хвърля поглед през рамо към мен. — Трябва да направиш *нещо*. Можеш да ги спасиш...

За мой вечен срам поклащам глава:

— Не, не мога.

Продължаваме да бягаме. И Килорн ни следва.

Избухват още ракети, по-бързо и по-близо с всяка изминала секунда. Почти не чувам друго, освен звъntenето в ушите си. Стомана и стъкло се поклащат като тръстики на вятъра, превиват се и се пречупват, докато по нас се сипе хапещ сребрист дъжд. Скоро става твърде опасно да бягаме, и Шейд ме хваща по-здраво. Той сграбчва и Килорн, телепортира със скок и трима ни, докато светът рухва. Стомахът ми се усуква всеки път, щом тъмнината се сгъсти, и всеки път рухващият град идва по-близо. Пепел и циментов прах замъгляват зрението ни и затрудняват дишането ни. Стъкла се разбиват в ярка буря, оставят плитки порязвания по лицето и ръцете ми, правят дрехите ми на парченца. Килорн изглежда по-зле от мен — с превръзки, почервенели от прясна кръв, но не спира да се движи, като внимава да не ни изпревари. Хватката на брат ми не отслабва дори за миг, но той започва да се уморява, пребледнява с всеки нов скок. Не съм безпомощна, използвам искрите си да отклонявам назъбените

метални шрапнели, от които дори Шейд не може да ни отдалечи със скок. Но не сме достатъчно, дори не и за да спасим себе си.

— Още колко път? — гласът ми звучи немошно, удавен от прилива на войната. На фона на мъглата не виждам на повече от няколко фута разстояние. Но все още мога да *чувствам*. И това, което чувствам, са криле, двигатели, *електричество*, което пици пронизително над главите ни, спуска се все по-близо и по-близо. Със същия успех можем да сме мишки, които чакат ястребите да ги грабнат от земята.

Шейд ни кара да спрем като заковани, очите му с цвят на пчелен мед светкавично се стрелват напред и назад. За една плашеща секунда си мисля, че може да се е объркал.

— Чакайте — казва той, наясно с нещо, което ние не знаем.

Взира се нагоре, към скелета на някога огромна конструкция. Масивна е, по-висока от най-високия шпил на Двореца на Слънцето, по-обширна от големия Площад на Цезар в Арчън. Тръпка пробягва надолу по гръбнака ми, когато осъзнавам... че тя се *движи*. Напред-назад, от една на друга страна, поклаща се върху виещи се подпори, вече износени от вековно занемаряване. Докато гледаме, започва да се накланя, отначало се отпуска бавно като старец, който се настанява в креслото си. После по-бързо и по-бързо, спуска се над нас и около нас.

— Дръжте се за мен — изкрещява Шейд, за да надвика шумотевницата, като нагласява хватката си върху двама ни. Обгръща раменете ми с ръка, притиска ме с всичка сила към себе си почти непоносимо силно. Очаквам станалото ми вече неприятно усещане за скачане, но то така и не идва. Вместо това ме посреща по-познат звук.

Пушечна стрелба.

Сега това, което спасява живота ми, не е способността на Шейд, а плътта му. Предназначен за мен куршум го улучва в месестата част на ръката над лакътя, а друг изстрел улучва крака му. Той изревава от болка и едва не пада върху напуканата земя отдолу. Усещам изстрела през тялото му, но нямам време за болка. Още куршуми свистят из въздуха, твърде бързи и многобройни, за да се съпротивляваме. Можем само да тичаме, да бягаме както от рухващите сгради, така и от настъпващата армия. Едното унищожавя другото, докато усуканата стомана пада между легиона и нас. Поне това би трябвало да се случи. Гравитацията и огънят накараха конструкцията да рухне, но мощта на

магнитроните ѝ пречи да ни защити. Когато поглеждам назад, ги виждам — със сребристи коси и черни брони, около дузина, помитащи всяка падаща греда и стоманена подпора. Не съм достатъчно близо да видя лицата им, но познавам Династията Самос достатъчно добре. Еванджелин и Птолемей дават указания на семейството си, разчистват улицата, за да може легионът да продължи настъплението. За да могат да довършат каквото са започнали, и да ни избият до крак.

Ако само Кал беше погубил Птолемей на арената; само ако аз бях проявила към Еванджелин същата любезност, каквато тя показва към мен. Тогава можеше да имаме шанс. Но нашата милост си има цена и това може да е животът ни.

Държа брат си, подкрепям го възможно най-добре. Килорн върши по-голямата част от тежката работа. Поема по-голямата част от тежестта на Шейд, почти го влачи към един все още димящ кратер от експлозия. С готовност се спускаме в него, намерили известно убежище от бурята от куршуми. Но не кой знае какво. Не задълго.

Килорн се задъхва, а по челото му избиват мънистени капчици пот. Отпаря един от ръкавите си и превързва с него крака на Шейд. По плата бързо избива кръв.

— Можеш ли да скочиш?

Брат ми сбърчва чело, чувства не болката, а силата си. Разбирам това достатъчно добре. Бавно поклаща глава, очите му потъмняват.

— Не още.

Килорн изругава под нос.

— Тогава какво да правим?

Отнема ми секунда да осъзная, че пита мен, а не по-големия ми брат. Не войника, който разбира от битки по-добре от когото и да е от двама ни. Но всъщност не пита и мен. Не Мер Бароу от Подпорите, крадлата, неговата приятелка. Сега Килорн се обръща към някого друго, към човека, в който се превърнах в залите на двореца и пясъците на арената.

Пита Мълниеносното момиче.

— Мер, какво да правим?

— Оставете ме, ето какво ще направите! — изръмжава Шейд през стиснати зъби, отговаряйки, преди аз да успея. — Бягайте към реката, намерете Фарли. Ще скоча при вас веднага щом мога.

— Не лъжи лъжеца — казвам, като полагам всички усилия да не треперя. Току-що получих обратно брат си като призрак, завърнал се от мъртвите. За нищо на света няма да го оставя да се изплъзне отново. — Ще се махнем оттук заедно. *Всички.*

Маршируването на легиона разтърсва земята. С един бърз поглед над ръба на кратера разбирам, че са на по-малко от сто метра, настъпват бързо. Виждам Сребърните между пролуките в колоната от Червени. Пехотинците носят замъглено сивите униформи на армията, но някои имат брони с плочки, гравирани с познати цветове. Воини от Висшите династии. Виждам късчета синьо, жълто, черно, кафяво и още. Нимфи и левитатори, и копринени хора, и силноръки, най-могъщите бойци, които Сребърните могат да хвърлят срещу нас. Те смятат Кал за убиец на краля, мен — за терористка, и са готови да срутят целия град, за да ни погубят.

Кал.

Единствено кръвта на брат ми и неравномерното дишане на Килорн ме възпират да изскоча от кратера. Трябва да го намеря, *длъжна съм.* Ако не заради себе си, тогава за каузата, за да защитя отстъплението. Той струва колкото сто добри войници. Той е златен щит. Но вероятно е изчезнал, измъкнал се е, стопил е веригите си и е избягал, когато градът е започнал да рухва.

Не, не би избягал. Никога не би избягал от тази армия, от Мейвън или от мен.

Надявам се да не греша.

Надявам се да не е вече мъртъв.

— Повдигни го, Килорн — в Двореца на Слънцето покойната лейди Блонос ме учеше как да говоря като принцеса. Тонът е студен, неумолим, не оставя място за възражение.

Килорн се подчинява, но Шейд все още има в себе си сили да протестира:

— Само ще ви забавя.

— Можеш да се извиниш за това по-късно — отвръщам и му помагам да скочи на крака. Но почти не им обръщам внимание, съсредоточила съм се другаде. — Потегляйте.

— Мер, ако мислиш, че ще те оставим...

Когато се обръщам рязко към Килорн, в ръцете ми има искри, а в сърцето ми — решителност. Думите замират на устните му. Той хвърля

поглед покрай мен към армията, напредваща с всяка изминала секунда. Левитатори и магнитрони стържат отломки от улицата, разчистват опустошения път с отекващи стържещи звуци на метал по камък.

— *Бягайте.*

Той отново се подчинява и Шейд не може да направи нищо, освен да закуцука редом с него, изоставяйки ме. Докато те се изкатерват навън от кратера и потеглят на запад, аз поемам с премерени крачки на изток. Армията ще спре за мен. Трябва.

След една ужасяваща секунда Червените забавят ход, веригите им звънтят, когато спират. Зад тях Сребърните крепят на раменете си черни пушки, сякаш са леки като перце. Военните транспортъори, големи машини с шинирани колела, спират с пронизително скърцане някъде зад армията. Мога да почувствам как мощта им пулсира глухо във вените ми.

Сега армията е достатъчно близо, за да чуя как офицерите дават резки заповеди.

— Мълниеносното момиче! Не разваляйте строя, не отстъпвайте! Прицелете се! Задръжте стрелбата!

Най-лошото идва последно, отеква по внезапно притихналите улици. Гласът на Птолемей е познат, пълен с омраза и ярост.

— Направете път за краля! — крещи той.

Залитам назад. Очаквах войските на Мейвън, но не и самия Мейвън. Той не е войник като брат си и работата му не е да води армия. Но ето го, промъкващ се през разделящите се войски с Птолемей и Еванджелин по петите си. Когато излиза иззад колоната Червени, коленете ми почти се подгъват. Бронята му е излъскано черна, пелерината му — алена. По някакъв начин ми се струва по-висок, отколкото тази сутрин. Все още носи бащината си корона от пламъци, макар че мястото ѝ не е на бойното поле. Предполагам, че иска да покаже на света какво е спечелил с лъжите си, каква голяма плячка е отмъкнал. Дори от толкова далече мога да почувствам горещината на погледа му и бушуващия му гняв. Изгаря ме от вътре навън.

Над нас се носи само пронизителният звук на джетовете; това е единственият звук на света.

— Виждам, че все още си смела — казва Мейвън — гласът му се носи надолу по булеварда. Отеква сред руините и ме примамва. — И

глупава.

Както и на арената, няма да му доставя удовлетворението да види гнева и страха ми.

— Би трябвало да те наричат Малкото тихо момиче. — Той се засмива студено и армията му се засмива заедно с него. Червените остават безмълвни с очи, приковани в земята. Не искат да гледат това, което предстои да се случи. — Е, Тихо момиче, кажи на жалките си приятели, че всичко свърши. Обкръжени са. Повикай ги да излязат и ще им подаря лека смърт.

Дори да можех да дам подобна заповед, никога не бих го направила.

— Вече тръгнаха.

Не лъжи лъжеца, а Мейвън е най-големият от всички лъжци.

Въпреки това той изглежда несигурен. „Алената гвардия“ се е измъквала вече толкова много пъти — на Площада на Цезар, в Арчън. Навярно могат да избягат дори сега. Каква неудобна ситуация ще бъде това. Какво катастрофално начало на царуването му.

— А предателят? — тонът му става остър и Еванджелин се доближава до него. Сребристата ѝ коса проблясва като острието на бръснач, по-ярко от позлатената ѝ броня. Но той се отдръпва от нея, побутва я настрана, както котка би побутнала играчка. — А жалкият ми брат, победеният принц?

Така и не чува отговора ми, защото нямам никакъв.

Мейвън се засмива отново и този път смехът ме пробужда в сърцето.

— И теб ли изостави? Избяга ли? Страхливецът убива баща ни и се опитва да ми отмъкне трона само за да се измъкне и да се скрие? — той настръхва, преструва се заради своите благородници и войници. Заради тях трябва все още да си придава вид на трагичния син — крал, който никога не е подготвян да носи корона, който не иска нищо повече от възмездие за мъртвите.

Повдигам предизвикателно брадичка:

— Мислиш ли, че Кал би направил такова нещо?

Мейвън далеч не е глупав. Той е коварен, но не и глупав и познава брат си по-добре от всеки друг жив човек. Кал не е страхливец и никога няма да бъде. Фактът, че лъже поданиците си, никога няма да промени това. Очите на Мейвън издават чувствата му и той хвърля

поглед встрани, към алеите и улиците, които отвеждат далече от разкъсвания от войната булевард. Кал може да се крие във всяка една в очакване да нападне. Възможно е дори аз да съм капанът, стръвта, която да изкара навън лукавия като невестулка подлец, когото някога наричах свой годеник и приятел. Когато обръща глава, короната му се хлъзва, твърде голяма за черепа му. Дори металът знае, че не му принадлежи.

— Мисля, че си сама, Мер — говори меко. Въпреки всичко, което ми причини, името ми, изречено от него, ме кара да потръпна, спомнила си за отминалите дни. Някога го изричаше мило и нежно. Сега звучи като ругатня. — Приятелите ти ги няма. Изгубихте. А ти си отвратително създание, единствената от проклетия си вид. Ще бъде проява на милост да те отстраня от този свят.

Още лъжи, ние и двамата го знаем. Повтарям студения му смях. За секунда, сякаш отново сме приятели. Нищо не е по-далече от истината.

Един джет над нас се спуска, крилете му почти остъргват върха на една руина. Толкова е близо. *Прекалено близо.* Мога да почувствам електрическото му сърце, бръмчащите му двигатели, които някак го държат във въздуха. Прицелвам се към него с цялото си старание като толкова много пъти преди. Както с лампите, както с камерите, както с всяка жица и електрическа верига, откакто се превърнах в Мълниеносното момиче, аз го овладявам и го *изключвам*.

Въздушният джет се накланя с носа надолу, плъзва се за миг на тежките си криле. Първоначалната му траектория е трябвало да го преведе над булеварда, високо над легиона, за да защити краля. Сега той се спуска челно към тях, минава плавно над колоната от Червени и се сблъсква със стотици Сребърни. Магнитроните Самос и левитаторите Провос не са достатъчно бързи да спрат джета, когато той се забива в улицата, и при удара се разлитат асфалт и тела. Отекващото бумтене при експлозията му едва не ме събаря, блъсвайки ме още по-надалече. Взривът е оглушителен, объркващ и болезнен. *Няма време за болка*, звучи отново и отново в ума ми. Не си правя труда да гледам хаоса, настъпил в армията на Мейвън. Вече тичам, а мълнията ми е с мен.

Пурпурнобели искри пазят гърба ми, бранят ме от суифтите, които се опитват да ме настигнат. Няколко се сблъскват с мълнията ми,

опитват се да я пробият. Падат назад в купчини от опушена плът и присвиващи се кости. Признателна съм, че не виждам лицата им, иначе може да ги сънувам по-късно. После идват куршумите, но зигзаговидният ми спринт ме превръща в трудна мишена. Няколкото изстрела, които прозвучават достатъчно наблизко, се разбиват със свистене в щита ми, както се очакваше да стане с тялото ми, когато попаднах в електрическата мрежа по време на Изпитанието на кралиците. Онзи момент ми се струва толкова отдавнашен. Джетовете отново запищяват над главите ни, като този път внимават да се държат на разстояние. Ракетите им не проявяват тази любезност.

Руините на Нарси са издържали хиляди години, но няма да оцелеят през този ден. Сгради и улици рухват, разрушени поравно от Сребърни сили и ракети. Всичко и всеки се е отприщило. Магнитроните усукват и прекършват стоманени подпорни греди, докато левитатори и силноръки пращат отломки през пепеливото небе. Водата блика като кръв от канавките, докато нимфи се опитват да наводнят града и изкарват оттам последните членове на Гвардията, които се крият в тунелите под нас. Вятърът вие, силен като ураган, предизвикан от вятърните тъкачи в армията. Вода и отломки парят очите ми, изблиците са толкова остри, че са почти ослепителни. Експлозии, предизвикани от заличителни, разлюляват земята под мен и аз се препъвам, объркана. Падала съм и друг път. Но сега лицето ми се ожулва на асфалта и оставя кървава диря след мен. Когато се изправям отново, ужасяващ писък на банши, който разбива стъклата, ме събаря отново, принуждава ме да си запуша ушите. Там има още кръв, която капе бърза и гъста между пръстите ми. Но баншито, което ме събори, по една случайност ме е спасило. Докато падам, над главата ми избухва нова ракета толкова близо, че усещам как надипля въздуха.

Експлодира твърде близо, горещината пулсира през импровизирания ми щит от мълнии. Смътно се запитвам дали ще умра без вежди. Но вместо да ме прогори, топлината е постоянна, неприятна, но не непоносима. Силни ръце, които оставят синини по тялото ми, ме изправят рязко на крака, а в светлината на огъня проблясва руса коса. Едва различавам лицето ѝ през бурния хапещ вятър. *Фарли*. Пушката ѝ е изчезнала, дрехите ѝ — разкъсани, а мускулите ѝ потръпват, но тя продължава да ме крепи изправена.

Зад нея позната висока фигура се очертава като изрязан черен силует на фона на експлозията. Възпира я с една-единствена протегната ръка. Оковите му са изчезнали, разтопени или захвърлени. Когато се обръща, пламъците се усилват, близват небето и разрушената улица, но не и нас. Кал знае точно какво прави: направлява огнената буря около нас като вода около скала. Както и на арената, той оформя горяща стена от другата страна на булеварда, предпазва ни от брат си и от легиона оттатък. Сега обаче пламъците му са по-силни, подхранвани от кислорода и яростта. Подскачат във въздуха толкова горещи, че основата гори в призрачно синьо.

Падат още ракети, но Кал отново удържа силата им, използва я, за да подхрани своята. Почти красиво е да гледам как дългите му ръце описват дъга и се обръщат, като преобразяват унищожението в закрила с равномерен ритъм.

Фарли се опитва да ме издърпа, надвивайки ме. Докато пламъците ни защитават, се обръщам да видя реката на сто метра от нас. Мога да видя дори тремавите сенки на Килорн и брат ми, куцукащи към предполагаемата безопасност.

— Хайде, Мер — ръмжи тя, като почти влачи натъртеното ми и омаломощено тяло.

За секунда я оставям да ме тегли със себе си. Боли ме твърде много, за да мисля ясно. Но с един поглед назад разбирам какво прави, какво се опитва да ме накара да направя.

— Няма да си тръгна без него — изкрещявам за втори път днес.

— Мисля, че той се справя чудесно и сам — казва тя: сините ѝ очи отразяват огъня.

Някога мислех като нея. Че Сребърните са непобедими, богове на земята, твърде могъщи за унищожаване. Но точно тази сутрин убих трима: Арвън, силноръкия от Династия Рамбос и лорда нимфа Самос. Вероятно и още с гръмотевичната буря. А те за малко не убиха мен и Кал. Трябваше да се спасяваме взаимно на арената. И трябва да го направим отново.

Фарли е по-едра от мен, по-висока и по-силна, но аз съм по-подвижна. Дори и разтърсена от експлозии и полуглуха. Едно светкавично движение на глезена ми, едно добре премерено блъсване и тя се препъва назад и ме пуска. Едновременно с това се обръщам с протегнати длани, търся опипом онова, което ми трябва. Нарси има

далеч по-малко електричество от Арчън или дори Подпорите, но сега не ми е нужно да изсмуквам електрическа мощ от нищо. Създавам си я сама.

Първият изблик на вода от нимфите връхлита върху пламъците със силата на приливна вълна. По-голямата част от нея се изпарява светкавично, но останалото се стоварва върху стената и гаси големите огнени езици. Отговарям на водата със собственото си електричество, прицелвам се към вълните, които се къдрят и се разбиват във въздуха. Зад вълната Сребърният легион марширува напред, хвърляйки се към нас. Поне окованите във вериги Червени са изтеглени, пренасочени към тила на колоната. Дело на Мейвън. Няма да позволи да го забавят.

Войниците му срещат мълнията ми вместо открит въздух, а зад нея огънят на Кал рязко пламва отново от жаравата.

— Отдръпнете се назад бавно — казва Кал и посочва с разтворена длан. Имитирам отмерените му стъпки, внимавам да не отделям поглед от връхлитащата ни гибел. Заедно се придвижваме ту напред, ту назад и прикриваме собственото си отстъпление. Когато неговият пламък се снишава, моята мълния се издига. Заедно имаме шанс.

Той шепне кратки команди къде да стъпим, кога да издигнем стена, кога да я оставим да падне. Изглежда по-изтощен, отколкото съм го виждала някога, с вени, синьо-черни под бледа кожа, със сиви кръгове около очите. Знам, че сигурно изглеждам по-зле. Но неговото крачене ни възпира да се изтощим напълно, като позволява на мънички частици сила да се върнат точно когато имаме нужда.

— Само още малко — обажда се Фарли, гласът ѝ отеква изотзад. Но тя не хуква. Остава с нас, макар да е просто човешко същество. *Посмела е, отколкото съм ѝ признавала.*

— Още малко до какво? — изръмжавам през стиснати зъби и запращам нова мрежа от електричество. Въпреки заповедите на Кал ставам по-бавна и през мрежата прелитат няколко отломки. Тя се разбива на няколко метра разстояние, превръща се в прах. Времето ни изтича.

Но също и това на Мейвън.

Усещам мириса на реката и на океана отгатък. Остър и солен, той ме зове, но нямам представа за какво. Знам единствено, че Фарли и Шейд вярват, че той ще ни спаси от челюстите на Мейвън. Когато

хвърлям поглед зад себе си, не виждам нищо, освен булеварда, който свършва със задънена улица досами реката. Фарли стои в очакване, късата ѝ коса се развява на горещия вятър. *Скачайте*, произнася тя само с устни, преди да се метне от ръба на разбитата улица.

Каква е тази нейна мания да скача в бездни?

— Иска да скочим — казвам на Кал и се обръщам назад точно навреме, за да изместя стената му.

Той изсумтява в знак на съгласие твърде съсредоточен, за да говори. Подобно на мълнията ми пламъците му стават слаби и редки. Сега почти можем да виждаме през тях до войниците от другата страна. Потрепващ пламък разкривява чертите им, превръща очите в горящи въглени, устите — в паст със зинали хищни зъби, а мъжете — в демони.

Един от тях пристъпва към огнената стена достатъчно близо да се опари. Но не се опарва. Вместо това разделя пламъците като завеса.

Само един човек може да прави това.

Мейвън изтръсква жарава от глупавата си пелерина, оставя коприната да изгори, докато бронята му удържа на огъня. Има наглостта да се усмихне.

А по някакъв начин Кал има сили да се извърне. Вместо да разкъса Мейвън с голи ръце, той хваща китката ми в изгарящата си хватка. Впускаме се в спринт заедно, без да си правим труда да си пазим гърбовете. Мейвън не може да се мери с никого от двамата ни и го знае. Вместо това изкрещява. Въпреки короната и кръвта по ръцете си той все още е толкова млад.

— Бягай, убицецо! Бягай, Мълниеносно момиче! — смехът му отеква от ронещите се руини, преследва ме. — Няма място, на което да не ви намеря!

Смътно осъзнавам, че мълнията ми отслабва и угасва, докато се отдалечавам. Пламъкът на самия Кал рухва заедно с нея, прави ни уязвими за останалата част от легиона. Но ние вече скачаме във въздуха към реката на три метра отдолу.

Приземяваме се не с плясък, а с отекващ звън на метал. Принудена съм да се претърколя, за да не си раздробя глезените, но въпреки това усещам как тъпа, смъдяща болка пробягва нагоре по костите ми. *Какво?* Фарли чака, нагазила до колене в реката, до цилиндрична метална тръба с отворен връх. Без да каже нищо, се

покатерва в нея и изчезва в онова, което лежи под нас — каквото и да е то. Нямаме време да спорим или да задаваме въпроси, и я следваме сляпо.

Поне Кал има благоразумието да избере тръбата зад нас, като изолира реката и войната зад гърбовете ни. Тя издава пневматично съскане и се затваря херметически. Но това няма да ни предпази задълго, не и от легиона.

— Още тунели? — питам задъхано, извъртайки се към Фарли. От движението пред очите ми започват да плуват петна и се налага да се облегна тежко на стената с треперещи крака.

Както направи и на улицата, Фарли подлага ръка под рамото ми и ме крепи.

— Не, това не е тунел — казва с озадачаваща самодоволна усмивка.

И тогава го усещам. Като жужащ някъде акумулатор, но по-голямо. По-силно. Пулсира навсякъде около нас, надолу по странния проход, плувнал в примигващи копчета и приглушени, жълти светлини. Зървам как надолу по коридора се движат червени шалове, криещи лицата на членовете на Гвардията. Изглеждат замъглени, като алени сенки. Със силно скърцане, подобно на стон, цялото помещение се разтърсва и пада, насочва се надолу. *Във водата.*

— Лодка. Подводница — казва Кал. Гласът му е далечен, треперлив и слаб. Точно както се чувствам аз.

Никой от нас не изминава повече от няколко стъпки, преди да рухнем върху скосените стени.

ТРЕТА ГЛАВА

През изминалите няколко дни се събудих в затворническа килия, а после — във влак. Сега — в подводница. *Къде ли ще се събудя утре?*

Започвам да мисля, че всичко това е било сън или халюцинация, или нещо по-лошо. Но може ли да се чувстваш уморен в сънищата? Защото аз определено се чувствам. Изтощението ми прониква чак в костите, във всеки мускул и нерв. Сърцето ми само по себе си е цяла рана, все още кървящо от предателството и провала. Когато отварям очи и откривам тесни, сиви стени, всичко, което искам да забравя, нахлува обратно. Сякаш кралица Елара отново е в главата ми и ме принуждава да изживявам наново най-лошите си спомени. Колкото и да се опитвам, не мога да ги спра.

Кротките ми прислужнички бяха екзекутирани без никаква вина, освен че гримираха кожата ми. Тристан, пронизан като прасе на шиш. Уолш. Тя беше на годините на брат ми, прислужница от Подпорите, моя приятелка — *една от нас*. А загина жестоко от собствената си ръка, за да защити Гвардията, целта ни и мен. Още повече загинаха в тунелите на Площада на Цезар — членове на Гвардията, убити от войниците на Кал, погубени от лекомисления ни план. Споменът за червената кръв ме изгаря, но същото важи и за мисълта за сребърната. Лукас, приятел, закрилник, Сребърен с добро сърце, екзекутиран заради онова, което ние с Джулиан го накарахме да направи. Лейди Блонос, обезглавена, задето ме учеше как да седя прилично. Полковник Макантос, Рейналд Айрал, Беликос Леролан. Пожертвани за каузата. Едва не повръщам, когато си спомням близнаците на Леролан, четиригодишни, загинали в експлозията, която последва стрелбата. Мейвън ми каза, че било злополука — пробит газопровод, но сега знам по-добре. Коварството му е твърде дълбоко за подобно съвпадение. Съмнявам се, че е имал нещо против да взриви още няколко тела, било то и само за да убеди света, че Гвардията се състои от чудовища. Готов е да убие и Джулиан, и Сара. Вероятно са вече мъртви. Изобщо не мога да мисля за тях. Прекалено болезнено е. Сега

мислите ми се насочват обратно към самия Мейвън, към студените сини очи и момента, в който осъзнах, че зад очарователната му усмивка се крие звяр.

Койката под мен е твърда, с тънки одеяла, без прилична възглавница, но една част от мен иска отново да си легне. Главоболието ми вече се връща, тупти с електрическият пулс на тази появила се като по чудо лодка. То ми напомня безмилостно — тук няма покой за мен. Все още не, не и докато има да се свършат толкова много неща. *Списъкът. Имената. Трябва да ги намеря. Трябва да ги опазя от Мейвън и майка му.* Горещина облива лицето ми, кожата ми поруменява при спомена за малката книга на Джулиан с научени с мъка тайни. Списък на тези като мен със странната мутация, която ни дава кръвта на Червени и способностите на Сребърни. Списъкът е завещанието на Джулиан. И моето.

Премятам крака отстрани на койката, като едва не си блъсвам главата в койката над мен, и откривам спретнато сгънат кат дрехи на пода. Черни панталони, които са ми прекалено дълги, тъмnochервена риза с протрити лакти и ботуши с липсващи връзки. Нищо подобно на хубавите дрехи, които открих в килията за Сребърни, но усещам допира им до кожата си като нещо правилно.

Едва съм навлякла ризата през глава, когато вратата на купето ми се отваря с трясък върху големите железни панти. Килорн чака нетърпеливо от другата страна, усмивката му е насилена и мрачна. Не би трябвало да се изчервява, тъй като ме е виждал в различни етапи на разсъбличане в продължение на много лета, но въпреки това бузите му почервяват.

— Не е типично за теб да спиш толкова дълго — казва той и долавям тревога в гласа му.

Пренебрегвам я със свиване на рамене и се изправям на отмалелите си крака.

— Предполагам, че съм имала нужда. — В ушите ми се настанява странно звънтене, пронизително, но не болезнено. Тръсвам глава напред-назад в опит да се отърва от него, и докато го правя, приличам на мокро куче.

— Сигурно е от писъка на баншито — прекосява помещението, идва до мен и улавя главата ми във внимателните си, но мазолести ръце. Оставям се да ме прегледа, въздишайки раздражено. Той ме

обръща настрани и поглежда ушите ми, почервенели от кръв преди кой знае колко време. — Късметлийка си, че не те е уцелило от упор.

— Аз съм много неща, но не мисля, че „късметлийка“ е едно от тях.

— Жива си, Мер — казва той рязко и се отдръпва. — Това е повече, отколкото мнозина могат да кажат. — Погледът му ме връща обратно в Нарси, когато казах на брат си, че не се доверявам на думата му. Дълбоко в сърцето си знам, че все още не му вярвам.

— Съжалявам — промърморвам бързо. Разбира се, знам, че други са загинали заради каузата и заради мен. Но аз също умрях. Мер от Подпорите умря в деня, когато падна върху щит от мънии. Марийна, изгубената Сребърна принцеса, умря в Кулата на костите. И не знам какво ново момиче отвори очи в Подземния влак. Знам само коя беше тя и какво изгуби, и тежестта на това знание е почти смазваща.

— Ще ми кажеш ли къде отиваме, или това е поредната тайна? — опитвам се да прикрия горчивината в гласа си, но се провалям катастрофално.

Килорн е достатъчно любезен да я пренебрегне и се обляга на вратата.

— Тръгнахме от Нарси преди пет часа и сме се отправили на североизток. Честно, това е всичко, което знам.

— И това не те притеснява изобщо?

Той само свива рамене:

— Какво те кара да мислиш, че висшестоящите ми имат доверие или че имат доверие на теб, като стана въпрос? Знаеш по-добре от всеки колко лекомислени бяхме и високата цена, която платихме. — Отново чувствам как ме парва споменът. — Сама каза, че не можеш да имаш доверие дори на Шейд. Съмнявам се, че скоро някой ще споделя тайни.

Острият коментар не ми причинява толкова силна болка, колкото очаквах.

— Как е той?

Килорн тръсва глава, посочва нататък към коридора.

— Фарли организира хубав малък медицински пункт за ранените. Той е в по-добро състояние от другите. Ругае много, но

определено е по-добре — зелените му очи потъмняват леко и той извързва поглед. — Кракът му...

Поемам си сепнато дъх:

— Инфектиран ли е? — у дома, в Подпорите, инфекцията беше по-ужасна от отсечена ръка. Нямахме кой знае колко лекарства и настъпеше ли отравяне на кръвта, единственото, което можеше да се направи, беше да сечеш отново и отново, като се надяваш да избегнеш треската и почернелите вени.

За мое облекчение Килорн поклаща глава:

— Не, Фарли му даде достатъчна доза, а Сребърните се бият с чисти куршуми. Така че това е великодушно от тяхна страна — той се засмива мрачно, като очаква да се присъединя към него. Вместо това потрепервам. Въздухът тук долу е толкова студен. — Но определено ще куца известно време.

— Ще ме заведеш ли при него, или трябва сама да намеря пътя?

С нов мрачен смях той протяга ръка. За моя изненада откривам, че имам нужда от подкрепата му, за да ми помага да ходя. Нарси и Кулата на костите със сигурност са взели своето.

Подводница. Така Килорн нарича странната подводна лодка. И двамата не проумяваме как тя успява да остане под океана, макар да съм сигурна, че Кал ще го разгадае. Той е следващият в списъка ми. Ще го намеря, след като се уверя, че брат ми още диша. Спомням си, че Кал беше почти в безсъзнание, когато избягахме, точно като мен. Но предполагам, че Фарли едва ли ще го настани в медицинския пункт, не и при положение че навсякъде наоколо е пълно с ранени членове на Гвардията. Между тях има твърде много омраза, а никой не иска адът да се отприщва в запечатан метален цилиндър.

Писькът на баншите още звънти в главата ми — приглушен вой, на който се опитвам да не обръщам внимание. А с всяка стъпка усещам нови болки и натъртвания. Килорн следи всяко мое трепване и забавя темпото, позволява ми да се облегна на ръката му. Не обръща внимание на собствените си рани — дълбоки порязвания, скрити под поредните нови превръзки. Винаги е имал мазолести ръце, натъртени и порязани от риболовни кукички и въжета, но те бяха познати рани. Те означаваха, че е в безопасност, работещ, освободен от военна повинност. Ако не беше мъртвият рибар, малките белези щяха да са единствената му грижа.

Някога тази мисъл щеше да ме натъжи. Сега изпитвам единствено гняв.

Главният коридор на подводницата е дълъг, но тесен, разделен от няколко метални врати с дебели панти и херметични печати. За да изолират отделните участъци, ако се наложи, да попречат на целия плавателен съд да се наводни и да потъне. Но вратите не ми вдъхват ни най-малко спокойствие. Не мога да спра да си представям как умирам на дъното на океана, заключена във воден ковчег. Дори Килорн — момче, израсло по водата, изглежда неспокоен. Мъждивите лампи, монтирани в тавана, хвърлят странни, режещи сенки по лицето му и го правят да изглежда стар и изпит.

Другите членове на Гвардията не са толкова засегнати: движат се много целеустремено. Свалили са червените си кърпи и шалове, разкривайки лица с изражения на мрачна решителност. Носят надолу по прохода диаграми, табли с медицински материали, бинтове, храна или дори от време на време по някоя пушка, винаги забързани и бърбреци помежду си. Но при вида ми спират, притискат се към стените, за да ми оставят колкото може повече място в тясното пространство. По-дръзките ме гледат в очите, проследяват ме как минавам с куцукане покрай тях, но повечето са забили поглед в краката си.

Няколко дори ми се струват уплашени.

От мен.

Искам да благодаря, да покажа по някакъв начин колко дълбоко съм задължена на всеки мъж и жена на борда на този странен кораб. *Благодаря ви за службата*, едва не се изплъзва от устните ми, но стисвам челюст, за да го възпра. *Благодарим ви за службата*. Това печатат в съобщенията, в писмата, които изпращат, за да ви уведомят, че децата ви са загинали заради една безсмислена война. Колко родители съм гледала да плачат над тези думи? Още колко ще ги получат, когато Мерките изпратят на фронта още по-малки деца?

Николко, казвам си. *Фарли сигурно има план за това точно както ние ще измислим начин да открием новокръвните — другите като мен. Ще направим нещо. Трябва да направим нещо.*

Гвардейците до стената започват да шушукат помежду си, когато минавам. Дори онези, на които им е непоносимо да ме гледат, си

шепнат, без да си правят труда да прикриват думите си. Предполагам, че според тях това, което казват, е комплимент.

— Мълниеносното момиче! — разнася се отекващ вик от тях, рикошира от металните стени. Заобикаля ме като коварните шепоти на Елара, промъква се призрачно в мозъка ми. *Малкото мълниеносно момиче. Това е името, с което ме наричаше тя, с което ме наричаха те.*

Не. Не, не е.

Въпреки болката изправям гръб и си придавам възможно най-голямо достойнство.

Вече не съм малка.

Шепотите ни следват през целия път до медицинския пункт, където двама членове на Гвардията стоят на пост пред затворената врата. Наблюдават и стълбата — солидно метално съоръжение, което стига до тавана. Единственият изход и единственият вход в този кораб, подобен на бавно движещ се куршум. Един от пазачите има тъмночервена коса също като Тристан, макар че не е и наполовина толкова висок. Другият е як и здрав като дънер с кожа, кафява като орех, полегати очи, широк гръден кош и масивни ръце, по-подходящи за някой силнорък. Когато ме виждат, свеждат почитително глави, но за мое облекчение дори не ме поглеждат. Вместо това насочват вниманието си към Килорн, ухилват му се като приятели от училище.

— Толкова скоро ли се връщаш, Уорън? — червенокосият се киска, повдигнал многозначително вежди. — Лена вече не е на смяна.

Лена? Килорн се напряга под ръката ми, но не казва нищо, което да издаде смущението му. Вместо това също се размива. Аз обаче го познавам по-добре от всеки — достатъчно, за да видя, че усмивката му е насилена. Само като си помисля, че е прекарал времето си, *флиртувайки*, докато аз бях в безсъзнание, а Шейд лежи ранен и кървящ.

— Момчето си има достатъчно грижи и без да ухажва хубавичките сестри — казва по-възрастният. Плътният му глас отеква надолу по коридора и вероятно стига чак до стаята на Лена. — Фарли още прави обиколки, ако търсиш нея — казва той и забива палец във вратата.

— А брат ми? — обаждам се, като се освобождавам от крепящата ме хватка на Килорн. Коленете ми едва не омекват, но

успявам да остана на крака. — Шейд Бароу?

Усмивките им изчезват, заместени от по-делово изражение. Почти сякаш съм отново в двора на Сребърните. Грамадният сграбчва вратата, завърта масивното резе, за да не му се налага да ме гледа.

— Възстановява се добре, госпожице, хм, милейди.

— Моля ви, наричайте ме Мер.

— Разбира се — отвърща той нерешително. Макар и двамата да сме част от „Алената гвардия“, войници в нашата кауза, не сме еднакви. Този мъж и много други никога няма да ме наричат с кръщелното ми име колкото и много да ми се иска да го правят.

Той разтваря вратата с едва доловимо кимване и се разкрива просторно, но плитко помещение, пълно с койки. В някакъв момент е било спално, но сега струпаните легла са пълни с пациенти, единствената пътека между тях гъмжи от мъже и жени в бели престилки. Дрехите на мнозина са опръскани с алена кръв; прекалено заети са да наместват някой крак или да раздават лекарства, за да ме забележат как влизам с куцукане сред тях.

Ръката на Килорн кръжи около кръста ми в готовност да ме хване, ако отново имам нужда от него, но вместо това се облягам на койките. Ако всички ще ме зяпат, не е зле да се опитам да вървя сама.

Шейд е облегат на една-единствена тънка възглавница, поддържан главно от скосената метална стена. Едва ли му е удобно, но очите му са затворени, а гърдите му се повдигат и спускат в спокойния ритъм на съня. Ако съдя по крака му, повдигнат от долната част на койката върху набързо направена шина, и бинтованото му рамо, със сигурност са го упоявали с лекарства няколко пъти. Когато го виждам толкова пострадал, макар едва вчера да го смятах за мъртъв, гледката е непоносима.

— Добре е да го оставим да спи — промърморвам, без да се обръщам специално към някого, без да очаквам отговор.

— Да, ако обичаш — казва Шейд, без да отваря очи. Но устните му се извиват в позната, дяволита усмивка. Въпреки стряскащо изглеждащото му наранено тяло съм принудена да се засмея.

Номерът е познат. Шейд се преструваше, че спи в училище или по време на разговорите, които родителите ни водеха шепнешком. Не се сдържам и се засмивам на спомена и се сещам колко много малки тайни научи Шейд точно по този начин. аз може и да бях крадла, но

Шейд беше шпионин по рождение. Нищо чудно, че в крайна сметка попадна в „Алената гвардия“.

— Сестрите ли подслушваш? — Коляното ми изпуква, когато сядам отстрани на койката му, като внимавам да не го раздрусам. — Научи ли колко бинтове са откънали тайно?

Но вместо да се засмее на шегата, Шейд отваря очи. Придърпва Килорн и мен по-близо, повиквайки ни с ръка.

— Сестрите знаят повече, отколкото си мислите — казва той: погледът му бързо се стрелва към дъното на отделението.

Обръщам се и откривам Фарли да се суети над едно заето легло. Жената в него е в безсъзнание, вероятно упоена, и Фарли мери внимателно пулса ѝ. На тази светлина белегът ѝ изпква грубо, разкривява едната страна на устата ѝ в намръщено изражение, а после се връзва отстрани надолу по шията и се губи под яката ѝ. Част от него се е разкъсала и е бил набързо зашит. Сега единственото червено нещо по нея е петното кръв, размазано по бялата ѝ сестринска униформа, и полуизмитите петна, които стигат до лактите ѝ. До рамото ѝ стои мъж също в сестрински дрехи, но чисти и шепне припряно в ухото ѝ. Тя кима от време на време, макар че лицето ѝ се изопва гневно.

— Какво си чул? — пита Килорн, премествайки се така, че тялото му изцяло закрива Шейд. За всеки друг изглежда, сякаш оправяме бинтовете му.

— Пътуваме към друга база, този път далеч от крайбрежието. Извън територията на Норта.

Напрягам се да си спомня старата карта на Джулиан, но не се сещам за нещо повече от бреговата линия.

— Остров ли?

Шейд кимва.

— Казва се Тък. Сигурно не е кой знае какво, защото Сребърните дори нямат преден пост там. Почти са го забравили.

В стомаха ми нахлува ужас. Перспективата да се изолирам на остров без начин за бягство ме плаши дори повече от подводницата.

— Но знаят, че съществува. Това е достатъчно.

— Фарли изглежда уверена в тамошната база.

Килорн изсумтява подигравателно:

— Спомням си как според нея и Нарси беше безопасен.

— Не беше нейна вината, че изгубихме Нарси — казвам. *А моя.*

— Мейвън изигра всички, Мер — отвърща Килорн, побутвайки ме по рамото. — Измами мен, теб и Фарли. Всички вярвахме в него.

При положение че майка му го обучава, четете мислите ни и оформя Мейвън така, че да отговаря на надеждите ни, не е чудно, че всички бяхме заблудени. А сега той е крал. Сега той ще заблуждава — и контролира — целия ни свят. *Що за свят ще бъде това с чудовище за свой крал и майка му, която го ръководи.*

Но аз пропъждам подобни мисли. Те могат да почакаат.

— Фарли каза ли нещо друго? А списъкът? Още е у нея, нали?

Шейд я наблюдава над рамото ми, внимава да не повишава глас:

— У нея е, но повече я занимава мисълта за *другите*, с които ще се срещнем в Тък, включително мама и татко. — Залива ме топлина, ободряваща вълна от щастие. Шейд се разведрява при вида на леката ми, но искрена усмивка и ме хваща за ръката. — Също и Гиза, и онези тромави гиганти, които наричаме братя.

В гърдите ми се разхлабва възел от напрежение, но скоро е заместен от друг. Стисвам го по-здраво, повдигам въпросително едната си вежда:

— *Други?* Кои? Как е възможно? — След клането под Площада на Цезар и евакуацията на Нарси не мислех, че е оживял някой друг.

Но Килорн и Шейд не споделят объркването ми и вместо това избират да си разменят потайни погледи. За пореден път съм в неведение и това никак не ми допада. Този път обаче този, който пази тайни, е родният ми брат, а не коварна кралица и лукав принц.

По някакъв начин това ми причинява по-голяма болка. Намръщена, поглеждам настойчиво и двамата, докато осъзнават, че чакам отговори.

Килорн стиска зъби и има благоприличието да гледа извинително. Посочва към Шейд. *Прехвърля вината.*

— Ти знаеш повече от мен.

— Гвардията предпочита да не разкрива намеренията си, и с право — Шейд се намества и сяда малко по-изправен. Изсъсква при движението, хваща се за раненото рамо, но ме отпраща с махване на ръка, преди да мога да му помогна. — Искаме да изглеждаме незначителни, победени, неорганизирани...

Не успявам да се сдържа и изсумтявам, като оглеждам бинтовете му.

— Е, страхотно се справяте.

— Не бъди жестока, Мер — тросва се Шейд в отговор и прозвучава много подобно на майка ни. — Опитвам се да ти кажа, че нещата не са толкова зле, колкото изглеждат. Нарси не беше единствената ни крепост, а Фарли не е единственият ни водач. Всъщност дори не е истински член на Командването. Тя е просто капитан. Има и други като нея и още повече — над нея.

Ако се съди по начина, по който се разпорежда с войниците си, бих помислила, че Фарли е императрица. Когато успявам да хвърля нов поглед към нея, тя е заета да поправя някаква превръзка, като през цялото време хока сестрата, която първа е превързала раната. Но убедеността на брат ми не може да бъде пренебрегната. Той знае за „Алената гвардия“ много повече от мен и този път съм склонна да вярвам на всичко, което казва за тях. В тази организация има нещо повече от това, което виждам тук. Това е окуражаващо — и плашещо.

— Сребърните си мислят, че имат две стъпки преднина пред нас, но дори не знаят в какво положение сме — продължава Шейд с пламенен глас. — Изглеждаме слаби, защото така искаме.

Отвърщам бързо:

— Изглеждат слаби, защото са. Защото Мейвън ви изигра, заложи ви капан, изби ви и ви прогони от собствения ви дом. Или ще се опитате да ми кажете, че всичко това е било част от поредния план?

— Мер... — промърморва Килорн и обляга рамо до моето в демонстрация на утеха. Но аз го изблъсквам. Той също трябва да чуе това.

— Не ме е грижа с колко тайни тунели, лодки и бази разполагате. Няма да спечелите срещу него, не и така — сълзи, за които не знаех, че още са ми останали, парят очите ми, бодват кожата ми при спомена за Мейвън. Трудно е да го забравя какъвто беше. Не. На какъвто се преструваше. Милото, забравено момче. Сянката на пламъка.

— Тогава какво предлагаш, Мълниеносно момиче?

Гласът на Фарли ме разтърсва като собствените ми искри, изостря всеки нерв. За една кратка, светкавична секунда се вирам в ръцете си, усукани в чаршафите на Шейд. Може би тя ще си тръгне, ако не се обърна. Може би ще ме остави на мира.

Не бъди такава глупачка, Мер Бароу.

— Отблъснете огъня с огън — казвам ѝ, докато се изправям. Порано високият ѝ ръст ме плашеше. Сега ми се струва естествено и познато да я гледам настойчиво.

— Това някаква шега на Сребърните ли е? — пита тя подигравателно, скръстила ръце.

— Имам ли вид да се шегувам?

Тя не отвърща и това е достатъчен отговор. В мълчанието ѝ осъзнавам, че останалата част от отделението е притихнала. Дори ранените потискат болката си, за да гледат как Мълниеносното момиче предизвиква тяхната водачка.

— Разчитате да се справяте, като изглеждате слаби и удряте здраво, нали? Е, те правят всичко възможно да изглеждат силни, да създават впечатление на непобедими. Но на арената доказах, че не са. — *Отново, по-силно, за да могат всички да те чуят.* Придавам на гласа си твърдия тон, който усвоих от лейди Блонос: — *Те не са непобедими.*

Фарли не е глупава и лесно успява да проследи нишката на мисълта ми.

— По-силна си от тях — казва тя просто. Очите ѝ се стрелват към Шейд, който лежи напрегнат в койката си. — И не си единствената.

Кимвам рязко, доволна, че тя вече знае какво искам.

— Стотици имена, стотици Червени със способности. По-силни, по-бързи, по-добри от тях, с кръв, червена като зората — дъхът ми пресеква, сякаш знае, че стоя на ръба на бъдещето. — Мейвън ще се опита да ги убие, но ако ние успеем да се доберем първи до тях, те биха могли да бъдат...

— Най-великата армия, която този свят е виждал — очите на Фарли се изцъклят при мисълта. — Армия от новокръвни.

Когато се усмихва, белегът ѝ изопва кожата, заплашва да се отвори отново. Усмивката ѝ става по-широка. Няма нищо против болката.

Но аз определено имам. Предполагам, че винаги ще имам.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Фарли не е толкова висока, колкото Килорн, но стъпките ѝ са по-бързи, по-решителни и по-трудни за следване. Правя всичко по силите си, почти подтичвам, за да се придържам към темпото ѝ през коридора на подводницата. Както и преди, членовете на Гвардията отскачат от пътя ни, но сега ѝ отдават чест, докато минаваме, като сключват ръце до гърдите си или допират пръсти до челата си. Трябва да призная, че Фарли създава внушително впечатление, носейки белезите и раните си като накити. Изглежда, че няма нищо против кръвта по униформата си, в която разсеяно бърше ръце. Част от нея е на Шейд. Тя измъкна куршума от рамото му, без да мигне.

— Не сме го затворили под ключ, ако това си мислиш — подхвърля небрежно, сякаш разговорите за пленяването на Кал са обикновена клюка.

Не съм достатъчно глупава да се хвана на тази въдица, не и сега. Тя ме подлага на проверка, изпробва реакцията ми, *верността* ми. Но аз вече не съм момичето, което я умоляваше за помощ. Вече не съм толкова лесна за разгадаване. Живях върху остра като бръснач бодлива тел, балансирах лъжа след лъжа, криех се. Безкрайно лесно е да правя същото сега и да погребвам мислите си надълбоко.

Така че вместо това се засмивам, залепям на лицето си усмивката, която усъвършенствах в двора на Елара.

— Предположих. Нищо не е разтопено — отвързвам и посочвам към металните стени.

Чета я, както тя се опитва да разчете мен. Прикрива изражението си добре, но въпреки това в очите ѝ потрепва изненада. Изненада и *любопитство*.

Не съм забравила как се отнасяше с Кал във влака — с окови, въоръжени пазачи и презрение. А той приемаше това отношение като сритано куче. След предателството на брат му и убийството на баща му в него не беше останало желание за съпротива. Не го винях. Но Фарли не познава сърцето му — или силата му — както аз. Не знае

колко опасен е в действителност. *Или колко опасна съм аз, като стана въпрос.* Дори сега въпреки многобройните си наранявания чувствам мощта дълбоко вътре в себе си, призоваваща електричеството, което пулсира из подводницата. Бих могла да го контролирам, ако поискам. Бих могла да изключа цялото това нещо. Бих могла да удавя всички ни. Смъртоносната идея ме кара да се изчервя, смутена от такива мисли. Но въпреки това те ме утешават. Аз съм най-мощното от всички оръжия на кораб, пълен с воители, а те явно не го знаят.

Изглеждаме слаби, защото така искаме. Когато го каза, Шейд говореше за Гвардията, обясняваше мотивите им. Сега се чудя дали освен това не се е опитвал да предаде послание. Като думите, скрити в едно отдавнашно писмо.

Спалното помещение на Кал е в далечния край на подводницата, скрито от оживлението и шума на останалата част от кораба. Вратата му е почти затулена зад извити тръби и празни сандъци, щамповани с надписи *Арчън, Хейвън, Корвиум, Харбър Бей, Делфи* и дори *Белуиум* от Пиемонт на юг. Не мога да кажа какво са съдържали някога сандъците, но при имената на Сребърните градове надолу по гърба ми пробягва спазъм. *Откраднати.* Фарли забелязва, че се вирам в сандъците, но не си прави труда да обясни. Въпреки колебливото ни съгласие по въпроса с онези, които наричаме новокръвни, все още не съм в кръга на най-доверените ѝ хора. Предполагам, че Кал има нещо общо.

Това, което захранва с енергия кораба — масивен генератор, доколкото усещам — бучи под краката ми, вибрира в костите ми. Сбърчвам отвратно нос. Фарли може и да не е заключила Кал, но със сигурност не проявява и любезност. Между шума и разтърсващото усещане се питам дали Кал изобщо е могъл да спи.

— Предполагам, че това е единственото място, където сте могли да го настаните? — питам, докато гледам ядосано към тесния ъгъл.

Тя свива рамене, блъска с ръка по вратата.

— Принцът не се е оплакал.

Не чакаме дълго, макар че много бих искала да имам време да се овладеея. Вместо това заключващият механизъм със зъбчати колела се завърта след секунди със звън. Железните панти издават стържещ звук, изскърцват и Кал отваря вратата.

Не съм изненадана да го видя решително изправен, пренебрегващ собствените си болки. След цял живот, в който се е

подготвял да бъде воин, той е свикнал с порязвания и натъртвания. Но белезите отвътре са нещо, което не умее да крие. Избягва погледа ми, съсредоточава се върху Фарли, която не забелязва или не я е грижа за принца с разбито сърце. Внезапно моите рани ми се струват малко по-поносими.

— Капитан Фарли — казва той, все едно го е обезпокоила по време на вечеря. Използва раздразнението, за да прикрие болката си.

Фарли не се хваща на това и отмята късата си коса с презрително сумтене. Дори посяга да затвори вратата.

— О, не искаше ли посетител? Колко грубо от моя страна.

Изпитвам безмълвна радост, че не доведох Килорн с мен. Той щеше да се държи още по-зле с Кал, при положение че го мрази още откакто за пръв път се срещнаха в Подпорите.

— Фарли — обръщам се към нея през стиснати зъби. За мое удоволствие — и отвращение — тя се отдръпва рязко от докосването ми. Изчервява се като домат, смутена от себе си и от страха си. Въпреки твърдата си фасада тя е същата като войниците си. Уплашена от Мълниеносното момиче. — Мисля, че оттук ще се оправим.

Нещо се присвива в лицето ѝ, спазъм на раздражнение колкото от самата себе си, толкова и от мен. Но тя кимва, благодарна да се освободи от мен. С един последен кръвнишки поглед към Кал се обръща и изчезва обратно надолу по коридора. Резките ѝ заповеди отекват за миг неразбираеми, но властни.

Кал и аз се вираме след нея, после в стените, после в пода, сетне в краката си, страхуваме се да се погледнем. Страхуваме се да си спомним последните няколко дни. Последния път, когато се гледахме през врата, последваха уроци по танци и една открадната целувка. Сякаш е било в друг живот. *Защото беше. Той танцуваше с изгубената принцеса Марийна, а Марийна е мъртва.*

Но спомените ѝ остават. Когато минавам и рамото ми се докосва до твърда ръка, си спомням допира, мириса и вкуса му. Топлина и дим от дърва и слънчев изгрев, но вече ги няма. Кал мирише на кръв, кожата му е лед и си казвам, че не искам да усещам вкуса му никога повече.

— Добре ли се държат с теб? — проговарям първа, търся лесна тема. Един бърз поглед из малкото му, но въпреки това чисто помещение е достатъчен отговор, но не е зле да запълня мълчанието.

— Да — казва той, все още мотаещ се около отворената врата. Чуди се дали да я затвори, или не.

Очите ми се спират върху една плоскост в стената, изтръгната назад, така че отдолу се показват преплетени жици и електрически ключове. Не успявам да се сдържа и се усмихвам меко. Кал е бърникал там.

— Мислиш ли, че е умно? Една погрешна жица...

Това изтръгва от него лека, но въпреки това успокояваща усмивка:

— През половината си живот си играя с електрически вериги. Не се безпокой, знам какво правя.

И двамата пренебрегваме двойното значение, оставяме го да се изплъзне.

Той най-сетне решава да затвори вратата, макар че я оставя отключена. Подпрял е едната си ръка на металната стена с разперени пръсти, търси нещо, за което да се хване. Гривната на създателя на пламъци още мига на китката му, ярко сребърно на фона на матово, сурово сиво. Забелязва погледа ми и смъква единия си изпоцапан ръкав; предполагам, че никой не се е сетил да му даде дрехи за преобличане.

— Стига да не се мяркам пред погледите, не мисля, че някой ще си прави труда да се занимава с мен — казва той и отново се заиграва с отворения панел. — Донякъде е хубаво — шегата прозвучава кухо.

— Ще се погрижа нещата да си останат така. Ако именно това искаш — добавям бързо. Честно казано, нямам представа какво иска Кал сега. *Отвъд отмъщението. Единственото общо нещо помежду ни.*

Той извива вежда към мен почти развеселен:

— О, сега Мълниеносното момиче ли командва? — Не ми дава шанс да отвърна на подигравателното подмятане, скъсява разстоянието помежду ни с една-единствена дълга крачка. — Оставам с впечатлението, че си точно толкова хваната натясно, колкото и аз — очите му се присвиват. — Само дето май не го знаеш.

Поруменявам, изпитвам гняв и смущение.

— Хваната натясно? Не съм аз тази, която се крие в килер.

— Не, твърде си заета да се оставяш да те излагат на показ — той се навежда напред и познатата топлина помежду ни се връща. —

Отново.

Част от мен иска да го зашлеви.

— Брат ми *никога* не би...

— Мислех си, че моят брат *никога* не би, и виж докъде ни докара това! — избухва той, разперил широко ръце. Върхчетата на пръстите му докосват двете стени, ожулват се в стените на затвора, в който се е оказал — *затвора, в който аз го вкарах*. А той ме плени заедно със себе си независимо дали го осъзнава, или не.

Жарка горещина се надига от тялото му и съм принудена да отстъпя леко назад. Постъпката ми не му убягва и той се успокоява, свежда очи и сваля ръце.

— Съжалявам — изрича с мъка и отмята кичур черна коса от челото си.

— *Никога* не ми се извинявай. Не го заслужавам.

Той ми хвърля кос поглед с тъмни и широко отворени очи, но не възразява.

Поела си тежко дъх, се облягам на стената. Пространството между нас зее като разтворени челюсти.

— Какво знаеш за място, наречено Тък?

Благодарен за смяната на темата, той се съвзема и се оттегля в ролята на принц. Дори без корона изглежда царствен, със съвършена стойка и с ръце, скръстени зад гърба.

— Тък ли? — повтаря, мислейки усилено. Челото му се сбърчва, образува гънка между гъстите му, тъмни вежди. Колкото по-дълго време му отнема да заговори, толкова по-добре се чувствам. Ако той не знае за острова, тогава малцина други ще знаят. — Там ли отиваме?

— Да. — *Така смятам*. Една студена мисъл пробягва през мен, когато си спомням уроците на Джулиан, усвоени по трудния начин в двора и на арената. *Всеки може да предаде всеки*. — Според Шейд.

Кал оставя неувереността ми без коментар, достатъчно любезен да не я подлага на съмнение.

— Мисля, че е остров — казва накрая. — Един от няколко, далече от крайбрежието. Не е територия на Норта. Нищо, което да удостоверява наличието на селище или база, дори не и с отбранителна цел. Там има само открит океан.

Част от бремето върху плещите ми се вдига. Засега ще бъдем в безопасност.

— Добре.

— Брат ти, той е като теб — не е въпрос. — Различен.

— Такъв е. — Какво друго да кажа?

— И е добре? Спомням си, че беше ранен.

Дори без армия Кал все още е военачалник, проявяващ загриженост за войниците и ранените.

— Добре е, благодаря. Пое няколко куршума вместо мен, но се възстановява бързо.

При споменаването на куршуми очите на Кал пробягват бързо по мен, най-сетне си позволява да ме погледне истински. Погледът му се задържа върху ожуленото ми лице и засъхналата кръв около ушите ми. — А ти?

— И по-лошо съм преживявала.

— Да, и през по-лошо сме минали.

Умълчаваме се: не смеем да говорим повече. Но все така продължаваме да се вираме един в друг. Внезапно присъствието му ми става непоносимо. И въпреки това не искам да си вървя.

Подводницата е на друго мнение.

Под краката ми генераторът се разтриса, ритъмът на силното му пулсиране се променя.

— Почти стигнахме — промърморвам, усещам как електричеството нахлува или се оттича в различни части на плавателния съд.

Кал все още не го чувства, неспособен е да го долови, но не се съмнява в инстинктите ми. Познава способностите ми от личен опит по-добре от когото и да е на кораба. По-добре от собственото ми семейство. Поне засега. Мама, татко, Гиза, момчетата — те ме чакат на острова. Скоро ще ги видя. Те са тук. Те са в *безопасност*.

Но не зная колко дълго ще бъда с тях. Няма да мога да остана на острова, не и ако искам да направя нещо за новокръвните. Ще трябва да се върна в Норта, да използвам каквото и когото Фарли може да ми даде, за да се опитам да ги намеря. Вече ми се струва невъзможно, дори не искам да мисля за това. И въпреки всичко умът ми работи усилено и се опитва да състави план.

Над главите ни прозвучава аларма, включваща се едновременно с жълта светлина, която започва да проблясва над вратата на Кал.

— Невероятно — чувам го да промърморва; за момент вниманието му се измества от огромната машина, заобикаляща ни отвсякъде. Не се съмнявам, че е искал да я разучи, но тук няма място за любопитния принц. Момчето, което се заравяше в наръчници и конструираше мотоциклети от подръчни материали, няма място в този свят. *Убих го точно както убих Марийна.*

Въпреки притежаващия склонност към механиката ум на Кал и собственото ми усещане за електричеството нямаме представа какво следва. Когато подводницата се накланя под ъгъл, показвайки се с носа нагоре от дълбините на океана, цялото помещение се килва. Изненадата от движението подкосява краката и на двама ни. Сблъскваме се със стената и един с друг. Раните ни се удрят една в друга, изтръгват болезнено съскане и от двама ни. Усещането от допира му е по-болезнено от всичко друго, дълбок пробощащ спомен и аз побързвам да се отдръпна.

Трепвам и разтривам една от многото си синини.

— Къде е Сара Сконос, когато човек има нужда от нея — промърморвам и си мисля за лечителката на повърхностни рани, която би могла да излекува и двама ни. Би могла да прогони болките само с едно докосване и да ни върне в бойна форма.

Още болка се мярва по лицето на Кал, но не от раните му. *Браво на теб, Мер. Страхотно, няма що — да споменеш жената, която е знаела, че майка му е убита от кралицата. Жената, на която никой не вярваше.*

— Съжалявам. Не исках да кажа...

Той ме прекъсва с махване на ръка и успява да се изправи, подпрял се с една ръка на стената, за да пази равновесие.

— Няма нищо. Тя е... — думите са завалени, накъсани. — Предпочетох да не я слушам. Не исках да слушам. Аз бях виновен.

Срещнах Сара Сконос само веднъж, когато Еванджелин едва не ме разобличи пред всички на тренировката. Джулиан я повика — *Джулиан, който я обичаше* — и гледаше как тя излекува окървавеното ми лице и натъртения ми гръб. Очите ѝ бяха тъжни, бузите — хлътнали, езикът ѝ напълно липсваше. Изтръгнат заради думи, изречени против кралицата, за истина, на която никой не вярвал. *Елара убил майката на Кал, Пеещата кралица Кориан. Родната сестра на*

Джулиан, най-добрата приятелка на Сара. И сякаш никой нямал нищо против. Било толкова по-лесно да си затворят очите.

Мейвън също беше там, мразейки Сара във всеки миг. Сега знам, че това е било пукнатина в щита му, разкриваща кой беше той в действителност под заучените думи и любезните усмивки. Подобно на Кал не видях това, което беше пред очите ми.

Подобно на Джулиан тя вероятно вече е мъртва.

Внезапно металните стени, шумът и пукането на ушите ми идват в повече.

— Трябва да сляза от това нещо.

Въпреки странния наклон на помещението и настойчивото звънтене в главата ми краката ми знаят какво да правят. Не са забравили калта на Подпорите, нощите, прекарани в уличките, или трасето за бягане с препятствия на тренировките. Отварям със сила вратата, задъхвам се като удавница. Но застоялият, филтриран въздух на подводницата не ми дава облекчение. Имам нужда от мириса на дървета, вода, пролетни дъждове, дори лятна горещина или зимен сняг. *Нещо*, което да ми напомни за света отвъд тази задушна тенекиена кутия.

Кал ми дава преднина, преди да ме последва: стъпките му зад мен са тежки и бавни. Не се опитва да ме настигне, а да ми даде пространство. Де да можеше Килорн да направи същото.

Килорн се приближава отнякъде по-надолу по коридора, като използва за опора ръчките на вратите и въртящите се ключалки, за да се придвижва надолу из наклонения кораб. При вида на Кал усмивката му помръква, заместена не от намръщено изражение, а от студено безразличие. Предполагам, мисли, че пренебрежението ще разгневи принца повече, отколкото неприкритата враждебност. Или може би Килорн не иска да подлага на изпитание една огнехвъргачка в човешки образ от такова близко разстояние.

— Излизаме на повърхността — казва той, като стига до мен.

Хващам се по-здраво за една решетка наблизко.

— Не думай!

Килорн се ухилва и се обляга на стената пред мен. Забива стъпала от двете ми страни — неоспоримо предизвикателство. Усещам топлината на Кал зад гърба си, но принцът, изглежда, също е възприел безразлично държание и не казва нищо.

Няма да бъде пионка в поредната им игра. Правила съм го достатъчно за цял живот.

— Как е как-й-беше-името? Лена?

Името зашеметява Килорн като плесница. Усмивката му се отпуска, едната страна на устата му увисва.

— Добре е, предполагам.

— Това е хубаво, Килорн — потупвам го дружески, макар и малко снизходително, по рамото. Номерът за отклоняване на вниманието сработва идеално. — Добре е да си създадем приятелства.

Подводницата се накланя под нас, но никой не се препъва. Дори не и Кал, който не притежава и наполовина моето чувство за баланс или моряшката походка на Килорн, усвоена по трудния начин на борда на риболовна лодка. Изопнат е като жица, чака ме да поема предводителството. Мисълта, че един принц ми се подчинява, би трябвало да ме разсмее, но съм твърде премръзнала и изтощена, за да направя кой знае какво, освен да продължа.

Така че го правя. Надолу по коридора, следвана от Кал и Килорн, към тълпата членове на Гвардията, чакащи край стълбата, която ни доведе тук преди всичко. Ранените тръгват първи, завързани върху импровизирани носилки и вдигнати в откритата нощ. Фарли надзирава операцията, униформата ѝ е още по-окървавена отпреди. Допринася за мрачната гледка, като затяга бинтовете със спринцовка между зъбите. Няколко от най-тежките случаи получават по една инжекция, докато минават — лекарство, което да облекчи болката от придвижването им нагоре по тясната тръба. Шейд е последен от ранените, облягащ се тежко на двамата членове на Гвардията, които закачаха Килорн заради сестрата. Искане ми се да се провра до него, но тълпата е твърде гъста, а днес не искам повече внимание. Все още твърде слаб, за да се телепортира, той е принуден да се крепи на един крак и се изчервява като домати, когато Фарли го завързва за една носилка. Не мога да чуя какво му казва, но то го успокоява донякъде. Дори отказва спринцовката ѝ с махване на ръка и вместо това стиска зъби, за да издържи на разтърсващата болка, когато го вдигат по стълбата. Щом благополучно качват Шейд, процесът тръгва много по-бързо. Един след друг членовете на Гвардията се качват по стълбата, бавно опразват коридора. Много от тях са медицински сестри, мъже и жени,

отличаващи се по белите униформи, покрити в различна степен с кървави петна.

Не губя време да отпращам с махване на ръка другите, за да вървят напред, като се преструвам на любезна, каквато е редно да бъде една дама. Всички отиваме на едно и също място. Така че когато тълпата се разпръсва малко и стълбата се открива пред мен, забързвам напред. Кал ме следва и присъствието му в съчетание с моето разделя членовете на Гвардията като с нож. Те отстъпват бързо назад, някои дори се препъват, за да ни направят място. Само Фарли стои непоклатима, обвила с една ръка стълбата. За моя изненада тя кимва на Кал и мен. *И на двамата.*

Това трябваше да е първият знак да внимавам.

Стъпалата на стълбата прогарят мускулите ми, все още напрегнати от Нарси, арената и залавянето ми. Чувам странно ръмжене отгоре, но то не ме смущава ни най-малко. Трябва да се махна от подводницата колкото е възможно по-бързо.

За последен път я зървам, когато хвърлям поглед назад под странен ъгъл над Фарли навътре в медицинския пункт. Вътре още има ранени, неподвижни под одеялата си. *Не, не ранени*, осъзнавам, докато се издърпвам нагоре. *Мъртви.*

По-нависоко по стълбата вятърът вие и капе вода. Нищо особено предполагам, докато стигам до върха и открития кръг от тъмнина. Бушува толкова силна буря, че дъждът бие косо, без да уцели по-голямата част от тръбата и стълбата. Жили ожуленото ми лице, намокри ме до кости за секунди. *Есенни бури.* Макар че не мога да си спомня толкова свирепа буря. Тя духа през мен, пълни устата ми с дъжд и хапещи, солени пръски. За щастие, подводницата е здраво закотвена за един док, който едва виждам, и успява да удържи над бушуващите сиви вълни отдолу.

— Насам! — изкрещява познат глас в ухото ми, насочва ме да сляза от стълбата и да стъпя на корпуса на кораба, хлъзгав от дъжд и морска вода. През тъмнината едва виждам войника, който ме напътства, но масивното му туловище и гласът му са лесни за разпознаване.

— Брий! — склучвам пръсти върху ръката му, усещам мазолестата хватка на най-големия си брат. Той върви като котва, тежко и бавно, помага ми да сляза от подводницата и да стъпя на кея. Не е

кой знае колко по-добре — метал, разяден от ръжда, но води към суша и това е всичко, което ме интересува. Суша и *топлина*, добре дошъл отдиш след студените дълбини на океана и спомените ми.

Никой не помага на Кал да слезе от подводницата, но той се справя чудесно и сам. Отново внимава да спазва дистанция, като върви почтително на няколко крачки зад нас. Сигурна съм, че не е забравил първата си среща с Брий в Подпорите, когато брат ми беше всичко друго, но не и любезен. Всъщност никой от семейство Бароу не хареса Кал, освен мама и може би Гиза. Но тогава те не знаеха кой е. Новата им среща сигурно ще е интересна.

Заради бурята е трудно да различим Тък, но се досещам, че островът е малък, покрит с дюни и висока трева, буйна като вълните. Проблясване на мълния по водата осветява нощта за миг и показва пътеката пред нас. Сега на открито, без тесните стени на подводницата или Подземния влак, мога да видя, че наброяваме по-малко от петдесет души, включително ранените. Отправят се към две ниски, бетонни сгради, където кеят се свързва със сушата. На ниския хълм над нас се открояват няколко постройки с вид на бункери или казарми. Но не мога да определя какво се намира отвъд тях. Следващата мълния, този път по-близо, потръпва прекрасно в нервите ми. Брий погрешно взема това за потръпване от студ и ме притегля по-близо, обгръща с ръка раменете ми. От тежестта му ми е трудно да ходя, но търпя.

Имам чувството, че стигаме до края на кея ужасно бавно. Скоро ще бъда вътре суха, на твърда земя и ще се събера отново със семейство Бароу след твърде дълга раздяла. Перспективата за това е достатъчна да ме накара да понеса мократа кипяща дейност. Сестри товарят ранените на стар транспортър с каросерия, покрита с непромокаем брезент. Със сигурност е бил откраднат, както и всичко друго. Двете постройки на сушата са хангари с врати, откrehнати достатъчно, за да разкрият още транспортъри, чакащи вътре. Има дори няколко лодки, закотвени на кея, поклащащи се в сивите вълни, докато се съпротивляват на бурята. Няма две еднакви превозни средства — старомодни транспортъри във всевъзможни размери, лъскави нови лодки, някои — боядисани в сребристо, в черно, една зелена. Откраднати или отвлечени, или и двете. Дори разпознавам замъгленото сиво-синьо, цветовете на флота на Норта, върху една

лодка. Тък прилича на много по-голяма версия на стария фургон на Уил Уисъл, претърпан с какви ли не стоки и откраднати вещи.

Медицинският транспортър потегля бавно, преди да стигнем до него, бори се с дъжда и отминава нагоре по песъчливия път. Само равнодушието на Брий ме възпира да ускоря крачка. Той не се тревожи за Шейд или за онова, което се намира на върха на хълма, така че аз също се опитвам да не се тревожа.

Кал не споделя чувствата ми и най-сетне ускорява ход, за да може да върви до мен. Бурята или тъмнината, или може би просто сребърната му кръв го прави да изглежда толкова блед и уплашен.

— Това не може да продължава — промърморва той достатъчно ниско, че да го чуя само аз.

— Какво, принце? — пита Брий: гласът му звучи като приглушен рев. Смушквам го в ребрата, но единственият резултат е, че си натъртвам лакътя. — Няма значение, ще разберем съвсем скоро.

Тонът му е по-ужасен от думите. Студен, жесток, толкова неприсъщ на усмихнатия брат, когото познавах. Гвардията е променила и него.

— Брий, за какво говориш?

Кал вече знае и спира като закован с очи, вторачени в мен. Вятърът роши косата му и я залепа за челото му. Бронзовите му очи потъмняват от страх и при гледката стомахът ми започва да се бунтува. *Не отново, умолявам. Кажете ми, че не съм попаднала в нов капан.*

Един от хангарите се издига мрачно зад него, вратите му се разтварят широко върху странно безшумни панти. Войници, твърде много, за да ги преброя, пристъпват напред едновременно, по-добре организирани от всеки легион, с насочени в готовност пушки и с очи, блеснали в дъжда. Водачът им все едно е замразител — с почти бялоруса коса и ледено излъчване. Но е толкова червенокръвен, колкото и аз — едно от очите му е със замъглено ален цвят, кървящо под мерника.

— Брий, какво е това? — изкрещявам и се нахвърлям върху брат си с яростно ръмжене. Вместо това той хваща грубо ръцете ми в своите. Държи ме здраво, използва необичайната си сила, за да ми попречи да се отскубна. Ако беше някой друг, щях добре да го тресна. Но това е брат ми. Не мога да му причиня това. *Няма.*

— Брий, *пусни ме!*

— Няма да го нараним — казва той, повтаря го отново и отново.
— Няма да го нараним, обещавам ти.

Значи това не е моята клетка. Но фактът изобщо не ме успокоява. Всъщност ме изпълва с още по-голям гняв и отчаяние.

Когато поглеждам назад, юмруците на Кал пламтят, ръцете му са широко разперени, за да посрещнат мъжа с кървавото око.

— Е? — изръмжава той предизвикателно: звучи повече като животно, отколкото като човек. *Хванато натясно животно.*

Твърде много пушки дори за Кал. Ще го застрелят, ако трябва. Може дори да искат точно това. Оправдание да убият поваления принц. Част от мен, по-голямата част от мен знае, че ще бъдат оправдани за това. Кал преследваше „Алената гвардия“ и носи отговорността за смъртта на Тристан, самоубийството на Уолш и изтезаването на Фарли. Войници убиваха по негови заповеди, ликвидираха по-голямата част от бунтовническата армия на Фарли. А кой знае колко много е изпратил да умрат на фронта, заменяйки Червени войници за няколко мижави километра от Езерните земи. Не дължи вяност на каузата. Той е опасност за „Алената гвардия“.

Но той е оръжие, както и аз; оръжие, което можем да използваме в идните дни. За новокръвните срещу Мейвън, факла, която да ни помогне да разсеем тъмнината.

— Той не може да надвие това, Мер — това е Килорн, избиращ най-лошия възможен момент да се промъкне обратно. Шепне в ухото ми, държи се, сякаш близостта му може да ми повлияе. — Ще загине, ако се опита.

Логиката му е трудна за пренебрегване.

— На колене, Тиберий — казва мъжът с кървавото око, като пристъпва дръзко към пламтящия принц. От огъня му се вдига пара, сякаш бурята се опитва да го потуши. — Ръцете зад главата.

Кал не прави нито едното от двете и трепва при споменаването на рожденото си име. Стои непоклатимо силен, горд, макар да знае, че битката е изгубена. Някога може би щеше да се предаде, опитвайки се да спаси собствената си кожа. Сега вярва, че тази кожа не струва нищо. Изглежда, само аз мисля иначе.

— Кал, направи каквото казва.

Вятърът носи гласа ми, така че целият хангар чува. Страхувам се, че чуват и сърцето ми, блъскащо като барабан в гърдите.

— *Кал*.

Бавно, неохотно, като статуя, разбиваща се на прах, Кал се отпуска на колене и огънят му угасва с прашене. Направи същото вчера, когато коленичи до обезглавения труп на баща си.

Мъжът с кървавото око се ухилва, зъбите му са блестящи и прави. Застава над Кал с наслада, изпитва удоволствие от вида на един принц в краката си. Наслаждава се на *властта*, която това му дава.

Но аз съм Мълниеносното момиче, а той не знае нищо за истинската мощ.

ПЕТА ГЛАВА

Опитват се да ме убедят, че така е най-добре, но несъстоятелните им оправдания не срещат отклик. Килорн и Брий бързо изчерпват всички доводи, които им е поръчано да изложат.

Той е опасен дори за теб. Аз обаче знам по-добре от всеки, че Кал никога не би ме наранил. Дори когато имаше причина да го стори, изобщо не се боях от него.

Той е един от тях. Не можем да му имаме доверие. След онова, което Мейвън причини на наследството и репутацията му, сега Кал си няма нищо и никого, освен нас дори и да отказва да го признае.

Той е ценен. Военачалник, принц на Норта и най-издирваният човек в кралството. Този довод ме кара да се поколебая и пробужда страх дълбоко в мен. Ако мъжът с кървавото око реши да използва Кал като инструмент срещу Мейвън, да го размени или да го пожертва, ще имам нужда от всичките си сили, за да го спра. От цялото си влияние, от цялата си *моц* и не знам дали ще бъде достатъчно.

Така че не правя нищо, освен да кимам заедно с тях отначало бавно, като се преструвам, че съм съгласна. Преструвам се, че съм под контрол. Преструвам се на *слаба*. Бях права. Шейд ме е предупреждавал по-рано. Отново, за пореден път, е видял обръщането на прилива дълго преди да настъпи. Кал е мощ, превъплътен огън — нещо, от което трябва да се страхуваме и да го победим. А аз съм мълния. Какво ще се опитат да ми причинят, ако не изпълня ролята си?

Не съм попаднала в нов затвор, все още не, но мога да почувствам ключа в ключалката, заплашващ да се завърти. За късмет, имам опит в такива неща.

Мъжът с кървавото око и неговите войници въвеждат Кал в хангара: не са толкова глупави, че да се опитат да му вържат ръцете. Но нито за миг не свалят пушките или гарда си, като стоят на разстояние да не би някой от тях да бъде изгорен за дързостта си. Мога само да гледам с широко разтворени очи, но със затворена уста, когато плъзгащата се врата на хангара се затваря отново и ни разделя. Няма

да го убият, не и докато не им даде повод. Мога само да се надявам Кал да се държи разумно.

— Не бъдете жестоки с него — прошепвам и се отпускам в топлите обятия на Брий. Дори в студения есенен дъжд на допир той е горещ като пещ. Дългите години на битки на северния фронт са го направили невъзприемчив към влагата и студа. Спомням си старата поговорка на татко: *Войната никога не си тръгва*. Сега го знам от личен опит, макар че моята война е много различна от неговата.

Брий се преструва, че не ме чува, припряно ме отвежда от кейовете. Килорн ни следва плътно, ботушите му закачат петите ми един-два пъти. Устоявам на порива да го ритна и се съсредоточавам върху изкачването по дървените стъпала, водещи към казармите на хълма над нас. Стъпалата са износени, протрити от стъпките на безброй крака. *Колко ли хора са дошли насам?*, питам се. *Колко ли хора има тук сега?*

Преваляме билото на хълма и островът се простира пред нас, разкрива военна база, по-голяма, отколкото очаквах. Казармата на хребета е една от дузина, които виждам сега, подредени в две прави редици, разделени от дълъг, бетонен двор. Той е равен и добре поддържан, не като стъпалата или кея. По средата на двора е изрисувана бяла линия, идеално права, отвеждаща нататък в бурната нощ. Нямам представа накъде води.

Целият остров излъчва атмосфера на тишина и неподвижност, замръзнал за миг от бурята. Предполагам, че настъпи ли сутринта, когато дъждът ще спре, а тъмнината ще се вдигне, ще видя базата в целия й блясък — и най-накрая ще разбере хората, с които си имам работа. Развивам лош навик да подценявам другите, особено когато става дума за „*Алената гвардия*“.

А подобно на Нарси Тък е много повече, отколкото изглежда.

Студът, който изпитвах на борда на подводницата и в дъжда, продължава дори когато ме въвеждат през вратата на казармата, означена с изрисувана с боя цифра 3. Мразът прониква в костите ми, в сърцето ми. Но не мога да допусна родителите ми да ме видят такава заради самите тях. Дължа им поне това. Те трябва да мислят, че съм цяла, несломена, незасегната от пленяването на Кал и собствените си изпитания в двореца и на арената. А членовете на Гвардията трябва да

смятат, че съм на тяхна страна — изпълнена с облекчение, че съм „в безопасност“.

Но не съм ли? Нима не дадох клетва на Фарли и на „Алената гвардия“?_

Те вярват също като мен в края на Сребърните крале и Червените роби. Пожертваха войници за мен, *заради* мен. Те са мои *съюзници*, мои братя, другари по оръжие — но мъжът с кървавото око ме смущава. Той не е Фарли. Тя може и да е рязка и целеустремена, но знае какво съм преживяла. С нея човек може да се разбере. Съмнявам се, че в мъжа с кървавото око се таи някакъв разум.

Килорн е странно тих. Това мълчание изобщо не е типично за нас. Едно време запълвахме празнината с обиди, със закачки или в случая на Килорн с пълни глупости. Не е в природата ни да мълчим в близост един до друг, но сега нямаме нищо за казване. Той е знаел какво планират да причинят на Кал, и се е съгласил с него. По-лошо — дори не ми каза. Щях да изпитвам гняв, ако не беше студът. Той се връзва в емоциите ми, притъпява ги до нещо като електрическото жужене във въздуха.

Брий не забелязва странната атмосфера между нас — не че би я усетил. Освен че е умилително глуповат, най-големият ми брат замина, когато бях върлинещо и кльоцаво тринайсетгодишно момиче, което крадеше за забавление, не от необходимост, и не бях толкова жестока, колкото станах. Брий не ме познава каквато съм сега, след като е пропуснал почти пет години от живота ми. Но пък в последните два месеца животът ми се промени повече, откогато и да било преди. И само двама души бяха с мен през цялото това време. Първият е пленен, а вторият носи корона от кръв.

Всеки с малко ум в главата би ги нарекъл мои врагове. Странно — враговете ми ме познават най-добре, а семейството ми не ме познава изобщо.

Отвътре казармата е прекрасно суха, жужаща от лампи и жици, скупчени по тавана. Дебелите бетонни стени превръщат коридора в лабиринт без упътващи знаци. Всяка врата е затворена, стоманено сива и безлична, но няколко издават признаци на живот вътре. Усукан сноп морска трева, украсяващ дръжка на брава, скъсана огърлица, опъната на прага, и така нататък. Това място приютява не само страховити войници, а и бегълци от Нарси и кой знае откъде другаде. След

влизането в сила на Мерките, наредено от собствената ми уста, не само много членове на Гвардията, а и много Червени избягаха от континенталната част на страната. Как биха могли да останат, заплашени от задължителна военна служба и екзекуция? *Но как са успели да се измъкнат? И как са се добрали дотук?*

Още един въпрос се добавя към постоянно растящия ми списък.

Въпреки разсеяността си внимателно следя завоите и обръщанията на брат си. Надясно тук, един, два, три ъгъла, наляво покрай вратата с издълбан в нея надпис „ПРЕРИЯ“. Част от мен се пита дали нарочно минава по заобиколен път, но Брий не е достатъчно умен за това. Предполагам, че би трябвало да съм благодарна. Шейд нямаше да има проблем да играе ролята на хитрец, но не и Брий. Той целият е груба сила, търкалящ се дънер, който лесно можеш да избегнеш. Освен това е член на Гвардията, освободен от една армия само за да се включи в друга. А ако се съди по това как ме държеше на кейовете, дължи вярност само на Гвардията и на нищо друго. Трами вероятно ще е същият, винаги готов да следва, а понякога да напътства по-големия ни брат. Единствено Шейд има благоразумието да си държи очите отворени, да изчаква да разбере каква съдба чака нас, *новокръвните*.

Вратата пред нас стои откряната, сякаш в очакване. Не е нужно Брий да ми казва, че това е спалното помещение на семейството ни, защото около дръжката на бравата е завързана изрезка от лилав плат. Тя е разръфана по ръбовете и неумело избродирана. Мълнии от конци искрят направо по парчето плат — символ, който не е нито Червен, нито Сребърен, а *мой*. Съчетание от цветовете на Династия Титанос, моето прикритие, и мълнията, която бушува в мен, моя щит.

Докато приближаваме, нещо се изтърколва зад вратата и ме облива лека вълна от топлина. Бих познала звука от инвалидната количка на баща ми навсякъде.

Брий не чука. Знае, че всички са още будни: чакат ме.

Има повече място, отколкото в подводницата, но въпреки това спалното помещение е малко и тясно. Поне има пространство за движение и легла в изобилие за семейство Бароу. Дори с малко пространство за живеене около вратата. Единичен прозорец, изрязан високо в далечната стена, е затворен плътно, за да не влиза дъждът, а небето изглежда малко по-светло. Зората настъпва.

Да, наистина настъпва, помислям си, попивайки с поглед зашеметяващото количество червени цветове. Шалове, парцали, изрезки, флагове, знамена, червено върху всяка повърхност и висящо от всяка стена. Трябваше да се сетя, че ще се стигне до това. Някога Гиза шиеше рокли за Сребърните; сега с усилие изработва знамена за „Алената гвардия“, украсява каквото успее да намери с разкъсаното слънце на съпротивата. Не са красиви, имат неравни бодове и прости шарки. Нищо в сравнение с изкусните неща, които правеше. За това също съм виновна аз.

Тя седи до малката метална маса, застинала с игла в наполовина заздравялата си ръка, с пръсти, извити като хищни нокти. За момент се взира в мен, същото правят и останалите. Мама, татко, Трами: влизат се, но не познават момичето, което гледат. Последния път, когато ме видяха, не можех да се контролирам. Бях хваната като в капан — слаба, объркана. Сега съм ранена, опитваща се да се съвзема от натъртванията и предателствата, но знам каква съм и какво трябва да направя.

Превърнала съм се в нещо повече — повече, отколкото бихме могли да си мечтаем. Това ме плаши.

— Мер — едва чувам гласа на майка си. Името ми трепти върху устните ѝ.

Както тогава в Подпорите, когато моите искри заплашваха да унищожат дома ни, тя първа ме прегръща. След прегръдка, която изобщо не е достатъчно продължителна, ме дръпва до един празен стол.

— Сядай, бебчето ми, сядай — казва тя, ръцете ѝ треперят при допира до тялото ми. *Бибчето ми*. Не са ме наричали така от години. Странно, че обръщението се връща сега, когато съм всичко друго, но не и дете.

Пръстите ѝ кръжат над новите ми дрехи, докато опипва за синините отдолу, сякаш може да вижда направо през плата.

— Пострадала си — промърморва, клатейки глава. — Не мога да повярвам, че са те пуснали да си вървиш след... е, след всичко това.

Безмълвно се радвам, че не споменава Нарси, арената или предишните събития. Не мисля, че съм достатъчно силна да ги изживея отново, не и толкова скоро.

Татко се засмива мрачно:

— Тя може да прави каквото пожелае. Не става дума за *позволение* — размърдва се и забелязвам в косата му повече сиво, откогато и да било преди. Освен това е по-слаб, изглежда дребен в познатия стол. — Точно като Шейд.

Шейд е позната територия и ми е по-лесно да говоря за него.

— Видяхте ли го? — питам и си позволявам да се отпусна на студената метална седалка. Приятно е да седна.

Трами става от койката си: главата му едва не докосва тавана.

— Сега отивам в лазарета. Просто исках да се уверя, че си... — *Добре* е дума, която вече не присъства в речника ни. — Че още се държиш.

Само кимвам. Ако отворя уста, може да им разкажа за всичко: болката, студа, принца, който ме предаде, принца, който ме спаси, хората, които убих. И макар че те може вече и да знаят, ми е невъзможно да се заставя да призная какво съм извършила. Да ги видя разочаровани, отвратени, *уплашени* от мен. Това ще бъде повече, отколкото мога да понеса тази вечер.

Брий тръгва с Трами, потупва ме непохватно по гърба, преди да последва брат ни навън през вратата. Килорн остава, все още безмълвен, облегат на стената, сякаш иска да пропадне в нея и да изчезне.

— Гладна ли си? — пита мама, ровейки в миниатюрно подобие на шкаф. — Запазихме малко от дажбите за вечеря, ако искаш.

Макар да не съм яла не знам откога, поклащам глава. От изтощение ми е трудно да мисля за каквото и да е друго, освен за сън.

Гиза забелязва държанието ми, присвила ясните си очи. Отмята назад кичур наситена, червена коса с цвета на кръвта ни.

— *Добре* е да се наспиш — говори толкова убедително, че се запитвам коя всъщност е по-голямата сестра. — Нека се наспи.

— Разбира се, имаш право. — Мама отново ме притегля до себе си: този път ме издърпва от стола към една койка с повече възглавници от останалите. Грижи се за мен като за малко дете, суети се с тънките одеяла, помага ми да се съблека и да си легна. Имам сили единствено да я следвам, оставям я да ми подпъхне завивките, както не е правила никога преди. — Готово, бебчето ми, заспивай.

Бebчето ми.

Намирам се в по-голяма безопасност, отколкото от дни насам, заобиколена от хората, които обичам най-много, и въпреки това никога не съм имала по-голямо желание да заплача. Заради тях се въздържам. Свивам се на кълбо и страдам сама отвътре, където никой друг не може да види.

Не след дълго се унасям въпреки ярките светлини отгоре и приглушения шепот. Плътният глас на Килорн бучи, говорейки отново сега, когато аз съм извън уравнението.

— Пазете я — е последното, което чувам, преди да потъна в тъмнина.

По някое време през нощта, някъде между съня и събуждането, татко улавя ръката ми. Не за да ме събуди, а просто да я подържи. За момент си мисля, че той е сън и съм отново в килия под Кулата на костите. Че всичко — бягството, арената, екзекуциите — е било кошмар, който скоро трябва да изживея отново. Но ръката му е топла, загрубяла, позната и аз склучвам пръсти върху неговите. Той е истински.

— Знам какво е да убиеш някого — прошепва той, очите му са с далечен, отнесен поглед, две мънички точки светлина в черния мрак на спалното ни помещение. Гласът му е различен точно както самият той е различен в този момент. Спомен на войник, който е оцелявал твърде дълго в дебрите на войната. — Знам какво ти причинява това.

Опитвам се да кажа нещо. Наистина се опитвам.

Вместо това пускам ръката му и се унасям в сън.

Тръпчивият мирис на солена въздух ме събужда на другата сутрин. Някой е отворил прозореца, пуснал е вътре хладен есенен ветрец и ярка слънчева светлина. Бурята е отминала. Преди да отворя очи, се опитвам да се престоря. Това е моето легло, бризът идва откъм реката и единственият избор, който трябва да направя, е дали да отида на училище, или не. Но това не е утеха. Онзи живот, макар и по-лесен, не е нещо, към което бих се върнала дори да можем.

Имам неща за вършене. Трябва да се погрижа за списъка на Джулиан, да започна приготовленията за това огромно начинание. И ако за него ми е нужен Кал, кои са те, че да ми отказват? Кой би могъл да каже „не“, при положение че ще спасим толкова хора от примката на Мейвън?

Нещо ми подсказва, че мъжът с кървавото око би могъл, но отблъсквам тази мисъл.

Гиза се е проснала в койката срещу мен и със здравата си ръка разхлабва няколко нишки и ги измъква от парче черен плат. Не си прави труда да гледа как се протягам и няколко от костите ми изпукват, когато се раздвижвам.

— Добро утро, *бебче* — казва тя, като едва прикрива една самодоволна усмивка.

За отплата получава възглавница в лицето.

— Не започвай — промърморвам, но тайно се радвам на закачката. Само да можеше Килорн да направи това и да заприлича мъничко на рибаря, когото си спомням.

— Всички са в столовата. Закуската още не е свършила.

— Къде е лечебницата? — питам, мислейки си за Шейд и Фарли. За момента тя е един от най-добрите съюзници, които имам тук.

— Трябва да ядеш, Мер — казва Гиза рязко и най-сетне се надига и сядва. — Наистина.

Загрижеността в очите ѝ ме сепва. Сигурно изглеждам по-зле, отколкото си мислех, щом Гиза се държи с мен толкова мило.

— В такъв случай къде е столовата?

Тя изпуктява, докато се изправя, и мята ръкоделието си на койката.

— Знаех си, че накрая ще се наложи да се правя на бавачка — промърморва: звучи почти като раздразнена и изтощена майка.

Този път успява да избегне възглавницата.

Сега се движим по-бързо из лабиринта на казармите. Поне запомням пътя и мислено отбелязвам вратите, докато минаваме. Някои са отворени и разкриват празни спални помещения или няколко безделничещи Червени. И двете говорят много за Казарма 3, която явно е определената „семейна“ постройка. Хората тук не изглеждат като войници на Гвардията и се съмнявам дали повечето от тях някога са участвали в битка. Виждам следи от присъствието на деца, дори няколко бебета, които са избягали със семействата си или са били отведени в Тък. Особено една стая прелива от стари или счупени играчки; стените ѝ са били набързо боядисани в противно жълто в опит да освежат бетона. На вратата не пише нищо, но разбирам за кого

е предназначена стаята. *Сираци*. Бързо отмествам очи, гледам навсякъде другаде, но не и към клетката на живите призраци.

По цялата дължина на тавана се простират тръби, през които леко пулсира електричество. Не знам откъде се захранва с електричество този остров, но плътното жужене е успокояващо: напомня ми коя съм. Поне това е нещо, което никой не може да ми отнеме, не и тук, толкова далече от способността на вече мъртвия Сребърен Арвън да заглушава дарбите. Вчера той едва не ме уби, задуши способността ми със своята собствена, и ме превърна обратно в Червеното момиче, което си нямаше нищо, освен мръсотията под ноктите си. Способността ми е най-ценното ми притежание, макар да ме отделя от всички останали. Но за мощта, за моята собствена мощ това е цена, която съм готова на драго сърце да платя.

— Какво е чувството от него? — пита Гиза и проследява погледа ми към тавана. Съсредоточава се върху жиците, опитва се да почувства това, което мога да почувствам аз, но безуспешно. — Електричеството?

Не знам какво да кажа. Джулиан щеше да обясни съвсем лесно, вероятно обмисляйки отговора си междуременно, като през цялото време разяснява подробно историята на способностите и как са се появили. Но Мейвън ми каза едва вчера, че някогашният ми учител така и не се е спасил. Бил е пленен. А доколкото познавам Мейвън, да не говорим пък за Елара, Джулиан най-вероятно е мъртъв, езекутиран заради всичко, което ми даде, и за отдавна извършени престъпления. Заради това, че е брат на момичето, което старият крал истински е обичал.

— Мощ — казвам най-сетне и отварям рязко вратата към външния свят. Морски въздух връхлита срещу мен и разрошва чорлавата ми коса. — Сила.

Думи на Сребърните, но въпреки това верни.

Гиза няма да ме остави да се измъкна толкова лесно. Въпреки това млъква. Разбира, че въпросите ѝ не са от тези, на които искам да отговоря.

На дневна светлина Тък изглежда едновременно по-малък и по-зловещ. Слънцето грее ярко над нас, топли есенния въздух, а след казармите морската трева отстъпва място на малобройни дървета. Нищо подобно на дъбовете и борове на родното ми място, но

достатъчно засега. Гиза ме повежда през бетонния двор, на който кипи дейност. Членове на Гвардията с червените си шарфове разтоварват ремаркета, трупат още камари от сандъци като онези, които видях на подводницата. Забавям леко ход, надявам се да хвърля поглед на товара им, но непознатите войници в нови униформи ме карат да се сепна. Облечени са в синьо, не светлосиньото на Династия Осанос, а някакъв студен и тъмен нюанс. Познат ми е, но не мога да се сетя откъде. Приличат на Фарли, високи и бледи, с ярко руси коси, подстригани агресивно късо. *Чужденци*, осъзнавам. Стоят над купчините с товари с пушки в ръце, охраняват сандъците.

Но от какво ги охраняват?

— Не ги гледай — промърморва Гиза и ме сграбчва за ръкава. Дърпа ме със себе си, нетърпелива да се махне от сините войници. Специално един от тях ни наблюдава как се отдалечаваме, присвил очи.

— Защо не? Кой са те?

Тя поклаща глава и ме задърпва отново:

— Не тук.

Естествено, искам да спра, да се втренча във войника, докато осъзнае коя и каква съм. Но това е глупава, детинска необходимост. Трябва да поддържам маската си, трябва да изглеждам като бедното момиче, победено от света. Оставям Гиза да продължи и да ме отведе.

— Войниците на полковника — прошепва тя в мига, щом се отдалечаваме достатъчно, за да не ни чуят. — Пристигнаха с него от север.

Север.

— Езерняци? — отвръщам, почти ахвайки от изненада. Тя кимва стоически.

Сега униформите с цвета на студено езеро придобиват смисъл. Те са войници на друга армия, на друг крал, но са тук, с нас. Норта е във война с Езерните земи от цяло столетие, бие се за земя, храна и слава. Огнените крале срещу кралете на зимата, едновременно с червена и сребърна кръв между тях. Но изглежда, че зората настъпва за всички.

— Полковникът е езерняк. След случилото се в Арчън... — на лицето ѝ се изписва болка, макар да не са ѝ известни и половината от изпитанията ми там — дошъл да „уреди нещата“ според Трами.

Тук има нещо сбъркано, нещо, което дразни ума ми, както Гиза ме дърпа за ръкава.

— Кой е полковникът, Гиза?

Отнема ми един миг да осъзная, че сме стигнали до столовата — ниска сграда точно като казармата. Глъчката на закусващите отеква зад вратите, но ние не минаваме през тях. Макар че от миризмата на храна стомахът ми започва да къркори, чакам отговора на Гиза.

— Човекът с кървавото око — казва тя най-накрая, като сочи към собственото си лице. — Той пое командването.

Командването. Шейд прошепна думата в подводницата, но не ѝ обърнах особено внимание. Това ли е имал предвид? За полковника ли се опитваше да ме предупреди? След лошото му отношение към Кал снощи съм принудена да мисля така. А да знам, че подобен човек отговаря за този остров и за всички, които го обитават, не е особена утеха.

— Значи Фарли е останала без работа.

Тя свива рамене:

— Капитан Фарли се провали. Това не му хареса.

В такъв случай ще ме намрази.

Тя посяга към вратата, протегнала едната си малка ръка. Другата е зараснала по-добре, отколкото предполагах, само безименният пръст и кутрето ѝ са странно извити, сгърчени навътре. Неправилно зараснали кости като наказание, че някога се довери на сестра си.

— Гиза, къде отведоха Кал? — гласът ми е толкова нисък, боя се, че не ме чува. Но после ръката ѝ се спира неподвижно.

— Говориха за него снощи, когато ти заспа. Килорн не знаеше, но Трами е ходил да го види. Да гледа.

Остра болка пронизва сърцето ми.

— *Какво да гледа?*

— Каза, че засега само въпроси. Нищо болезнено.

Вътрешно се намръщвам. Сещам се за много въпроси, които биха причинили на Кал по-голяма болка, от която и да е рана.

— Къде? — питам отново, придала стоманена нотка на гласа си, както подобава на една Сребърна принцеса.

— Казарма Едно — прошепва тя. — Чух ги да казват „Казарма Едно“.

Докато тя отваря вратата към столовата, плъзвам поглед покрай нея към редицата от казарми, редящи се покрай дърветата. Номерата им са ясно изрисувани с боя, черни на фона на избелял от слънцето бетон: 2, 3, 4...

Внезапна мразовита тръпка пробягва надолу по гръбнака ми.
Няма Казарма Едно.

ШЕСТА ГЛАВА

По-голямата част от храната е постна и безвкусна — сива овесена каша и възтопла вода. Само рибата я бива — треска, донесена направо от морето. Има дъх на сол и океан точно както въздуха. Килорн гледа удивено рибата, чуди се лениво какви ли мрежи използва Гвардията. *Ние сме в мрежа, идиот такъв*, иска ми се да изкрещя, но столовата не е място за такива думи. Тук също има езерняци със стоически вид в тъмносините си униформи. Докато облечените в червени униформи членове на Гвардията се хранят заедно с останалите бегълци, езерняците никога не сядат, постоянно обхождат наоколо. Напомнят ми за офицерите от Сигурността и изпитвам позната мразовита тръпка. Тък не е толкова различен от Арчън. Отделни фракции се състезават кой да поеме контрола, а аз съм точно в средата. А Килорн, моят приятел, най-старият ми приятел, може и да не вярва, че това е опасно. Или по-лошо — може би разбира и не го е грижа.

Мълчанието ми продължава, нарушавано само от равномерни хапки риба. Те ме наблюдават внимателно, както са инструктирани. Мама, татко, Килорн, Гиза — всички се преструват, че не са се вторачили в мен, и преструвката им се проваля. Момчетата ги няма, все още са до леглото на Шейд. Подобно на мен, те го смятаха за мъртъв и наваксват изгубеното време.

— И така, как попаднахте тук? — думите засядат в устата ми, но ги заставям да излязат. По-добре аз да задавам въпросите, преди те да започнат да ги задават на мен.

— Лодка — казва татко навъсено, докато шумно сърба лъжица овесена каша. Засмива се на шегата си, доволен от себе си. Усмиввам се леко, за да му угодя.

Мама го смушква, цъка раздразнено с език.

— Знаеш какво иска да каже тя, Даниел.

— Не съм глупак — той изсумтява, натъпкал в устата си още една лъжица. — Преди два дни около полунощ Шейд цъфна на

верандата. Искам да кажа наистина цъфна — прави жест с ръце, щрака с пръсти. — Знаеш за това, нали?

— Да.

— Едва не докара инфаркт на всички ни, като само с едно „пук“ се появи ей така, изведнъж, ами... жив.

— Мога да си представя — промърморвам, спомнила си как реагирах самата аз, когато видях Шейд отново. Помислих си, че и двамата сме мъртви на някакво място, далече отвъд тази лудост. Но подобно на мен Шейд просто се беше превърнал в някого другото — в *нещо друго* — за да оцелее.

Татко продължава, вече набрал скорост — буквално. Количката му се поклаща напред-назад на скърцащите си колела, движи се в ритъма на бурните му жестове.

— Е, след като майка ти спря да плаче над него, той се залови за работа. Започна да мята разни неща в една торба. Безполезни неща. Знамето от верандата, снимките, кутията ти с писмата. Нямаше логика наистина, но е трудно да питаш за каквото и да е един син, възкръснал от мъртвите. Когато каза, че трябвало да тръгваме веднага, *незабавно*, ми стана ясно, че не се шегува. Така че тръгнахме.

— Ами вечерният час? — мисълта за Мерките още се забива остро в ума ми като гвоздей в кожата ми. Как бих могла да ги забравя, когато бях принудена лично да ги обявя? — Можеха да ви убият!

— Имахме Шейд и неговото... *неговото*... — татко се мъчи да намери правилната дума и отново жестикулира.

Гиза завърта очи, отегчена от странното кривене на баща ни:

— Той го нарича „скачане“, забрави ли?

— Това е — той кимва. — Шейд ни прехвърли със скок покрай патрулите и ни въведе в гората. Оттам отидохме до реката и една лодка. Още позволяват нощем да се прекарва товар, разбираш ли, така че накрая се оказахме седнали в щайга за ябълки за който знае колко време.

Мама се присвива ужасено при спомена:

— *Гнили* ябълки — добавя тя. Гиза се изкикотва леко. Татко почти се усмихва. За момент сивата овесена каша се превръща в зле стотвената яхния на мама, бетонните стени се преобразяват в грубо издялано дърво и семейство Бароу вечеря. Това отново е домът ми и аз съм просто Мер.

Оставям секундите да се нижат, слушам и се усмихвам. Мама бърби за незначителни неща, за да не ми се налага да говоря, оставя ме да се храня на спокойствие. Дори прогонва втренчените погледи на хората в столовата, като посреща всеки взор, насочил се случайно в моята посока, с кръвнишко изражение, което познавам от личен опит. Гиза също играе ролята си, отвлича вниманието на Килорн с новини за Подпорите. Той слуша съсредоточено, а тя хапе устна, доволна от вниманието му. Предполагам, че лекото ѝ увлечение още не е отшумяло. Така остава само татко, който унесено поглъща втората си купичка овесена каша. Взира се в мен над ръба на купата си и зървам мъжа, какъвто е бил някога. Висок, силен, горд войник, човек, когото едва си спомням, толкова далече от това, което е сега. Но подобно на мен, подобно на Шейд, подобно на Гвардията татко не е съсипаното, глуповато създание, на каквото прилича. Въпреки инвалидната количка, липсващия крак, и щракащото приспособление в гърдите си все пак той е видял повече битки и е оцелял по-дълго от повечето хора. Изгуби крака и белия си дроб само три месеца преди окончателното си увольнение след близо двайсет години задължителна военна служба. Колко хора стигат толкова далече?

Изглеждаме слаби, защото така искаме. Може би тези думи изобщо не са на Шейд, а на баща ни. Макар че току-що овладях собствената си сила, той крие своята, откакто се прибра у дома. Спомням си това, което каза снощи, полускрито в сънищата. *Знам какво е да убиеш някого.* Определено не се съмнявам в това.

Странно, именно храната ми напомня за Мейвън. Не вкусът, а самият акт на храненето. За последен път се храних до него в двореца на баща му. Пихме от кристални чаши, а вилицата ми имаше седефена дръжка. Бяхме заобиколени от слуги, но въпреки това до голяма степен сами. Не можехме да говорим за предстоящата нощ, но аз постоянно хвърлях погледи към него крадешком, надявайки се, че няма да изгубя кураж. Той ми вдъхваше такава сила в онзи момент.

Вярвах, че е избрал мен и моята революция. Вярвах, че Мейвън е мойт спасител, благословия. Вярвах в онова, което той можеше да ни помогне да извършим.

Очите му бяха толкова сини, пълни с различен вид огън. Жаден пламък, остър и странно студен, с нотка на страх. Мислех си, че се страхуваме заедно за нашата кауза, един за друг. Толкова съм грешала.

Бавно избутвам чинията с риба, която издава стържещ звук по масата. Достатъчно.

Шумът привлича погледа на Килорн като аларма и той се обръща рязко да ме погледне.

— Приключи ли? — пита, хвърлил поглед към недоядената ми закуска.

В отговор се изправям и той скача на крака заедно с мен. Като куче, подчиняващо се на команди. *Но не моите.*

— Можем ли да отидем в лечебницата?

Можем ли — ние. Думите ми са внимателно подбрани като димна завеса, която да го накара да забрави коя и каква съм сега.

Той кимва, ухилен:

— Шейд се подобрява с всяка секунда. Е, семейство Бароу, какво ще кажете за една разходка? — добавя той, като хвърля поглед към най-близкото си подобие на семейство.

Очите ми се разтварят широко. Трябва да говоря с Шейд, да разбера къде е Кал и какво планира за него полковникът. Колкото и да ми липсваха близките ми, те само ще ми се пречат. За късмет, татко разбира. Ръката му се раздвижва бързо под масата, спира мама, преди тя да успее да се обади, общува с нея без думи. Тя се размърдва, залепва на лицето си извинителна усмивка, която не стига до очите ѝ.

— Мисля, че ние ще дойдем по-късно — казва тя, като има предвид нещо много повече от тези няколко думи. — Крайно време е за смяна на батерията, нали.

— Да му се не види — промърморва татко с висок шепот, като хвърля лъжицата си в купата си с отвратителна храна.

Очите на Гиза бързо се стрелват към моите, опитват се да разгадаят от какво имам нужда. *Време, пространство, шанс да започна да оправям тази каша.*

— Имам да шия още знамена — въздиша тя. — Доста бързо им виждате сметката.

Килорн отминава добродушната закачка със смях и крива усмивка, както е правил хиляда пъти.

— Както искате. Насам, Мер.

Въпреки снизходителното му държание го оставям да ме поведе през столовата. Грижливо придавам драматизъм на оттеглянето си: преструвам се, че куцам, държа очите си сведени. Преборвам се с

порива да отвърна дръзко на погледите на всички, които ме наблюдават: членовете на Гвардията, езерняците, дори бегълците. Времето, прекарано в двора на покойния ни крал, ми служи също толкова добре във военна база, където отново трябва да крия коя съм. Тогава се преструвах на Сребърна, невъзмутима, безстрашна, стълб на сила и мощ на име Марийна. Но онова момиче щеше да е редом с Кал, затворено в липсващата Казарма 1. Така че трябва отново да бъда Червена, момиче на име Мер Бароу; момиче, от което никой не би трябвало да се бои или да подозира, че то разчита на едно Червено момче, а не на себе си.

Предупреждението на татко и Шейд никога не е било толкова ясно.

— Кракът още ли те мъчи?

Толкова съм се съсредоточила да се преструвам, че куцам, че едва долавям загрижеността на Килорн.

— Нищо особено — отговарям накрая, присвила устни в тънка линия от престорена болка. — И по-лошо съм преживявала.

— Сещам се за скачането от верандата на Ърни Уик — очите му проблясват при спомена.

Тогава си счупих крака и прекарах месеци в гипс, който струваше на двама ни половината ни спестявания.

— Вината не беше моя.

— Мисля, че избра да го направиш.

— Бях *предизвикана*.

— Че кой би направил такова нещо?

Той се размива искрено, побутва ме през една двойна врата. Коридорът на другата явно е ново допълнение. На места боята още изглежда мокра. А над нас потрепват лампите. *Зле поставена инсталация*, разбирам мигновено, защото чувствам местата, където електричеството прекъсва. Но един захранващ кабел остава непрекъснат, простиращ се надолу по коридора отляво. За мое разочарование Килорн се насочва надясно.

— Какво е това? — питам, сочейки в обратната посока.

Той не лъже.

— Не знам.

Лечебницата на Тък не е толкова мрачна, колкото медицинския пункт в подводницата. Високите тесни прозорци са широко разтворени

и в помещението нахлуват свеж въздух и слънчева светлина. Бели униформи сноват напред-назад между пациентите, чиито бинтове, за щастие, не са изцапани с червена кръв. Тихи разговори, няколко сухи прокашляния, дори едно кихане изпълват стаята. Нито един стон от болка или пукане на кост не прекъсва тихия шум. Тук не умира никой. *Или просто са умрели вече.*

Не е трудно да намеря Шейд и този път той не се преструва, че спи. Кракът му още е повдигнат, придържан от по-професионално направена шина, а превръзката на рамото му е нова. Привел се е надясно, гледа към леглото до себе си със стоическо изражение. Още не мога да разбера към кого се обръща. От двете страни на леглото има завеса, която крие пациента от останалата част на лечебницата. Когато се приближаваме, Шейд размърдва бързо устни, шепне думи, които не мога да различа.

Млъква рязко, когато ме вижда, и това ми се струва като предателство.

— За малко се размина с хулиганите — обажда се той и се отмества, за да ми направи място на леглото. Един мъж, изпълняващ ролята на медицинска сестра, понечва да му помогне, но Шейд го отправя с махване на насинената си ръка.

Хулиганите — старото прозвище, с което наричаше братята ни. Шейд израсна дребен и често служеше като боксова круша на Брий. Трами беше по-мил, но винаги вървеше по тремавите стъпки на Брий. В крайна сметка Шейд стана достатъчно находчив и бърз да се изплъзва и на двамата и ме научи да правя същото. Не се съмнявам, че ги е отпратил от леглото си, за да му осигурят достатъчно спокойствие да говори с мен — и с онзи, който е зад завесата.

— Хубаво, вече ми лаят по нервите — отвърщам с добродушна усмивка.

За външните наблюдатели изглеждаме като брат и сестра, които просто си бърбят. Но Шейд е наясно с положението: очите му потъмняват, когато стигам до долния край на леглото му. Забелязва престореното ми куцане и кимва едва доловимо. Повтарям действието му. *Схващам посланието ти, Шейд, високо и ясно.*

Преди дори да успея да дам знак, че ще го попитам за Кал, ме прекъсва друг глас. При звука му стисвам зъби, заставям се със силата на волята си да остана спокойна.

— Как ти харесва Тък, Мълниеносно момиче? — обажда се Фарли от уединеното легло до Шейд. Провесва крака отстрани, обръща се изцяло с лице към мен, стиснала чаршафите си с две ръце. По красивото ѝ лице, обезобразено от белег, пробягва болка.

Лесно е да избегна въпроса.

— Още решавам.

— А полковникът? Как ти се струва? — продължава тя, снижила глас. Погледът ѝ е предпазлив, неразгадаем. Невъзможно е да се досетя какво иска да чуе. Затова свивам рамене и вместо това се заемам да оправям одеялата на Шейд.

Устните ѝ се извиват в нещо подобно на усмивка.

— Прави страхотно първо впечатление. Има нужда във всеки миг да доказва, че владее положението особено редом с хора като вас двамата.

В миг стигам до леглото на Шейд, изпръчвам се между Фарли и брат си. В отчаянието си забравям да куцам.

— Затова ли отведе Кал? — думите прозвучават рязко и бързо. — Не може да допусне воин като него да се мотае наоколо и да го злепоставя!

Тя свежда очи, сякаш засрамена.

— Не — промърморва. Звучи като извинение, но още не знам за какво. — Не затова отведе принца.

В гърдите ми се заражда страх:

— Тогава защо? Какво е направил?

Тя не получава шанс да ми каже.

Странна тишина се спуска над лечебницата, сестрите, сърцето ми и думите на Фарли. Нейните завеси скриват вратата от нас, но чувам тежките стъпки на ботуши, маршируващи в бърз ритъм. Никой не говори, макар че няколко войници козируват от леглата си, когато ботушите приближават. Виждам ги през пролуката между завесата и пода. Черна кожа, покрита с кора от мокър пясък и приближаваща се все повече с всяка секунда. Дори Фарли потръпва при гледката и забива нокти в леглото. Килорн се присламчва по-близо, наполовина ме скрива с едрото си тяло, докато Шейд полага всички усилия да седне в леглото.

Макар че това е болнично отделение, пълно с Червени ранени и мои така наречени съюзници, една малка частица от мен призовава

мълнията. Електричеството припламва в кръвта ми, достатъчно близо, за да посегна към него, ако ми потрябва.

Полковникът заобикаля завесата, червеното му око е фиксирано в постоянен гневен поглед. За моя изненада то се спира върху Фарли, зарязвайки ме за момента. Придружителите му, езерняци, ако се съди по униформите им, приличат на бледи, мрачни версии на брат ми Брий. Издялани от мускули, високи като дървета и покорни. Застават от двете страни на полковника с отработено движение, заели са позиции в края на леглата на Шейд и Фарли. Самият полковник застава по средата и приклецва Килорн и мен. *Доказва, че владее положението.*

— Криете ли се, капитане? — казва полковникът, докато опипва завесата около леглото на Фарли. Тя се наежва, когато чува името и намека. Когато той цъка високо с език, жената видимо се присвива от страх. — Достатъчно умна сте, за да знаете, че присъствието на публика няма да ви предпази.

— Опитах се да направя всичко, което поискахте, трудното и невъзможното — изстрелва Фарли в отговор. Ръцете ѝ потръпват в одеялата, но от гняв, не от страх. — Оставихте ми сто войници, за да превзема Норта, цяла една страна. Какво очаквахте, полковник?

— Очаквах да се върнеш с повече от двайсет и шест души — резкият отговор се стоварва силно. — Очаквах да си по-умна от едно седемнайсетгодишно *принцце*. Очаквах да защитиш войниците си, а не да ги хвърлиш срещу бърлога на Сребърни вълци. Очаквах много, много повече от теб, Даяна, далеч повече от това, което даде.

Даяна. Името е ударът, с който я довършва. Истинското ѝ име.

Тръпките на ярост, разтърсващи Фарли, се превръщат в срам, омаловажават я до куха черупка. Забива поглед в краката си, втрещена в пода отдолу. Познавам добре погледа ѝ, погледа на една съкрушена душа. Ако продумаш, ако помръднеш, ще рухнеш. Тя вече започва да се пропуква, принизена от полковника, от думите му и от собственото си име.

— Аз я убедих, полковник.

Част от мен иска гласът ми да потрепери, да накара този мъж да помисли, че се боя от него. Но съм се изправяла и пред по-лоши неща от войник с кърваво око и зъл нрав. Много, много по-лоши.

Леко побутвам Килорн настрани и излизам напред.

— Аз гарантирах за Мейвън и плана му. Ако не бях аз, вашите мъже и жени щяха да са живи. Кръвта им тежи на моята съвест, не на нейната.

За моя изненада полковникът само се засмива на изблика ми.

— Не всичко се върти около вас, госпожице Бароу. Светът не върви по ваше нареждане.

Нямах това предвид. Звучи глупаво дори в собствения ми ум.

— Тези грешки са нейни собствени и на никой друг — продължава той, като се обръща отново с лице към Фарли. — Отнемам ти командването, Даяна. Оспорваш ли това?

За един кратък, изпълнен със сдържан гняв миг изглежда, че капитанът може и да го направи. Но тя свежда глава и очи и се затваря в себе си.

— Не го оспорвам, сър.

— Най-добрият ти избор от седмици насам — процежда той и се обръща да си върви.

Тя обаче не е свършила. Отново вдига поглед.

— А какво ще стане с мисията ми?

— Мисия ли? Каква мисия? — полковникът изглежда повече заинтригуван, отколкото ядосан, единственото му здраво око се стрелка насам-натам в орбитата си. — Не бях уведомен за никакви нови заповеди.

Фарли насочва поглед обратно към мен и изпитвам странна близост с нея. Дори победена, тя все още се бори.

— Госпожица Бароу имаше интересно предложение, по което планирам да действам. Вярвам, че Командването ще се съгласи.

Едва не се ухилвам на Фарли, одързостена от изявлението ѝ в лицето на такъв противник.

— Какво е това предложение? — пита полковникът и ме поглежда, изправил рамене. От толкова близо ясно различавам завъртулките кръв в окото му, които се движат бавно като облаци, носещи се по вятъра.

— Получих списък с имена. На Червени като брат ми и мен, родени с мутацията, която ни позволява да притежаваме собствени... способности — трябва да го убедя, *длъжна съм*. — Те могат да бъдат открити, защитени, *обучени*. Червени като нас, но силни като Сребърни, способни да се бият открито с тях. Може би дори

достатъчно могъщи, за да спечелят войната — гърдите ми се разтърсват от треперлив, хрипкав дъх, когато потръпвам от мисли за Мейвън. — Кралят знае за списъка и със сигурност ще ги убие до един, ако ние не ги намерим първи. Няма да остави такова мощно оръжие да се изплъзне.

За момент полковникът мълчи, челюстта му се движи, докато мисли. Дори не може да стои на едно място, играе си с фина верижка, скрита в яката му. Зървам между пръстите му златни брънки, разкриващи изящна плячка, каквато никой войник не би трябвало да носи. Питам се от кого ли я е откраднал.

— А кой ви даде тези имена? — пита накрая с овладян и непроницаем тон. За такъв свиреп човек изненадващо добре умее да крие мислите си.

— Джулиан Джакос — когато изричам името, в очите ми набъбват сълзи, но няма да им позволя да се отронят.

— Сребърен — полковникът се усмихва подигравателно.

— Поддръжник — изстрелвам в отговор, наежена заради тона му. — Беше арестуван, защото *спаси* капитан Фарли, Килорн Уорън и Ан Уолш. Помогна на „Алената гвардия“, застана на *наша* страна. И вероятно е загинал заради това.

Полковникът се отпуска отново на пети, все още навъсен.

— О, вашият Джулиан е жив.

— Жив? Все още? — ахвам, шокирана. — Но Мейвън каза, че ще го убие...

— Странно, нали? Крал Мейвън да остави такъв предател все още да диша? — той се наслаждава на изненадата ми. — Така, както аз виждам нещата, вашият Джулиан изобщо никога не е бил на ваша страна. Дал ви е списъка да ни го предадете, за да изпрати Гвардията за зелен хайвер и после да попаднем в нов капан.

Всеки може да предаде всеки. Но отказвам да повярвам това за Джулиан. Разбирам го достатъчно, за да знам на кого е предан в действителност — на мен, на Сара и на всекиго, който би се противопоставил на кралицата, погубила сестра му.

— А дори ако, *ако* списъкът е верен и имената наистина водят към други — той търси думата, без да си прави труда да бъде любезен — *такива неща* като вас, тогава какво? Да се промъкваме покрай най-ужасните шпиони на кралството, преследвачи, по-добри и по-бързи от

нас, за да ги намерим, така ли? Да направим опит за масово измъкване на онези, които *все пак успеем* да спасим? Да основем Училището за чудаци на Бароу и да прекараме години, обучавайки ги да се бият? Да пренебрегнем всичко друго — цялото страдание, децата войници, екзекуциите, заради тях? — той поклаща глава и дебелите мускули на врата му се изопват. — Тази война ще е свършила, а телата ни — изстинали, преди да успеем да спечелим дори късче земя с твоето предложение — полковникът хвърля разпалено поглед към Фарли. — Останалите от Командването ще кажат същото, Диана, така че, освен ако не искаш отново да се направиш на глупачка, предлагам да си държиш устата затворена по този въпрос.

Всеки довод е като удар с чук, сведен безмилостно до необходимата степен. Той е прав за някои неща. Мейвън ще изпрати най-добрите си войници да открият и убият хората от списъка. Ще се опита да го запази в тайна, което ще го забави, но не с много. Със сигурност ще ни предстои тежка работа. Но ако има дори най-малък шанс за още един войник като мен, като Шейд, няма ли да си струва?

Отварям уста да му кажа точно това, но той вдига ръка:

— Няма да слушам повече това, госпожице Бароу. И преди да подхвърлите някой заядлив коментар, че се опитвам да ви спра, спомнете си дадената клетва. Заклехте се да служите на „Алената гвардия“, а не на собствените си себични мотиви — той посочва към стаята с ранени войници, до един пострадали, докато се бият заради мен. — А ако техните лица не са достатъчни, за да ви задържат в строя, тогава си спомнете приятеля си и собственото му положение тук.

Кал.

— Не бихте посмели да го нараните.

Кървавото му око потъмнява, вътре се завърта ален вихър в цвета на гнева.

— За да защитя своите, със сигурност бих — ъгълчетата на очите му се повдигат, издавайки самодоволна усмивка. — Точно както и ти. Не се заблуждавайте, госпожице Бароу, наранявали сте хора, за да постигнете собствените си цели, най-вече принца.

За момент имам чувството, че очите ми са се замъглили от кръв. Виждам само червено, бесен гняв. Към върховете на пръстите ми се втурват искри, танцуващи точно под кожата ми, но аз стискам юмруци,

за да ги възпра. Когато зрението ми се прояснява, светлините потрепват над мен — единственият признак за гнева ми. А полковникът си е отишъл, оставил ни е да сдържаме гнева си сами.

— Спокойно, Мълниеносно момиче — промърморва Фарли: тонът ѝ е по-мек, отколкото съм го чувала някога. — Не е толкова лошо.

— Не е ли? — процеждам през стиснати зъби. Най-много от всичко ми се иска да експлодирам, да пусна на воля истинската си същност и да покажа на тези слаби мъже точно с какво си имат работа. Но това ще ми спечели затваряне в килия в най-добрия случай или куршум — в най-лошия. И ще трябва да умра със знанието, че полковникът е прав. Вече причиних толкова много вреда, и то все на най-близките си хора. *По причини, които смятах за правилни*, казвам си. *За добро*.

Вместо да ми съчувства, Фарли изправя гръб и се обляга назад, гледа ме как кипя вътрешно. Засраменото дете, каквото беше, изчезва с шокираща лекота. *Поредната маска*. Ръката ѝ се вдига разсеяно към врата, издърпва златна верижка, същата като тази на полковника. Нямам време да се питам каква е връзката — защото от верижката виси нещо. Заострен железен ключ. Не е нужно да питам къде е съответстващата му ключалка. *Казарма 1*.

Тя ми го подхвърля безгрижно, с ленива усмивка на лицето.

— Ще откриеш, че съм забележително добра в даването на заповеди и особено ужасна в изпълняването им.

СЕДМА ГЛАВА

Килорн мърмори през целия път на излизане от лечебницата и на влизане в бетонния двор. Дори върви бавно, принуждава мен да забавям ход заради него. Опитвам се да не му обръщам внимание заради Кал, в името на каузата, но когато долавям думата лекомислен за трети път, се налага да закова на място.

Той се блъсва в гърба ми.

— Съжалявам — казва. Изобщо не звучи извинително.

— Не, аз съжалявам — процеждам в отговор, докато се завъртам рязко да го погледна в лицето. Малка част от гнева, който изпитах към полковника, прелива и бузите ми пламват в гореща руменина. — Съжалявам, че не можеш да спреш да се държиш като задник за две минути, за да можеш да видиш точно какво става тук.

Очаквам да ми се развика в отговор, да отвърне на удара с удар както обикновено. Вместо това той си поема дъх през зъби и отстъпва назад, ожесточено се мъчи да се успокои.

— За толкова глупав ли ме мислиш? — казва. — Моля те, Мер, просвети ме. Покажи ми светлината. Какво знаеш, което аз не знам?

Думите ме умоляват да ги изрека. Но дворът е прекалено открит, пълен с войниците на полковника, членове на Гвардията и бегълци, които се суетят напред-назад. И макар да няма Сребърни внушители, които да прочетат мислите ми, нито камери, които да следят всяко мое движение, няма да се размекна сега. Килорн проследява погледа ми и оглежда отряд гвардейци, които подтичват на няколко метра от нас.

— Мислиш, че те шпионират? — едва не се засмива подигравателно той, снижил гласа си до насмешлив шепот. — Стига, Мер. Тук всички сме на една и съща страна.

— Дали? — питам и оставям думите да проникнат в съзнанието му. — Чу как ме нарече полковникът. *Някакво си нещо. Чудачка.*

Килорн се изчервява:

— Не искаше да каже това.

— О, значи толкова добре го познаваш?

За щастие, той няма какво да отвърне на това.

— Гледа ме, сякаш аз съм врагът, все едно съм някаква бомба, която всеки момент ще избухне.

— Той... — Килорн се запъва, неуверен в думите дори докато те се откъсват от устните му. — Все пак не греши изцяло, нали?

Завъртам се толкова бързо, че токът на ботуша ми оставя черни следи от буксуване в бетона. Де да можеха да са върху глупавото, пелтечещо лице на Килорн.

— Ей, хайде сега — провиква се той след мен и скъсява разстоянието с няколко бързи стъпки. Но аз продължавам да вървя, а той продължава да ме следва. — Мер, спри. Това прозвуча грешно...

— Ти наистина си глупав, Килорн Уорън — казвам му през рамо. Безопасността на Казарма 3 ме зове, издигаща се пред мен. — Глупав и сляп, и жесток.

— Е, ти също не си най-добрият човек на света! — избумтява той в отговор, най-сетне превърнал се в заядливи глупак, какъвто знам, че е. Когато го оставям без отговор, почти спринтирайки към вратата на казармата, пръстите му се сключват върху ръката ми над лакътя и ме спират на място.

Опитвам се да се извия и да се отскубна от хватката му, но Килорн знае всичките ми номера. Дърпа, извлича ме далече от вратата и се озоваваме на обвитата в сенки алея между казарми 3 и 4.

— Пусни ме — нареждам възмутена. Дочувам как нещо от Марийна оживява в студения, царствен тон на гласа ми.

— Ето го — изръмжава той, насочил пръст в лицето ми. — Това. Нея.

Със силно блъсване го избутвам назад, разкъсвам хватката, в която ме държи.

Той въздиша раздражен и прокарва ръка през златистокафявата си коса. Тя щръква.

— Преживяла си много, знам това. Всички знаем това. Какво е трябвало да направиш, за да останеш жива с тях, като през цялото време ни помагаш, откривайки какво си; не знам как си се измъкнала от другата страна. Но това те е променило.

Колко прозорливо, Килорн.

— Само защото Мейвън те е предал, не означава, че трябва изцяло да спреш да се доверяваш на хората — той свежда очи, играе си

с ръцете си. — Особено на мен. Не съм просто нещо, зад което да се скриеш, аз съм ти приятел и ще ти помагам, с каквото трябва, както мога. Моля те, довери ми се.

Де да можех.

— Килорн, вземи да пораснеш — излиза вместо това от устата ми толкова рязко, че той трепва. — Трябваше да ми кажеш какво планират. Вместо това ме превърна в съучастник, накара ме да *гледам*, когато го отвеждаха, насочили в него *пушките* си, а сега ми казваш да ти имам доверие? При положение че си толкова дълбоко свързан с тези хора, които само чакат оправдание да затворят под ключ *мен*? За толкова глупава ли ме мислиш?

Нещо се пробужда в очите му: уязвимостта, скрита в спокойното, отпуснато държание, което така усърдно се старее да поддържа. Това е момчето, което плачеше под къщата ми. Някогашното момче, съпротивляващо се на призива да се бие и да загине. Опитах се да го спася от това, а после го тласнах по-близо до опасността, „*Алената гвардия*“ и гибелта.

— Разбирам — казва той накрая. Прави няколко бързи стъпки назад, докато алеята зейва между нас. — Има логика — добавя и свива рамене. — Защо ти е да ми се доверяваш? Аз съм само рибарят. Аз съм нищо в сравнение с теб, нали така? В сравнение с Шейд. И с *него*...

— Килорн Уорън — сгълчавам го, както бих нахокала дете, както правеше майка му, преди да го изостави. Тя му крещеше, когато той си ожулеше коленете или кажеше нещо нередно. Не помня кой знае какво друго за нея, но си спомням гласа ѝ и унищожителните, разочаровани погледи, които пазеше за единствения си син. — Знаеш, че не е вярно.

Думите прозвучават сурово като ниско, животинско ръмжене. Той изпъва рамене, свил юмруци от двете страни на тялото си.

— Докажи го.

Нямам отговор на това. Нямам представа какво иска от мен.

— Съжалявам — изричам задавено и този път наистина го мисля. — Съжалявам, че съм...

— Мер — една топла длан върху ръката ми прекъсва пелтеченето ми. Той стои над мен, достатъчно близо да усетя мириса му. За щастие, миризмата на кръв е изчезнала, заместена от дъх на сол. *Плувал е*.

— Не е нужно да се извиняваш за онова, което ти причиниха — промърморва той. — Никога не трябва да правиш това.

— Аз... аз... не мисля, че си глупав.

— Това сигурно е най-милото нещо, което си ми казвала някога — той се изкисква след един дълъг миг. Залепва на лицето си усмивка и слага край на разговора: — Предполагам, че имаш план?

— Да. Смяташ ли да помагаш?

Със свиване на рамене той разперва широко ръце и посочва останалата част от базата:

— Че каква друга работа има чиракът на рибаря?

Побутвам го отново и той се усмихва искрено. Но не задълго.

Заедно с ключа Фарли ми даде и подробни напътствия как да стигна до Казарма 1. Както и на сушата, „Алената гвардия“ все още предпочита тунелите си и затворът на Кал, разбира се, се намира под земята.

Технически погледнато — под водата. *Идеалният затвор за възпламенител като Кал*. Построен под кея, скрит от океана, охраняван от сините вълни и сините униформи на полковника. Това е не само островният затвор, а също и арсеналът, спалните помещения на езерняците и щабът на самия полковник. Главният вход е тунел, който тръгва от хангарите на брега, но Фарли ме увери, че има друг път. *Може да се намокриш*, предупреди ме тя с крива усмивка. Макар перспективата да се гмурна в океана дори толкова близо до брега, да ме смуцава, Килорн е дразнещо спокоен. Всъщност вероятно е развълнуван, доволен да вкара в употреба дългите години, прекарани по реката.

Защитата, осигурявана от океана, притъпява вниманието на Гвардията, която обикновено е нащрек, и дори езерняците се размекват с течение на деня. Войниците се съсредоточават повече върху товарите и складовите хангари, отколкото върху патрулирането. Малцината, които остават на поста си, крачейки по дължината на бетонния двор с пушки на рамо, вървят бавно, спокойно, често спират да си поговорят.

Наблюдавам ги дълго и се преструвам, че слушам мама или Гиза, докато бърбят над работата си. Двете подреждат одеяла и дрехи на отделни купчини, разтоварват сбирка от необозначени сандъци заедно с още няколко бегълци. Уж трябва да помагам, но вниманието ми явно е насочено другаде. Брий и Трами ги няма, отишли са отново при Шейд в лечебницата, а татко седи безучастно. Не може да разтоварва,

но въпреки това нацупено дава заповеди. Никога в живота си не е сгъвал дрехи.

Улавя погледа ми един-два пъти, забелязва потрепващите ми пръсти и стрелкащите се погледи. Сякаш винаги знае какво съм наумила, и сега не е различно. Дори изтърколва количката си назад, за да ми предостави по-добра гледка към двора. Кимвам му, безмълвно благодарна.

Гвардейците ми напомнят за Сребърните в Подпорите преди Мерките, преди Изпитанието на кралиците. Бяха лениви, доволни в спокойното ми село, където размириците бяха рядкост. Колко са грешали. Онези мъже и жени бяха слепи за кражбите ми, за черния пазар, за Уил Уисъл и бавното промъкване на „Алената гвардия“. А тези членове на Гвардията също са слепи, този път за моето предимство.

Не ме забелязват, че наблюдавам, не забелязват и Килорн, когато се приближава с поднос с рибена яхния. Семейството ми се храни с признателност, най-вече Гиза. Докато Килорн не гледа, тя усуква косата си, оставя я да се накъдри над едното ѝ рамо в рубиненочервен водопад.

— Пресен улов? — пита тя, като посочва купата с яхния.

Той сбърчва нос и се преструва, че прави гримаса при вида на сивите дебели и разкашкани парчета рибешко месо.

— Не е мой улов, Ги. Старият Къли никога не би продал това. Освен може би на плъховете.

Разсмиваме се заедно, аз — по навик, половин секунда след него. Като никога Гиза се държи по-малко като дама, отколкото аз, и се кикоти открито, щастливо. Едно време завиждах на заучените ѝ, съвършени обноски. Сега ми се иска да не бях толкова обучена и да можех да се отърся от принудената си любезност така лесно като нея.

Докато преглъщаме с мъка обяда, татко изсипва купичката си, когато мисли, че не гледам. Нищо чудно, че отслабва. Преди да успея да го сгълча — или по-лошо, преди мама да успее — той прокарва ръка по едно одеяло, опипвайки плата.

— Тези са шити в Пиемонт. Пресен памук. Скъпи са — промърморва той, когато осъзнава, че стоя до него. Дори в Сребърния кралски двор памукът от Пиемонт се смяташе за превъзходен, често срещана алтернатива на коприната, запазен за униформи на

висшестоящи офицери от Сигурността, Пазители и военни. Спомням си, че Лукас го носеше чак до момента, в който загина. Сега си давам сметка, че никога не съм го виждала цивилен. Не мога дори да си го представя. Лицето му вече избледнява. Минали са само няколко дни, а аз вече го забравям — човек, когото изпратих на смърт.

— Откраднати? — чудя се на глас и опипвам одеялото, пък било то и само за да се разсея.

Татко продължава да разследва и прокарва ръка надолу по страната на един сандък. Здрави, широки дървени летви, прясно боядисани в бяло. Единственият отличителен знак е тъмнозелен триъгълник, по-малък от дланта ми, щампован в ъгъла. Представа нямам какво означава.

— Или подарени — казва татко.

Не е нужно да говори, за да знам, че мисли за същото. Ако тук, на същия този остров, с нас има езерняци, тогава „Алената гвардия“ като нищо би могла да има приятели другаде, в различни държави и кралства. *Изглеждаме слаби, защото така искаме.*

С потайност, на каквата не съм знаела, че е способен, татко хваща ръката ми бързо и тихо:

— Внимавай, момичето ми.

Но макар че той се страхува, аз изпитвам надежда. „Алената гвардия“ има по-дълбоки корени, отколкото съм си давала сметка, отколкото някой Сребърн би могъл да си представи. А полковникът е само един от сто предводители точно като Фарли. Опозиция безспорно, но такава, която мога да преодолее. Истината е, че той не е крал. С такива съм си имала достатъчно работа.

Също като татко изсипвам яхнията си в една пукнатина в бетона.

— Свърших — казвам и Килорн скача. Знае, че това е знак за него.

Отиваме на свиждане на Шейд или поне това казваме на глас, за да чуят другите наблизко. Семейството ми знае по-добре, дори мама. Тя ми изпраща въздушна целувка, докато се отдалечавам, и аз я скътвам до сърцето си.

Когато вдигам яката си, се превръщам просто в поредната бегълка, а Килорн е просто невзрачна фигура. Войниците не ни обръщат внимание. Лесно е да минем по цялата дължина на бетонния

двор и да се отдалечим от кейовете и брега, като следваме плътната бяла линия.

На обедната светлина виждам как бетонът се простира към ниски, полегати хълмове: много прилича на широк път за никъде. Изрисуваната с боя линия продължава напред, но една по-тънка, по-протрита се разклонява под прав ъгъл. Тя свързва централната линия с друга постройка, разположена в края на казармите, извисяваща се над всичко друго на острова. Прилича на по-просторна версия на хангарите на брега, висока и достатъчно широка да побере шест транспортъора, струпани накуп. Чудя се какво ли има там, знаейки, че самата Гвардия също върши доста кражби. Но вратите са здраво затворени, а няколко езерняци се мотаят в сянката. Бъбрят помежду си, държат пушките си наблизо. Така че любопитството ми ще трябва да почака може би завинаги.

Двамата с Килорн завиваме надясно, към пролуката между казарми 8 и 9. Високите прозорци и на двете са тъмни, пусти — сградите са празни. В очакване на още войници, още бегълци или, по-лошо, още сираци. Потръпвам, когато минаваме през сенките им.

Не е трудно да се стигне до брега. В края на краищата това е остров. И макар че главната база е добре развита, останалата част от Тък е пуста, покрита единствено с дюни, хълмове, обвити във висока трева, и няколко групички престарели дървета. Няма дори пътеки през тревата, понеже няма достатъчно едри животни, които да ги проправят. Изчезваме без проблем, криволичим през полюшващите се растения, докато стигаме до брега. Кеят е на няколкостотин метра и е като широк нож, стърчащ навътре във вълните. От това разстояние патрулиращите езерняци са само размазани тъмносини петна, крачещи напред-назад. Вниманието на повечето е съсредоточено върху товарния кораб, който се приближава откъм далечната страна на кея. Челюстта ми увисва при вида на такъв голям плавателен съд, очевидно контролиран от Червени. Килорн е по-съсредоточен.

— Идеално прикритие — казва той и започва да си събува обувките. Следвам примера му, изритвам обувките си без връзки и износените чорапи. Но когато Килорн изхлузва ризата през главата си и излага на показ познати, издължени мускули, оформени от влаченето на мрежи, не съм толкова склонна да го последвам. Не ми допада идеята да тичам гола до кръста из таен бункер.

Той сгъва ризата си върху обувките и леко се суети.

— Предполагам, че това не е спасителна мисия.

Как би могла да бъде? Няма къде да отидем.

— Просто имам нужда да го видя. Да му кажа за Джулиан. Да го уведомя какво става.

Килорн трепва, но все пак кимва.

— Да се вмъкнем, да се измъкнем. Не би трябвало да е твърде трудно, особено след като не очакват нищо от страната откъм океана.

Той се протяга напред-назад, изтръсква краката и пръстите на ръцете си, за да се приготви за плуването. През цялото време преговаря прошепнатите указания на Фарли. В дъното на бункера има отвор на люк, който води към изследователска лаборатория. Някога използвана за изследване на морската фауна, сега тя служи като жилище на самия полковник, макар че той никога не ходи там през деня. Сигурно ще е заключено отвътре, лесно за отваряне, а по коридорите е безпроблемно да се придвижваме. По това време на деня спалните помещения сигурно са празни, проходът откъм кейовете — запечатан, и там ще останат много малко пазачи. Килорн и аз сме се сблъскали и с по-лоши неща като деца, когато откраднахме кутия батерии за татко от един преден пост на Сигурността.

— Опитай се да не плискаш — добавя Килорн, преди да нагази в крайбрежната пяна. Кожата му настръхва в реакция към студа на есенния океан, но той почти не усеща. Аз определено усещам и докато водата стигне до кръста ми, зъбите ми вече тракат. С един последен поглед към кея се гмурвам под една вълна, оставям я да ме смрази до кости.

Килорн пори водата без усилие, плува като жаба, без да издава почти никакъв шум. Опитвам се да подражавам на движенията му, следвам го плътно, докато плуваме още по-нататък. Нещо във водата изостря усещането ми за електричество и ми става по-лесно да почувствам тръбите, подаващи се от брега. Бих могла да го проследя с ръка, ако искам, и да отбележа пътя на електричеството от кейовете, после през водата и вътре в Казарма 1. Накрая Килорн се насочва натам, обръща ни по диагонал към брега, а после успоредно на него. Напредва умело, откраднатите закотвени лодки скриват приближаването ни. Един-два пъти докосва ръката ми под вълните, предава ми указания с лек натиск. Спри, тръгвай, бавно, бързо —

всичко това, докато погледът му остава прикован върху кея напред. За късмет, товарният кораб точно сваля товара си, привличайки вниманието на всички войници, които биха могли да зърнат главите ни, поклащащи се във водата. Още сандъци, всичките бели, щамповани със зеления триъгълник. *Още дрехи?*

Не, осъзнавам, когато един сандък се катурва и се открява. По кея се разпиляват огнестрелни оръжия. Пушки, пистолети, амуниции, вероятно дузина само в един сандък. Проблясват на слънчевата светлина, нова изработка. Още един подарък за „Алената гвардия“, поредните заплетени дълбоки корени, за които никога не съм знаела, че съществуват.

Знанието ме кара да заплувам по-бързо, изтласквам се покрай Килорн, въпреки че мускулите ме болят. Гмурвам се под кея, най-сетне защитена от очите над нас, и той ме следва, движи се плътно зад мен.

— Точно под нас е — шепотът му отеква странно, отскача с вибриране от металния кей отгоре и водата наоколо. — Мога да го усетя с пръстите на краката си.

Едва не се засмивам при гледката как Килорн се протяга, съсредоточено бърчи чело, докато се опитва да докосне с крак скрития бункер на Казарма 1.

— Нещо забавно? — изръмжава той.

— Толкова си полезен — отвърщам с палава усмивка. Хубаво ми е да съм с него по този начин, отново да споделяме тайна цел. Макар че този път проникваме във военен бункер, а не в нечия недобре заключена къща.

— Насам — казва той накрая, преди главата му да изчезне под водата. Показва се отново на повърхността, разперил широко ръце, за да се задържи. — Ръбът.

Сега идва трудната част. Гмурването през задушавачата, давецата тъмнина.

Килорн ясно разчита страха върху лицето ми.

— Просто се дръж за крака ми, това е всичко, което трябва да направиш.

Едва успявам да кимна:

— Правилно. — *Люкът е на дъното на бункера, само на двайсет и пет фута надолу. „Нищо работа“, беше казала Фарли. Е, на мен със сигурност ми прилича на нещо, помислям си, надзъртайки в*

черната вода под мен. — Килорн, Мейвън ще е *толкова* разочарован, ако океанът ме убие, преди той да успее.

За всекиго другото шегата би била проява на лош вкус. Килорн обаче се изкисква приглушено, усмивката му светва на фона на водата.

— Е, колкото и да ми се иска да подразня краля — въздиша той, — да се опитаме да избегнем удавянето, става ли?

С намигване се гмурва, преобръща се, а аз се хващам за него.

Солта пари очите ми, но не е толкова тъмно, колкото си мислех, че ще бъде. По водата косо пада слънчева светлина, пречупва сенките, хвърлени от кея над нас. А Килорн ни придвижва бързо, дърпа ме надолу покрай казармите. Пречупваната от водата слънчева светлина хвърля пъстри сенки по голия му гръб, обсипва го с петна като някакво морско създание. Съсредоточавам се главно върху задачата да ритам и да не се закачам за нищо. *Това не са двайсет и пет фута*, роптае умът ми, когато усещам спазъма от недостига на кислород.

Издишвам бавно, оставям мехурчетата да се надигнат покрай лицето ми нагоре към повърхността. Дишането на самия Килорн издава единственото доказателство за усилието му. Когато той стига до най-долния ръб, чувствам как мускулите му се напрягат, а краката му ритат, изтласкват и двама ни под скрития бункер. Смътно се питам дали люкът има врата и дали ще е затворена. Какъв майтап само ще е това.

Преди да разбере какво става, Килорн бурно се надига и се провира през нещо, влачи ме след себе си. Застоял, но прекрасен въздух ме удря в лицето и аз го поглъщам на дълбоки, лакоми глътки.

Вече седнал на ръба на люка с крака, висящи над водата, Килорн ми се ухилва:

— Няма да изкараш и една сутрин в разплитане на мрежи — казва той, като поклаща глава. — Това си беше направо баня в сравнение с онова, което старият Къли ме караше да правя.

— Наистина знаеш как да нараниш чувствата ми — отвърщам сухо, надигам се и се вмъквам в жилището на полковника.

Помещението е студено, осветено от приглушени светлини и отблъскващо добре подредено. До дясната стена спретнато е избутана стара екипировка, която събира прах, докато по цялата дължина на лявата се простира бюро. Повърхността е претъпкана със стройни редици от папки, запълващи пространството. Отначало дори не

виждам легло, но то е там — тясна койка на колелца, която се измъква изпод бюрото. Явно полковникът не спи много.

Килорн винаги е бил роб на любопитството си и сега не е различно. С капеща от него вода си проправя път до бюрото, готов да разследва.

— Не пипай нищо — изсъсквам му, докато изстисквам ръкавите и крачолите си. — Една капка да капне върху тези листове, и той ще разбере, че някой е влизал тук.

Килорн кимва и отдръпва ръка.

— Трябва да видиш това — казва с остър тон.

В миг пристъпвам до него, боейки се от най-лошото:

— Какво?

Той предпазливо посочва с пръст към единственото нещо, което краси стените на помещението. Снимка, деформирана от старост и влага, но лицата все още се виждат. Четири фигури, всичките руси, позиращи със строги, но открити изражения. Там е полковникът, почти неузнаваем без окървавеното си око, обгърнал с една ръка висока жена с ясно очертани кости, и положил ръка върху рамото на малко момиче. И жената, и момичето носят изцапани с пръст дрехи — фермери, както изглежда, но златните верижки на шиите им казват друго. Безмълвно измъквам златната верижка от джоба си, сравнявайки метала, фин като конец, с колиетата на снимката. Ако не се брои напълно различният от тях ключ, полюшващ се от края, те са напълно еднакви. Килорн внимателно взима ключа от ръката ми и се мъчи да проумее какво може да означава.

Третата фигура обяснява всичко. Тийнейджърка с дълга, златиста плитка, тя стои рамо до рамо с полковника и на лицето ѝ има усмивка на задоволство. Изглежда толкова млада, толкова различна без късата си коса и белезите. *Фарли.*

— Тя е негова дъщеря — изрича Килорн гласно, твърде шокиран, за да каже кой знае какво друго.

Устоявам на порива да докосна снимката, да се уверя, че е истинска. Като си помисля как се държа с нея в лечебницата, не е възможно да е вярно. Но я нарече Даяна. Знаеше истинското ѝ име. *И имаха колиетата, едно от сестрата, другото от съпругата.*

— Хайде — промърморвам и го издърпвам от снимката. — Няма смисъл да се занимаваме с това сега.

— Защо не ни е казала нищо? — В гласа му долавям частица от усещането, че е предаден — същото, което изпитвам вече от дни.

— Не знам.

Държа го здраво, насочваме се към вратата на помещението. *Наляво надолу по стълбите, надясно на площадката, отново наляво.*

Вратите се разтварят широко върху смазани панти, разкриват празен коридор съвсем като онези в подводницата. Празен и чист, с метални стени и тръби над нас. Над главите ни тече електричество, пулсира през преплетена мрежа от вени. Идва от брега и захранва лампите и други машини.

Както каза Фарли, тук долу няма никого, който да ни спре. Предполагам, че като дъщеря на полковника тя сигурно знае от личен опит. Тихи като котки, ние следваме инструкциите ѝ, предпазливи при всяка стъпка. Преживяването ми напомня за килиите под Двореца на Слънцето, където двамата с Джулиан извадихме от строя цял взвод от Пазители с черни маски, за да освободим Килорн, Фарли и обречената Уолш. Струва ми се толкова далече, а въпреки това беше само преди броени дни. *Седмица. Само една седмица.*

Потръпвам при мисълта къде ще съм след още седем дни.

Най-после стигаме до по-къс проход, задънен коридор с три врати отляво, три врати отдясно и също толкова прозорци за наблюдение, разположени между тях. Всички са тъмни, с изключение на прозореца в края, който хвърля сурова бяла светлина през стъклото. Един юмрук се блъсва в него и аз трепвам в очакване да се пропука под кокалчетата на Кал. Но прозорецът издържа, отеква глухо при всеки бумтящ удар на юмруците му и по него се виждат само размазани петънца сребърна кръв.

Той несъмнено ме чува да идвам и мисли, че съм една от *тях*.

Когато пристъпвам пред прозореца, Кал замръзва насред движението, както е вдигнал за удар единия си стиснат и окървавен юмрук. Гривната му на създател на пламъци се плъзва надолу по мускулестата му китка, все още въртейки се от инерцията. Това поне е успокояващо. Не са били достатъчно предвидливи, за да се сетят да му отнемат най-голямото оръжие. Но тогава защо изобщо още е в плен? Не би ли могъл просто да стопи прозореца и да приключи въпроса?

За един пламтящ миг погледите ни се срещат през стъклото и си помислям, че взети заедно, можем да го разбием. Гъста, сребърна кръв

капе от удареното място на ръката му и се смесва с вече засъхналите петна. Прави това вече от доста време, удря, докато разкървави ръцете си в опит да се измъкне или да изгори малко от яростта си.

— Залючена е — казва той: гласът му зад стъклото е приглушен.

— Нямаше да се сетя — отвръщам ухилено.

До мен Килорн вдига ключа.

Кал се сепва, сякаш забелязва Килорн за пръв път. Усмивва се, признателен, но Килорн не отвръща на жеста. Дори не иска да го погледне в очите.

Отнякъде надолу по коридора чувам викове. Стъпки. Отекват странно в бункера, но се приближават с всеки миг. Идват за нас.

— Знаят, че сме тук — изсъсква Килорн и поглежда назад. Бързо натиква ключа в ключалката и го завърта. Тя не поддава и аз натискам с рамо вратата, блъсвам се в студено, безмилостно желязо.

Килорн отново насилва ключа и го завърта. Този път съм достатъчно близо да чуя как механизмът изщраква. Вратата се люшва навътре, когато първият войник завива зад ъгъла, но аз мисля само за Кал.

Изглежда, принцовете ме заслепяват.

Невидимата завеса пада в мига, щом Килорн ме блъсва в килията. Усещането е познато, но не мога да го определя. Изпитвала съм го преди, знам, че съм, но къде? Нямам време да се чудя. Кал се втурва покрай мен, от устните му изригва сподавен вик, дългите му ръце са протегнати. Не към мен, нито към прозореца. А към вратата, докато тя се затваря рязко.

Щракването на ключалката отеква в черепа ми отново и отново, и отново.

— Какво? — обръщам се към тежкия, застоял въздух. Но единственият отговор, който ми е нужен, е лицето на Килорн, взирац се в мен от другата страна на стъклото. Ключът виси от единия му стиснат юмрук, а лицето му се присвива в нещо средно между намръщена гримаса и ридание.

Съжалявам, оформя той с устни и първият войник на езерняците се появява пред прозореца. Следват го още, движещи се от двете страни на полковника. Самодоволната му усмивка е същата като онази

на дъщеря му на снимката и започвам да разбирам какво се случи току-що. Полковникът дори има безочие то да се засмее.

Кал се хвърля напразно към вратата, забива рамо в твърдото желязо. Проклина от болка, ругае Килорн, мен, това място, себе си. Едва го чувам над гласа на Джулиан в главата си.

Всеки може да предаде всеки.

Без да мисля, призовавам мълнията. Моите искри ще ме освободят и ще превърнат смеха на полковника в писъци.

Но те не идват. Няма нищо. Студено и празно нищо.

Както в килиите, както на арената.

— Безмълвен камък — казва Кал и се обляга тежко на вратата. Сочи с единия си окървавен юмрук към задните ъгли на пода и тавана. — Имат Безмълвен камък.

За да те направят слаб. Да те направят като тях.

Сега е мой ред да заблъскам с юмруци по прозореца, като се целя в главата на Килорн. Но удрям стъкло, не плът и чувам само пукането на собствените си кокалчета вместо на глупавия му череп. Въпреки стената между нас той трепва.

Почти не може да ме погледне. Потреперва, когато полковникът слага едната си ръка на рамото му и шепне в ухото му. Килорн може само да гледа, докато аз изпищявам — не разбираем рев на безсилна ярост, а кръвта ми се смесва с тази на Кал по стъклото.

Червено, течащо през сребърно, свързващи се в нещо по-тъмно.

ОСМА ГЛАВА

Краката на металния стол стържат по пода — единственият звук в квадратната килия. Оставям другия стол там, където лежи, преобърнат и очукан, след като е запратен в стената. Кал доста се е постарал да опустоши килията, преди да стигна тук, хвърлял е двата стола и една вече вдлъбната маса. Има една-единствена пролука в стената точно под прозореца, където се е ударил ъгълът на масата. Но мятането на мебели не ми върши работа. Вместо да си пилея енергията, аз я съхранявам и сядам в ъгъла на стаята. Кал крачи напред-назад пред прозореца повече като животно, отколкото като човек. Всяка частица от него копнее за огъня.

Килорн отдавна си е отишъл, тръгнал си е с новия си приятел, полковника.

А аз съм разобличена точно каквато съм — особено глупава риба, която постоянно ухапва ту една, ту друга кукичка и никога не си взима поука. В сравнение с Двореца на Слънцето, Арчън и Кулата на костите обаче това си е направо ваканция, а полковникът е нищо в сравнение с кралицата или взвод ексекutori.

— Не е зле да седнеш — казвам на Кал, най-сетне уморена от ожесточената му напрегнатост. — Освен ако не смяташ да се измъкнеш, като протриеш пода с краката си?

Той се намръщва раздразнен, но все пак спира да се движи. Вместо да си придърпа стол, се обляга на стената в детински акт на непокорство.

— Започвам да мисля, че харесваш затворите — казва той, като лениво почуква с кокалчета по стената. — И че имаш ужасен вкус за мъжете.

Това ме жегва повече, отколкото ми се иска. Да, държах на Мейвън, държах на него далеч повече, отколкото искам да призная, а Килорн е най-близкият ми приятел. И двамата са изменници.

— И теб не те бива много да си избираш приятели — изстрелвам в отговор, но репликата отскача от него, без да го засегне. — И нямам

— думите се разбъркват, излизайки от устата ми погрешни и надути — *никакъв* вкус за мъжете. Това няма нищо общо.

— Нищо — той се подсмивва, почти развеселен. — Кои бяха последните двама души, които ни заключиха в килия? — Когато не отвърщам засрамена, той упорито продължава: — Признай си го, трудно ти е да държиш сърцето и ума си разделени.

Изправям се толкова бързо, че столът пада назад и издрънчава на пода.

— Не се дръж, сякаш не си обичал Мейвън. Сякаш ти не остави *твое* сърце да взема решения, когато ставаше дума за него.

— Той ми е брат! Разбира се, че бях сляп за него! Разбира се, че не мислех, че ще убие нашия... баща ни — гласът му пресеква при спомена, оставя ме да зърна отчаяното и сломено дете под фасадата на воин. — Допуснах грешки заради него. И — добавя тихо — допуснах грешки и заради *теб*.

Аз също. Най-лошата беше, когато сложих ръката си в неговата, когато му позволих да ме издърпа от спалнята ми в танц и спирала надолу. Позволих на Гвардията да убие невинни заради Кал, за да му попреча да отиде на война. Да го задържа близо до себе си.

Себичността ми имаше ужасна цена.

— Повече не можем да правим така. Да допускаме грешки по взаимна вина — прошепвам, като заобикалям това, което искам да кажа в действителност. Това, което се опитвам да си кажа вече от дни. Кал не е посока, която би трябвало да избирам или да искам. Кал е просто оръжие, нещо, което да използвам — или нещо, което другите да използват срещу мен. Трябва да се подготвя и за двете.

След един дълъг миг той кимва. Имам чувството, че ме вижда по същия начин.

Влагата в казармите се сляга, присъединява се към студа, който още се таи дълбоко в костите ми. При обичайни обстоятелства бих потреперила, но започвам да свиквам с това чувство. Предполагам, че би трябвало да свикна и да бъда сама.

Не на света, а тук, вътре. В сърцето си.

Част от мен иска да се изсмее на затрудненото ни положение. Отново съм заедно с Кал в килия, в очакване на онова, което ни готви съдбата. Но този път страхът ми е смекчен от гняв. Не Мейвън, а полковникът е този, който ще дойде да злорадства, и съм ужасно

благодарна за това. Подмятанията на Мейвън не са нещо, което искам да преживея някога повече. Дори мисълта за него ми причинява болка.

Кулата на костите беше мрачна, пуста, по-дълбок затвор от този. Мейвън се открояваше рязко с бледа кожа, с блеснали очи, с ръце, посягащи да уловят моите. В отровения спомен те потрепват между меки пръсти и наръфани нокти. И двете искат да пролеят кръвта ми.

Веднъж ти казах да скриеш сърцето си. Трябваше да ме послушаш.

Това бяха последните му думи към мен, преди да ни осъди на екзекуция. Ще ми се съветът да не беше толкова добър.

Бавно издишвам и се надявам да изхвърля спомените заедно с дъха си. Не се получава.

— В такъв случай какво да правим по въпроса, генерал Калоре? — питам и соча към четирите стени, които ни държат в плен. Сега мога да видя леките очертания в ъглите, квадратните каменни блокове, малко по-тъмни от останалите, закрепени право в плоскостите на стените.

След един дълъг миг Кал се изтръгва от мислите, точно толкова мъчителни като моите. Благодарен за разсейването, бързо изправя другия стол и го избутва в един ъгъл. Изправя се, като едва не си трясва главата в тавана, и прокарва ръка по Безмълвния камък. Той е по-опасен за нас, отколкото каквото и да е на този остров, по-пагубен от всяко оръжие.

— Кълна се в цветовете си, как са се докопали до това? — промърморва той; пръстите му се опитват да намерят ръб. Но камъкът е равен, съвършено вграден. Скача обратно долу с въздишка и се обръща с лице към прозореца за наблюдение. — Най-добрият ни шанс е да счупим стъклото. Няма как да се промъкнем около тези тук вътре.

— Въпреки това е по-слабо — казвам, загледана в Безмълвния камък. Кал отвръща на погледа ми. — В Кулата на костите имах чувството, че се задушavam. Това не е и наполовина толкова зле.

Кал свива рамене:

— Тук няма толкова много каменни блокове. Но все пак достатъчно.

— Откраднати?

— Сигурно. Има само ограничено количество Безмълвен камък и само правителството може да го използва — по очевидни причини.

— Вярно е... в Норта.

Той накланя глава, озадачен.

— Мислиш, че тези са донесени отнякъде другаде?

— Отвсякъде пристигат контрабандни товари. Пиемонт, Езерните земи, също и други места. И не си ли виждал никакви войници тук, долу? Униформите им?

Той поклаща глава:

— Не. Не и откакто онзи кучи син с червеното око ме доведе вчера.

— Наричат го „полковника“ и е баща на Фарли.

— Бих й съчувствал, но моето семейство е безкрайно по-лошо.

Засмивам се подигравателно, почти развеселена:

— Те са *езерняци*, Кал. Фарли и полковникът и всичките му войници. Което означава, че там, откъдето дойдоха, има още.

Объркване замъглява лицето му:

— Това... това не може да бъде. Видях с очите си бойните позиции; няма как да се мине през тях — поглежда ръцете си, разсеяно чертаейки карта във въздуха. На мен ми се струва безсмислено, но той я познава отблизо. — По двата бряга на езерата има блокади; за Задущливите земи не може изобщо да става и дума. Да придвижваш стоки и запаси, е едно, но не и хора, не и в такъв голям мащаб. Ще трябва да имат криле, за да преминат от другата страна.

Дъхът ми нахлува навътре така бързо, както осъзнаването. Бетонният двор, огромният хангар в края на базата, широкият път, който не водеше наникъде.

Не път.

Пуста.

— Мисля, че имат.

За моя изненада широка, искрена усмивка разцъфва върху лицето на Кал. Той се обръща към прозореца, надзърта навън към празния коридор.

— От обноските им може още много да се желае, но „*Алената гвардия*“ ще създаде на брат ми много главоболия.

И тогава аз също започвам да се усмихвам. Ако полковникът се отнася по този начин с така наречените си съюзници, много бих искала да видя какво причинява на враговете си.

Времето за вечеря идва и отминава, белязано само от посивял стар езерняк, който донася табла с храна. Той прави знак на двама ни да се дръпнем назад и да се обърнем с лице към далечната стена, за да може да плъзне подноса през един процеп във вратата. Никой от нас не реагира: упорито оставаме на мястото си до прозореца. След дълго стоическо чакане той се отдалечава с резки гневни крачки и изяжда ухилено вечерята ни. Това не ме смущава ни най-малко. Израснах, гладувайки. Мога да издържа няколко часа без ядене. Кал, от друга страна, пребледнява, когато храната се отдалечава бавно; очите му проследяват блюдото със сива риба.

— Ако си искал да ядеш, трябваше да ми кажеш — промърморвам и сядам отново на мястото си. — Няма полза от теб, ако умираш от глад.

— Така се предполага да мислят — отвръща той с леко пламъче, проблясащо в погледа му. — Предполагам, че ще припадна след закуска утре, и ще видя колко добре ще се отрази на техните лекари един юмручен удар.

В най-добрия случай планът е несигурен и аз сбърчвам отвратено нос.

— Имаш ли по-добра идея?

— Не — казвам нацупено.

— И аз така си помислих.

— Хм.

Безмълвният камък има странно въздействие върху двама ни. Като ни отнема това, на което разчитаме най-много — способностите ни, килията ни принуждава да се превърнем в някого другото. За Кал това означава да е по-находчив, по-пресметлив. Не може да се осланя на създаването на адски огньове, така че вместо това се обръща към ума си. Макар че, ако се съди по идеята за припадането, не е от най-умните и находчивите.

Промяната в мен не е толкова очевидна. В края на краищата аз съм живяла седемнайсет години в мълчание, без да знам каква мощ се спотайва в мен. Сега си спомням отново онова момиче, безсърдечното, себично момиче, което беше готово да стори всичко, за да спаси собствената си кожа. Ако езернякът се върне с нов поднос, по-добре да

е готов да почувства ръцете ми около гърлото си, и ако успеем да се измъкнем от тази килия, мълнията ми в костите си.

— Джулиан е жив — не знам откъде идват думите, но внезапно те увисват във въздуха, крехки като снежинки.

Кал рязко вдига глава с внезапно блеснали очи. Вероятността вуйчо му все още да диша, го ободрява почти толкова, колкото свободата.

— Кой ти каза?

— Полковникът.

Сега е ред на Кал да промърмори едно: „Хм“.

— Мисля, че му вярвам — това ми спечелва презрителен поглед, но аз упорствам: — Полковникът мисли, че Джулиан е бил част от капана на Мейвън, поредният Сребърен, който да ме предаде. Затова не вярва в списъка.

Кал кимва с отнесен поглед.

— Онези като теб.

— Фарли ги нарича — нарича нас — новокръвни.

— Е — въздъхва той, — ще ги наричат единствено „мъртви“, ако не се измъкнеш скоро оттук. Мейвън ще ги излови всичките.

Грубо, но вярно.

— За отмъщение ли?

За моя изненада Кал поклаща глава:

— Той е нов крал, наследил убит баща. Не е най-подходящата отправна точка, от която да започне царуването си. Висшите династии, особено Самос и Айрал, с готовност ще се възползват от всеки шанс да го отслабят. А откриването на новокръвните, след като публично те разобличи, със сигурност ще постигне това.

Макар че Кал е отгледан да бъде войник, обучаван в казармите на истинска война, той е роден също и да бъде крал. Може и да не е толкова лукав и хитър като Мейвън, но разбира от държавни дела по-добре от повечето хора.

— Следователно всеки, когото спасим, ще го нарани не само на бойното поле, но и на трона.

Той се подсмивва криво и обляга глава на стената:

— Доста често си служиш с това „ние“.

— Това смущава ли те? — питам, опипвайки почвата. Ако успея да привлека Кал да издирва новокръвните заедно с мен, всъщност

може и да имаме шанс да изпреварим Мейвън.

Едно мускулче на бузата му се присвива: единственият признак за нерешителността му. Не успява да отговори, преди вече познатото маршируване на ботуши да го прекъсне. Кал изпъшква полугласно, подразнен от завръщането на полковника. Когато понечва да се надигне, ръката ми се изстрелва и го бутва обратно на мястото му.

— Не му ставай на крака — промърморвам, облегната назад в собствения си стол.

Кал се подчинява и се отпуска с ръце, скръстени върху широките му гърди. Сега, вместо да удря по прозореца и да мята маси по стените, той има стоически, спокоен вид като канара от плът, която дебне да размаже онзи, който се приближи твърде много. Само да можеше. Ако не беше Безмълвният камък, той щеше да е бушуващ огнен ад, по-изгарящ и по-ярък от слънцето. А аз щях да съм буря. Вместо това силите ни са сведени само до костите, до двама тийнейджъри, роптаещи в клетка.

Полагам всички усилия да не помръдвам, когато полковникът се появява на прозореца. Не искам да му доставям удовлетворението от гнева си, но когато до рамото му се появява Килорн със студено и сурово изражение, тялото ми подскача рязко. Сега е ред на Кал да ме възпре: ръката му притиска леко бедрото ми, за да ме задържи на мястото ми.

Полковникът се вира за миг, сякаш запаметява гледката на пленените принц и Мълниеносно момиче. Завладява ме порив да се изплюя върху изцапаното с кръв стъкло, но се въздържам. После той се извъръща от нас, сочейки с дълги, закривени пръсти. Те потрепват веднъж, два пъти, правят знак на някого да пристъпи напред. Или да бъде изведен напред.

Тя се бори като лъв и принуждава телохранителите на полковника да я повдигнат от земята. Юмрукът на Фарли улучва един от тях в челюстта, той се просва и изпуска ръката ѝ. Тя блъсва другия в стената на прохода, смачква врата му между лакътя си и прозореца на друга килия. Ударите ѝ са свирепи, целящи да нанесат възможно най-голяма вреда, и виждам как по похитителите ѝ вече разцъфват пурпурни синини. Но телохранителите внимават да не я наранят, полагат всички усилия просто да я обуздаят.

Заповеди на полковника, предполагам. Готов е да хвърли дъщеря си в килия, но не и да ѝ остави синини.

За мое сливане Килорн не бездейства. Когато телохранителите я притискат към една стена, всеки — притиснал по едно рамо и един крак, полковникът прави знак на рибаря. С трепереци ръце той измъква матово сива кутия. Вътре проблясват спринцовки.

Не чувам гласа ѝ през стъклото, но е лесно да чета по устните ѝ. *Не. Недейте.*

— Килорн, спри! — Изведнъж прозорецът става студен и гладък под ръката ми. Удрям по него, опитвам се да привлека вниманието му. — Килорн!

Но вместо да слуша, той изправя рамене, обръща се с гръб, така че не виждам лицето му. Полковникът прави обратното, вира се в мен вместо в спринцовката, потъваща във врата на дъщеря му. В здравето му око потрепва нещо странно — разкаяние може би? Не, това не е човек, който храни съмнения. Той ще направи каквото трябва, на когото трябва.

Килорн се отдръпва, след като е извършил деянието, празната спринцовка е остра в ръката му. Чака, гледа как Фарли се мята да се отскубне от похитителите си. Но движенията ѝ се забавят, а клепачите ѝ увисват, когато опиатите започват да действат. Накрая се свлича върху пазачите езерняци в безсъзнание и те я завличат в килията срещу моята. Оставят я на пода, преди да заключат вратата, затварят Фарли точно като Кал, точно като мен.

Когато нейната врата се затръшва, моята се отваря с щракване.

— Обзавеждането ли сменяте? — пита полковникът с презрително сумтене и оглежда вдлъбнатата маса, докато влиза. Килорн го следва, прибира кутията със спринцовки обратно в палтото си предупредително. *За теб, ако нарушиш правилата.* Избягва погледа ми, суети се с кутията, докато вратата се заключва зад тях, оставяйки двамата пазачи да охраняват коридора от другата страна.

Кал гледа кръвнишки от мястото си, изражението му е убийствено. Не се съмнявам, че мисли за всички начини, по които би могъл да убие полковника и които ще са най-болезнени. Полковникът също знае това и измъква къс, но смъртоносен пистолет от кобура си. Оръжието виси отпуснато в ръката му като навита на кълбо змия, дебнеща да нападне.

— Моля, седнете, госпожице Бароу — казва той, посочвайки с пистолета.

Да се подчиня на заповедта му, ми се струва все едно да се предам, но нямам друг избор. Сядам на мястото си, оставям Килорн и полковника да стоят над нас. Ако не са пистолетът и пазачите в коридора, които наблюдават внимателно, може и да имаме шанс. Полковникът е висок, но по-стар и ръцете на Кал лесно ще се склучат около гърлото му. Би трябвало самата аз да нападам Килорн, като разчитам на знанието си за все още нарастващите му рани, за да поваля предателя. Но щом ги надвием, вратата все така ще е заключена, пазачите — все още наблюдаващи. Схватката ни няма да постигне абсолютно нищо.

Полковникът се ухилва самодоволно, сякаш чете мислите ми.

— По-добре си остани на стола.

— Трябва ви пистолет, за да накарате две деца да се държат прилично? — подхвърлям му подигравателно, наклонила брадичка към пистолета в ръката му. На земята няма жива душа, която би дръзнала да нарече Кал „дете“ дори и без способностите му. Дори само военното му обучение го прави смъртоносен — нещо, което полковникът знае достатъчно добре.

Той пренебрегва оскърблението и застива пред мен, така че кървавото му око се забива в моите очи.

— Знаеш ли, имаш късмет, че съм напредничав човек. Няма много хора, които биха го оставили жив — кимва към Кал, преди да се нахвърли обратно на мен, — и има доста, които биха убили и теб.

Хвърлям поглед към Килорн, надявам се да осъзнае на чия страна е. Той се върти неспокойно като малко момче. Ако отново бяхме деца, все още еднакво високи, щях да го ударя с юмрук право в стомаха.

— Не ме държите тук заради удоволствието от компанията ми — казва Кал и прекъсва рязко драматичното излияние на полковника. — Така че за какво ще ме размените?

Реакцията на полковника е единственото потвърждение, което ми е нужно. Челюстта му се свива, стяга се гневно. Искал е самият той да каже думите, но Кал му е отнел възможността.

— Размяна — промърморвам, макар че прозвучава повече като съскане. — Ще размените едно от най-добрите оръжия, с които

разполагате? Толкова ли сте *глупави*?

— Недостатъчно глупави, за да мислим, че ще се бие за нас — отвръща полковникът. — Не, тази глупава надежда оставям на теб, Мълниеносно момиче.

Не захвай стръвта. Той точно това иска. И въпреки това имам нужда от цялото си самообладание, за да се взра право напред и да не поглеждам Кал. Честно казано, не знам на кого е верен или за кого се бие. Знам единствено срещу кого е готов да се бие — *Мейвън*. Някои биха помислили, че това го поставя на същата страна като нас. Но аз знам по-добре. Животът и войната не са толкова прости.

— Много добре, полковник Фарли — той трепва, когато си послужвам с фамилното му име. Обръща леко глава, но устоява на порива да погледне назад към дъщеря си, лежаща в безсъзнание в килията си. *Там има болка*, отбелязвам и съхранявам наблюдението за по-късна употреба.

Но полковникът реагира подобаващо на остро ми подмятане.

— Кралят предложи сделка — казва той, думите му натискат като нож, който всеки момент ще пусне кръв. — В замяна за прогонения принц крал Мейвън се съгласи да възстанови обичайната възраст за задължителна военна служба. Обратно на осемнайсет вместо на петнайсетгодишна възраст — той свежда очи, гласът му се снижава заедно с тях. За един кратък, несигурен миг зървам бащата под жестоката външност. Умът му се залутва към децата, изпратени да умрат. — Добра сделка.

— Твърде добра — казвам бързо с тон, достатъчно суров и убедителен, за да скрия страха отдолу. — Мейвън никога няма да зачете такава размяна. *Никога*.

От лявата ми страна Кал издишва бавно. Събира ръце с вдигнати и долепени пръсти, показва множеството порязвания и синини, с които се е сдобил през последните няколко дни. Те потрепват в конвулсии последователно, един след друг. Отвлечане на вниманието от истината, която се опитва да избегне, каквато и да е тя.

— Но вие нямате избор — казва Кал, ръцете му най-сетне застиват неподвижно. — Отказването на сделката обрича на гибел всички тях.

Полковникът кимва:

— Наистина. Не губи кураж, Тиберий. Смъртта ти ще спаси хиляди невинни деца. Те са единствената причина, поради която още дишаш.

Хиляди. Те със сигурност струват колкото Кал, безспорно. Но дълбоко в сърцето си, в коварната, студена част от себе си започвам да осъзнавам всичко прекалено добре, нещо от мен не е съгласно. *Кал е боец, предводител, убиец, ловец. И вие имате нужда от него.*

В повече от едно отношение.

Нещо проблясва в погледа на Кал. Знам, че ако не беше Безмълвният камък, ръцете му щяха да се разтресат от пламък. Той се навежда леко напред, устните му се отдръпват назад, оголват равните му, бели зъби. Гримасата е толкова агресивна и животинска, че очаквам да видя хищни зъби.

— Аз съм вашият законен крал с вековно Сребърно потекло — отвръща, кипящ от гняв. — Единствената причина, поради която вие още дишате, е защото не мога да изгоря кислорода от тази стая.

Никога не съм чувала подобна заплаха от Кал, толкова първична и груба, че прерязва вътрешностите ми. А полковникът, обикновено спокоен и невъзмутим, също я усеща. Дръпва се назад твърде бързо, като едва не се препъва в Килорн. Подобно на Фарли, той е смутен от страха си. За момент цветът на лицето му става същият като на кървавото му око, прави го да изглежда като домат с човешки крайници. Но полковникът е направен от по-суров материал и прогонва страха си в един-единствен, овладян миг. Приглажда назад бяло русата си коса, сплесква я към черепа си и прибира пистолета си в кобура с доволна въздишка.

— Лодката Ви тръгва тази нощ, Ваше кралско Височество — казва той с изпукване на врата. — Съветвам Ви да се сбогувате с госпожица Бароу. Съмнявам се, че ще я видите отново.

Ръката ми се сключва около седалката на стола ми, впива се в студения, груб метал. Само ако името ми беше Еванджелин Самос. Тогава щях да увивам този стол около гърлото на полковника, докато усети вкус на желязо и кръвта нахлуе и в двете му очи.

— А Мер?

Дори сега, на косъм от собствената си смъртна присъда, как може Кал да е достатъчно глупав, че да се безпокои за мен?

— Ще бъде наблюдавана — намесва се Килорн, проговорил за пръв път, откакто влезе в клетката ми. Гласът му потрепва, както и би трябвало. Страхливецът има всички основания да се бои, включително и от мен. — Охранявана. Но не и наранена.

По лицето на полковника светкавично преминава гримаса на неприязън. Предполагам, че той също ме иска мъртва. Не знам кой би могъл да оспори решенията му. Мистериозните хора от Командването на Фарли може би, които и да са те.

— Така ли ще постъпвате с хора като мен? — процеждам, чувствайки как се надигам от мястото си. — Новокръвните? Това ли ще е следващото — да доведете Шейд тук, долу, и да го затворите в клетка като някакъв *домашен любимец*? Докато се научим да се подчиняваме?

— Това зависи от него — отвръща полковникът с равен тон, всяка дума е като хладнокръвен ритник в стомаха. — Той е добър войник. Досега. Точно като твоя приятел — добавя и полага едната си длан върху рамото на Килорн. Излъчва бащинска гордост, нещо, без което Килорн отдавна живее. След толкова време като сирак сигурно дори такъв ужасен баща като полковника го кара да се чувства добре. — Без него никога нямаше да имам оправданието или възможността да те заключа.

Мога само да гледам кръвнишки Килорн и да се надявам, че погледът ми го наранява толкова много, колкото той нарани мен.

— Колко ли горд трябва да си.

— Още не — отвръща рибарят.

Ако не бяха годините ни в Подпорите, многото ни часове, в които крадахме и се промъквахме като улични плъхове, никога нямаше да го видя. Но Килорн е лесен за разгадаване поне за мен. Когато накланя тяло, едновременно извива гръб и присвива бедра, ми се струва естествено. Но няма нищо естествено в онова, което се опитва да направи. Долният край на жакета му провисва и очертава кутията със спринцовките. Тя се изплъзва опасно, свлича се между плата и корема му все по-бързо и по-бързо.

— О... — изрича той задавено, измъква се от хватката на полковника, когато кутията отскача и се изтръгва. Отваря се рязко във въздуха и докато пада, от нея се посипват игли. Те се удрят в пода, разбиват се и разливат течност по пръстите на краката ни. Повечето

хора биха помислили, че всичките са счупени, но зоркият ми поглед забелязва една все още непокътната спринцовка, полускрита от присвиващия се юмрук на Килорн.

— Мътните да го вземат, момче — казва полковникът и се навежда, без да мисли. Посяга към кутията, надява се да спаси нещо, но вместо това във врата му се забива игла.

Изненадата от ставащото дава на Килорн секундата, която му е нужна, за да изпразни спринцовката във вените на полковника. Подобно на Фарли той се бори, удря силно Килорн през лицето, който полита и се блъсва в далечната стена.

Преди полковникът да успее да направи дори стъпка повече, Кал скача рязко от стола си и го запраща към наблюдателния прозорец. Войниците езерняци гледат безпомощно от другата страна на стъклото с готови, но безполезни оръжия. Знаят, че не могат да отворят вратата. Не могат да рискуват да пуснат чудовищата от клетката им.

Съчетанието от опиатите и инертната тежест на Кал просва полковника в безсъзнание. Той се свлича надолу по прозореца, коленете му омекват и се подгъват под тялото и мъжът рухва в много непристойна купчинка. Със затворени очи има далеч по-малко заплашителен вид. Дори нормален.

— Оу — чува се откъм стената, където стои Килорн, разтриващ бузата си. Упоен или не, полковникът умее да удря доста злобно. Вече е започнала да се оформя синина. Без да мисля, пристъпвам бързо към него. — Няма нищо, Мер, не се тревожи...

Но аз не идвам да го утешавам. Юмрукът ми се блъсва в отсрещната буза, кокалчетата ми се удрят в кост. Той надава вой, полита от инерцията на юмручния ми удар, като едва не изгубва равновесие напълно.

Пренебрегвам болката в юмука си, потривам ръце.

— Сега си еднакъв и от двете страни — а после го прегръщам, склучвам ръце около корема му. Той трепва в очакване на още болка, но скоро се отпуска под докосването ми.

— Така или иначе, щяха да те хванат тук, долу. Сметнах, че ще съм по-полезен, ако не съм в съседната килия — той въздиша тежко. — Казах ти да ми се довериш. Защо не повярва?

Нямам отговор за това.

На прозореца за наблюдение Кал въздиша гласно и привлича вниманието ни обратно към настоящата задача.

— Не мога да оспоря смелостта ти, но този план простира ли се много по-далеч от това да изпееш приспивна песничка на тази отрепка? — той побутва с крак тялото на полковника, докато в същото време рязко насочва пръст към прозореца, сочейки пазачите, които все още ни наблюдават.

— Само защото не мога да чета, не значи, че съм глупав — казва Килорн с остра нотка в гласа. — Наблюдавайте прозореца. Трябва да се случи вече всяка секунда.

Десет секунди, за да сме точни. Взираме се в продължение точно на десет секунди, преди с примигване да се появи познат силует. Шейд, изглеждащ много по-добре от брата, когото видях в лечебницата едва тази сутрин. Стои на крака без чужда помощ, с шина на ранения си крак и само бинтове около рамото. Размахва бастуна си като тояга, цапардосва и двамата пазачи, преди да успеят да осъзнаят какво става. Те се свличат на пода като чували с чукове с глупави изражения на лицата.

Ключалката на килията се отключва с весело ехо и Кал се озовава до вратата в миг, отваряйки я рязко. Пристъпва навън във въздуха на прохода, диша дълбоко. Следвам го светкавично и въздъхвам гласно, когато тежестта на Безмълвния камък се свлича. Ухилено придърпвам искрите към пръстите си, гледам ги как пукат и се разклоняват по кожата ми.

— Липсвахте ми — промърморвам на най-скъпите си приятели.

— Странна птица си ти, Мълниеносно момиче.

За моя изненада Фарли се обляга на отворената врата на килията си, истинско олицетворение на спокойствието. Изобщо не изглежда засегната от опиятите — ако изобщо са ѝ се отразили по някакъв начин.

— Ползата от сприятеляването със сестрите — казва Килорн, блъсвайки се в рамото ми. — Една хубава усмивка беше всичко, което бе нужно, за да отвлека вниманието на Лена и да пъкна нещо безобидно в кутията.

— Направо ще е съкрушена да открие, че си изчезнал — отвръща Фарли, присвила устни в нещо подобно на нацупена гримаса. — Горкото момиче.

Килорн само изпуктява презрително. Очите му се стрелват към мен.

— Това не е мой проблем.

— И сега? — пита Кал: войникът в него взема връх. Раменете му се напрягат, твърди под излинените му дрехи, и той обръща врат напред и встрани, за да държи под око всеки ъгъл на прохода.

В отговор Шейд изпъва ръка с длан, насочена към тавана.

— Сега скачаме — казва той.

Аз първа слагам длан върху ръката му, хващам се здраво. Дори и да не мога да имам доверие на Килорн, Кал или когото и да е друг, мога да имам доверие в способността. В силата. В мощта. С огъня на Кал, моята буря и бързината на Шейд нищо и никой не може да ни докосне.

Докато сме заедно, никога повече няма да преживея попадане в затвор.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Бункерът преминава покрай нас в проблясване на светлина и цвят. Зървам само частици от него, докато Шейд се отпуска и ни прехвърляй със скок през постройката. Дланите и ръцете му са навсякъде, улавят ни, дават на всички ни пространство да се задържим. Достатъчно силен е да вземе всички ни, защото никой не може да бъде изоставен.

Виждам врата, стена, подът се накланя към мен. На всеки завой ни подгонват пазачи, крещят, стрелят, но никога не се задържахме на едно място достатъчно дълго. Веднъж се приземяваме в претърпкана стая, жужаща от електричество, заобиколена от видео екрани и радио оборудване. Дори зървам няколко камери, струпани в ъгъла, преди обитателите да ни усетят и да отскочим. После примиждавам в слънчевата светлина на кея. Този път езерняците се приближават достатъчно, за да мога да видя лицата им, бледи на фона на вечерната светлина. После усещам пясък под краката си. Още един скок и там вече има бетон. Отскачаме още по-далеч на открито, започнали в единия край на пистата, преди да се телепортираме чак до хангара. Шейд трепва от усилието: мускулите му са стегнати, жилите на врата му изпъкват рязко. С един последен скок се озоваваме вътре, за да се изправим пред хладен въздух и относително спокойствие. Когато светът най-накрая спира да криволичи и да се търкаля, ми идва да рухна. Или да повърна. Но Килорн ме държи на крака, подкрепя ме изправена, за да видя за какво сме дошли чак дотук.

Два въздушни джета с разперени и тъмни криле запълват почти цялото пространство на хангара. Единият е по-малък, построен само за един човек, със сребрист корпус и криле с оранжеви върхове. *Кученце*, спомням си, връщайки се мислено към Нарси и бързите, смъртоносни джетове, които сипеха огън по нас. По-големият е смолисто черен, заплашителен, с по-голям корпус и без особено отличителни цветове. Никога не съм виждала нещо подобно и смътно се питам дали и Кал е виждал. В края на краищата именно той ще го управлява, освен ако

Фарли не крие още някое умение в ръкава. Ако съдя по това как се взира в джета с широко отворени очи, се съмнявам да е така.

— Какво правите вътре?

Гласът отеква странно в хангара и отскача от стените. Мъжът, който се появява под крилото на Летящия дракон, няма вид на войник: носи сив работен комбинезон вместо униформа на езерняк. Ръцете му са почернели от машинно масло, по вида им се разбира, че е механик. Той хвърля поглед между нас, оглежда бузите на Килорн, които започват да отичат, и бастуна на Шейд.

— Аз... аз ще трябва да ви докладвам пред началниците ви.

— Я се разкарай — излайва Фарли: изглежда като капитан до мозъка на костите. Предвид белега ѝ и напрегнатата ѝ челюст изненадана съм, че механикът не припада на място. — Действаме по изрични заповеди от полковника — тя прави бърз жест, с който насочва Кал към черния джет. — Сега отворете вратата на този хангар.

Механикът продължава да пелтечи, докато Кал ни повежда към задната част на джета. Докато минаваме под крилото, той вдига ръка и я прокарва по хладния метал.

— „Блекрън“ — обяснява тихо. — Голям и бърз.

— И откраднат — добавям.

Той кимва стоически, стигнал до същото заключение като мен.

— От летището в Делфи.

Тренировъчно упражнение, беше казала кралица Елара на един официален обяд преди много време. Отхвърли слуха за откраднати джетове с едно махване на салатената си вилица, унижавайки покойната полковник Макантос пред дамите от свитата си. Тогава си помислих, че лъже, за да прикрие още действия на Гвардията, но освен това ми се струваше невъзможно — кой би могъл да открадне джет, а какво остава пък за два? Очевидно „Алената гвардия“ е можела — и го е направила.

Задната част на джета „Блекрън“, под опашката, зее разтворена като уста, образувала рампа за товарене и сваляне на товари. А именно на нас. Шейд тръгва пръв, подпира се тежко на бастуна си с лице, влажно и бледо от изтощение. Многобройните скокове са си казали думата. Килорн го следва, влачи ме със себе си, а Кал е точно зад нас. Все още долавям ехото от гласа на Фарли, когато се покатерваме вътре и се придвижваме през полумрака.

Покрай двете извити стени има редове със седалки с тежки, плътни ремъци, висящи от всяка. Достатъчно за превозване на най-малко две дузини хора. Питам се докъде ли е летял този джет за последно и кои са били хората на борда му. Дали са оживели, дали са загинали? И дали ще споделим участта им?

— Мер, трябваш ми тук, горе — казва Кал, и се провира покрай мен до предния край на джета. Свлича се тежко в пилотското място, озовава се лице в лице с неразгадаемо табло с копчета, лостове и уреди. Всички циферблати и измервателни уреди са завъртени на нула и джетът жужи само от биенето на сърцата ни. През дебелото стъкло на пилотската кабина виждам вратата на хангара — все още затворена, и Фарли, която продължава да спори с механика.

С въздишка сядам на мястото до Кал и започвам да се пристягам с коланите.

— Какво мога да направя? — Закопчалките щракат и се затварят, докато затягам всяка една поотделно. Ако ще летим, не искам да се подмятам насам-натам из вътрешността на джета.

— Това нещо има батерии, но им трябва хранване, а не мисля, че механикът ще ни го даде — казва той с леко проблясване в погледа. — Постарай се.

— Ясно — в мен нахлува решителност, силна като искрите ми. *Същото е като да включиш лампа или камера, казвам си. Само че малко по-голяма и по-сложна — и по-важна.* За кратко се питам дали е възможно, дали съм достатъчно силна да задвижа масивния „Блекрън“. Но споменът за мълнията, пурпурна и бяла и мощна, избухваща от небето, за да поразии Кулата на костите, ми казва, че съм. Ако мога да започна буря, то със сигурност мога да съживя този джет.

С протегнати ръце слагам длани върху таблото. Не знам какво се опитвам да почувствам, знам единствено, че не усещам нищо. Пръстите ми танкуват по метала, търсят нещо, каквото и да е, за което да се захванат; нещо, което може да успее да използвам. Искрите ми се надигат към кожата ми, готови да бъдат призовани.

— Кал — промърморвам през стиснати зъби: не ми се иска да оставя вика да се откъсне от устните ми.

Той разбира и се задейства бързо, посяга под контролното табло към нещо отдолу. Металът се откъсва със силно пронизително скърцане, когато той изтръгва обвивката на таблото. Разкрива бъркотия

от жици, пресичащи се в усукани снопове, и те ми заприличват на вени под кожа. Аз само трябва да ги накарам да се задействат. Без да мисля, пъхам ръка дълбоко в жиците, оставям искрите ми да излетят с пулсиране. Те търсят сами, избират място, където да отидат. Когато пръстите ми намират една особено дебела жица — кръгъл, гладък шнур, който пасва идеално на ръката ми, не успявам да се сдържа и се усмихвам. Клепачите ми се спускат и очите ми се затварят, позволяват ми да се концентрирам. Натискам по-силно, оставям силата си да се влее в енергийната мрежа. Тя поема през джета, разделя се и се разклонява по различни пътища, но аз заставям искрите си да продължат да се движат. Когато уцелват двигателя и огромните акумулатори, хватката ми се затяга, ноктите ми се впиват в кожата. Хайде. Мога да почувствам как се вливам в акумулаторите, как ги заливам, докато докосвам собствената им складирана енергия. Навеждам глава, облягам я на таблото, оставям хладния метал да успокои пламналата ми поруменяла кожа. С един последен тласък бентът във вътрешността на джета се срутва, избухва през стените и жиците. Не виждам как двигателят на джета „Блекрън“ оживява, но го усещам навсякъде наоколо.

— Добра работа — казва Кал и си дава една секунда да стисне рамото ми. Както се разбрахме обаче, докосването не трае дълго. Никакво разсейване, най-малко пък сега. Отварям очи и виждам как ръцете му танцуват по копчетата на контролното табло, въртят превключватели и нагласят копчета привидно напосоки.

Когато се облягам назад, друга ръка ме хваща за рамото. Килорн отпуска ръка, но докосването му е странно внимателно и нежно. Дори не гледа мен, а джета, изражението му е нещо средно между благоговение и страх. Със зяпнала уста и широко отворени очи има почти детински вид. Самата аз се чувствам малка, седнала в търбуха на джета, докато се каня да направя нещо, за което не сме и сънували, че е възможно. *Чиракът на рибаря и Мълниеносното момиче, готвещи се да полетят.*

— Тя да не очаква да разбия с това нещо някоя стена? — промърморва Кал под нос — усмивката му отдавна е изчезнала. Поглежда през рамо, очите му търсят не мен, а брат ми. — Шейд?

Брат ми има вид, сякаш всеки момент ще припадне, и неохотно поклаща глава:

— Не мога да прехвърлям със скок толкова големи, толкова... сложни неща. Дори и в добър ден — мъчително му е да каже такава неща, макар да няма каквато и да е причина да се срамува. Но Шейд е от семейство Бароу, а ние не обичаме да признаваме слабост. — Мога да взема Фарли обаче — продължава; ръцете му посягат към токите на коланите.

Килорн познава брат ми така добре, както аз, и го буца обратно на мястото му.

— Не си от полза мъртъв, Бароу — казва той, насилил се да се усмихне криво. — Аз ще отворя онази врата.

— Не си прави труда — процеждам, а очите ми са приковани пред пилотската кабина. Тласвам силата си навън и със силен скърцащ стон вратата на хангара започва да се отваря, издига се от пода в едно гладко, равномерно движение. Механикът изглежда озадачен, наблюдава как механизмът, контролиращ вратата, се вдига със стържещ звук, докато Фарли се втурва като мълния. Със спринт тя се изгубва от поглед, надбягва се с вдигащата се врата. Следва я пламтящ залез, прорязан със стрелкащи се, дълги сенки. Две дузини войници стоят, очертани като силуети, препречили пролуката. Не само езерняци, но и гвардейците на самата Фарли, отличаващи се по червените си шарфове и шалове. Всеки държи пушка, насочена към джетата „Блекрън“, но се поколебават, изпитват неохота да стрелят. За мое облекчение не разпознавам сред тях Брий или Трами.

Един от езерняците пристъпва напред — капитан или лейтенант, ако се съди по белите ивици на униформата му. Креци неща, изпънал едната си ръка, устните му оформят думата *спрете*. Но не го чуваме над усиливащия се рев на двигателите.

— Тръгвайте! — изкрещява Фарли, появявайки се в задната част на самолета. Хвърля се в най-близката седалка и пристяга колана си с треперещи ръце.

Кал няма нужда да му повтарят. Ръцете му се движат с мълниеносна бързина, въртят и натискат копчета, сякаш това му е втора природа. Но го чувам да мърмори под нос като молитва, напомня си какво да прави. Джетът „Блекрън“ залита напред с въртящи се колела, докато задната рампа се вдига и запечатва вътрешността на самолета с удовлетворяващо пневматично съскане. *Вече няма връщане назад.*

— Добре, да задвижим това нещо — казва Кал, обляга се назад в пилотското си кресло почти развълнувано. Изведнъж без предупреждение хваща един лост на контролното табло, бутва го напред и джетът се подчинява.

Тръгва плавно напред, почти на косъм да се сблъска със строените войници. Стисвам зъби в очакване на жестока сцена, но те вече тичат, бягайки от нашия „Блекрън“ и отмъстителния му пилот. Откъсваме се от хангара, набираме скорост с всяка изминала секунда и откриваме пистата в безпорядък. Транспортъори минават с рев покрай казармите, отправят се към нас, докато взвод войници стреля дръзко от покрива на хангара. Куршумите се забиват със свистене в металния корпус, но никога не го пронизват. Джетът „Блекрън“ е направен от достатъчно здрав материал и продължава упорито, като прави рязък десен завой, от който се разтърсваме в седалките си.

Килорн си изпаща най-зле, тъй като не е затегнал предпазния си колан, както трябва. Главата му се трясва в извитата стена и той изругава, обгърнал с длани натъртените си бузи.

— Сигурен ли си, че можеш да управляваш това нещо? — изръмжава той, насочил целия си гняв към Кал.

С подигравателна усмивка Кал продължава, пришпорва джета до най-голямата му скорост. Отвън пред прозореца виждам как транспортъорите изостават, неспособни да ни настигат. Пред нас обаче пистата, обикновен сив път, бавно и постепенно свършва. Меко зелените хълмове и закърнелите дървета никога не са изглеждали толкова заплашителни.

— Кал — прошепвам с надеждата, че ме чува над пронизителния шум на двигателите. — Кал.

Зад мен Килорн се суети с колана си, но пръстите му треперят твърде силно, за да са от каквато и да е полза.

— Бароу, имаш ли сили за един последен скок? — изкрещява той, хвърляйки поглед към брат ми.

Шейд, изглежда, не го чува. Очите му се взират напред, лицето му е преbledняло от страх. Хълмовете се приближават, вече само секунди ни делят. Представям си как джетът минава над тях, стабилен за момент, преди да се преобърне и да експлодира, да се превърне в пламтящи отломки. *Поне Кал ще оцелее от това.*

Но Кал няма да ни остави да умрем. Не и днес. Натиска с все сила друг лост, вените в юмрука му изпъкват рязко. После хълмовете отстъпват, отдалечават се като покривка, смъкната от маса. Вече виждам не острова, а наситено синьото есенно небе. Дъхът ми изчезва заедно със сушата, откраднат от усещането, че се издигам във въздуха. Налягането ме блъсва назад в седалката ми и причинява почти болезнено усещане на ушите ми, принуждава ги да *пукат*. Зад мен Килорн сподавя един лек писък, а Шейд ругае под нос. Фарли не реагира изобщо. Замръзнала е с широко отворени от шока очи.

Преживявала съм много странни неща през тези последни няколко месеца, но нищо не може да се сравни с летенето. Контрастът е разтърсващ: да почувствам мощния тласък на самолета, докато се издига, всяко цъкане на двигателите, които ни пращат към небето, докато собственото ми тяло е толкова безсилно, толкова пасивно, толкова зависимо от машината. По-лошо е от носещия се с пълна скорост мотоциклет на Кал, но също и по-хубаво. Хапя устна и внимавам да не затварям очи.

Изкачваме се нагоре и нагоре, заслушани единствено в ревящите двигатели и собствените си блъскащи в гърдите сърца. Тънки облачета пърхат край нас, разбиват се в пилотската кабина като бели завеси. Не мога да се сдържа и се надвесвам напред, почти притискам нос към стъклото, за да погледна хубаво навън. Островът се вие под нас, мръсно зелен на фона на стоманено синьото море, смалява се с всяка секунда, докато вече не мога да различа пистата или казармите.

Когато джетът заема хоризонтално положение, достигнал определената от Кал височина, Кал се обръща в креслото си. Самодоволното изражение на лицето му би накарало Мейвън да се гордее.

— Е? — пита той и се взира в Килорн. — Мога ли да управлявам това нещо?

Получава само едно неохотно промърморено „да“, но това е достатъчно за Кал. Той се обръща обратно към таблото, отпуска ръце върху U-образен механизъм, центриран пред него. Джетът реагира на докосването му, накланя се леко, когато той завърта U-то. Удовлетворен, натиска още няколко копчета на конзолата и се обляга назад, привидно оставил самолета да лети сам. Дори разкопчава

предпазните си колани, отърсва се от тях, за да се настани по-удобно в креслото си.

— Е, накъде сме се отправили? — обръща се към тишината. — Или просто ей така си размахваме крилата?

Трепвам, когато чувам каламбура.

Отекващ тъп звук се разнася из джета, когато Килорн плясва върху коляното си сноп листове. *Карти.*

— На полковника са — обяснява, очите му се забиват в моите. *Опитва се да ме накара да разбера.* — Има писта за приземяване близо до Харбър Бей.

Кал обаче поклаща глава като подразнен учител, който си има работа с все по-глупав и невъзприемчив ученик.

— Форт Пейтриът ли имаш предвид? — изпуктява презрително. — Искаш да ни приземя наред въздушна база на Норта?

Фарли се измъква първа от мястото си, като едва не разкъсва коланите си. Разглежда картите с резки, обмислени движения.

— Да, пълни глупаци сме, Ваше Височество — казва тя студено. Разгъва една карта, а после я тика под носа му. — Не фортът, Писта Девет-Пет.

Стискайки зъби, за да удържи напирания рязък отговор, Кал предпазливо поема картата и оглежда квадрата от линии и цветове. След миг се изсвива неприкрито.

— Какво има? — питам, докато издърпвам картата от ръката му. За разлика от огромните, неразгадаеми древни драсканици в старата класна стая на Джулиан на тази карта се виждат познати имена и места. Градът Харбър Бей заема голяма част от юга, граничи с брега на океана, а форт Пейтриът заема един полуостров, вдаващ се във водата. Плътна кафява ивица около града, твърде еднообразна, за да е създадена от природата, може да представлява само друг участък от бариерни дървета. Както и в Арчън създадените от зелените пазители странни гори предпазват Харбър Бей от замърсяване. В този случай вероятно от Ню Таун: отбелязаният район обгръща бариерните дървета като колан и образува стена около покрайнините на Харбър Бей.

Още едно гето, осъзнавам. Подобно на Сивия град, където Червени живеят и умират под небе, пълно с дим, принудени да произвеждат транспортъори, електрически крушки, въздушни джетове, абсолютно всичко, което самите Сребърни не могат да проумеят. На

технитата не им е позволено да напускат така наречените си градове дори за да постъпят в армията. Уменията им са твърде ценни, за да бъдат погубени от война или от собствената им воля. Споменът за Сивия град ме жегва, но знанието, че той не е единственото отвратително нещо от този род, е още по-болезнено. Колко хора живеят в границите на онова гето? Или на това? Колко *като мен*, като стана въпрос?

Усещам вкус на жлъчка, която се надига в гърлото ми, но преглъщам с усилие, заставям се да извърна поглед. Претърсвам земите наоколо, главно заводски градчета, тук-там по някой малък град и гъста гора, осеяна с няколко занемарени руини. Изглежда обаче, че Писта Девет-Пет не е нанесена никъде на картата. Вероятно тайна както всичко, свързано с „*Алената гвардия*“.

Кал забелязва объркването ми и си позволява едно последно подсмиване.

— Приятелката ти иска да приземя „Блекрън“ върху проклета руина — казва накрая и почуква леко с пръст по картата.

Пръстът му се спира върху пунктирана линия, бележеща един от древните, големи пътища. Видях един веднъж, когато с Шейд се изгубихме в гората недалеч от Подпорите. Беше напукан от леда на хиляда зими и избелен от вековно слънце, с вид повече на назъбени едри камъни, отколкото на стар главен път. Няколко дървета бяха прорасли право през него, пробили си път нагоре през асфалта. При мисълта да приземим въздушен джет върху такова нещо, ми се обръща стомахът.

— Невъзможно е — изпелтечвам, представям си всички начини, по които бихме могли да се разбием и да загинем в опита си да кацнем върху стария път.

Кал се съгласява с кимване и бързо взема картата от ръцете ми. Разгъва я широко, пръстите му танцуват по различните градове и реки, докато търси.

— С Мер не е нужно да стигаме тук, долу. Можем да действаме, без да бързаме, да презареждаме акумулаторите, когато е необходимо, и да летим колкото дълго искаме, колкото надалеч искаме. — После със свиване на рамене: — Или докато акумулаторите вече не могат да се зареждат.

Пронизва ме нов мълниеносен пристъп на паника:

— И след колко време може да стане това?

Той отвърща с крива усмивка:

— „Блекрън“ започнаха да се използват преди две години. В най-лошия случай акумулаторът на този може да издържи още две години.

— Недей да ме плашиш така — промърморвам.

Две години, помислям си. Бихме могли да обиколим света за това време. Да видим Прерията, Тираксис, Монтфорт, Сирон, земи, които са само имена върху карта. Бихме могли да ги видим всичките.

Но това е мечта. Имам собствена мисия, новокръвни за защитаване и кралски сметки за уреждане.

— В такъв случай откъде започваме? — пита Фарли.

— Ще оставим списъка да реши. Във вас е, нали? — полагам всички усилия да не звуча изплашено. Ако книгата на Джулиан с имената е оставена в Тък, тогава целият този малък излет ще свърши още преди да е започнал. Защото няма да помръдна и на сантиметър повече без нея.

Вместо това Килорн измъква познатата тетрадка от ризата си. Мята я към мен и аз я улавям сърчно. Усещам я топла в ръцете си, все още запазила топлината му.

— Задигнах я от полковника — казва той, положил всички усилия да звучи небрежно. Но в тона му се просмуква гордост, макар и едва доловима.

— От жилището му? — чудя се, спомнила си спартански обзаведения бункер под океана.

Но Килорн поклаща глава:

— Не е толкова глупав. Държеше я заключена в арсенала на казармите с ключа на верижката си.

— И ти...

С доволна усмивка той дръпва яката си и разкрива златната верижка на врата си.

— Може и да не съм толкова добър джебчия като теб, но...

Фарли кима в знак на съгласие:

— Планирахме да го откраднем в крайна сметка, но когато ви заключиха, трябваше да импровизираме. И то бързо.

— О — значи това са постигнали с моите няколко часа, прекарани в килия. *Можеш да ми се довериш*, каза Килорн, преди да

ме подмами в клетка. Сега осъзнавам, че го е направил заради списъка, за новокръвните и за мен. — Браво — прошепвам.

Килорн се преструва, че не обръща внимание на похвалата, но ухилването му издава колко доволен е всъщност.

— Да, ами сега ще взема това, ако нямате нищо против — казва Фарли с по-мил глас, отколкото съм я чувала някога. Без да чака отговора на Киорн, посяга да улови верижката в едно чевръсто, равно движение. Златото проблясва в ръката ѝ, но бързо изчезва, скътано в един джоб. Устата ѝ се присвива леко — единственият признак какво въздействие ѝ оказва колието на баща ѝ. *Не, не е негово. Не и наистина.* Снимката в жилището на полковника е доказателство за това. Майка ѝ или сестра ѝ са носили тази верижка, а по някаква причина тя не я носи сега.

Когато отново вдига глава, потрепването е изчезнало, резкият ѝ маниер се е върнал:

— Е, Мълниеносно момиче, кой е най-близо до Девет-Пет? — пита тя, издала брадичка към книгата.

— Няма да кацнем на Девет-Пет — казва Кал твърдо, но овладяно. По този въпрос трябва да се съглася с него.

Мълчалив до този момент, Шейд простенва в седалката си. Вече не е блед, а зеленикав. Почти комично е — може да се справи отлично с телепортирането, но изглежда, че летенето го съсипва.

— Девет-Пет *не* е развалина — казва, полагайки всички усилия да не повърне. — Забравихте ли вече Нарси?

Кал издишва бавно, разтрива брадичката си с ръка. Има наченки на брада, тъмна сянка по челюстта и бузите му.

— Сменили сте настилката.

Фарли кимва бавно и се усмихва.

— И не можа просто да кажеш направо? — изругавам я и мигновено заличавам самомнителната усмивка от лицето ѝ. — Знаеш, че не се печелят допълнителни точки за драматизъм, *Даяна*. Всяка секунда, която прахосваш в самодоволно държание, може да коства живота на още един новокръвен.

— А всяка секунда, която *ти* прахосваш, за да разпитваш мен, Килорн и Шейд за всичко чак до въздуха, който дишаш, води до същия резултат, Мълниеносно момиче — казва тя и скъсява разстоянието помежду ни. Извисява се над мен, но не се чувствам дребна. Със

студената увереност, изкована от лейди Блонос и двора на Сребърните, срещам погледа ѝ без дори помен от потрепване. — Посочи ми причина да ти се доверя, и ще го направя.

Лъжа.

След миг тя поклаща глава и се дръпва назад, дава ми достатъчно пространство да дишам.

— Девет-Пет *наистина беше* развалина — обяснява. — А за всеки, достатъчно любопитен да я посети, изглежда просто като изоставен участък от път. Една миля асфалт, която още не се е разбила.

Започва да сочи други разрушени пътища на картата.

— Не е единственият.

Мрежа от разноцветни линии обвива картата като паяжина, почти скрита в древните руини, но близо до по-малките градчета и села. *Защита*, нарича ги тя, защото броят на офицерите от Сигурността е минимален, а Червените от провинцията са по-склонни да си затварят очите. Може би по-малко сега, когато Мерките са в сила, но със сигурност преди кралят да реши да вземе още техни деца.

— „Блекрън“ и летящите кученца са първите джетове, които откраднахме, но ще дойдат още — добавя тя със сдържана гордост.

— Не бих бил сигурен в това — отвръща Кал. Не е враждебен, просто прагматичен. — След като са били откъснати от Делфи, ще е още по-трудно да влезем в някоя база, а какво остава пък за пилотска кабина.

Фарли отново се усмихва, убедена в собствените си трудно научени тайни:

— В Норта — да. Но летищата на Пиемонт са печално зле охранявани.

— Пиемонт? — прошепваме изненадано двамата с Кал в един глас. Съюзническата страна на юг е далече, дори по-далече от Езерните земи. Би трябвало да е далеч отвъд обсега на действие на членовете на „*Алената гвардия*“. Лесно е да повярвам, че се внася контрабанда от този район, видях товарите със собствените си очи, но открито проникване? Струва ми се... невъзможно.

Фарли, изглежда, не мисли така.

— Принцовете на Пиемонт са напълно убедени, че „*Алената гвардия*“ е проблем само на Норта. За наше щастие, не са прави. Тази змия има много глави.

Прехапвам устна, за да удържа едно ахване, и съхранявам малкото, което е останало от маската ми. *Езерните земи, Норта, а сега и Пиемонт?* Разкъсвам се между почудата и страха от една организация, достатъчно голяма и достатъчно търпелива да проникне в не една, а в три суверенни държави, управлявани от Сребърни крале и принцове.

Това не е простата, събрана от кол и въже група от идеалисти, която си представях.

Това е машина, голяма и добре смазана, действаща от много отдавна, отколкото някой е смятал за възможно.

В какво се забърках?

За да попреча на мислите си да извикат сълзи в очите ми, отварям книгата с имената. Направеното от Джулиан проучване на артефактите, осеяно с имената и местонахожденията на всички новокръвни в Норта, ме успокоява. Ако мога да ги вербувам, да ги обуча и да покажа на полковника, че не сме Сребърни, че не трябва да се боят от нас, тогава може и да имаме шанс да променим света.

А Мейвън няма да има шанса да убие никого друго в мое име. На съвестта ми няма да тежат повече надгробни камъни.

Кал се навежда до мен, но очите му не гледат страниците. Вместо това наблюдава ръцете ми, пръстите ми, докато прелитат през списъка. Коляното му се докосва леко до моето, горещо дори през парцаливите му панталони. И макар да не казва нищо, разбирам какво има предвид. Подобно на мен знае, че винаги има нещо повече от това, което се вижда; повече, отколкото дори можем да си представим.

Бъди нащрек, казва докосването му.

Отвърщам с побутване: Знам.

— Корунт — изричам на глас, рязко спирам да движа пръста си.
— Колко близо е Корунт до пистата Девет-Пет?

Фарли не си прави труда да потърси селото на картата. Не ѝ се налага.

— Достатъчно близо.

— Какво има в Корунт, Мер? — пита Килорн, промъкнал се боязливо до рамото ми. Внимава да стои далече от Кал, изпречва ме между двамата като стена.

Усещам как думите ми тежат. Действията ми могат да освободят този човек. Или да го обрекат на гибел.

— Името му е Никс Марстън.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Този „Блекрън“ е бил личният джет на полковника: използвал го е да прескача между Норта и Езерните земи възможно най-бързо. За нас това е повече от транспортно средство. Това е съкровищница, все още натоварена с оръжия, медицински материали, дори дажби с храна от последния си полет. Фарли и Килорн сортират припасите на купчини, отделят оръжията от бинтовете, докато Шейд сменя превръзките на рамото си. Кракът му се протяга странно, неспособен да се сгъне в шината, но той не показва никакви признаци на болка. Макар да е по-дребен, винаги е бил най-жилавият в семейството — отстъпва единствено на татко, който стиска кокалчетата си до побеляване по време на постоянната си мъчителна болка.

Внезапно усещам дъха си накъсан: пари стените на гърлото ми, пронизва дробовете ми. *Татко, мама, Гиза, момчетата.* Във вихъра на бягството си съм забравила напълно за тях. Точно както преди, когато най-напред се превърнах в Марийна, когато крал Тиберий и кралица Елара ми взеха дрипите и ми дадоха коприна. Трябвах ми часове, за да си спомня родителите си у дома, чакащи дъщерята, която нямаше да се върне. А сега ги оставих отново да чакат. Може и да са в опасност заради това, което направих, изложени на гнева на полковника. Отпускам глава в ръцете си, ругая. *Как можях да ги забравя? Та аз току-що си ги върнах. Как можях да ги оставя така?*

— Мер? — промърморва Кал под нос, опитва се да не привлича вниманието към мен. Не е нужно другите да ме виждат как се свивам на кълбо, докато се самонаказвам с всеки лек дъх.

Ти си егоистка, Мер Бароу. Себично, глупаво малко момиче.

Ниското бучене на двигатели, някога бавна, спокойна утеха, се превръща в притискаща тежест. Блъска ме като вълните на брега в Тък — безкрайни, поглъщащи, давещи. За момент ми се иска да го оставя да ме погълне. Тогава няма да чувствам нищо, освен мълнията. Нито болка, нито спомен, само мощ.

Една ръка, положена на тила ми, отнема малко от напрежението, тласка в кожата ми топлина, която пресреща студа. Палецът описва бавни, равномерни кръгове, открива точка на натиск, за чието съществуване не съм подозирала. Това помага малко.

— Трябва да се успокоиш — продължава Кал: този път гласът му е много по-близо. Хвърлям поглед с крайчеца на окото си и го виждам облегнат до мен, устните му почти докосват ухото ми. — Джетовите са малко чувствителни към гръмотевични бури.

— Ясно — толкова е трудно да изрека думата. — Добре.

Ръката му не помръдва, не се отделя от мен.

— Вдишване през носа, издишване през устата — наставлява ме, гласът му е нисък и успокояващ, сякаш говори на уплашено животно. Предполагам, че не греша напълно.

Чувствам се като дете, но въпреки това приемам съвета. С всеки дъх пускам на воля още една мисъл, всяка една — по-сурова от предишната. *Ти ги забрави.* Вдишване. *Уби хора.* Издишване. *Остави други да умрат.* Вдишване. *Сама си.* Издишване.

Последното не е вярно. Кал е доказателство за това, както и Килорн, Шейд и Фарли. Но не мога да се освободя от чувството, че макар да са с мен, няма никого до мен. Дори с армия зад гърба си пак съм сама.

Може би новокръвните ще променят това. Във всеки случай трябва да разбере.

Бавно се надигам отново до седнало положение и ръката на Кал следва движението ми. Той се отдръпва след един дълъг миг, когато е сигурен, че вече нямам нужда от него. Без топлината му усещам врата си внезапно студен, но съм твърде горда, за да му позволя да го разбере. Затова насочвам поглед навън, съсредоточавам се върху облаците, които преминават като размазани очертания покрай нас, потъващото зад хоризонта слънце и океана отдолу. Вълни с бели гребени се люлеят на фона на дълга верига от острови, всички — свързани от редуващи се пясъчни ивици, тресавище или порутен мост. Архипелагът е осеян с рибарски селца и няколко фара, привидно безобидни, но при вида им юмруците ми се свиват. *На върха им може да има наблюдателен пост. Може да ни видят.*

Най-големият остров има пристанище, пълно с кораби — от флота, ако се съди по големината им и сребристосините ивици,

обточващи корпусите им.

— Предполагам, че знаеш какво правиш? — питам Кал, все още загледана в островите. Кой знае колко Сребърни има там, долу, които ни търсят? А пристанището, пълно с кораби, може да крие всевъзможни неща. Или хора. *Например Мейвън.*

Кал обаче не изглежда обезпокоен от нищо такова. Отново почесва растящата си набола брада, пръстите му стържат по грубата кожа.

— Това са островите Баларн и не са никакъв повод за тревога. Форт Пейтриът, от друга страна... — казва той и посочва смътно на северозапад. Едва различавам брега на сушата, замъглен в златистата светлина. — Ще остана извън обхвата на сензорите им колкото мога по-дълго.

— А когато не можеш? — Килорн внезапно се е изправил над нас, обляга се на гърба на стола ми. Очите му се стрелкат напред-назад ту към Кал, ту към островите отдолу. — Мислиш ли, че можеш да ги надбягаш с джета?

Изражението на Кал е спокойно, уверено:

— Знам, че мога.

Налага се да прикрива усмивката зад ръкава си, защото знам, че само ще раздразни Килорн. Макар че никога не съм летяла с Кал преди днешния ден, съм го виждала в действие върху мотоциклет. И ако е и наполовина толкова добър в пилотирането на джетове, колкото е в управляването на онази смъртоносна машина на две колела, тогава сме в много умели ръце.

— Но няма да ми се наложи — продължава той, доволен от мълчанието на Килорн. — Всеки джет има идентифициращ сигнал, за да уведомяват фортовете точно къде отива всяка „птица“. Когато влезем в обхват, ще изпратя един стар сигнал и ако имаме късмет, на никого няма да му хрумне да проверява отново.

— Звучи ми рисковано — промърморва Килорн, като търси нещо, каквото и да е, което да покаже пробойни в плана на Кал, но рибарят се оказва печално превъзхожден по численост.

— Действа — вмята Фарли от мястото си на пода. — Така успява да се промъкне полковникът, ако не може да прелети между сензорната система.

— Предполагам, от помощ е фактът, че никой не очаква бунтовниците да умеят да летят — казвам, като се опитвам да смекча донякъде смущението на Килорн. — Не търсят откраднати джетове във въздуха.

За моя изненада Кал настръхва рязко. Става от мястото си с бързо, отсечено движение, оставя стола си да се върти.

— Реакцията на уредите е мудна — промърморва в припряно обяснение. Лъжа, зле скалъпена, ако се съди по мрачното намръщено изражение на лицето му.

— Кал? — повиквам го, но той не се обръща. Дори не показва, че ме е чул, и бавно се отправя към задния край на джета. Другите го наблюдават с присвити очи, все още болезнено предпазливи спрямо него.

Мога само да се вирам озадачена. *Сега пък какво?*

Оставям го на мислите му и отивам при Шейд, все още проснат на пода. Кракът му изглежда по-добре от очакваното, поддържан от правилно направената шина, но все още има нужда от извитата метална патерица, за да се подпира. В края на краищата наистина пое два куршума в Нарси, а нямаме лечители на повърхностни рани, които да го „сглобят“ отново с едно просто докосване.

— Мога ли да ти донеса нещо? — питам.

— Не бих отказал малко вода — казва той неохотно. — И вечеря.

Доволна, че мога да направя поне нещо за него, вземам една манерка и два запечатани пакета с провизии от запасите на Фарли. Очаквам да започне да недоволства за разпределянето на храната на дажби, но тя почти не ме поглежда. Заела е мястото ми в пилотската кабина и се вира навън през прозореца, омаяна от света, който преминава отдолу. Килорн седи бездейно до нея, но изобщо не докосва празното кресло на Кал. Не иска да бъде нахокан от принца и внимава да си държи ръцете далече от таблото с уредите. Напомня ми за дете, заобиколено от разбити стъкла, което иска да ги докосне, но знае, че не бива.

Едва не вземам трети пакет с дажби, тъй като Кал не е ял, откакто полковникът го заключи, но един бърз поглед към задната част на джета кара ръката ми да застине неподвижно. Кал стои сам, бърника из едно отворено табло, демонстративно поправя нещо, което не е повредено. Бързо затваря ципа на една от униформите, складирани на

борда — пилотски екип в черно и сребристо. Опърпаните дрехи от арената и екзекуцията се въргалят в краката му. Прилича повече на себе си — огнен принц, воин по рождение. Ако не са характерните стени на джета „Блекрън“, бих си помислила, че сме обратно в някой дворец и танцуваме един около друг като нощни пеперуди около свещ. Над сърцето му се откроява отличителен знак, черно-червена емблема със сребърни криле от двете страни. Дори от това разстояние разпознавам тъмните върхове, извити така, че да изобразяват пламък. *Горящата корона*. Тя беше на баща му, на дядо му, негово рождено право. Вместо това короната беше отнета по най-ужасния начин, платена с кръвта на баща му и душата на брат му. И колкото и да мразех краля, трона и всичко, което символизираше, не мога да не изпитвам съжаление към Кал. Той изгуби всичко — един цял живот, макар и този живот да беше погрешен.

Кал усеща погледа ми и вдига очи от задълбоченото си занимание, неподвижен за момент. После ръката му разсеяно посяга към емблемата, проследява очертанията на откраднатото си кралство. С рязко движение, което ме кара да трепна, той я изтръгва от екипа си и я захвърля. Ярост потрепва в очите му дълбоко под привидно спокойното изражение. Макар да се опитва да го скрие, гневът му винаги изкипява на повърхността, проблясва между пролуките в износената му маска. Оставям го на усърдното му занимание, защото зная, че вътрешните механизми на джета могат да го успокоят по-добре от каквото и да е, което бих могла да кажа.

Шейд се отмества, прави ми място до себе си и аз се тръсвам не особено грациозно. Тишината надвисва над нас като тъмен облак, докато си подаваме манерката напред-назад, споделящи много странна семейна вечеря на пода на два пъти краден „Блекрън“.

— Постъпихме правилно, нали? — прошепвам и се надявам на някакво опрощение. Макар да е само година по-голям от мен, винаги съм разчитала на съветите на Шейд.

За мое облекчение той кимва:

— Беше само въпрос на време да ме свържат с теб. Полковникът не знае как да се оправя с хора като нас. Плашим го.

— Не само него — отговарям кисело, спомнила си извърнатите очи и шепотите на всички, с които се срещнах дотук. Дори в Двореца на Слънцето, където бях заобиколена от неописуеми способности, пак

бях различна. А в Тък бях Мълниеносното момиче. Уважавана, зачитана и *вдъхваща страх*. — Поне другите са нормални.

— Мама и татко ли?

Кимвам, трепвайки при споменаването им.

— Гиза също и момчетата. Те са истински Червени, така че той не може... няма да им направи нищо — звучи като въпрос.

Шейд отхапва замислено от дажбите си — люспесто, сухо овесено блокче. То го засипва целия с трохи.

— Ако ни бяха помогнали, щеше да е друга работа. Но те не знаеха нищо за бягството ни, така че не бих се тревожил. Начинът, по който си тръгнахме — дъхът му пресеква, както и моят, — беше по-добър за тях. Иначе татко щеше да ни помогне, мама — също. Поне Брий и Трами са достатъчно верни на каузата, за да избегнат всяко подозрение. Да не споменаваме, че никой от тях не е достатъчно умен, за да извърши нещо подобно — той прави пауза, замислен. — Съмнявам се, че дори на езерняците би им харесало да хвърлят една стара жена, един сакат човек и малката Гиза в килия.

— Хубаво — отвърщам, изпълнена със съвсем леко облекчение. Чувствам се по-добре, бръсвам люспите от овесеното блокче от дажбите от ризата му.

— Не ми харесва, когато ги наричаш „нормални“ — добавя той и хваща китката ми. Гласът му се снижава внезапно: — В нас няма нищо нередно. Ние сме различни, да, но не и сбъркани. И със сигурност не и по-добри.

Ние сме всичко друго, но не и нормални, иска ми се да му кажа, но суровите думи на Шейд убиват мисълта.

— Прав си, Шейд — казвам с кимване и се надявам, че няма да прозре през неубедителната ми лъжа. — Винаги си прав.

Той се засмива и довършва вечерята си на една голяма хапка.

— Мога ли да получа това в писмен вид? — изкисква се и ме пуска. Усмивката му е толкова позната, че започвам да изпитвам болезнен копнеж. Усмивкам се престорено заради него, но тежките стъпки на Кал бързо заличават усмивката.

Той минава с едри крачки покрай нас, прекрачва протегнатия крак на Шейд с очи, приковани върху пилотската кабина.

— Би трябвало скоро да влезем в обхват — казва, без да се обръща конкретно към някого, но това ни кара да се задействаме.

Килорн забързано се отдръпва от пилотската кабина, сякаш пропъден като малко момче. Кал не му обръща абсолютно никакво внимание. Съсредоточен е върху въздушния джет и нищо друго. Поне засега враждебността им отстъпва място на предстоящите препятствия.

— Ще се закопчая — добавя Кал през рамо, уловил погледа ми, докато се отпуска в собствената си седалка. Затяга предпазните си колани с безстрастна прецизност, пристяга всеки един с бързи, резки дърпания. До него Фарли прави същото, безмълвно настанявайки се в стола ми. Не че възразявам. Да гледам как джетът излита, беше ужасяващо — мога само да си представям как изглежда кацането.

Шейд е горд, но не и глупав и ме оставя да му помогна да се изправи на крака. Килорн застава от другата му страна и двамата заедно бързо успяваме да го изправим. Вече на крака, Шейд се придвижва с лекота и се закопчава в стола си с патерица под едната мишница. Сядам до него с Килорн от другата ми страна. Този път приятелят ми се закопчава здраво с коланите и се вкопчва в страничните облегалки с мрачно очакване.

Съсредоточавам се върху собствените си колани, странно защитена и сигурна, когато се затягат върху тялото ми. *Току-що се пристегна с ремъци към летящо парче метал.* Вярно е, но поне за следващите няколко минути животът и смъртта зависят единствено от пилота. Аз съм тук само за возенето.

В пилотската кабина Кал ожесточено натиска дузина ключове и лостове, подготвя джета за онова, което следва, каквото и да е то. Примижава, отмества очи от залеза и пламтящата му светлина. Заникът очертава силуета му в пламък, осветява го с червено-оранжеви косо падащи лъчи, които сякаш са собствените му пламъци. Това ми напомня за Нарси, за Кулата на костите, дори за схватките ни по време на обучението, когато Кал престана да бъде принц и се преобрази в огнен ад. По онова време бях шокирана, изненадана всеки път, когато той разкриеше жестоката си същност, но вече не. Никога не мога да забравя онова, което гори под кожата му; яростта, която го захранва, и колко силни са и двете.

Всеки може да предаде всеки и Кал не е изключение.

Едно докосване по ухото ме кара да подскоча в седалката си и рязко да изопна предпазните ремъци. Обръщам се и виждам ръката на

Килорн да виси във въздуха, а лицето му — изкривено в развеселена усмивка.

— Още ги имаш — казва, като сочи към главата ми.

Да, Килорн, още имам уши, идва ми да отвърна хапливо. Но после осъзнавам за какво говори. Четири камъчета — розово, червено, наситено лилаво и зелено — обиците ми. Първите три са от братята ми, част от един комплект, поделен между Гиза и мен. Бяха горчиво-сладки дарове, подарени, когато ги взеха в армията и те напуснаха семейството ни може би завинаги. Последното е от Килорн, подарено точно преди съдбоносните събития, преди „Алената гвардия“ да атакува Арчън, преди предателството, което още преследва всички ни. Обиците бяха с мен през всичко случило се — от вземането на Брий в армията до измяната на Мейвън, и усещам всяко камъче, натежало от спомени.

Погледът на Килорн се задържа върху зелената обица — онази, която е в тон с очите му. Видът ѝ го кара да омекне, смекчава суровостта, с която се е сдобил през последните няколко месеца.

— Разбира се — отвърщам. — Тези ще бъдат с мен до гроб.

— Да сведем приказките за гробове до минимум особено в момента — промърморва Килорн и оглежда отново предпазните си колани.

От този ъгъл виждам по-добре насиненото му лице. Едно посинено око от полковника, една започваща да придобива пурпурен оттенък буза от мен.

— Съжалявам за това — казвам, извинявайки се както за думите си, така и за нараняването.

— И по-лоши си ми причинявала — Килорн се засмива. Вярно си е.

Рязкото, стържещо съскане на статично електричество от радиото разтърсва спокойния миг. Обръщам се и виждам Кал да се надвесва напред с една ръка върху руля, другата — стиснала микрофона на радиостанцията.

— Контролна кула на форт Пейтриът, тук БР едно осем тире седем две. Източник Делфи, дестинация форт Ленкасър.

Спокойният му, равен тон отеква надолу из джетата. Нищо в гласа му не звучи необичайно или дори леко интересно. Да се надяваме, че форт Пейтриът ще сметне същото. Той повтаря идентификационния

сигнал още два пъти, като дори звучи отегчен, когато приключва. Но тялото му е кълбо от нерви и той дъвче разтревожено устната си в очакване на отговор.

Секундите сякаш се разтягат в часове, докато слушаме, без да чуваме нищо, освен съскането в другия край на радиовръзката. До мен Килорн затяга коланите си, готви се за най-лошото. Аз мълчаливо правя същото.

Когато радиото изпраща и съобщава за отговор, ръцете ми се вкопчват в ръба на седалката ми. Може и да имам вяра в пилотските способности на Кал, но това не значи, че искам да ги видя, подложени на проверка в избягването на атакуваща ескадрила.

— Прието, БР едно осем тире седем две — отвърща строг, авторитетен глас. — Следващото обаждане ще бъде до контролната кула в Канкорда. Прието?

Кал издишва бавно, неспособен да попречи на широка усмивка да се разпростре по лицето му.

— Прието, контролна кула „Пейтриът“.

Но преди да успее да се отпусна, радиото продължава да съска и кара Кал да стисне челюст. Ръцете му разсеяно посягат към руля, пръстите му се затягат около всеки от зъбците, овладяно фокусирани. Дори самото действие е достатъчно да изплаши всички ни, дори Фарли. В креслото до него тя наблюдава с широко отворени очи и разтворени устни, сякаш може да вкуси идващите думи. Шейд прави същото, взира се в радиото върху контролното табло, притиснал патерицата до себе си.

— Бури над Ленкасър, действайте предпазливо — изрича гласът след един продължителен, напрегнат миг. Тонът е отегчен, покорен и лишен от какъвто и да било интерес към нас. — Прието?

Този път Кал свежда глава с очи, полузатворени от облекчение. Едва се сдържам да не направя същото.

— Прието — повтаря той в микрофона на радиото. Съскането на статично електричество замира с удовлетворяващо изщракване, оповестява края на съобщението. *Това е. Извън подозрение сме.*

Никой не проговаря, докато Кал не се обажда, обърнал се през рамо, за да хвърли крива усмивка.

— Лесна работа — казва, преди грижливо да избърше тънкия слой пот от челото си.

Не се сдържам и се засмивам гласно при гледката — огнен принц, който се поти. Кал, изглежда, няма нищо против. Всъщност усмивката му става по-широка, преди да се обърне отново към контролните уреди. Дори Фарли си позволява едва доловима усмивка, а Килорн поклаща глава и разплита ръката си от моята.

— Браво, Ваше Височество — казва Шейд и докато Килорн изрича титлата като ругатня, тя звучи напълно почтително в устата на брат ми.

Предполагам, че именно затова принцът се усмихва, клатейки глава:

— Името ми е Кал и това е всичко.

Килорн издава дълбоко гърлено презрително сумтене, достатъчно ниско, че да го чуя само аз, и забивам лакът в ребрата му:

— Ще умреш ли, ако се опиташ да се държиш любезно?

Той се накланя и се отдръпва от мен, за да избегне поредната синина.

— Не ми се ще да рискувам — прошепва в отговор. А после, по-високо, към Кал: — Предполагам, че няма да се обаждаме в Канкорда, *Ваше Височество*?

Този път стоварвам тока на обувката си върху крака му и си спечелвам задоволително изпискване.

Двайсет минути по-късно слънцето е залязло и сме отминали Харбър Бей и гетата на Ню Таун, летим все по-ниско с всяка секунда. Фарли едва се свърта на място, проточва врат да види колкото може повече. Сега под нас има само дървета, сгъстяващи се, за да образуват огромната гора, която заема по-голямата част от Норта. Там изглежда почти като у дома, сякаш Подпорите са точно отвъд дърветата. Но домът ми е на запад, на повече от сто мили. Реките тук са ми непознати, пътищата — чужди и странни, и не познавам никое от селата, сгушени на фона на водните пътища. Новокръвният Никс Марстън живее в едно от тях, без да знае какъв е или в каква опасност се намира. *Ако е още жив.*

Би трябвало да се питам дали не са ни заложили капан, но не мога. Единственото, което ме тласка напред, е мисълта да откроя други новокръвни. Не само за каузата, но и заради *мен*, за да докажа, че не съм сама в мутацията си само с брат ми до мен.

Доверието ми в Мейвън беше грешно, но не и доверието ми в Джулиан Джакос. Познавам го по-добре от повечето хора и Кал също го познава. Като мен той знае, че списъкът с имената е истински, и ако другите не са съгласни, те със сигурност не го показват. Защото мисля, че те също искат да вярват. Списъкът им дава надежда за оръжие, шанс, начин да водят война. Списъкът е котва за всички ни, предоставя на всеки от нас нещо, на което да се уповава.

Когато джетът се насочва към гората, съсредоточавам вниманието си върху картата пред себе си, за да се разсея, но въпреки това чувствам как стомахът ми се присвива.

— Проклет да съм — промърморва Кал, загледан навън през прозореца към онова, което, предполагам, са руините, превърнати в писта. Натиска друг ключ и панелите под крака ми вибрират, съвпадат с ясно доловимо бръмчене, което отеква из корпуса на въздушния джет. — Пригответе се за приземяване.

— И какво точно значи това? — питам през стиснати зъби, когато се обръщам и виждам през прозореца не небе, а корони на дървета.

Преди Кал да успее да реагира, целият джет се разтърсва, ударил се с глух звук в нещо твърдо. Подскачаме в седалките си, вкопчили пръсти в коланите си, докато инерцията на джета ни поклаща напред-назад. Патерицата на Шейд полита и се блъсва в гърба на седалката на Фарли. Тя сякаш не забелязва, кокалчетата ѝ върху страничните облегалки на стола ѝ са побелели. Но очите ѝ са широко отворени и немигащи.

— Долу сме — прошепва тя, гласът ѝ почти не се чува над оглушителния рев на двигателите.

Нощта пада бързо над така наречената развалина, накъсвана от далечна птича песен и приглушеното бръмчене на въздушния джет. Двигателите му се въртят все по-бавно и по-бавно, изключват се след пътуването ни на север. Стръскащият син нюанс на електричество под всяко от крилете избледнява, докато накрая единствената светлина идва от вътрешността на джета и звездите отгоре.

Чакаме безмълвни с надеждата, че кацането ни е минало незабелязано.

Мирише на есен, във въздуха лъха на гниещи листа и на влагата от далечни дъждовни бури и аз го вдишвам дълбоко в най-долния край

на рампата. Тишината е нарушавана единствено от далечните похърквания на Килорн, докато се опитва да си открадне няколко толкова нужни мига сън. Фарли вече е изчезнала с пистолет в ръка, за да разузнае останалата част от скритата писта. Взе Шейд със себе си просто за всеки случай. За пръв път от седмици, дори месеци не съм под охрана или строго наблюдавана. Отново принадлежа на себе си.

Разбира се, това не продължава дълго.

Кал забързва надолу по рампата с пушка на рамо, с пистолет на хълбока и пакет, поклащащ се от ръката му. С черната си коса и тъмен пилотски гащеризон той сякаш е направен от сянка — нещо, което съм сигурна, че планира да използва като предимство.

— И какво правиш? — питам и сръчно го улавям за ръката. Би могъл да разкъса хватката ми в миг, но не го прави.

— Не се тревожи, не взех много — казва, като сочи към пакета. — И без друго мога да отмъкна повечето неща, които ми трябва.

— Ти? Да крадеш? — изпуктявам презрително при мисълта един принц да направи нещо подобно. — В най-добрия случай ще си загубиш пръстите. В най-лошия — главата.

Той свива рамене, опитва се да си придаде вид, че това не го интересува.

— И това има значение за теб?

— Има — казвам му тихо. Полагам всички усилия да не показвам болката в гласа си. — Имаме нужда от теб тук, знаеш това.

Ъгълчето на устата му се присвива, но не в усмивка.

— И това има значение за мен?

Искам да му набия малко разум в главата, но Кал не е Килорн. Ще приеме юмрука ми с усмивка и ще си продължи по пътя. Принцът трябва да бъде обработван с доводи, убеждаван. *Манипулиран*.

— Ти сам каза, че всеки новокръвен, когото спасим, е удар срещу Мейвън. Това все още е вярно, нали?

Той не се съгласява, но и не спори. Поне слуша.

— Знаеш какво мога да правя, какво може да прави Шейд. А Никс може да е още по-силен, *по-добър* и от двамата ни. Нали?

Още мълчание.

— Знам, че го искаш мъртъв.

Въпреки тъмнината в очите на Кал проблясва странна светлина.

— Аз също искам това — казвам му. — Искам да почувствам ръцете си около гърлото му. Искам да го видя да кърви заради онова, което направи; за всеки човек, когото е убил — толкова ми е хубаво да го изрека на глас, да призная това, което ме плаши най-много, пред единствения човек, който разбира. *Искам да го нараня по най-ужасния начин. Искам да накарам костите му да запечат с мълнията, докато вече не може дори да пици.* Искам да унищожа чудовището, каквото е Мейвън сега.

Но когато си помислям да го убия, част от ума ми се връща към момчето, каквото вярвах, че е. Непрекъснато си повтарям, че той не беше реален. Онзи Мейвън, когото познавах и на когото държах, беше фантазия, създадена специално за мен. Елара превърна сина си в човек, когото бих обикнала, и си свърши работата толкова добре. По някакъв начин принцът, който никога не е съществувал, ме преследва, по-лош от останалите ми призраци.

— Не можем да стигнем до него — казвам както заради Кал, така и заради себе си. — Ако тръгнем да го преследваме сега, той ще погребее и двама ни. *Знаеш* това.

Някога пълководец и все още голям воин, Кал разбира от битки. И въпреки гнева си, въпреки че всяка фибра от него копнее за мъст, той знае, че това не е битка, която може да спечели. *Все още.*

— Не съм част от вашата революция — прошепва той, гласът му почти се изгубва в нощта. — Не съм от „Алената гвардия“, не съм част от това.

Почти очаквам да тропне раздражено с крак.

— Тогава какво *си*, Кал?

Той отваря уста, очаква от нея да се изтърколи отговор. Не излиза нищо.

Разбирам объркването му, макар да не ми харесва. Кал е възпитан да бъде всичко, срещу което се боря. Не знае как да бъде нещо друго дори сега, редом с Червените, преследван от своите, предаден от кръвта си.

След един дълъг, ужасен миг той се обръща и се оттегля в джета. Захвърля пакета, оръжията си и решимостта си. Издишвам тихо, облекчена от решението му. Ще остане.

Но не знам още колко.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Според картата Корунт е на четири мили североизточно, разположен на пресечната точка между Риджънтс Ривър и обширния Порт Роуд. Няма вид на нещо повече от крайпътен търговски пункт, а едно от последните села преди Порт Роуд се врязва във вътрешността на сушата, лъкатушейки около наводнените, непроходими мочурища по пътя си към северната граница. От четирите големи обиколни пътя на Норта Порт Роуд е най-използваният, свързващ Делфи, Арчън и Харбър Бей. Това го превръща в най-опасния дори толкова далече на север. Неопределен брой Сребърни, военни или други, може да минават оттук — и дори да не ни преследват активно, в кралството няма Сребърен, който не би разпознал Кал. Повечето биха се опитали да го арестуват; някои със сигурност биха пробвали да го убият на място.

И биха могли, казвам си. Знанието би трябвало да ме плаши, но вместо това се чувствам въодушевена и изпълнена с енергия. Мейвън, Елара, Еванджелин и Птолемей Самос — въпреки цялата си власт и способностите си всички те са уязвими. Могат да бъдат победени. Трябват ни само подходящите оръжия.

Мисълта улеснява пренебрегването на болката от последните няколко дни. Рамото не ме боли толкова силно, а в тишината на гората осъзнавам, че звънтенето в главата ми е намаляло. След още няколко дни няма изобщо да помня писъка на баншите. Дори кокалчетата ми, натъртени, когато ударих Килорн по скулата днес, вече почти не ме болят.

Шейд подскача сред дърветата, силуетът му се появява и изчезва с потрепване като звездна светлина през облаци. Стои наблизко, никога не се появява някъде, където не мога да го видя, и внимава да не се телепортира с твърде бързо темпо. Един-два пъти шепне, посочва извивка в еленовата пътека или скрита клисура главно заради Кал. Докато Килорн, Шейд и аз сме израсли в гората, той е живял в дворци и казарми. Нищо не го е подготвило да прекосява гора нощем, както

ясно се разбира от шумното пращане на клони и препъването му от време на време. Свикнал е да прогаря пътека, проправяйки си път през препятствията и враговете със сила и единствено със сила.

Зъбите на Килорн проблясват всеки път, щом принцът се препъне, и оформят остра усмивка.

— Внимавай — казва той, като рязко отдръпва Кал от един голям пън, скрит в сянка. Кал с лекота се изтръгва от хватката на рибаря, но за щастие, не прави нищо повече. Докато не стигаме до потока.

Клони се извиват над главите ни от дърветата на двата бряга, листата им се докосват през водната пролука. През тях примигва звездна светлина, осветява потока, докато той лъкатуши из гората, за да се влее в Риджънт. Тесен е, но не може да се определи колко може да е дълбок. Поне течението изглежда спокойно.

Килорн вероятно се чувства по-удобно по вода, отколкото на суша, и скача ловко в плитчините. Подхвърля камъче в средата на потока, слуша лекото *плон*, когато то пада върху водата.

— Шест фута, може би седем — казва след миг. Доста над главата ми. — Да ти направим ли сал? — добавя и ми се ухилва.

За пръв път преплувах Капитъл, истинска река, повече от три пъти по-дълбока и десет пъти по-широка от този поток, когато бях на четиринайсет. Така че е нищо работа да се гмурна право в потока, да потопя глава под тъмната, студена вода. Толкова близо до океана тя има слаб вкус на сол.

Килорн следва примера ми без колебание: отработените му движения го пренасят през потока за секунди. Изненадана съм, че не се перчи повече, че не се преобръща или задържа дъха си в продължение на минути. Когато стигам отсрещния бряг, осъзнавам защо.

Шейд и Фарли са „кацнали“ на далечния бряг, оглеждат водата отдолу. Лицата на двамата се присвиват, борят се с хиленето или усмивките, докато наблюдават принца в плитчините. Потокът се плиска леко около глезените на Кал, нежен като майчино докосване, но лицето му преbledнява на лунната светлина. Той бързо скръства ръце в опит да скрие треперещите си пръсти.

— Кал? — питам гласно, като внимавам да не повишавам тон. — Какво има?

Вече небрежно облегат на ствола на едно дърво, Килорн изсумтява презрително в тъмнината. Смъква ципа на якето си и изстискава подгизналия плат с отработена сръчност.

— Хайде, стига, Калоре, значи можеш да управляваш джет, а не можеш да плуваш? — казва той.

— *Мога* да плувам — отвръща Кал разпалено. Насилва се да направи още една крачка в потока, който сега стига до коленете му. — Просто не ми харесва.

Разбира се, че няма да му харесва. Кал е възпламенител, умее да контролира пламъка и нищо не го отслабва повече от водата. Тя го прави безпомощен, безсилен — всичко, което е научен да мрази или да се бои от него, или да се бори с него. Спомням си го на арената как едва не загина, хванат като в капан от лорд Осанос, заобиколен от плаваща водна сфера, която дори той не можеше да изгори. Сигурно се е чувствал като в ковчег, като във воден гроб.

Питам се дали мисли за това, дали споменът кара спокойния поток да изглежда повече като буен, безкраен океан.

Първият ми инстинкт е да заплувам обратно, да му помогна със собствените си ръце да мине от другата страна, но това би хвърлило Килорн в буен пристъп на смях, който дори Кал не би могъл да преглътне. А една свада наскоро е последното нещо, което ни трябва.

— Вдишвай през носа, Кал. — Когато вдига поглед и очите ни поглеждат от другата страна на потока, му кимвам леко, окуражително. *Издишвай през устата.* Просто повтарям собствения му съвет, но въпреки това го успокоява.

Той прави още една стъпка напред, после още една и още една, гърдите му се повдигат и спускат шумно с всеки успокояващ дъх. А после започва да плува, шляпа през потока като едро куче. Килорн се тресе от безмълвен смях, покрил устата си с една ръка. Мятам към него няколко камъчета. Това го кара да млъкне за достатъчно дълго, за да стигне Кал отново до плитчините, и Кал нетърпеливо излиза тичешком от водата. От кожата му се издига лека пара, тласкана от смущението му.

— К-какъв студ — измъква той, клатейки глава, за да не му се налага да ни гледа. Черната му коса стърчи, прилепнала към едната страна на обляното му в сребриста руменина лице. Без да мисля, я

отмятам и я приглаждам назад в по-благоприличен стил. Той издържа погледа ми през цялото време: изглежда приятно изненадан от постъпката ми.

После идва мой ред да се изчервя. *Разбрахме се: без разсейване.*

— Не ми казвайте, че и вас ви е страх от водата? — провиква се Килорн през потока с твърде висок и груб глас. Фарли само се засмива в отговор и улавя китката на брат ми. Частица от секундата по-късно те стоят до нас, доволно ухилени и сухи.

Скочили са. Разбира се.

Шейд изпуктява, стиска опашката ми от мокра коса.

— Тъпаци — казва добродушно.

Ако не беше патерицата, щях да го бутна право в потока.

Докато стигнем възвишението над Корунт, косата ми вече е почти изсъхнала. Бавно се събират носени от вятъра облаци и закриват луната и звездите, но светлините на селото са достатъчни, за да виждаме. От наблюдателния ни пункт Корунт прилича на Подпорите, построен при устието на река Риджънт, разположен в центъра на кръстопът. Един от пътищата, спретнато павиран и леко издигнат над соленото тресавище, явно е Порт Роуд. Другият се простира от изток на запад и се превръща в отъпкан черен път отвъд селото. Върхът на една наблюдателна кула на брега на реката се издига към небето, куполът ѝ се осветява от въртящ се светлинен лъч. Трепвам, когато той минава над нас.

— Мислиш ли, че е там, долу? — прошепва Килорн: има предвид Никс. Оглежда многобройните схлупени къщи, сгушени в сянката на наблюдателната кула.

— „Никс Марстън. Жив. Пол: мъжки. Роден на двацети декември 271 г. в Корунт, Марш Коуст, район Риджънт, Норта. Настоящо местоживееене: същото като при раждането.“ Само това пишеше в списъка — повтарям по памет, представяйки си мислено думите. Пропускам последната част — онази, която пари като белег от нажежено желязо: *Кръвен тип: непримено. Генна мутация, щам: неизвестен.* Тя следва всяко име в списъка, включително моето. Това е отличителният признак, който Джулиан каза, че използвал, за да открие тези хора в кръвната база, като е сравнявал кръвта ми с тяхната. Сега на мен се пада задачата да използвам тази информация — и да се надявам, че не съм твърде закъсняла.

Примижавам срещу тъмнината, опитвам се да видя нещо в нощта. За щастие, Риджънт е тиха, черна и спокойна река, а пътищата са пусти. Дори океанът изглежда неподвижен като стъкло. Вечерният час се прилага с пълна сила, както нареждат все още действащите ужасни Мерки.

— Доколкото виждам, няма флотски кораби. И никакъв трафик по Порт Роуд.

Кал кимва в знак на съгласие и сърцето ми се изпълва с вълнение. Преследвачите, изпратени от Мейвън, със сигурност не биха пътували без антураж от войници, който би ги направил лесно забележими. Това оставя две възможности: още не са дошли за Никс или отдавна са си отишли.

— Не би трябвало да е твърде трудно въпреки вечерния час. — Очите на Фарли обхождат бързо селото, обхващат с поглед всеки покрив и уличен ъгъл. Оставам с усещането, че е правила това и преди. — Ленив град — лениви офицери. Заплащане от десет тетрарха означава, че дори не си правят труда да охраняват градските архиви.

— Ще ти повярвам за това — отвърща Шейд, като я побутва по рамото.

— Ще се срещнем ей там — казва Кал. Посочва китка дървета на половин миля разстояние. Тя се вижда трудно в тъмнината, заобиколена от мочурища и висока трева. Идеално прикритие, но поклащам глава.

— Няма да се делим.

— Би предпочела да се изтърсим там заедно, с теб и мен начело на нападението? Защо просто не взривя предния пост на Сигурността, а ти можеш да изпържиш всеки офицер, който ти се изпречи на пътя? — отвърща Кал. Полага всички усилия да запази спокойствие, но звучи все повече и повече като изгубил търпение учител. *Като вуйчо си Джулиан.*

— Разбира се, че не...

— Никой от нас не може да стъпи в онова село, Мер. Не и ако не възнамеряваш да убиеш всеки, който види лицата ни. *Абсолютно всеки.*

Очите му се забиват в моите, призовават ме да разбера. *Абсолютно всеки.* Не само служители на Сигурността, не само войници, дори не и Сребърни цивилни граждани. *Всички.* Само един

шепот за нас, само най-дребен слух и Мейвън ще дотича. С Пазители, войници, *легиони*, всеки и всичко по силите му. Единствената ни защита е да останем скрити и да имаме преднина. Не можем да направим нито едно от двете, ако оставим следа.

— Добре — гласът ми звучи толкова немощно, колкото се чувствам. — Но Килорн остава с нас.

Очите на Килорн потрепват, танцуват между мен и Кал.

— Ще стане много по-бързо, ако не се държиш непрекъснато, сякаш си ми бавачка, Мер.

Бавачка. Предполагам, че именно като такава се държа дори сега, когато той може сам да мисли, да се бие и да се грижи за себе си. Само да не беше толкова глупав, толкова твърдо решен да ми отказва да го закрилям.

— Мейвън знае името ти — казвам му. — Ще сме глупаци да си мислим, че снимката от личната ти карта не е била разпратена до всеки офицер и преден пост в страната.

Устните му се изкривяват в намръщена гримаса:

— А Фарли...

— Аз съм езернячка, момче — отговаря Фарли вместо мен. Поне сме на една вълна.

— Момче? — казва Килорн навъсено. — Не си кой знае колко по-голяма от мен.

— Четири години по-голяма, за да сме точни — отговаря Шейд гладко.

Фарли само завърта очи към двамата.

— Вашият крал няма достъп до документите ми и не знае истинското ми име.

— Отивам единствено защото всички мислят, че съм мъртъв — вмята Шейд и се обляга на патерицата си. Слага успокояващо ръка върху рамото на Килорн, но той свива рамо и я отърсва.

— Чудесно — промърморва през зъби. Без дори бегъл поглед назад се отправя с резки крачки към китката дървета, бърз и тих като полска мишка.

Кал гледа гневно след него, едно ъгълче на устата му се присвива с неприязън:

— Някакъв шанс да успеем да се отървем от него?

— Не бъди жесток, Кал — отвърщам остро и се отправям след Килорн. Постарavam се на минаване да ударя принца, блъсвам го със здравото си рамо. Не за да го нараня, а за да му предам предупреждение: *Остави го на мира.*

Той ме следва плътно, снижава гласа си до шепот. Топли пръсти докосват съвсем леко ръката ми, опитват се да ме успокоят.

— Само се шегувам.

Но знам, че това не е вярно. Изобщо не е вярно. И най-лошото от всичко — питам се дали е прав. Килорн не е войник или книжовник, или учен. Може да изплете мрежа по-бързо от всеки, когото познавам, но каква е ползата от това, когато ловим хора, а не риба? Не знам какво обучение е получил в Гвардията, но то продължи малко повече от месец. Той оцеля в Двореца на Слънцето благодарение на мен и преживя клането на Площада на Цезар, защото извади късмет. Без способности, със съвсем малко тренинг и с още по-малко разум как може да направи нещо, освен да ни забави?

Спасих го от задължителна военна служба, но не за това. Не за друга война. Част от мен иска да можех да го изпратя у дома, обратно в Подпорите, при нашата река и живота, който познавахме. Ще живее бедно, преуморен от работа, нежелан, но ще *живее*. Онова бъдеще, скътано между горите и брега на реката, вече не е възможно за мен. Но би могло да бъде за него. Искam го за него.

Лудост ли е да му позволя да остане тук?

Но как да го оставя да си отиде?

Нямам отговор за нито един от двата въпроса и отблъсквам всички мисли за Килорн. Могат да почакаат. Когато поглеждам назад с намерението да се сбогувам с Шейд и Фарли, осъзнавам, че вече ги няма. Тръпка на страх пробягва надолу по гръбнака ми, щом си представям засада долу в Корунт. Пушечна стрелба отеква в главата ми, все още близка в паметта ми. *Не*. Със способността на Шейд и опита на Фарли нищо не може да ги спре тази вечер. А без мен, без Мълниеносното момиче, което трябва да крият, няма да се налага никой да умира.

Килорн е сянка из високата трева, разделя зелените стебла с умели ръце. Почти не оставя следа — не че има някакво значение. При положение че Кал върви шумно зад мен и едрото му туловище стъпква всичко по пътя си, няма смисъл да прикриваме присъствието си. И ще

сме си отишли дълго преди да настъпи утрото, да се надяваме, заедно с Никс. Ако имаме късмет, никой няма да забележи изчезването на един Червен и ще ни се предостави време да вземем преднина пред Мейвън, щом проумее какво правим.

И какво е то точно? Гласът в главата ми звучи странно: съчетание от гласовете на Джулиан, Килорн, Кал и малко от Гиза. Пробожда ме, повдига въпроса за онова, което съм твърде уплашена да призная. *Списъкът е само първата стъпка. Да открием новокръвните — но какво ще правим после с тях? Какво ще правя аз?*

Безсилното раздражение ме кара да вървя по-бързо, докато задминавам Килорн. Почти не забелязвам как забавя ход, за да ми направи път, знаейки, че искам да мина напред сама. С всяка секунда китката дървета се приближава все повече, обвита в тъмнина, и ми се иска да бях сама. Не съм имала миг покой, откакто се събудих сама в подводницата. Но дори онзи момент бе мимолетен, тишината ми бе нарушена от Килорн. Тогава се радвах да го видя, но сега, сега ми се иска да имах онова време за себе си. Време да помисля, да планирам, да скърбя. Да проумея в какво се е превърнал животът ми.

— Ще му дадем избор — изричам на глас, като знам, че нито Кал, нито Килорн биха останали толкова далеч, че да не ме чуват. — Идва с нас или остава тук.

Кал се е облегал на едно дърво наблизо, тялото му е отпуснато, но очите му са приковани върху хоризонта. Нищо не убягва от погледа му.

— Ще му съобщим ли последствията от този избор?

— Ако искаш да го убиеш, ще трябва да се справиш първо с мен — отвърщам. — Няма да убия един новокръвен заради това, че отказва да се присъедини към нас. Освен това, ако иска да каже на някой офицер, че съм била тук, ще трябва да обясни защо. А това е равносилно на смъртна присъда за господин Марстън.

Устната на принца се присвива. Бори се с порива да се озъби. Но спорът с мен няма да го отведе доникъде, не и сега. Очевидно не е свикнал да приема никакви заповеди, освен собствените си.

— Ще му кажем ли за Мейвън? Че ще умре, ако остане? Че други ще умрат, ако Мейвън те открие?

Свеждам глава, кимайки:

— Ще му кажем всичко, каквото можем, а после ще го оставим да реши кой и какъв иска да бъде. Колкото до Мейвън, е... — търся правилните думи, но те стават все по-оскъдни с всеки изминал миг. — Ще вземем преднина пред него. Предполагам, че това е всичко, което можем да направим.

— Защо? — вмята Килорн. — Защо изобщо да му даваме избор? Ти самата каза, че имаме нужда от всеки, когото можем да открием. Ако този тип Никс е и наполовина такъв, каквато си ти, не можем да си позволим да го оставим да си тръгне.

Отговорът е толкова прост и ме прерязва до кост.

— Защото никой никога не ми е давал избор.

Казвам си, че пак щях да тръгна по този път, ако бях наясно с последствията — да спася Килорн от задължителна служба в армията, да открия способността си, да се присъединя към Гвардията, да разкъсам животите на други хора, да се бия, да убивам. Да стана Мълниеносното момиче. Но не знам дали това е вярно. Честно, не знам.

Минава може би час в тежко, напрегнато мълчание. Това ме устройва чудесно, дава ми време да помисля, а Кал се наслаждава на спокойствието. След изминалите няколко дни той жадува за почивка точно колкото и аз. Дори Килорн не смее да се шегува. Вместо това се задоволява да седи върху един възлест корен, усуква стръкчета трева в крехка, безполезна мрежа. Усмивва се слабо, наслаждава се на старите, познати възли.

Представям си Никс долу в селото, вероятно измъкнат насила от леглото, може би със запушена уста, определено впримчен в мрежа, изплетена от самата мен. Дали Фарли би заплашила съпругата му, децата му, за да го накара да дойде? Или Шейд просто ще го грабне за китката и ще *скочи*, пращайки двамата през отвратителното менгеме на телепортирането, докато се приземят в горичката? *Роден на 12. 20. 271-ва*. Никс е почти на четирийсет и девет, на възрастта на баща ми. Дали и Никс ще е като него, ранен и съсипан? Или е цял и здрав в очакване ние да го пречупим?

Преди да успее да изпадна в спирала от мрачни и изобличаващи въпроси, високата трева се раздвижва. *Някой идва*.

Сякаш нещо щраква електрически ключ в Кал. Той се отблъсква от дървото, на което се е подпрял, всеки мускул в тялото му е изопнат

и готов за онова, което може да излезе от тревата. Почти очаквам да видя огън по върховете на пръстите му, но след дълги години на военно обучение Кал е по-благоразумен. В тъмнината неговият пламък ще е като лъча на наблюдателната кула, предупреждаващ всеки офицер за присъствието ни. За моя изненада Килорн изглежда също толкова бдителен като принца. Пуска изплетената си от трева мрежа, стъпква я под краката си, когато се изправя. Дори измъква от ботуша си скрит кинжал — остро, плътно хладно малко оръжие, с което едно време кормеше риба. Видът му ме кара да настръхна. Не знам кога ножът се е превърнал в оръжие или кога е започнал да го носи в обувката си. *Вероятно горе-долу по времето, когато хората започнаха да стрелят по него.*

Самата аз също не съм лишена от оръжия. Приглушеното пулсиране в кръвта ми е всичко, което ми трябва, по-остро от всяко острие, по-жестоко от всеки куршум. Искри се разклоняват под кожата ми, готови, ако ми потрѣбват. Моята способност притежава изтънченост, която липсва на тази на Кал.

Птичи звук раздира нощта: бухане, разнасящо се из тревата. Килорн отговаря подобаващо, изсвирвайки нисък тон. Звучи като дроздовете, които гнездят в наколните жилища у дома.

— Фарли — промърморва под нос и сочи към високата трева.

Тя излиза първа от сенките, но не и последна. Следват я две фигури: едната е брат ми, подпиращ се на патерицата си, а другата е тантуреста, с мускулести крайници и закръглен корем, с какъвто мъжете се сдобиват с възрастта. *Никс.*

Ръката на Кал се сключва около ръката ми над лакътя, притиска я нежно. Дръпва леко, измества ме обратно в по-дълбоките сенки на китката дървета. Тръгвам без колебание, защото зная, че няма такова нещо като прекалена предпазливост. Смътно си пожелавам да имам парче червен плат, за да маскирам лицето си, както направихме в Нарси.

— Някакви проблеми? — пита Кал, приближавайки се до Фарли и Шейд. Звучи някак по-възрастен, по-владеец положението, отколкото съм свикнала. Не откъсва очи от Никс, следи всяко потрепване на пръстите на закръгления дребен новокръвен.

Фарли пренебрегва въпроса с махване на ръка, сякаш я е подразнил.

— Проста работа. Въпреки куцукането на този тук — добавя тя, като забива палец в Шейд. После се обръща към Никс: — Не оказа съпротива.

Въпреки тъмнината виждам как по лицето на Никс пропълзва плътна червенина.

— Е, не съм глупак, нали? — говори грубовато, директно. Човек, който не търпи тайни. *Макар че кръвта му крие най-голямата от всички тайни.* — Вие сте „Алената гвардия“. Офицерите биха ме обесили за това, че ви приемам в къщата си. Дори неканени.

— Хубаво е да го знаем — промърморва Шейд под нос. Светлите му очи се замъгляват леко, когато хвърля многозначителен поглед в моята посока. *Самото ни присъствие би могло да обрече този човек на гибел.* — Сега, господин Марстън...

— Никс — промърморва той. Нещо проблясва в очите му и той проследява погледа на Шейд. Намира ме в сенките и примижава, опитва се да види лицето ми. — Но мисля, че вече сте знаели това.

Килорн пристъпва леко и се премества така, че да ме скрие от поглед. Движението изглежда невинно, но челото на Никс се набраздява, когато проумява по-дълбокия смисъл. Настръхва, застанал редом с Килорн. По-малкото момче се извисява над него, но Никс не показва и капка страх. Вдига единия си зачервен пръст, сочи към гърдите на Килорн:

— Издърпа ме тук след вечерния час. Това е углавно престъпление. Сега ми кажи за какво или в противен случай ще си тръгна за къщи и ще гледам да не умра по пътя.

— Ти си различен, Никс — гласът ми звучи твърде висок, твърде младежки. *Как да обясня? Как да му кажа това, което ми се иска някой да беше казал на мен? Това, което дори не разбирам истински?* — Знаеш, че в теб има нещо — нещо, което не можеш да обясниш. Може дори да мислиш, че... не си наред.

Последните ми думи се забиват в целта като стрели. Грубоватият дребен човек трепва, когато ги чува: късчета от гнева му се стопяват. Знае точно за какво говоря.

— Да — казва.

Не помръдвам от мястото си, дълбоко в китката дървета, а вместо това правя знак на Килорн да отстъпи встрани. Той изпълнява молбата ми, оставя Никс да мине покрай него. Когато се приближава към мен в

сенките, биенето на сърцето ми се ускорява. То блъска в ушите ми — нервно, нетърпеливо барабанене. Този човек е новокръвен като мен, като Шейд. Още един, който разбира.

Никс Марстън изобщо не прилича на баща ми, но имат едни и същи очи. Не по цвят, не по форма, но въпреки това са едни и същи. И едните, и другите имат хлътналия поглед, който говори за празнота, загуба, която времето не може да излекува. За мой ужас болката на Никс стига дори по-дълбоко от тази на татко — човек, който почти не може да диша, а какво остава пък да ходи. Виждам я в увисналите му рамене, в немарливия вид на сивата му коса и дрехите му. Ако още бях крадла, плъх, нямаше да си правя труда да крада от този човек. Не му е останало нищо за даване.

Той отвръща на погледа ми, очите му прелитат бързо по лицето и тялото ми. Разтварят се широко, когато осъзнава коя съм. Мълниеносното момиче. Но когато разпознава Кал до рамото ми, шокът му бързо отстъпва място на гняв.

За почти петдесетгодишен човек Никс е изненадващо бърз. В сенките едва го виждам как навежда рамо и напада, хващайки Кал през корема. Макар че е наполовина по-дребен от принца, го поваля като бик, блъсва силно и себе си, и него в грубия здрав ствол на едно дърво. То изпуква гръмко под удара, разтърсва се от корените до клоните. След половин миг осъзнавам, че вероятно е добре да се намеся. Кал си е Кал, но нямаме представа кой е Никс или какво може да прави.

Никс замахва с юмрук и оставя синина, удряйки Кал по челюстта толкова силно, че се опасявам да не е счупена, преди да успея да обвия ръце около врата му.

— Не ме принуждавай, Никс — изръмждавам в ухото му. — Не ме принуждавай.

— Направи най-лошото, което можеш — процежда Никс в отговор и се опитва да ме изблъска с лакът. Но аз държа здраво, стискам врата му. Усещам плътта твърда като камък под докосването си. *Много добре.*

Успявам да изпълня тялото си с достатъчно сила, за да зашеметя Никс и да го накарам да се подчини. От разтърсването косата му би трябвало да настръхне. Пурпурните ми искри уцелват кожата му и очаквам да отстъпи, може би да се разтърси леко и да се опомни. Той обаче, изглежда, изобщо не усеща мълнията ми. Тя само го раздрава,

както една муха би раздразнила кон. Изпращам му нов шок, този път по-силен, и пак нищо. Възползвал се от изненадата ми, той успява да ме отхвърли и аз се приземявам тежко с гръб към едно дърво.

Кал се справя по-добре: избягва и парира възможно най-много юмручни удари. Но при допира съска от болка дори при ударите, които отскачат от ръката му. Най-после гривната на създателя на пламъци на китката му заискрява, образува огнено кълбо в ръката му. То се разбива в рамото на Никс като вода в скала, обгаря дрехите, но оставя плътта невредима.

Каменокож, отеква в главата ми, но този човек не е нищо подобно. Кожата му е все още червендалеста и гладка, а не сива или напомняща за камък. Просто е *непробиваема*.

— Престанете! — изръмждавам, опитвам се да не повишавам тон. Но схватката или може би трябва да кажа „касапницата“, продължава. Сребърна кръв шурти от устата на Кал, оставя по кокалчетата на Никс черни петна в сенките.

Килорн и Фарли се втурват покрай мен, забързаните им стъпки тупкат ритмично. Не знам от каква полза ще бъдат срещу този таран в човешки образ и протягам ръка да ги спра. Но Шейд стига до Никс преди тях, скача зад него. Сграбчва го за врата, както направих аз, а после и двамата изчезват. Появяват се на десет фута разстояние частица от секундата по-късно и Никс пада на земята със зеленикав оттенък на лицето. Опитва се да стане, но Шейд подпира врата му с патерицата си и го приковава към земята.

— Само да си мръднал, и ще го направя отново — казва той с пламнали и опасни очи.

Никс вдига едната си изпоцапана със сребристи петна ръка в знак, че се предава. С другата се държи за корема, който все още се преобръща от изненадата и усещането, че е стиснат и вдигнат във въздуха. Знаем всичко това твърде добре.

— Достатъчно — изрича задъхано. Тънък слой пот проблясва по челото му, издава настъпващото изтощение. *Непробиваем, но не и неудържим*.

Килорн се тръсва обратно на корена, на който е седял, грабва останките от мрежата си. Усмивва се тайно, почти се размива при вида на пребития и окървавен Кал.

— Този тип ми харесва — казва. — Много го харесвам.

С мъка се изправям на крака, пренебрегнала старите болки, които се разнасят из костите ми.

— Принцът е *с нас*, Никс. Дошъл е, за да помогне, също както и аз.

Това не го умилостивява ни най-малко. Никс се отпуска на пети, оголва жълти зъби. Дъхът му звучи накъсан и ожесточен.

— Да помогне ли? — изпуктява презрително. — Онзи Сребърен кучи син помогна на дъщерите ми да идат без време в гроба.

Кал полага всички усилия да изглежда вежлив въпреки кръвта, капеща по брадичката му.

— Сър...

— Дара Марстън, Джени Марстън — изсъсква Никс в отговор. Гневният му поглед ме пронизва като нож в тъмнината. — Легионът на Чука. Битката при Водопадите. Бяха на деветнайсет години.

Загинали във войната. Трагедия, ако не и престъпление, но каква вина има Кал за това?

Ако се съди по изражението на неподправен срам, което преминава по лицето му, Кал е съгласен с Никс. Когато проговаря, гласът му е гънив, задавен от вълнение.

— Спечелихме — промърморва, неспособен да погледне Никс в очите. — Ние спечелихме.

Никс стиска юмрук, но устоява на порива да нападне.

— *Вие* спечелихте. *Те* се удавиха в реката, а течението отнесе телата им до Мейдън Фолс. Гробарите не можаха да намерят дори обувките им. Какво пишеше в писмото? — продължава упорито той и Кал трепва. — А, да, че моите момичета „загинали за победата“. За да „защитят кралството“. А в най-долния край имаше няколко много хубави подписа. От покойния крал, предводителя на Легиона на Чука и гениалния тактик, който решил, че един цял легион трябва да марширува през реката.

Всички погледи се насочват към Кал и той гори под тях. Лицето му побелява, пламнало от нахлулата кръв и позора. Спомням си стаята му в Двореца на Слънцето, книгите и наръчниците, преливащи от записки и тактически решения. Тогава ми приля от тях, прилява ми и сега — от Кал и от самата мен. Защото съм забравила кой е той в действителност. Не просто принц, не просто войник, а убиец. В друг

живот към смъртта можеше да потеглям аз или братята ми, или Килорн.

— Съжалявам — промълвява Кал. Насилва се да вдигне поглед, да срещне очите на един гневен, скърбящ баща. Предполагам, че е бил обучаван да го прави. — Знам, че думите ми не означават нищо. Вашите дъщери — *всички* войници — заслужаваха да живеят. А също и вие, сър.

Коленете на Никс изпукват, когато се изправя, но той, изглежда, не забелязва.

— Това заплаха ли е, момче?

— Предупреждение — отвърща Кал, клатейки глава. — Вие сте като Мер, като Шейд — посочва ни един по един. — Различен. Това, което наричаме „новокръвен“. Едновременно Червен и Сребърен.

— Не смей никога да ме наричаш Сребърен — процежда Никс през стиснати зъби.

Това не пречи на Кал да продължи, като се изправя на крака:

— Брат ми възнамерява да преследва хора като вас. Планира да избие всички ви и да се престори, че никога не сте съществували. Планира да ви заличи от историята.

Нещо засяда в гърлото на Никс и погледът му се замъглява от объркване. Хвърля поглед към мен, търси подкрепа.

— Има... други?

— Много други, Никс. — Този път, когато докосвам кожата му, нямам намерение да го поразявам с шок. — Момичета, момчета, стари и млади. Из цялата страна в очакване да бъдат открити.

— А когато ги... ни намерите? Какво тогава?

Отварям уста да отговоря, но от нея не излиза нищо. *Не съм мислила толкова далеч напред.*

Когато не успявам, Фарли пристъпва напред, протегнала ръка. Държи червен шал, парцалив, но чист.

— „Алената гвардия“ ще ги защити, ще ги скрие. И ще ги обучи, ако искат да бъдат обучени.

При думите ѝ едва не се отдръпвам, спомням си за полковника. Изглежда, че последното нещо, което иска, са новокръвни наоколо, но Фарли звучи толкова сигурна, толкова убедителна. Уверена съм, че както винаги има някакъв таен план, нещо, за което не бива да питам. Все още.

Бавно Никс взема шала от нея, преобръща го в изпоцапаните си ръце.

— А ако откажа? — пита небрежно, но долавям стоманената нотка отдолу.

— Тогава Шейд ще те върне веднага в леглото и никога повече няма да чуеш за нас — казвам му. — Но Мейвън *ще* дойде. Ако не искаш да останеш с нас, по-добре ще ти е в пустошта.

Той стисва по-здраво аления плат.

— Не е кой знае какъв избор.

— Но *наистина* имаш избор — надявам се да знае, че наистина го мисля. Надявам се заради себе си, заради собствената си душа. — Можеш да избереш да останеш или да дойдеш. Знаеш по-добре от всеки колко много е изгубено — но освен това можеш да ни помогнеш да си възвърнем нещо.

Никс мълчи дълго след това. Крачи с шал в ръка, като от време на време хвърля поглед през клоните към сигналния лъч на наблюдателната кула. Лъчът се завърта три пъти, преди той да проговори отново.

— Момичетата ми са мъртви, съпругата ми е мъртва, а на мен ми втръсна от вонята на тресавищата — казва той и спира пред мен. — С вас съм — после хвърля ожесточен поглед над рамото ми и не е нужно да се обръщам, за да знам, че гледа към Кал. — Само дръжете онзи далече от мен.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Потегляме отново с тежки стъпки през гората, невредими, преследвани единствено от морски бриз и облаци. Но не мога да отърся чувството на ужас, обвиващо се около сърцето ми.

Макар че Никс едва не разцепи черепа на Кал, вербуването му ми се стори лесно. Прекалено лесно. А ако съм научила нещо през изминалите седемнайсет години, през изминалия месец, то е, че нищо не е лесно. Всичко си има цена. Ако Никс не е клопка, тогава със сигурност представлява опасност: *Всеки може да предаде всеки.*

Така че макар да ми напомня за татко, макар да не представлява много повече от сива брада и скръб, макар да е като мен, затварям сърцето си за мъжа от Корунт. Спасих го от Мейвън, казах му какъв е и го оставих да направи избора си. Сега трябва да продължа нататък, да направя същото за още един и втори, и трети. Всичко, което има значение, е следващото име.

Звездната светлина осветява гората достатъчно за един бърз поглед и аз прелиствам с палец вече познатите страници от списъка на Джулиан. В района има доста, скупчени около град Харбър Бей. Според списъка двама са в същинския град, а един — в гетото Ню Таун. Не съм сигурна как ще се доберем до когото и да е от тях. Градът със сигурност ще бъде ограден със стени като Арчън и Съмъртън, докато ограниченията върху гетата на технитата са още по-тежки с влизането в сила на Мерките. После си спомням, че стените и ограниченията не важат за Шейд. За щастие, той върви все по-добре с всеки изминал час и след още няколко дни вече не би трябвало да има нужда от патерицата. Тогава ще бъдем неудържими. Тогава може дори да *победим*.

Мисълта ме изпълва поравно с вълнение и смущение — как ще изглежда един такъв свят? Мога само да си представям къде ще бъде. У дома може би, със сигурност с близките си, някъде в гората, където мога да чувам шум на река. С Килорн наблизо, разбира се. Но Кал? Не знам къде ще предпочете да бъде в крайна сметка.

В тъмнината на нощта е лесно да оставиш ума си да блуждае. Свикнала съм с горите и всъщност не е нужно да фокусирам вниманието си, за да се пазя да не се препъвам в корени или листа. Затова, докато вървя, си мечтая, мисля си какво би могло да бъде. Армия от новокръвни. Фарли начело на „Алената гвардия“. Истински Червен бунт от окопите на Задушливите земи до уличките на Сивия град. Кал винаги е казал, че тоталната война не си заслужава цената, че ще бъдат погубени твърде много Червени и Сребърни. Надявам се да е прав. Надявам се, че Мейвън ще види какви сме, на какво сме способни и ще разбере, че не може да спечели. Даже и той не е глупак. Дори той знае кога е победен. *Поне се надявам да знае.* Защото, доколкото ми е известно, Мейвън никога не е претърпявал поражение. Не и наистина сериозно. Кал спечели баща им, войниците му, но Мейвън спечели короната. Мейвън спечели всички наистина важни битки.

А ако имаше достатъчно време... щеше да е спечелил и мен.

Виждам го във всяка сянка на всяко дърво — призрак, изправен на фона на дъждовната буря в Кулата на костите. Водата струи между върховете на желязната му корона, в очите и устата му, в яката му, в ледената бездна, каквато представлява погубеното му сърце. Тя почервява, превръща се от вода в моята кръв. Той отваря уста да я вкуси и зъбите вътре са остри, блестящи бръсначи от бяла кост.

Примигвам, за да прогоня образа му, заличавам спомена за принца изменник.

Фарли шепне в тъмнината, излага подробно истинската цел на Гвардията. Никс е умен мъж, но като всеки друг под управлението на Пламтящата корона е бил захранван с лъжи. *Тероризъм, анархия, кръвожадност* — това са думите, с които си служат репортажите, когато описват Гвардията. Показват децата, загинали в Прострелването на слънцето, наводнените разрушени останки на моста в Арчън — всичко, за да убедят страната в нашето предполагаемо коварство. През цялото време истинският враг седи на трона си и се усмихва.

— Ами *тя*? — прошепва Никс, мятайки твърд като кремък поглед в моята посока. — Вярно ли е, че е подмамила принца да убие краля?

Въпросът на Никс ме прерязва като острие — толкова болезнен, че очаквам да видя от гърдите ми да стърчи нож. Но собствените ми

болки могат да почакаат. Пред мен Кал застава неподвижно, широките му рамене се повдигат и спускат, издават, че си поема дълбоки, успокояващи глътки въздух.

Слагам длан върху ръката му, надявам се да го успокоя, както той успокоява мен. Кожата му пламти под пръстите ми, почти прекалено гореща на допир.

— Не, не е — казвам на Никс, придала на гласа си възможно най-стоманена нотка. — Изобщо не стана така.

— Значи, в такъв случай главата на краля се изтърколи сама, а? — той се подсмивва, очаква изблик на смях. Но дори Килорн има благоразумието да си замълчи. Дори не се усмивва. Разбира мъката по мъртвите бащи.

— Мейвън беше — изръмжава Килорн и изненадва всички ни. Изражението в очите му е чист огън. — Мейвън и майка му, кралицата. Тя умее да контролира умовете. И... — гласът му пресеква; не му се иска да продължи. Смъртта на краля беше толкова ужасна дори за човек, когото мразехме.

— И? — упорства Никс и рискува да направи няколко крачки към Кал. Спирам го с един кръвнишки поглед и за щастие, той се заковава на място на няколко стъпки от мен. Но лицето му се удължава в зловна гримаса: изгаря от нетърпение да види как принцът страда. Знам, че си има собствени причини да измъчва Кал, но това не значи, че трябва да му позволя.

— Не спирай — промърморвам толкова ниско, че само Кал да чуе.

Вместо това той се обръща, мускулите му са изопнати и напрегнати под докосването ми. Усещам ги като горещи вълни, бушуващи в огромно море.

— Елара ме накара да го направя, Марстън — бронзовите му очи срещат тези на Никс, предизвикват го да направи още една крачка. — Тя проникна с коварство в ума ми, установи контрол над тялото ми. Но остави ума ми на място. Остави ме да гледам как ръцете ми взеха меча му, как отделих главата му от тялото. А после обяви пред света, че именно това съм искал през цялото време. — След това по-меко, сякаш припомня на себе си: — Тя ме накара да убия баща си.

Част от злобата на Никс замира — достатъчно, за да разкрие човека отдолу:

— Видях снимките — измънка той, сякаш се извинява. — Бяха навсякъде, по всички екрани в града. Помислих си... изглеждаше...

Очите на Кал потрепват и се стрелват нататък към дърветата. Но той не гледа листата. Погледът му е зареян в миналото към нещо по-болезнено.

— Тя уби и истинската ми майка. И ще избие всички ни, ако й позволим.

Думите излизат сурови и груби като ръждиво острие, което прорязва плът. Вкусът им в устата ми е прекрасен:

— Не и ако аз я убия първа.

Въпреки всичките си таланти Кал не е жесток човек. Може да те убие по хиляда различни начина, да поведе армия, да опожари до основи някое село, но това няма да му достави наслада. Затова следващите му думи ме заварват неподготвена:

— Когато му дойде времето — казва, взирайки се в мен, — ще хвърляме ези-тура.

Яркият му пламък наистина е потъмнял.

Когато излизаме от гората, кратка тръпка на страх пробягва през тялото ми. Ами ако „Блекрън“ го няма? Ами ако са ни проследили? *Ами ако, ами ако, ами ако.* Но въздушният джет е точно там, където го оставихме. Почти невидим е в тъмнината, слива се със сиво-черната писта. Устоявам на порива да се втурна със спринт на сигурно място вътре и се заставам да вървя редом с Кал. Не прекалено близо обаче. *Никакво разсейване.*

— Дръж си очите отворени — промърморва Кал: тихо, но твърдо предупреждение, докато приближаваме. Не откъсва очи от джета, следи за всякакъв знак за клопка.

Аз правя същото, вирам се в задната рампа, все още спусната до пистата, открита към нощния въздух. Изглежда ми чиста, но в търбуха на „Блекрън“ се събират сенки, непрогледно тъмни и непроницаеми от това разстояние.

Нужна е много енергия и съсредоточаване, за да захраня с електричество целия джет, но електрическите крушки вътре са друга работа. Дори от десет метра разстояние е лесно да достигна до жиците им, да задействам зарядите им и да осветя вътрешността на джета с ярко и внезапно сияние. Нищо не помръдва вътре, но другите реагират,

изненадани от яркото зарево светлина. Фарли дори измъква пистолета си от кобура, прикрепен с ремък за крака ѝ.

— Това съм само аз — казвам ѝ с махване на ръка. — Джетът е празен.

Ускорявам крачка. Нямам търпение да вляза вътре, обгърната като в пашкул от нарастващия електрически заряд, който се усилва с всяка стъпка. Когато стъпвам на рампата и се покатервам в джета, усещането е, сякаш се сгушвам в топла прегръдка. Прокарвам ръка по стената, проследявам очертаването на метална плоскост, докато минавам. Още от мощта ми потича, излива се от електрическите крушки, преминава по електрически пътеки и се влива в клетките на масивните акумулатори, намиращи се под краката ми и закрепени под всяко крило. Те жужат в съвършено съзвучие, изпращат собствената си енергия и включват това, което аз не съм задействала. Джетът „Блекрън“ оживява.

Никс ахва зад мен, обзет от страхопочитание при вида на масивния, метален джет. Вероятно никога не е виждал такъв от толкова близо, а какво остава пък да е влизал в някой. Обръщам се и очаквам да го намеря загледан в седалките или пилотската кабина, но очите му са решително приковани върху мен. Поруменява и свежда глава в подобие на колеблив поклон. Преди да успее да му кажа точно колко много ме дразни това, той се затътря до една седалка и оглежда с почуда предпазните колани.

— Ще получа ли каска? — пита той тишината. — Ако ще се блъскаме из въздуха, искам каска.

Със смях Килорн сядва до Никс и закопчава себе си и него на местата им с бързи, гъвкави пръсти.

— Никс, мисля, че ти си единственият тук, който няма нужда от каска.

Те се кискат заедно, споделят криви усмивки. Ако не бях аз, ако не беше „Алената гвардия“, Килорн вероятно щеше да се окаже същият като Никс. Съсипан стар човек, на когото не му е останало нищо за даване, освен костите му. Сега се надявам да получи шанса да остарее, самият той да има болки в коленете и сива брада. Само ако Килорн ми позволи да го закрилям. Само да не настояваше да се хвърли пред всеки куршум, оказал се на пътя му.

— Значи тя наистина е Мълниеносното момиче. А този е... — посочва в другия край на джета към Шейд и търси дума, с която да опише способността му.

— Скачач — обажда се Шейд с почитателно кимване. Затяга коланите си възможно най-стегнато, вече пребледнял при перспективата за още един полет. Фарли не изглежда толкова смутена и решително се визира от мястото си, приковала очи върху прозорците на пилотската кабина.

— Скачач. Добре. Ами ти, момче? — смушква Килорн с лакът, сляп за помръкващата му усмивка. — Ти какво умееш?

Свличам се в креслото на пилотската кабина: не искам да видя болката в изражението на Килорн. Но не съм достатъчно бърза. Зървам смутеното му изчервяване, вдървените му рамене, присвиващите му се очи и пронизваща навъсена гримаса. *Ревност* се промъква през всеки сантиметър от тялото му, разпространява се по-бързо от инфекция. Силата ѝ ме изненадва. Нито за миг не съм си и помисляла, че Килорн иска да бъде като мен, като някой *Сребърн*. Той се гордее с кръвта си, винаги се е гордял. Дори ми се нахвърли гневно навремето, когато за пръв път видя в какво съм се превърнала. *Една от тях ли си?*, изръмжа с груб и непознат глас. Беше толкова разгневен. Но пък защо е ядосан сега?

— Ловя риба — казва и се насилва да се усмихне безизразно. В гласа му има горчивина и ние я оставяме да се разлага в мълчанието ни.

Никс проговаря пръв, плясва Килорн по рамото.

— Раци — казва той, като размърдва пръсти. — Цял живот съм бил ловец на раци.

Смущението на Килорн донякъде намалява, отдръпва се зад крива усмивка. Обръща се да гледа как Кал щрака ключовете на контролното табло и подготвя „Блекрън“ за нов полет. Чувствам как джетът реагира подобаващо, енергията му потича към крилатите двигатели. Те започват да бръмчат, набират мощност с всяка изминала секунда.

— Изглежда добре — казва Кал, най-сетне пробива неловкото мълчание. — Накъде сега?

Отнема ми секунда да осъзная, че пита мен.

— О — запъвам се с думите. — Най-близките имена са в Харбър Бей. Две в самия град, едно в гетото.

Очаквам повече смущение при перспективата да проникнем в ограден със стени Сребърен град, но Кал само кимва:

— Няма да е лесно — предупреждава, бронзовите му очи проблясват заедно с мигащите лампички на контролното табло.

— Толкова съм щастлива, че си тук, за да ни кажеш онова, което вече не знаем — отвърщам сухо. — Фарли, мислиш ли, че можем да се справим?

Тя кимва и в обичайно стоическата ѝ маска нещо се пропуква, разкрива отдолу емоция. *Вълнение*. Пръстите ѝ барабанят по бедрото. Обзема ме отвратителното усещане, че гледа на част от това като на игра.

— Имам достатъчно приятели в Бей — казва тя. — Стените няма да са проблем.

— Тогава отиваме в Бей — казва Кал. Мрачният му тон изобщо не е успокояващ.

Нито присвиването в стомаха ми, когато джетът залита напред, спуска се с писък по цяла миля скрита писта. Този път, когато се насочваме в небето, затварям здраво очи. Между успокояващото бръмчене на двигателите и знанието, че не съм необходима, е плашещо лесно да заспя.

Многократно се унасям и се събуждам отново, без нито за миг да се предавам истински на тихата тъмнина, от която умът ми така отчаяно се нуждае. Нещо в джета ме държи в напрежение, очите ми нито за миг не се отварят, но мозъкът ми никога не изключва напълно. Чувствам се като Шейд, преструващ се на заспал, събиращ прошепнати тайни. Но другите мълчат и ако съдя по цвъртящото хъркане на Никс, са угаснали като духнати свещи. Само Фарли остава будна. Чувам я как разкопчава предпазния си колан и се премества до Кал: стъпките ѝ почти не се чуват над рева на двигателите на джета. После задрямвам, открадвам си няколко минути повърхностен отдих, преди ниският ѝ глас да ме накара да се опомня.

— Над океана сме — промърморва. Звучи объркана.

Когато Кал се обръща, вратът му изпуква, чува се звук от допир на кост върху кост. Не я е чул да идва, прекалено съсредоточен върху джета.

— Колко си възприемчива — отбелязва, след като се съвзема.

— Защо сме над океана? Бей е на юг, не на изток...

— Защото имаме предостатъчно гориво да опишем кръг отвъд крайбрежието, а те трябва да поспят. — В гласа му се долавя нюанс на нещо като страх. *Кал мрази вода. Това сигурно го убива.*

Презрителното ѝ изсумтяване прозвучава дрезгаво.

— Могат да спят там, където ще кацнем. Следващата писта е скрита като предишната.

— Тя няма. Не и с новокръвни в строя. Тя ще марширува, докато падне, а не можем да ѝ позволим да направи това.

Дълга пауза. Той сигурно се взира в нея, убеждава я с очи вместо с думи. Знам от личен опит колко убедителни могат да бъдат очите му.

— А ти кога спиш, Кал?

Гласът му се снижава — не тонът, а настроението.

— Аз не спя. Вече не.

Искам да отворя очи. Да му кажа да обърне, да побърза колкото може повече. Губим време, като се носим над океана и изгаряме скъпоценни секунди, които може да са въпрос на живот или смърт за новокръвните на Норта. Но гневът ми е смекчен от изтощението. И от студа. Дори редом до Кал, който е истинска ходеща пещ, чувствам познатото промъкване на ледени тръпки в плътта си. Не знам откъде идва, а само че настъпва в мигове на покой, когато съм неподвижна, когато мисля. Когато си спомням всичко, което направих, и което ми причиниха. Ледът се настанява там, където би трябвало да е сърцето ми, и заплашва да ме разцепи. Ръцете ми се свиват около гърдите, опитват се да спрат болката. За кратко се получава, топлината влиза обратно в мен. Но там, където се стопява, ледът оставя единствено празнина. Пропаст. И не знам как да я запълня отново.

Но ще се изцеля. Длъжна съм.

— Съжалявам — промърморва той почти прекалено ниско, за да го чуя. И все пак достатъчно, за да ми попречи да се отнеса. Но думите му не са предназначени за мен.

Нещо бутва ръката ми. Фарли, докато се приближава по-плътно, за да го чуе.

— За това, което ти причиних. Преди. В Двореца на Слънцето — гласът почти му изневерява — Кал носи свой собствен лед. Споменът за замразена кръв, за изтезанието на Фарли в килиите на двореца. Тя

отказа да предаде своите и Кал я принуди да крещи от болка заради това. — Не очаквам да приемеш каквото и да е извинение и не би трябвало...

— Приемам — казва тя рязко, но искрено. — Онази нощ и аз допуснах грешки. Всички допуснахме.

Макар че очите ми са затворени, знам, че гледа мен. Мога да почувствам погледа ѝ с нюанс на разкаяние — и решителност.

Друсането на колелата по бетон ме събужда рязко, подмята ме на мястото ми. Отварям очи само за да ги стисна отново, извърщам се от ярката пробождаща слънчева светлина, която нахлува през прозорците на пилотската кабина. Другите са напълно будни, разговарят тихо и поглеждам през рамо, за да видя лицата им. Макар че се носим през пистата и забавяме ход, но все още се движим, Килорн идва със залитане до мен. Предполагам, че от моряшката му походка има все пак някаква полза, защото движението на джета май изобщо не му влияе.

— Мер Бароу, ако още веднъж те хвана да дремеш, ще те докладвам на предния пост — имитира старата ни учителка, онази, която преподаваше и на двамата ни, преди Килорн да навърши седем и да напусне, за да стане чирак на рибар.

Вдигам поглед към него, ухилвам се при спомена.

— Тогава ще спя на позорния стълб, *госпожице Вандарк* — отвръщам и му докарвам пристъп на кикот.

Когато се разсънвам напълно, осъзнавам, че съм покрита с нещо. Мека, износена тъкан, тъмна на цвят. *Якето на Килорн*. Той го дръпва, преди да успее да възразя, като ме оставя да студувам без топлината му.

— Благодаря — промърморвам, докато го гледам как го навлича отново.

Той само свива рамене:

— Ти трепереше.

— Ще ни трябва много време да стигнем до Бей — гласът на Кал е висок, за да надвика ревящите двигатели, все още охлаждащи се от полета. Той нито за миг не откъсва очи от пистата и насочва джета за спиране. Подобно на Писта Девет-Пет тази така наречена развалина е обкръжена от гора и напълно пуста. — Десет мили през гората и

покрайнините — добавя той, наклонил глава към Фарли. — Освен ако не криеш някой друг таен план?

Тя се засмива тихо и разкопчава коланите си.

— Учиш се, а? — с рязко движение разстила на коленете си картата на полковника. — Можем да съкратим пътя до шест часа, ако тръгнем през старите тунели. И да избегнем напълно покрайнините.

— Още един Подземен влак? — мисълта ме изпълва със съчетание от надежда и ужас. — Безопасно ли е?

— Какво е Подземен влак? — промърморва Никс с далечен и отнесен тон.

Не искам да си губя времето в обяснения за металния цилиндър, който оставихме в Нарси. Фарли също не му обръща внимание:

— В Бей няма гари все още, но самият тунел се простира точно под Порт Роуд. Тоест ако не е затворен?

Тя хвърля поглед към Кал, но той поклаща глава:

— Нямаше достатъчно време за това. Преди четири дни мислехме, че тунелите са рухнали и изоставени. Даже не са отбелязани на картите. Дори с всеки силнорък на свое разположение Мейвън не би успял да ги блокира всичките досега — гласът му потреперва, натезжал от мисъл. Знам какво си спомня.

Беше само преди четири дни. Четири дни, откакто Кал и Птолемей откриха Уолш във влаковите тунели под Арчън. Четири дни, откакто я видяхме да се самоубива, за да опази тайните на „Алената гвардия“ _._

За да отвлека вниманието си от спомена за стъклените, мъртви очи на Уолш, се протягам и ставам от мястото си, извивам и огъвам мускулите си.

— Да се размърдаме — казвам и прозвучава повече като заповед, отколкото бих искала.

Запаметила съм следващата партида имена. Ейда Уолъс. Родена на 6.1.290 г. в Харбър Бей, Бийкън, Риджънт Стейт, Норта. Настоящо местожителство: същото като при раждането. А другият, също посочен в списъка като жител на Харбър Бей — Уоливър Голт. Роден на двацети януари 302 г. Рожденият му ден е същият като на Килорн, съвпадат чак до годината. Но той не е Килорн. Той е новокръвен, поредната мутация, кръстоска между Червен и Сребърн, на когото Килорн да завижда.

Странно тогава, че Килорн не показва враждебност към Никс. Всъщност сякаш е по-дружелюбен от обикновено, върти се около по-възрастния мъж като покорно кученце. Говорят си тихо, свързани от общия опит на хора, израсли бедни, Червени и лишени от надежда. Когато Никс споменава мрежи и възли, скучна тема, която Килорн обожава, насочвам вниманието си към задачата да открия мястото на всичко друго. Част от мен иска да можех да отида при тях, да обсъждам цената на една хубава кукичка от двойна кост, вместо най-добрата стратегия за проникване в града. Това би ме накарало да се почувствам нормална. Защото независимо какво казва Шейд, ние сме всичко друго, но не и нормални.

Фарли вече се е задействала, намята тъмнокафяво яке на раменете си. Пъха в него червения си шал, за да скрие цвета, и започва да опакова дажби от запасите ни. Още не са намалели, но си отбелязвам мислено да задигна всичко, каквото мога, по време на пътуването ни, ако ми падне възможност. Огнестрелните оръжия са друг въпрос — имаме само общо шест и няма да е лесна работа да отмъкнем още. Три пушки, три пистолета. Фарли вече има по едно от двете оръжия — дългоцевната пушка на рамото ѝ и пистолета на хълбока ѝ. Спа с тях, прикрепени към тялото ѝ като крайници. Затова е изненадващо, когато откопчава и двете оръжия и ги връща в склада на стената.

— Ще влезеш невъоръжена? — сепва се Кал, самият той с пушка в ръка.

В отговор тя издърпва нагоре единия крачол на панталона си и разкрива дълъг нож, пъхнат в ботуша ѝ.

— Бей е голям град. Ще ни трябва цял ден да открием хората на Мер и може би цялата нощ, за да ги измъкнем. Няма да излагам това на риск, като нося нерегистрирано огнестрелно оръжие. Един служител на Сигурността би ме екзекутирал на място. Ще рискувам със селата, където има по-малко сили на реда, но не и в Бей — добавя тя и скрива отново ножа. — Изненадана съм, че не познаваш собствените си закони, Кал.

Той се облива в сребриста руменина, връхчетата на ушите му стават бели като кост от смущение. Колкото и да се опитва, Кал никога не е проумявал особено добре законите и политиката. Тази сфера беше на Мейвън, винаги на Мейвън.

— А и така или иначе — продължава Фарли, очите ѝ се врязват в двама ни, — смятам теб и Мълниеносното момиче за много по-добри оръжия от пистолетите.

Почти чувам как зъбите на Кал скърцат в пристъп на гняв и безсилно раздражение.

— Казах ти, не можем... — започва той и не е нужно да слушам прошепнатите му думи, за да съм наясно с доводите му. *Ние сме най-издирваните хора в кралството, опасни сме за всички, ще изложим на риск всичко.* И макар че първият ми инстинкт е да послушам Кал, то вторият, постоянният, ми подсказва да не му се доверявам. Защото промъкването не е негов специалитет — а мой. Докато той спори с Фарли, аз мълчаливо се подготвям за тунелите и Харбър Бей. Спомням си го от книгите на Джулиан и плъзвам картата далече от Фарли. Тя не забелязва плавното действие, все още заета да изнудва Кал. Шейд се присъединява, намесва се в нейна полза и тримата бърбещи ме оставят да седя мълчаливо и да кроя планове.

Картата на Харбър Бей на полковника е по-нова от онази, която Джулиан ми показва, и по-подробна. Точно както Арчън е бил построен около масивния мост, който „Алената гвардия“ разруши, Харбър Бей, естествено, се съсредоточава около прочутото си, подобно на купа пристанище. По-голямата част от него е изкуствено построена и образува твърде съвършен завой на океана до сушата. Зеленопръсти и нимфи помагали за построяването на града и пристанището, като се редували да затрупват и заливат с вода руините на онова, което някога се намирало тук. А разделящ океанския кръг, вдаващ се право във водата, се вижда прав път, пълен с порти, армейски патрули и пунктове с газ. Той разделя гражданското Водно пристанище от подходящо нареченото Военно пристанище и води към форт Пейтриът, кацнал върху равен квадрат от оградена със стени суша в средата на пристанището. Фортът се смята за най-ценния в страната, единствената база, която обслужва и трите рода войски. Пейтриът подслонява войниците от Легиона „Бийкън“, както и ескадрилите на Въздушния флот. Самата вода на Военното пристанище е достатъчно дълбока дори за най-големите кораби, създава идеален док за флота на Норта. Дори на картата фортът изглежда плашещо — да се надяваме, че ще открием Ейда и Уоливър *извън* стените му.

Самият град е разположен около пристанището, скупчил се около доковете. Харбър Бей е по-стар от Арчън, включва и руините на града, издигал се някога тук. Пътищата се извиват и разделят непредсказуемо. До спретнатата мрежа от улици на столицата Бей прилича на бъркотия от оплетени на възел жици. Идеален за разбойници като нас. Някои от улиците дори стигат под земята, свързват се с мрежата от тунели, която Фарли, изглежда, познава толкова добре. Макар че измъкването на двама новокръвни от Харбър Бей няма да е лесна работа, не ми се струва толкова невъзможно. Особено ако по една случайност няколко внезапни изгасвания на електричеството сполетят града точно в подходящия момент.

— Добре дошъл си да останеш тук, Кал — казвам, докато вдигам глава от картата. — Аз обаче няма да проседя това събитие в бездействие.

Той млъква наред изречението и се обръща да ме погледне в лицето. За момент се чувствам като купчина подпалки, която всеки миг ще бъде запалена.

— Тогава се надявам, че си готова да направиш каквото трябва.

Готова да убия всеки, който ме разпознае. Всеки, който ме разпознае.

— Готова съм.

Много ме бива в лъжите.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Лесно е да убедим Никс да не идва с нас. Въпреки неуязвимостта си той все пак си остава един селски ловец на раци, който никога не е стигал по-далече от солените блата на родното си място. Една спасителна мисия във вътрешността на укрепен със стени град не е място за него и той го знае. Килорн не може да бъде убеден толкова лесно. Съгласява се да остане на борда на джета едва след като му напомням, че някой трябва да държи под око Никс.

Когато ме прегръща здраво, сбогувайки се за момента, очаквам да чуя прошепнато предупреждение, някакъв съвет може би. Вместо това получавам насърчение и то е по-успокояващо, отколкото би трябвало. „Ще ги спасиш — прошепва той. — Знам, че ще успееш.“

Да ги спася. Думите отекват в главата ми, следват ме надолу по рампата на джета и вътре в осветената от слънцето гора. *Ще успея,* казвам си, повтарям го, докато повярвам в себе си толкова силно, колкото вярва в мен Килорн. *Ще успея, ще успея, ще успея.*

Гората тук е по-рехавя и ни принуждава да сме постоянно нащрек. На дневна светлина не е нужно Кал да се тревожи за пламъка и държи огъня си в готовност: връхчето на всеки от пръстите му гори като фитил на свещ. Шейд се е отделил изцяло от земята, прехвърля се със скокове от дърво на дърво. Претърсва гората с прецизността на войник, ястребовият му поглед прелита във всяка посока, преди да остане удовлетворен. Държа сетивата си отворени, опитвам се да усетя всяко избухване на електричество, което може да е транспортър или нисколетящ въздушен кораб. На югоизток се чува приглушено бръмчене в посока към Харбър Бей, но това трябва да се очаква също като прилива и отлива на трафика по Порт Роуд. Достатъчно далече сме, за да не чуваме нищо от обиколния път, но вътрешният ми компас ми подсказва, че се приближаваме с всяка стъпка.

Усещам ги, преди да ги видя. Чувството е като лек, почти недоловим натиск по отворения ми ум. От миниатюрната батерия тече електричество, вероятно захранващо часовник или радио.

— От изток — промърморвам и соча към приближаващия енергиен източник.

Фарли рязко се извърта към указаната посока, без да си прави труда да се снишава. Аз обаче определено го правя, падам на едно коляно в листака и оставям първите цветове на есента да замаскират тъмночервената ми риза и кафява коса. Кал е точно до мен с пламъци на повърхността на кожата, овладени, за да не подпалят гората. Дишането му е равно, съдържано, отработено, докато бронзовите му очи се взират с търсец поглед през дърветата.

Изпъвам пръст, насочен към батерията. Една-единствена искра пробягва надолу по ръката ми и изчезва, призовава приближаващото електричество.

— Фарли, сниши се — изръмжава Кал, гласът му почти се губи сред шумоленето на листата.

Вместо да се подчини, тя се обляга на едно дърво, стопява се в сенките на ствола. Слънчевата светлина, проникваща през листата, хвърля петна от шарена сянка по кожата ѝ и неподвижната ѝ поза я прави да изглежда като част от гората. Но тя не мълчи. Устните ѝ се разтварят и из клоните отеква нисък птичи зов. Същият, с който си послужи в покрайнините на Корунт, за да даде знак на Килорн. *Сигнал. „Алената гвардия“.*

— Фарли — изсъсквам през стиснати зъби. — Какво става?

Но тя не ми обръща внимание и вместо това наблюдава дърветата. Чака. Ослушва се. Миг по-късно някой изсвирва вибриращ отговор, подобен, но не същия. Когато Шейд отговаря от дървото над нас и добавя собствения си призив към странната песен, мъничко от страха ми изчезва. Фарли би могла да ме вкара в капан, но Шейд не би го направил. *Надявам се.*

— Капитане, помислих си, че сте заседнали на онзи проклет остров — казва груб глас, достигащ до нас през гъста китка брястове. Акцентът с твърдите гласни и липсващите р-та, е плътен и отличителен — от Харбър Бей.

При звуците Фарли се усмихва и плавно се отблъсква от дървесния ствол.

— Кранс — казва тя и повиква с жест фигурата, която си проправя път през ниските храсти. — Къде е Мелъди? Трябваше да се срещна с нея. Откога си момче за поръчки на Игън?

Когато той излиза от листака, се постарявам да го преценя, обхващам с поглед малките детайли, които отдавна се научих да забелязвам. Той се обляга, компенсира за нещо тежко, което е изоставил. Пушка може би или тояга. *Момче за поръчки, как не.* Има вид на работник от доковете или кръчмарски кавгаджия — с масивни ръце и гръден кош като буре, криещ се под тежки пластове износен памук и подплатена жилетка. Тя е цялата в кръпки, създава пъстър кариран десен от стари парчета плат, всичките в нюанси на червеното. Странно, че жилетката му е толкова окъсана, но кожените му ботуши изглеждат нови, излъскани до огледален блясък. Откраднати вероятно. *Мой човек.*

Кранс свива рамене към Фарли, смуглото му лице се разкривява от спазъм.

— Има работа на доковете. И предпочитам определението *най-доверен човек*, ако не възразяваш — превръща присвиването в усмивка, после се покланя с плавно, преувеличено движение. — Разбира се, началник Игън ви поздравява с „добре дошла“, капитане.

— Вече не съм капитан — промърморва Фарли, докато стиска ръката му над лакътя в нещо подобно на ръкуване. — Сигурна съм, че сте чули.

Той просто поклаща глава:

— Ще откриеш малцина тук, които да се съобразят с това. Моряците отговарят пред Игън, не пред вашия полковник.

Моряци ли? Още едно поделение в редиците на „*Алената гвардия*“, предполагам.

— Приятелите ви ще продължават ли да се крият в храстите? — добавя той и хвърля кос поглед към мен. Сините му очи са наелектризиращи, а тъмната му кожа ги прави още по-остри. Но не са достатъчни да отклонят вниманието ми от по-належащия въпрос — все още усещам пулсиращата часовникова батерия, а Кранс не носи ръчен часовник.

— *А твоите приятели?* — питам го, като се изправям от горския килим.

Кал повтаря ритъма на движенията ми и се досещам, че оглежда щателно Кранс, опитва се да го прецени. Другият прави същото, както един войник оглежда друг. После се ухилва, зъбите му проблясват.

— Значи затова полковникът вдига толкова шум — изкисква се и дръзко пристъпва една крачка напред.

Никой от нас не трепва въпреки едрия му ръст. Ние сме по-опасни от него.

Той изсвирва ниско, насочва поглед обратно към мен:

— Прокуденият принц и Мълниеносното момиче. А къде е Заека? Знам, че го чух.

Заек?

Фигурата на Шейд се появява зад Кранс с една ръка върху патерицата, другата — обвита около врата на Кранс. Но той се усмихва. *Смее се.*

— Казах ти да не ме наричаш така — сгълчава го и разтърсва раменете му.

— Ако ти изнася — отвърща Кранс, като свива рамо и се отърсва от хватката на Шейд. Прави с ръка подскачащо движение и се смее. Но усмивката му помръква леко при вида на патерицата и бинтовете. — Да не си паднал по стълбите или нещо подобно? — Кранс поддържа небрежен тон, но ведрите му очи се замъгляват от мрачно изражение.

Шейд пренебрегва безпокойството му с махване на ръка и го хваща за едно от широките рамене:

— Хубаво е да те видя, Кранс. И предполагам, че е редно да те запозная със сестра си...

— Няма нужда от представяния — казва Кранс и отривисто протяга към мен отворена длан. Поемам я охотно, оставям го да стисне ръката ми над лакътя в длан, два пъти по-голяма от моята. — Радвам се да се запознаем, Мер Бароу, но трябва да отбележа, че изглеждаш по-добре на плакатите „Издирва се“. Не знаех, че е възможно.

Другите правят гримаси също толкова изплашени, колкото и аз, от мисълта за лицето ми, залепено на всяка врата и прозорец. *Трябваше да го очакваме.*

— Съжалявам, че те разочаровах — насилвам се да изрека и оставям ръката си да изпадне от неговата. Изтощението и тревогата не ми се отразиха добре. Мога да почувствам мръсотията по кожата си, да не говорим пък за оплетените кичури в косата ми. — Бях малко прекалено заета, за да се погледна в огледалото.

Кранс приема заядливото подмятане невъзмутимо и се ухилва по-широко:

— Наистина притежаваш искра — промърморва и не ми убягва как очите му бързо се стрелват към пръстите ми. Преборвам се с порива да му покажа точно с колко искри си има работа и впивам нокти в плътта на дланите си.

Усещането за работеща батерия още е там като твърдо напомняне.

— Е, ще продължаваш ли да се преструваш, че не сте ни обкръжили? — питам настойчиво и посочвам към дърветата, скупчени от всеки ъгъл. — Или ще имаме проблем?

— Абсолютно никакъв проблем — казва той, като вдига ръце в престорен жест на капитулация. После изсвирва отново, този път високо и напористо като сокол по време на лов. Макар че Кранс полага всички усилия да не спира да се усмихва, да изглежда спокоен и отпуснат, подозрението в очите му не ми убягва. Очаквам да следи Кал изкъсо, но аз съм тази, на която не се доверява. *Или която не разбира.*

Хрущенето на листа оповестява появата на приятелите на Кранс, също облечени в съчетание от дрипи и откраднати изящни дрехи. Това е нещо като униформа, дрехи, които толкова не си подхождат, че те започват да изглеждат еднакво. Две жени и един мъж, онзи с олющен, но тиктакащ часовник, всичките — наглед невъоръжени. Козируват на Фарли, усмихват се на Шейд и не знаят как да гледат на Кал и мен. Предполагам, че така е по-добре. Нямам нужда от още приятели за губене.

— Е, Заек, да видим дали можеш да не изоставаш — казва остро Кранс и тръгва редом с нас.

В отговор Шейд скача до едно близко дърво, раненият му крак се люлее, а на устните му има усмивка. Но когато очите му срещат моите, нещо се променя. А после той се озовава зад мен за частица от секундата, движи се толкова бързо, че едва го виждам.

Все пак чувам това, което ми прошепва:

— Не се доверявай на никого.

Тунелите са влажни, извитите стени — преплетени с мъх и дълбоки корени, но по пода няма камъни или отломки. За Подземни влакове подозирам, ако възникне нужда някой да се промъкне в Харбър Бей. Но не се чува скърцане на метал по метал, не се чува заслепяващо силно пулсиране от акумулатор на влак, носещ се с пронизителен звук към нас. Усещам единствено фенерчето в ръката на

Кранс, часовника на другия и постоянния трафик по Порт Роуд на трийсет фута над главите ни. По-тежките транспортни средства са най-лошите: гумите и уредите им вият в дъното на черепа ми. Присвивам се, когато всеки от тях минава над главите ни, и бързо губя представа колко много на брой са се устремили към Нарси. Ако бяха скупчени заедно, щях да заподозра, че това е кралски конвой, водещ самия Мейвън, но машините идват и заминават привидно безразборно. *Това е нормално*, казвам си и успокоявам нервите си, за да не прекъсна електрическия заряд на фенерчето и да потопя всички ни в тъмнина.

Спътниците на Кранс вървят най-отзад, което би трябвало да ме накара да съм нащрек, но не възразявам. Искрите ми са съвсем наблизко, а имам и Кал до себе си, ако някой си науми нещо лошо. Той е по-стряскащ от мен с една ръка, пламтяща от червен цвят и танцуващ огън. Огънят хвърля потрепващи сенки, които се преобразяват и променят, обагрят тунела с червени и черни извивки. *Някогашните му цветове. Но сега те са изгубени за него също както всичко друго.*

Всичко, освен мен.

Тук, долу, е безсмислено да шепнем. Всеки звук се носи надалече и отеква, така че Кал си държи устата здраво затворена. Но въпреки това мога да разчета изражението му. Чувства се неудобно, бори се срещу всичките си инстинкти на войник, принц и Сребърен. Ето го, върви след врага си, влиза в неизвестността — и за какво? За да помогне на мен? Да нарани Мейвън? Каквито и да са причините, един ден те няма да са достатъчни, за да продължи. Един ден той ще спре да ме следва и трябва да се подготвя за това. Трябва да реша какво ще допусне сърцето ми и коя самота мога да понеса. Но все още не. Топлината му още е с мен и не мога да не я държа близо до себе си.

Тунелите не са отбелязани на картата ни — или на която и да е карта, която съм виждала, но Порт Роуд е и подозирам, че сме точно под него. Той води право в сърцето на Бей през Пайк Гейт, извива се около самото пристанище, преди да се отправи на север към солените блата, Корунт и замръзналите погранични земи далече оттук. По-важна от Порт Роуд е Централата на сигурността, административният център за целия град, където можем да открием архиви и най-важното — адресите на Ейда и Уоливър. Третото име, младото момиче в гетото на Ню Таун, може също да е там.

Камерън Коул, спомням си, макар че остатъкът от информацията ми убягва в момента. Не смея да извадя списъка на Джулиан, за да се уверя отново, не и с толкова много непознати лица наоколо. Колкото по-малко хора има, които знаят за новокръвните, толкова по-добре. Имената им са равносилни на смъртни присъди и не съм забравила предупреждението на Шейд.

Ако сме с късмет, докато падне нощта, вече ще имаме всичко, което ни трябва, и ще сме се върнали в джета „Блекрън“ до закуска заедно с още трима новокръвни. Килорн ще мърмори, ядосан, че сме се забавили толкова, но това е най-малката ми грижа. Всъщност очаквам с нетърпение поруменялото му лице и нацупеното хленчене. Въпреки Гвардията и новооткрития си гняв под повърхността още проблясва момчето, с което израснах, и присъствието му е точно толкова успокояващо, колкото огъня на Кал или прегръдката на брат ми.

Шейд говори, за да запълни тишината, шегува се с Кранс и спътниците му.

— Този човек е причината да се измъкна от Задущливите земи жив — обяснява брат ми, посочвайки Кранс с патерицата си. — Екзекуторите не можаха да ми видят сметката, но гладуването почти успя.

— Открадна една зелка. Аз просто те оставих да я изядеш — отвръща Кранс и клати глава, но изчервяването издава гордостта му.

Шейд не го оставя да се измъкне толкова лесно. Залепва на лицето си широка усмивка, която направо може да освети тунелите, но в очите му няма светлина.

— Контрабандист със златно сърце.

Наблюдавам бързата им размяна на реплики с присвити очи и отворени уши, следя разговора като игра. Правят си взаимно комплименти, припомнят си пътуването си обратно от Задущливите земи, като се изплъзвали както на Сигурността, така и на легионите. И макар че в онези седмици може и да са си създали нещо като приятелство, изглежда, че то вече не съществува. Сега те са просто мъже, които си споделят спомени и принудени усмивки: всеки се опитва да разбере точно какво иска другият. Аз правя същото, стигам до собствени изводи.

Кранс е обвеян в слава крадец, занятие, което познавам достатъчно добре. Най-хубавото с крадците е, че можеш да им се довериш — да направят най-лошото, което могат. Ако ролите ни бяха разменени и бях същата като преди, придружаваща беглец в Подпорите, щях ли да го предам за няколко тетрарха? За няколкоседмични дажби от храна или електричество? Достатъчно добре помня тежките зими, студени и гладни дни, които сякаш нямаха край. Болести с лесно лечение, но без пари за купуване на нужното лекарство. Дори горчивата болка от простата нужда да вземеш нещо красиво или полезно просто *ей така*. Правила съм ужасни неща в такива моменти, крадейки от хора, също толкова отчаяни като мен. *За да оцелея. За да опазя всички ни живи.* Това е оправданието, с което си служех в Подпорите, когато крадах пари от семейства с гладуващи деца.

Не се съмнявам, че Кранс би ме предал на началник Игън, ако можеше, защото именно това бих направила аз. Да ме продаде на Мейвън за безбожна цена. За щастие обаче, Кранс е безнадеждно превъзхожден по сила. Знае го, така че е принуден да поддържа усмивката си. *Засега.*

Тунелът криволичи надолу и релсите за Подземния влак свършват внезапно там, където пространството става твърде тясно и през него не може да мине влак. Колкото по-дълбоко се спускаме, толкова по-хладно ми се струва, а въздухът ни притиска. Опитвам се да не мисля колко е тежка пръстта над нас. Накрая стените стават напукани и порутени и вероятно биха рухнали, ако не са наскоро добавените подпори. Голи дървени греди се редят в тъмнината, всяка една поддържа тавана на тунела и ни предпазва да бъдем погребани живи.

— Къде ще излезем на повърхността? — пита Кал на висок глас, отправил въпроса си към всеки, склонен да отговори. Всяка дума е изпълнена с отвращение като с отрова. По-дълбоките тунели го изнервят също като мен.

— Западната страна на Оушън Хил — отвръща Фарли, споменава кралската резиденция в Харбър Бей. Но Кранс я прекъсва рязко с поклащане на глава.

— Тунелът е затворен — промърморва. — Строи се нов по заповеди на краля. От три дни е на трона, а вече ми е като трън в

задника.

От толкова близо чувам как зъбите на Кал скръцват силно. Изблик на гняв прави огъня му по-ярък, хвърля през тунела пламтяща топлина, която другите се преструват, че не забелязват. *Заповеди на краля*. Дори когато не се опитва, Мейвън възпира напредъка ни.

Кал хвърля поглед към краката си със стоическо изражение.

— Мейвън винаги е мразел Хил — думите му отекуват странно от стените, заобикалящи ни в спомените му. — Твърде малък за него. Твърде стар.

Сенките по стените се раздвижват и разкривяват силуетите ни. Виждам Мейвън във всяка разкривена форма, във всяко езерце от мрак. Веднъж той ми каза, че е сянката на пламъка. Сега се опасявам, че се превръща в сянката на ума ми, по-лош от преследвач, по-ужасен от призрак. Поне не съм сама в усещането, че ме преследва. Поне Кал също го изпитва.

— Рибният пазар тогава — рязкото излайване на Фарли ме връща обратно към настоящата мисия. — Ще трябва да заобиколим обратно и ще имаме нужда от нещо за отвлечане на вниманието пред Централата на сигурността, ако можете да се справите.

Хвърлям поглед обратно към картата, умът ми работи ожесточено. Както изглежда, Централата на сигурността е директно свързана със стария дворец на Кал или поне е част от същия комплекс. А Рибният пазар, предполагам, е доста далече. Ще трябва да положим огромни усилия само за да стигнем, където трябва, а какво остава пък да се промъкнем вътре. Ако се съди по намръщената гримаса върху лицето на Кал, не го очаква с нетърпение.

— Игън ще ни послужи — казва Кранс, кимайки, когато чува молбата на Фарли. — Ще ви окаже всяка необходима помощ. Не че ще ви трябва много със Заека на ваша страна.

Шейд прави добродушна гримаса, все още подразнен от прякора:

— Доколко си запознат с Червените от Бей? Мислиш ли, че няколко имена ще ти звучат познато?

Налага се да прехапя здраво устни, за да се сдържа да не изсъскам на брат си. Последното, което искам да направя, е да кажа на Кранс кого търсим — най-вече защото ще се запита за причината. Но Шейд ми хвърля поглед с повдигнати вежди, предизвиква ме да изрека имената на глас. До него Кранс полага всички усилия да запази

безучастно изражение, но очите му блестят. Изгаря от нетърпение да чуе какво имам да кажа.

— Ейда Уолъс — прозвучава като шепот, сякаш се страхувам, че стените на тунела може да откраднат тайната ми. — Уоливър Голт.

Голт. При споменаването на името по лицето на Кранс преминава искра на разпознаване и той няма избор, освен да кимне.

— Голт ги знам. Старо семейство, живеят в далечния край на Чарсайд Роуд. Пивовари по занятие — примижават, опитват се да си спомни още. — Най-добрият ейл в Бей. Добре е да имаш такива приятели.

Сърцето ми започва да бие по-бързо в гърдите от възторг при представата за такъв късмет. Но възторгът е смекчен от знанието, че сега Кранс — и тайнственият Игън — знаят кого търсим.

— Не мога да кажа, че познавам онази Уолъс — продължава той. — Името е доста често срещано, но не се сецам за никого.

За мое огорчение не мога да определя дали Кранс лъже. Така че трябва да упорствам, да го накарам да продължава да говори. Може би ще разкрие нещо или ще ми даде оправдание да го убедя да го стори.

— Нарекохте се Моряците? — питам, като внимавам да запазя неутрален тон.

Той бързо се ухилва през рамо, после вдига ръкав и разкрива татуировка върху ръката си над лакътя. Синьо-черна котва, обкръжена от червено, усукано въже.

— Най-добрите контрабандисти в Бийкън — казва гордо. — Вие го искате, ние го прекарваме.

— И служите на Гвардията?

Този въпрос кара усмивката му да угасне и той отново смъква ръкава си. Вижда се едва доловимо кимване, но не и по-убедителен жест.

— Предполагам, че Игън е друг капитан — ускорявам крачка, докато почти настъпвам Кранс по петите. При близостта ми раменете му се сковават и не ми убягва, когато косъмчетата на тила му се изправят. — И това те превръща в какво? Негов лейтенант?

— Не се занимаваме с титли — отвърща той, заобикаляйки заяждането ми. Аз обаче тепърва започвам. Другите гледат от страни, объркани от държанието ми. *Килорн щеше да разбере. Още по-хубаво, щеше да се включи.*

— Прощавай, Кранс — думите прозвучават противно сладникаво. Звуча като дворцова дама, не като потаен крадец и това го обижда. — Просто съм любопитна за нашите братя и сестри в Бей. Кажете ми какво ви убеди да се присъедините към каузата?

Сурово мълчание. Когато поглеждам назад, приятелите на Кранс са също толкова безмълвни с очи, почти черни в мъждивата светлина на тунела.

— Фарли ли беше? Вербувани ли бяхте? — упорствам и очаквам някакъв признак за пробив. Той все така не реагира. А из тялото ми се разнася тръпка на страх. Какво не ни казва? — Или издирихте Гвардията, както я издирих аз? Разбира се, аз имах много основателна причина. Мислех, че Шейд е мъртъв, разбираш ли, и исках отмъщение. Присъединих се, защото исках да убия хората, които убиха брат ми.

В отговор Кранс само ускорява крачка. Попаднала съм на *нещо*.

— Кого ти отнеха Сребърните?

Очаквам Шейд да ми се скара за въпросите ми, но той си мълчи. Дори за миг не отклонява вниманието си от лицето на Кранс, мъчи се да разбере какво крие контрабандистът. Защото той определено крие нещо от нас и всички започваме да го усещаме. Дори Фарли се напруга, макар да изглеждаше толкова дружелюбна само преди броени мигове. Осъзнала е нещо, видяла е нещо, което не е забелязала преди. Ръката ѝ несъзнателно се пъха в якето ѝ, склучва се около нещо, което може да бъде само още един скрит нож. А Кал поначало не позволява на бдителността си да отслабне. Огънят му гори: неприкрита заплаха, която процепва тъмнината. Отново се сецам за тунела. Започвам да го усещам като гроб.

— Къде е Мелъди? — промърморва Фарли и протяга внимателно ръка да възпре Кранс. Ние също спираме и ми се струва, че чувам как ударите на сърцата ни блъскат по стените на тунела. — Игън никога не би пратил теб, не и сам.

Бавно размърдвам тяло, обръщам се така, че гърбът ми да е към стената, за да мога да виждам и Кранс, и неговите контрабандисти. Кал прави същото, повтаря движенията ми. От празната му ръка отскача искрица огън, чакащ и готов в дланта му. Собствените ми искри танцуват навън-навътре в кожата ми, миниатюрни мълнии в пурпурнобяло. Чувствам се добре, когато ги държа — малки нишки от чиста сила. Над нас трафикът се е увеличил и подозирам, че сме близо

до градските порти, ако не и точно под тях. *Не много добро място за битка.*

Защото именно в това ще се превърне този разговор.

— *Къде е Мелъди?* — повтаря Фарли и острието на ножа ѝ прозвънва във въздуха. Отразява огъня на Кал и проблясва остро, прогаря светлина в очите на Кранс. — Кранс?

Очите му се разтварят широко въпреки ослепителния блясък, пълни с истинско разкаяние. Това е достатъчно, за да изпрати тръпки на ужас надолу по гръбнака ми.

— Знаеш какви сме, кой е Игън. Ние сме *престъпници*, Фарли. Ние вярваме в парите — и в оцеляването.

Познавам този живот твърде добре. Но се отклоних от онази пътека. Вече не съм плъх. Аз съм Мълниеносното момиче и сега имам толкова идеали, че не мога да ги преброя. Свобода, отмъщение, освобождение, всичко, което подхранва искрите вътре в мен и решителността, която ме поддържа.

Контрабандистите на Кранс се движат толкова бавно, колкото и аз, измъквайки пистолети от скрити кобури. Три пистолета, всеки един в умела, присвиваща се върху спусъка ръка. Предполагам, че и Кранс има, но още не е показал оръжието си. Прекалено зает е да се опитва да обясни, да се опита да ни накара да разберем точно какво предстои да се случи. И аз определено разбирам. Предателството ми е познато, но въпреки това все още кара стомаха ми да се обръща, и изпълва тялото ми със смразяващ страх. Правя всичко по силите си, за да го пренебрегна, да се съсредоточа.

— Заловиха я — промърморва. — Изпратиха на Игън показалеца ѝ тази сутрин. Навсякъде из Бей е същото, всяка банда е изгубила някого или нещо скъпо. Моряците, Морските черепи, заловиха дори малкото момче на Рикет, а той от години е извън играта. И заплащането — той прави пауза, подсвирва мрачно. — Не е за смях.

— Какво е? — прошепвам, без да смея да откъсна очи от най-близката до мен жена от Моряците. Тя отвръща дръзко на погледа ми.

Гласът на Кранс е дълбоко, скръбно хриптене:

— За теб, Мълниеносно момиче. Не само офицерите и войската те търсят. Ние също. Всяка шайка контрабандисти, всяка банда крадци от тук до Делфи. Преследват ви, госпожице Бароу, на слънце и в

сенките Сребърните и собствените ви хора. Съжалявам, но така стоят нещата.

Извинението му не е предназначено за мен, а за Фарли и брат ми. Неговите приятели, сега предадени. Моите приятели в смъртна опасност заради мен.

— Какъв капан сте заложили? — изръмжава Шейд и полага всички усилия да изглежда заплашително въпреки патерицата под едната си мишница. — В какво се забъркваме?

— Нищо, което да ти хареса, Заек.

На странната светлина от огъня на Кал, моите искри и фенерчето на Кранс потрепването на очите му почти ми убягва. Те се стрелкат наляво, спират се върху подпорната греда точно до мен. Таванът над нас е напукан и нацепен с късчета пръст, стърчащи през парченцата бетон.

— Кучи син — изръмжава Шейд, гласът му е твърде висок, държанието — преувеличено. Изглежда готов всеки миг да нанесе юмручен удар — идеалното отклоняване на вниманието. *Започва се.*

Тримата Моряци вдигат пушките си, прицелват се в брат ми. Към най-бързото съществуващо нещо. Когато той вдига юмрук, те дърпат спусъците си и куршумите им прорязват единствено въздух. Сnižавам се бързо, оглушена от пушечните изстрели толкова близо до главата ми, но задържам цялото си внимание фокусирано там, където трябва — върху подпорната греда. Ярка мълния прави дървото на трески, овъглява го чак до сърцевината. То се разтърсва и рухва, когато пращам втора мълния към напукания таван. Кал отскача настрани към Кранс и Фарли и избягва падащите едри късове бетон. Ако имах време, щях да се уплаша, че ще бъда затрупана заедно с Моряците, но познатата ръка на Шейд се сключва около китката ми. Затварям очи, боря се с притискащото усещане, преди да се приземя на няколко метра надолу в тунела. Сега сме пред Кранс и Фарли, които в момента помагат на Кал да се изправи на крака. Тунелът от другата им страна е рухнал, запълнен с пръст и бетон и три смазани тела.

Кранс хвърля един последен поглед на загиналите си Моряци, после измъква скрития си пистолет. За един кратък, нагорещен миг си мисля, че може да ме застреля. Вместо това обаче той вдига наелектризиращия си поглед, взира се надолу по тунела, който се тресе около нас. Устните му се раздвижват, оформят една-единствена дума:

— Бягайте.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Наляво, надясно, пак наляво, изкачете се.

Резките заповеди на Кранс ни следват из тунелите, направляват тежките ни стъпки. Случайният отекващ тътен от ново срутване ни кара да се движим колкото можем по-бързо — задействали сме верижна реакция, вътрешна експлозия в тунелите. Един-два пъти тунелът рухва толкова близо, че чувам острия звук на пукащи подпорни греди. Плъхове тичат с нас, измъкват се с криволичене от полумрака. Потръпвам, когато притичват по пръстите на краката ми и усещам голите им опашки, плющящи като мънички въжета. У дома нямахме много плъхове — прииждането на реката ги давеше — сега от вълните мазна черна козина по кожата ми полазват тръпки. Но правя всичко по силите си да преглътна отвращението си. Кал също не е във възторг от тях и помита земята с единия си пламтящ юмрук, отблъсква вредителите всеки път, когато се приближат твърде много.

По петите ни се вихрят струйки прах, задръстват въздуха, а фенерчето на Кранс е почти безполезно в мрака. Другите разчитат на допира, опипват стените на тунела, но аз държа ума си фиксиран върху света отгоре, върху мрежата от електрически жици и преминаващи с грохот транспортни средства. Той рисува карта в ума ми, съсредоточавам се върху книжната, която почти съм запаметила. С нея усещам всичко с нарастващия си обхват. Чувството е смазващо, но аз продължавам упорито, заставям се да запомням максимално. Над главите ни пицят транспортъори, носят се с тътен към първоначалното срутване. Няколко преминават с бясна скорост през уличките вероятно за да избегнат хлътналите пътища и изкривените отломки. *Разрушение. Хубаво.*

Тунелите са владението на Фарли и Кранс, кралство, направено от прах. Но на Кал се пада да ни изведе от тъмнината и иронията не убягва на двама ни. Когато оставаме без изход, озовавали се до запоена сервизна врата, Кал няма нужда да му се казва какво да прави. Той пристъпва напред с протегнати ръце, с искряща гривна, а после

оживява нажежен до бяло пламък. Танцува в дланите му, позволява му да сграбчи пантите на вратата и да ги нагрява, докато се стопят, превръщайки се в червени безформени парчета желязо. Следващото препятствие, метална решетка, задръстена с ръжда, е още по-лесно и той я отделя за секунди.

Рухващият тунел отново се разтърсва като от гръм, но от много по-далече. По-убедителни са плъховете, сега спокойни, изчезващи обратно в тъмнината, от която дойдоха. Малките им сенки са странна, отвратителна утеха. Надбягахме смъртта заедно.

Кранс сочи през разбитата порта, дава ни знак да минем през нея. Но Кал се колебае, все още отпуснал едната си изгарящо гореща ръка върху желязото. Когато разхлабва хватката си, тя оставя след себе си червен метал и вдлъбнатия отпечатък от ръката му.

— Полтри? — пита, хвърляйки поглед надолу по тунела. Кал познава Харбър Бей много по-добре, отколкото аз. В края на краищата живял е тук преди, обитавал е Оушън Хил всеки път, когато кралското семейство е идвало в района. Несъмнено Кал също доста пъти се е промъквал из доковете и уличките тук точно както правеше първия път, когато ме среща.

— Да — отвръща Кранс с бързо кимване. — Толкова близо до Централата, колкото мога да ви доведа. Игън ме инструктира да ви преведа през Рибния пазар и е наредил на Моряците да са готови да ви хванат, да не говорим пък за взвода от Сигурността. Няма да очаква да минете през Полтри Плейс и няма да е изпратил съгледвачи.

От начина, по който го казва, настръхвам.

— Защо?

— Полтри е територия на Морските черепи.

Морските черепи. Друга банда, вероятно белязана с татуировки, по-зловещи от котвата на Кранс. Ако не бяха кроежите на Мейвън, може би щяха да помогнат на една Червена сестра, но вместо това те са превърнати във врагове, почти толкова опасни, колкото всеки Сребърен войник.

— Не това имах предвид — продължавам, като си служа с гласа на Марийна, за да скрия страха си. — Защо ни помагаш?

Преди няколко месеца мисълта за три тела, смазани от отломки, може би щеше да ме изплаши. Сега вече съм виждала много по-лоши неща и едва се сещам за спътниците на Кранс и изкривените им кости.

Кранс въпреки криминалната си природа не изглежда толкова спокоен. Очите му се взират гневно назад в тъмнината след Моряците, за чието убиване е помогнал. Вероятно са били негови приятели.

Но има приятели, които аз бих предала, животи, които аз бих пожертвала заради собствените си победи. Правила съм го преди. Не е трудно да оставиш хората да умират, когато смъртта им дава живот на нещо друго.

— Не си падам по клетвите или червените зори, или каквото и да е от другите глупости, за които вашата шайка непрекъснато говори — промърморва той, единият му юмрук се затваря и отваря в бърза последователност. — Думите не ме впечатляват. Но вие правите адски много повече от просто говорене. Така, както аз виждам нещата, мога или да предам командира си, или кръвта си.

Кръвта. Мен.

Зъбите му светят на мъждивата светлина, проблясват при всяка остра дума.

— Дори плъховете искат да се измъкнат от канавката, госпожице Бароу.

После пристъпва през решетката към повърхността, която може да убие всички ни.

И аз го следвам.

Изправям рамене, обръщам се с лице към еката и края на безопасността, предлагана от тунела. Никога преди не съм била в Харбър Бей, но картата и усещането ми за електричество са достатъчни. Заедно те рисуват картина от пътища и жици. Мога да почувствам военните транспортъори, отиващи с грохот към форта, и светлините на Полтри. Нещо повече — един град е нещо, което разбирам. Тълпи, улички, всички отличителни черти на всекидневния живот — това е моят тип камуфлаж.

Полтри Плейс е друг пазар, оживен като Великолепната градина или площада на Подпорите. Но е по-мръсен, по-занемарен, без присъствието на Сребърни благородници, но задръстен и гъмжащ от Червени тела и шумни пазарлъци. *Идеално скривалище*. Излизаме на най-ниското ниво: подземен лабиринт от сергии, покрити накръст с мазни брезентови навеси. Но тук, долу, няма дим или воня — Червените може да са бедни, но не сме глупави. Един бърз поглед нагоре през покритата с решетка широка дупка в тавана ми подсказва,

че на горните нива се продават воняща риба или пушено месо, като миризмите са оставени да се измъкнат в небето. Засега сме заобиколени от амбулантни търговци, изобретатели, тъкачи, всички до един опитващи се да пробутат стоките си на клиенти, които нямат два тетрарха. Парите докарват всички до отчаяние. Търговците искат да ги вземат, купувачите искат да си ги задържат и това заслепява всички тях. Никой не забелязва как няколко добре обучени крадци на дребно се измъкват от забравена дупка в стената. Знам, че би трябвало да изпитвам страх, но да съм заобиколена от своите, е странно успокояващо.

Кранс води, наперената походка на мускулестите му крака се преобразява в куцане, за да подражава на Шейд. Измъква качулка от жилетката си и скрива лицето си в сянка. За случайния наблюдател изглежда като приведен стар човек, макар да е всичко друго, но не и това. Дори леко крепи Шейд, подпира рамото му с една ръка, за да помага на брат ми да ходи. На Шейд не му се налага да се тревожи как да скрие лицето си и се е съсредоточил върху старанието да не се подхлъзва по неравния терен на по-ниското ниво на Полтри. Фарли върви най-отзад и се чувствам спокойна да знам, че ми пази гърба. Въпреки всичките й тайни мога да й имам доверие, че няма да ни заложи капан, а с хитрост ще се измъкне от такъв. В този свят на предателство това е най-доброто, на което мога да се надявам.

Минали са няколко месеца, откакто за последен път откраднах нещо. И когато измъквам два сиви като жарава шала от една сергия, движенията ми са бързи и свършени, но изпитвам непознат пристъп на угризения. Някой е изработил тези; някой е изпрел и изтъкал вълната, превръщайки я в тези груби парчета плат. Някой има нужда от тези. *Но аз също имам нужда.* Един за мен, един за Кал. Той го взима бързо, придърпва орфаната вълна около главата и раменете си, за да скрие разпознаваемите си черти. Аз правя същото, и то със светкавична бързина.

Първите ни няколко стъпки в претъпкания, мъждиво осветен пазар ни отвеждат право покрай табло за обяви. Обикновено пълно с обяви за продажба, изрезки с новини, петиции, Червените плакати са покрити от шахматно разположени снимки. Няколко деца се въртят около таблото и късат парченцата хартия, до които могат да стигнат. Замерват се с късчетата като със снежни топки. Само едно от децата,

момиче с раздърпана черна коса и боси, кафяви крака, си прави труда да погледне какво правят. Взира се в две познати лица, всяко — гледащо предизвикателно от дузина огромни плакати. Лицата са сурови и мрачни, а над тях има заглавия с големи черни букви, които гласят: „ИЗДИРВАНИ ОТ КОРОНАТА за ТЕРОРИЗЪМ, ДЪРЖАВНА ИЗМЯНА и УБИЙСТВО“. Съмнявам се, че много от хората, от които гъмжи Полтри, умеят да четат, но посланието е достатъчно ясно.

Снимката на Кал не е кралският му портрет, който го правеше да изглежда силен, царствен и дързък. Не, образът му е зърнест, но различим, застинал кадър от една от множеството камери, които са го уловили в миговете преди провалената му екзекуция в Кулата на костите. Лицето му е измъчено, изопнато от загубата и предателството, докато очите му искрят от несдържан гняв. Напрегнатите мускули на врата му изпъкват. По яката му май даже има засъхнала кръв. Това му придава изцяло вид на убиеца, като какъвто иска Мейвън да го представи. Залепените по-ниско плакати с образа му са разкъсани или обсипани с графити с остър, неспретнат почерк, почти прекалено ожесточено вдълбани, за да изпъкват. *Кралеубиеца, Изгнаника.* Прозвищата раздират хартията, сякаш думите могат да разкърват фотографираната кожа. А сред „титлите“ криволичещо е изписано: *открийте го, открийте го, открийте го.*

Също като тази на Кал, и моята снимка е взета от Кулата на костите. Знам точно в кой момент. Беше, преди да мина през портите на арената, когато стоях и слушах как Лукас получава куршум в мозъка. В онази секунда разбрах, че ще умра, но по-лошо — знаех, че съм безполезна. Вече покойният Арвън беше с мен, задушаваш способностите ми, принизявайки ме до нищожество. Очите ми върху разпечатаната снимка са широко отворени, изплашени и изглеждам малка. На тази снимка не съм Мълниеносното момиче. Аз съм само уплашена тийнейджърка. Момиче, зад което никой не би застанал, а какво остава пък да я защити. Не се съмнявам, че лично Мейвън е избрал този кадър, знаел е точно какъв образ ще представи. Но някои хора не са били заблудени. Някои видяха частицата от секундата, в която се прояви силата ми, мълнията ми, преди излъчването на екзекуцията рязко да бъде спряно. Някои знаят каква съм и са го написали върху плакатите, за да го видят всички.

Алена кралица. Мълниеносното момиче. Надигнете се. Червени като зората. Надигнете се. Надигнете се. Надигнете се.

Всяка дума е като жигосване, изгарящо горещо и дълбока. Но не можем да се застояваме край стената с плакатите за издирване. Смушквам Кал, изтиквам го встрани от безпощадния ни образ. Той тръгва охотно, следва Шейд и Кранс през бързо движещата се тълпа. Устоявам на порива да се държа за него, да се опитам да снема малко от бремето на плещите му. Независимо колко много искам да го почувствам, не мога. Трябва да държа очите си насочени напред и далече от огъня на един победен принц. Трябва да смразя сърцето си за единствения човек, който настоява да го разпали.

Криволиченето през Полтри е по-лесно, отколкото би трябвало. Един Червен пазар не интересува никой важен човек, така че броят на камерите и офицерите на по-ниските нива е оскъден. Но държа сетивата си нащрек, усещам малобройните електрически линии на видимост, които успяват да проникнат през безразборно разположените сергии и витрини. Искане ми се да можех просто да ги изолирам, вместо неумело да ги избягвам, но дори това е твърде опасно. Едно мистериозно внезапно изгасване на електричеството със сигурност би привлякло внимание. Офицерите са още по-обезпокояващи, открояват се рязко в черните униформи на Сигурността. Докато се катерим през нивата на Полтри нагоре към повърхността на града, броят им нараства. Повечето изглеждат отегчени от кипящия наоколо Червен живот, но няколко запазват бдителността си. Очите им се стрелкат из тълпата, *търсейки*.

— Прегърби се — прошепвам, стиснала рязко китката на Кал. Действието изпраща нервна искра през дланта и нагоре по ръката ми, принуждава ме да я отдръпна твърде бързо.

Въпреки това той се подчинява, привежда се, за да скрие високия си ръст. Това обаче може и да не е достатъчно. *Всичко това може да не е достатъчно.*

— Притеснявай се за него. Ако хукне, трябва да бъдем готови — промърморва Кал в отговор: устните му са достатъчно близо, за да докоснат ухото ми. Насочва пръст през гънките на шала си, сочи към Кранс. Но брат ми контролира добре Моряка, хванал здраво жилетката. Подобно на нас, той няма никакво доверие на контрабандиста.

— Шейд го държи под око. Ти се съсредоточи да не биеш на очи.

Дъхът излиза със съскане през зъбите на Кал: още една раздразнена въздишка.

— Само гледай. Ако смята да бяга, ще го направи след трийсетина секунди.

Не е нужно да питам Кал откъде знае това. Ако се съди по движението на тълпата, след трийсет секунди ще стигнем до върха на виещото се, паянтово стълбище и ще се озовем точно върху главния етаж на Полтри. Сега виждам центъра на пазара точно над нас, окъпан в струяща пладнешка светлина, която е почти ослепителна след времето ни под земята. Сергиите изглеждат по-трайни, по-професионални и по-доходоносни. Една кухня на открито изпълва въздуха с миризмата на печено месо. След пакетите с дажби и солената риба от мириса устата ми се напълва със слюнка. Над главите ни се извиват износени дървени арки, крепящи кърпен и изпокъсан брезентов покрив. Няколко от арките са повредени, изкривени от многобройните сезони на дъжд и сняг.

— Няма да избяга — прошепва Фарли, вмъквайки се между нас. — Поне не при Игън. Ще си загуби главата, задето е предал Моряците. Ако смята да отиде някъде, то е извън града.

— Пусни го тогава — прошепвам в отговор. Още един Червен, когото да бавя, е последното нещо, което ми трябва. — Той беше толкова полезен, колкото можехме да очакваме от него, нали?

— А ако попадне право в затворническа килия и бъде подложен на разпит, тогава какво? — гласът на Кал е тих, но изпълнен със заплахата. Студено напомняне за това, което трябва да се направи, за да се предпазим.

— Той остави трима от хората си да умрат заради мен, за да ме опази — дори не си спомням лицата им. Не мога да си позволя. — Съмнявам се, че мъченията ще го безпокоят особено.

— Всички умове могат да рухнат пред Елара Мерандус — казва Кал най-накрая. — Ти и аз знаем това по-добре от всеки. Ако тя се добере до него, ще ни открият. Ще открият новокръвните от Бей.

Ако.

Кал иска да убие човек, обосновава се с такава ужасна дума. Приема мълчанието ми като съгласие и за мой срам осъзнавам, че не греша изцяло. Поне няма да накара мен да го направя, макар че моята мълния може да убива по-бързо от всеки пламък. Вместо това ръцете

му разсеяно посягат вътре в шала към ножа, който знам, че държи скрит там. В гънките на ръкавите ръцете ми започват да треперят. И се моля Кранс да не се отклонява от курса; стъпките му никога да не се поколебаят. Да не получи нож в гърба заради това, че се е осмелил да ми помогне.

Главното ниво на Полтри е по-шумно от дълбините, изпълнено със звуци и гледки. Притъпявам леко сетивата си, изключвам каквото е нужно, за да запазя разсъдъка си. Лампите вият тънко и пронизително над главите ни с накъсаното пулсиране на нестроен електрически поток. Инсталацията им е неправилно поставена и на места примигват. Това кара едното ми око да потрепва и да се присвива. Камерите също се усещат по-силно, съсредоточени върху поста на Сигурността в центъра на пазарния площад. Самият той не е много повече от сергия с шест страни, с пет прозореца, врата и покрив от шинди. Само че кабината е пълна с офицери вместо с разнородни стоки. *Прекалено много офицери*, осъзнавам с постепенно нарастващ ужас.

— По-бързо — прошепвам. — Трябва да вървим по-бързо.

Краката ми успяват да закрачат по-чевръсто, изпреварвам Кал и Фарли и вече съм почти по петите на Кранс. Шейд хвърля поглед през рамо, сбърчил чело. Но погледът му се плъзва покрай мен, покрай всички ни и се заковава върху нещо в тълпата. Не, *някого*.

— Следят ни — промърморва той, хватката му върху ръката на Кранс се затяга. — Морски черепа.

Проклети да са инстинктите: отдръпвам леко качулката си назад, за да мога да ги зърна. Не са трудни за различаване. Бяло мастило върху бръснати глави, изобразяващо татуировки на черепа от назъбени кости върху скалповете им. Поне четирима Морски черепа си проправят път през тълпата, следват ни, както плъхове преследват мишка. Двама отляво, двама отдясно, от двете ни страни. Ако положението не беше толкова напечено, щях да се засмея на еднаквите им татуировки. Тълпата ги разпознава мигновено и се разделя, за да им направи път, да ги остави да *ловуват*.

Другите Червени явно се боят от тези престъпници, но не и аз. Няколко главорези са нищо в сравнение с мощта на дузината офицери от Сигурността, които сноват около поста си. Могат да са суифти, силноръки, зालичители — Сребърни, които могат да ни накарат да си

платим с кръв и болка. Поне знам, че не са толкова опасни като Сребърните от двора, втълпителите и копринените хора и занемителите. Внушителите, могъщи като кралица Елара, не носят презрени черни униформи. Те контролират армии и кралства, а не няколко метра пазарен площад, и са далече оттук. *Засега.*

За наша изненада първият удар идва не изотзад, а отнякъде пред нас. Една прегърбена старица с бастун се оказва не такава, каквато изглежда, и впримчва Кранс за врата с разкривената си тояга. С едно и също движение го мята на земята и сваля наметката си, разкрива гола глава и татуировка на череп.

— Рибният пазар не ти ли стига, Моряко? — изръмжава тя, гледайки как Кранс се приземява по гръб. Шейд пада заедно с него, твърде оплетен в крайниците на Кранс и собствената си патерица, за да остане на крака.

Понечвам да помогна, хвърлям се напред, но една ръка ме сграбчва през кръста, издърпва ме обратно в тълпата. Другите гледат безучастно, жадуващи за малко забавление. Никой не забелязва как се стопяваме в стената от лица, дори не и четиримата Морски черепи, които ни следяха. Ние не сме тяхната мишена — *все още.*

— Продължавай да вървиш — избоботва Кал в ухото ми.

Но аз забивам здраво крака в земята. Няма да ме накарат да помръдна, дори не и той.

— Не и без Шейд.

Жената Морски череп цапва Кранс, когато той се опитва да се изправи: бастунът ѝ се удря в кост със силен пукот. Тя бързо насочва оръжието си към Шейд, който е достатъчно умен да остане на земята, вдигнал ръце в престолен жест на капитулация. Би могъл да изчезне в миг, като си проправи със скок път към безопасността, но знае, че не може. Не и с всички очи, които го наблюдават. Не и когато постът на Сигурността е толкова наблизо.

— Глупаци и крадци, всичките са такива — промърморва една жена наблизо. Изглежда, че тя е единствената, подразнена от демонстрацията. Търговци, клиенти и улични гамени наблюдават отстрани с еднакво нетърпеливо очакване, а офицерите от Сигурността не правят абсолютно нищо, гледат с прикрита развеселеност. Дори зървам как някои от тях си подават монети, правят залози за зараждащата се схватка.

Ново шляпване, което този път улучва раненото рамо на Шейд. Той стисва зъби, опитва се да удържи едно изпъшкване от болка, но то отеква силно над Полтри. Самата аз почти го усещам и трепвам, когато той рухва.

— Не познавам лицето ти, Моряко — отбелязва злорадо жената Морски череп. Удря го отново достатъчно силно, за да изпрати послание. — Но Игън със сигурност ще го познае. Ще плати за благополучното ти, макар и малко понатъртено завръщане.

Свивам юмрук, пожелавам си да призова мълнията, но вместо това усещам пламък. Допир на гореща кожа до моята, пръсти, извиващи се, за да се промъкнат в хватката ми. Кал. Няма да мога да произведа искра, без да го нараня. Част от мен иска да го избути и да спаси брат ми с едно-единствено помитащо движение. Но това няма да ни доведе доникъде.

С рязко ахване осъзнавам, че не бихме могли да си пожелаем по-добър начин за отклоняване на вниманието — по-добър момент да се измъкнем. *Шейд не е средство за отвличане на вниманието*, крещи един глас в главата ми. Прехапвам устна, почти разкъсвам кожата. Не мога да го оставя, не мога. Не мога да го изгубя отново. *Но не можем да останем тук. Твърде опасно е и толкова много е заложено на карта.*

— Централата на сигурността — прошепвам, опитвам се да попреча на гласа си да затрепери. — Ейда Уолъс трябва да бъде открита и Централата е единственият начин. — Следващите думи имат вкус на кръв: — Трябва да вървим.

Шейд оставя следващия удар да го блъсне настрани, което му предоставя по-добър ъгъл. Очите му срещат моите. Надявам се, че разбира. Устните ми се раздвижват без звук. *Централата на сигурността*, изричам само с устни към него, съобщавам му къде да ни чака, когато се измъкне. *Защото той ще се измъкне. Той е новокръвен като мен. Тези хора не могат да се мерят с него.*

Почти звучи убедително.

Лицето му помръква, разкъсвано от знанието, че няма да го спася. Но въпреки това кимва. А после напорът на телата го поглъща цял, скрива го от поглед. Обръщам се с гръб, преди бастунът отново да удари кост, но чувам силния, отекващ звук. Отново трепвам и сълзи парват очите ми. Искам да погледна назад, но трябва да си тръгна, да

направя каквото трябва да се направи, и да забравя това, което трябва да бъде забравено.

Тълпата ликува и напират напред да види — и само ме улеснява да се измъкна на улицата и да потъна дълбоко в града Харбър Бей.

Улиците, заобикалящи Полтри, приличат на самия тунел — претъпкани, шумни, вонящи на риба и зъл нрав. Очаквам не по-малко от Червения сектор на града, където къщите са тесни и надвесени над уличките, образувайки сенчести арки, наполовина пълни с боклук и просяци. Доколкото виждам, няма офицери: вниманието им е привлечено или към битката на банди в Полтри, или при срутванията на тунели далече зад нас. Сега Кал поема начело, води ни неотклонно на юг, далече от Червения център.

— Позната територия? — пита Фарли и хвърля рязък подозрителен поглед към Кал, когато той ни превежда, снишени надолу, по още една криволичеща уличка. — Или си също толкова объркан, колкото и аз?

Той не си прави труда да отговори: реагира само с бързо махване на ръка. Притичваме покрай една кръчма: прозорците ѝ вече гъмжат от сенки на професионални пияници. Очите на Кал се задържат за миг върху вратата, боядисана в предизвикателно яркочервено. Едно от старите му свърталища, предполагам, когато е можел да се измъкне от Оушън Хил незабелязано, за да види кралството си без блясъка на Сребърното висше общество. *Така би постъпвал един добър крал*, каза той веднъж. Но както открих, неговото определение за добър крал беше много, много сбъркано. Просяците и крадците, с които се сблъсквал през годините, не са били достатъчни да убедят принца. Видял е глад и несправедливост, но недостатъчно, за да намери основание за промяна. Недостатъчно, за да си струва да се разтревожи. Докато неговият свят го сдъвка и го изплю, превърна го в сирак, изгнаник и предател.

Следваме го, защото трябва. Защото имаме нужда от войник и пилот, бездушен инструмент, който да ни помогне да постигнем целите си. Поне това си казвам, докато го следвам по петите. Нуждая се от Кал по благородни причини. За да спасим животи. За да *победим*.

Но подобно на брат ми, аз също имам патерица. Моята не е метална. А от плът и огън и бронзови очи. Само да можех да го прогоня. Само ако бях достатъчно силна да оставя принца да си отиде

и да прави каквото иска с отмъщението си. Да умре или да живее, както сметне за удобно. *Но имам нужда от него. И не мога да намеря сили да го пусна да си отиде.*

Макар че сме далече от Рибния пазар, през улицата прониква ужасна миризма. Издърпвам шала си до носа, опитвам се да я възпра каквато и да е. *Не е риба*, осъзнавам овладяно, и другите също го знаят.

— Не би трябвало да вървим в тази посока — промърморва Кал, протегнал ръка да ме спре, но аз се снишавам под нея. Фарли е точно по петите ми.

От страничната уличка излизаме на нещо, което някога е било скромен градински площад. Сега е мъртвешки тихо, прозорците на къщите и витрините на магазините са здраво затворени. Цветята са изгорени, пръстта — превърната в пепел. От голите дървета се люлеят десетки тела с пурпурни и подпухнали лица, с клупове от възета на шиите. Всяко е разсъблечено, ако не се броят еднаквите им червени медальони. Нищо изискано, просто украсени с резба дървени квадрати, висящи от груба връв. Никога не съм виждала такива медальони и се фокусирам върху тях, за да отклоня очите си от многобройните мъртви тела.

Висят от доста време, ако се съди по миризмата и жужащия рояк мухи.

Смъртта не е нещо непознато за мен, но тези трупове са поужасни от всички, които съм виждала — или създавала.

— Мерките? — чудя се на глас. Дали тези мъже и жени са нарушили вечерния час? Или са казали нещо нередно? Дали са били екзекутирани по заповедите, които дадох? *Не са твои заповеди*, казвам си импулсивно. Но това не намалява вината. Нищо няма да я намали.

Фарли поклаща глава.

— Те са Червената стража — промърморва. Понечва да пристъпи напред, но размисля. — По-големите градове, по-големите Червени общности си имат собствена стража и офицери. За да поддържат мира, да поддържат нашите закони, защото Сигурността отказва.

Нищо чудно, че Морските черепи нападнаха Кранс и Шейд така открито. Знаели са, че никой няма да ги накаже. Знаели са, че Червената стража е мъртва.

— Редно е да ги свалим — казвам, макар да знам, че е невъзможно. Нямаме нужното време, за да ги погребем, нито искаме да

се замесваме в неприятности.

Заставям се да се извърна. Гледката е отвратителна — нещо, което никога няма да забравя, но не заплаквам. Кал е там, чака на почтително разстояние, сякаш няма правото да стъпи на площада за бесене. Мълчаливо се съгласявам. Неговите хора направиха това. *Неговите хора.*

Фарли не е толкова овладяна като мен. Опитва се да скрие сълзите, които се събират в очите ѝ, а аз се преструвам, че не ги забелязвам, докато се отдалечаваме.

— Ще им потърсим сметка. Ще отговарят за това — изсъсква тя, думите ѝ са по-стегнати от всяка примка.

Колкото повече се отдалечаваме от Полтри, толкова по-подреден става градът. Тесните алеи се разширяват в улици, които правят леки завои, вместо да завиват под остри като карфици ъгли. Сградите тук са от камък и изгладен бетон и не изглеждат готови да рухнат от един силен вятър. Няколко от домовете, педантично поддържани, но малки, сигурно принадлежат на благоденстващите Червени от града, ако се съди по червените врати и капаци на прозорците. Белязани са с нашия цвят, дамгосани, за да знаят всички кой и какво живее вътре. Червените, сновящи по улиците, са също толкова ясно различими — главно слуги, които носят усукани червени гривни. По дрехите на някои са забодени раирани значки, всяка — с позната поредица от цветове, показващи на кое семейство служат.

Най-близкият има значка в червено и кафяво — *Династия Рамбос.*

Уроците ми с лейди Блонос нахлуват в паметта ми, неясна бъркотия и от полузапомнени факти. Рамбос, една от Висшите династии. Управители на този район, Бийкън. Силноръки. Имаха представителка в Изпитанието на кралиците, дребно създание на име Рор, която можеше да ме разкъса надве. Друг Рамбос срещнах в Кулата на костите. Той трябваше да е един от ексекуторите ми, а аз го убих. Поразих го с електричество, докато костите му запищяха.

Все още мога да го чуя как крещи. След площада с бесилките мисълта почти ме кара да се усмихна.

Слугите на Рамбос завиват на запад, нагоре по лек склон към хълм, от който се разкрива гледка към пристанището. Несъмнено се отправят към имението на господаря си. Това е един от множеството

подобни на палати домове, осяали възвишението, всеки — гордо перчещ се с безупречно бели стени, небесносини покриви и високи сребърни шпилове, увенчани със звезди с остри лъчи. Следваме ги, проправяме си с криволичене път нагоре, приближаваме се към най-голямата от всички постройки. Изглежда увенчана със съзвездия, обкръжени от прозрачни, блестящи стени — диамантено стъкло.

— Оушън Хил — казва Кал, проследил погледа ми.

Целият комплекс се издига над билото на възвишението като дебела бяла котка, лентяйстваща кротко зад приличащи на кристал стени. Подобно на двореца Уайтфайър, ръбовете на покрива са украсени с позлатени метални пламъци, така изкусно изковани, че сякаш танцуват на слънчевата светлина. Прозорците му примигват като скъпоценни камъни, всеки един — блестящ и чист, плод на усилията на кой знае колко много Червени. Ехото от строителни дейности се разнася със стържене и тътен от двореца, правят с кралската резиденция нещо, известно само на Мейвън. Част от мен иска да го види и съм принудена да се засмея на една такава своя лекомислена страна. Ако някога стъпя отново в дворец, то ще е в окови.

Кал не може да гледа дълго към Хил. Сега това е далечен спомен; място, където вече не може да отиде; дом, в който не може да се върне.

Предполагам, че това е общото между нас.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

По звездите, които красят всеки покрив, са накацали чайки, наблюдаващи ни, докато минаваме през прохладните, пладнешки сенки. Чувствам се изложена на показ и уязвима под погледа им като риба, която всеки момент ще бъде грабната за вечеря. Кал ни прищпорва да се движим с чевръсти, резки крачки и знам, че той също усеща опасността. Дори в задните улички, наблюдавани само от сервизните врати и жилищата на слугите, пак сме безнадеждно не на място с качулките си и излинените си дрехи. Тази част от града е мирна, тиха, безупречно чиста — и опасна. Колкото по-навътре отиваме, толкова по-напрегната се чувствам. А приглушеното пулсиране на електричество става по-плътно, постоянно туптене във всяка къща, покрай която минаваме. Дори се извива над главите ни, носено по жици, замаскирани от виещи се лози или тенти на сини райета. Но не усещам камери, а транспортните средства се придържат към главните улици. Дотук сме останали незабелязани, защитени от две кървави безредици.

Кал ни превежда бързо през онова, което нарича Звездния сектор. Ако се съди по хилядата звезди върху сто сводести покрива, кварталът е подходящо назван. Той ни превежда надолу по обиколни улички, грижливо заобикаля отдалеч Оушън Хил, докато правим кръг и се озоваваме обратно на главен път, изпълнен с оживен и шумен трафик, свързващ, ако си спомням правилно картата, Оушън Хил и външните му постройки с кипящото от оживление пристанище и Форт Пейтриът отдолу, продължаващ навътре във водата. От този ъгъл градът се разпростира навсякъде около нас като картина в бяло и синьо.

Вливаме се в редиците на Червените, които се тълпят по тротоарите. Там белите плочи на настилката са задръстени с военни транспортъори. Те са с всевъзможни размери, вариращи от двуместни превозни средства до бронирани кутии на колела, повечето — с щампован върху тях меч, символа на армията. Очите на Кал

проблясват под качулката му, наблюдават преминаването на всеки един. Аз съм по-загрижена за цивилните транспортни средства. Те са по-малобройни, но проблясват, движат се бързо през трафика. Върху по-впечатляващите се веят цветни флагчета, обозначаващи династията, на която принадлежат, или пътника, когото превозват. За мое облекчение не виждам червеното и черното на Мейвъновата Династия Калоре или бялото и тъмносиньото на династията на Елара, Мерандус. Поне няма да ми се наложи да очаквам най-лошото от днешния ден.

Блъскащата се тълпа ни принуждава да вървим скупчени заедно — с Кал от дясната и Фарли от лявата ми страна.

— Още колко път? — прошепвам и скривам лице обратно в качулката си. Картата е станала размазана и неясна в ума ми въпреки най-старателните ми усилия. Твърде много извивки и завои, за да ги помня, дори за мен.

В отговор Кал кимва с глава, сочи към шумно оживено множество от хора и транспортни средства далече напред. Преглъщам мъчително при вида на това, което несъмнено е биещото сърце на Харбър Бей. Короната на градския хълм, обкръжена от бял камък и стени от диамантено стъкло. Не мога да видя много от двореца отвъд портите му, яркосини и обковани с листове сребро, но се подават няколко украсени със звезди кулички. Мястото е красиво, но студено, жестоко и остро като бръснач. Опасно.

На картата това приличаше просто на пазарен площад пред портите на Оушън Хил, свързан с пристанището и портите на Форт Пейтриът надолу по лекия склон. Реалността е много по-сложна. Изглежда, че тук се смесват двата свята на това кралство, Червени и Сребърни, събрани за частица от мига. Пристанищни работници, войници, слуги и висши благородници пресичат под кристалния купол, извиващ се над масивния вътрешен двор. В центъра лъкатуши фонтан, заобиколен от бели и сини цветя, все още недокоснати от есента. Слънчева светлина проблясва през купола, пречупва танцуващата светлина върху владението на яркоцветния хаос. Портите на форта са точно надолу по булеварда, обсипани с петна местеща се светлина от купола. Подобно на тези на двореца, те са изкусно изработени. Четирийсет фута високи, направени от полиран бронз и сребро, сплетени така, че да образуват гигантски, извиващи се риби. Ако не бяха десетките войници и неподправеният ми ужас, може би портите

щяха да ми се сторят великолепни. Те крият моста отсреща и Форт Пейтриът нататък към морето. Клаксони, викове и смях допълват прекомерния шум, докато се принуждавам да сведа поглед към ботушите си и да си поема дъх. Крадлата в мен изпитва наслада при мисълта за толкова голям смут, но останалата част е уплашена и стресната като оголена жица, която се опитва да удържи искрите си.

— Имаш късмет, че не е Нощта на Единствената звезда — промърморва Кал с отнесен и далечен поглед. — Целият град избухва за празненството.

Нямам сили или нужда да му отговарям. Нощта е празник на Сребърните, провеждан като възпоменание за някаква битка на флота преди десетилетия. За мен не значи нищо, но един поглед към Кал и разсеяното му изражение ми подсказва, че той не е на същото мнение. Виждал е Нощта в същия този град и я помни с хубави чувства. Музика, смях и коприна. Може би фойерверки над водата и кралски пир за завършек на празненството. Одобрителната усмивка на баща му, шегички с Мейвън. Всичко, което е загубил.

Сега е мой ред да гледам с далечно и отнесено изражение. *Онзи живот си отиде, Кал. Вече не би трябвало да те прави щастлив.*

— Не се тревожи — добавя той, когато изражението му се прояснява. Поклаща глава, опитва се да скрие една тъжна усмивка. — Успяхме. Това там е Централата на сигурността.

Сградата, която посочва, се издига на ръба на кипящия от оживление площад, белите ѝ стени се открояват сурово на фона на безредния трафик отдолу. Прилича на красива крепост с прозорци от дебело стъкло и стъпала, водещи нагоре към тераса, заобиколена от колони, украсени с издяланите люспести опашки на огромни риби. Обхождани от патрули, пасажи се извиват над стените от диамантено стъкло на Оушън Хил, свързват го с останалата част от дворцовия комплекс. Покривът също е син, украсен не със звезди, а с *шипове*. Страховито желязо, шест фута дълго и заострено до зловец връх. Предполагам, че е заради магнетроните, за да го използват срещу всякакви нападения. Останалата част от сградата е същата, покрита с оръжия на Сребърните. Лози и трънливи растения се вият нагоре по колоните, предназначени за зелените пазители, докато две широки, неподвижни езерца са пълни с тъмна вода за нимфите. И разбира се, на

всяка врата има въоръжени пазачи, дългите пушки в ръцете им се виждат ясно.

По-ужасни от всяка стража са знамената. Те плющят на морския бриз, спускащи се от стените, куличките и колоните с рибешките опашки. Върху тях се вижда не сребърното копие на Сигурността, а Пламтящата корона. Черно, бяло и червено с върхове, извиващи се в завъртулки от пламък. Те олицетворяват Норта, кралството, *Мейвън*. Всичко, което се опитваме да унищожим. А между тях, върху собствените си позлатени знамена, е Мейвън. Или поне образът му. Той се вира решително, на главата му е короната на баща му, очите, които е наследил от майка си, гледат дръзко. Изглежда като малко, но силно момче, принц, справящ се на висота с изключителния случай. „ДА ЖИВЕЕ КРАЛЯТ“ пише с големи, крещящи букви под всяко изображение на остроото му, бледо лице.

Въпреки впечатляващите защити, въпреки натрапчивия поглед на Мейвън не мога да не се усмихна. Централата пулсира от собственото ми оръжие, от електричество. То е по-мощно от всеки магнитрон, от всеки зеленопръст, от всеки пистолет. То е навсякъде. И е мое. Само ако можех да го използвам, както трябва. Само ако не се налагаше да се крием.

Ако. Презирам тази глупава дума.

Тя витае във въздуха достатъчно близо, за да я докосна. *Ами ако не можем да влезем? Ами ако не успеем да открием Ейда и Уоливър? Ами ако Шейд не се върне?* Последната мисъл ме изгаря по-дълбоко от останалите. Макар че очите ми са нащрек, насочени към многолюдните улици, не виждам брат си никъде. Би трябвало да е лесен за забелязване, куцукайки с патерицата си, но не го намирам никъде.

Паниката засилва сетивата ми, отнема малко от контрола, който така усърдно се старах да си изградя. Налага се да прехапя устна, за да се сдържа да не ахна на глас. *Къде е брат ми?*

— Значи сега чакаме? — пита Фарли: собственият ѝ глас трепери от ужас. Очите ѝ сноват светкавично напред-назад и също търсят. Брат ми. — Не мисля, че дори вие двамата можете да влезете там без Шейд.

Кал изпуктява насмешливо, твърде зает да разглежда отбранителните съоръжения на Централата, за да я погледне.

— Бихме могли да влезем без проблем. Това може да означава да вдигнем цялото място във въздуха. Не точно изтънчен подход.

— Не, съвсем не — промърморвам, било то и само за да се разсея. Но независимо колко упорито се опитвам да гледам само в краката си или умелите ръце на Кал, не мога да спра да се притеснявам за Шейд. Чак до този момент изобщо не се усъмних истински, че ще ни посрещне. Той е *телепортатор*, най-бързото същество на света, и няколко главорези от доковете не би трябвало да представляват никаква заплаха за него. Това си казах в Полтри, когато го оставих. *Когато го изоставих*. Той пое куршум заради мен преди няколко дни, а аз го хвърлих на Морските черепи като агне на вълците.

В Нарси казах на Шейд, че не се доверявам на думата му. Предполагам, че и той не би трябвало да се доверява на моята.

Пръстите ми разсеяно се пъхат в качулката, опитват се да прогонят с масажиране болката от мускулите на врата ми. Но това не ми носи облекчение. Защото точно сега се мотаем пред истински наказателен взвод, чакаме като глупави пилета, които оглеждат ножа на касапина. И макар да се боя за Шейд, се боя и за себе си. Не мога да бъда заловена, *няма да бъда*.

— Задният вход — казвам. Не е въпрос. Всяка къща има врата, но има също и прозорци, дупка в покрива или счупена ключалка. Винаги има начин за влизане.

Кал сбърчва чело, объркан като никога. Един войник не бива да бъде изпращан да върши работата на крадец.

— Шейд ще ни свърши по-добра работа — възразява той. — Никой няма даже и да разбере, че е вътре. Още няколко минути...

— Излагаме всеки новокръвен на все по-голям риск с всяка секунда, която прахосваме. Освен това Шейд няма да има проблем да ни открие по-късно. — Правя първите си стъпки встрани от Порт Роуд и по страничната улица. Кал бърби нещо неразбираемо, но ме следва. — Всичко, което трябва да направи, е да следва дима.

— Дим ли? — той побелява като платно.

— Контролирано горене — продължавам: в ума ми толкова бързо се оформя план, че думите едва имат време да излетят от устните ми. — Нещо *овладяно*. Огнена стена, голяма точно колкото да ги удържи, докато намерим имената, които ни трябва. Няколко сумтящи звука от нимфи не би трябвало да представляват особена заплаха за теб, а ако

се окажат такава — свивам ръка в юмрук с палеца отвън и оставям една миниатюрна искра да се завърти в дланта ми, — затова съм тук. Фарли, предполагам, че си запозната със системата на архивите?

Тя кимва без колебание, лицето ѝ свети от странна гордост.

— Най-сетне — промърморва. — Няма смисъл да мъкнем вас двамата, ако няма да сте от полза.

Очите на Кал потъмняват в пристъп на страх, мрачно изражение, което ми напомня за мъртвия му баща.

— Знаеш до какво ще доведе това, нали? — предупреждава, сякаш съм някакво дете. — Мейвън ще узнае кой е направил това. Ще узнае къде сме. Ще разбере какво правим.

Нахвърлям се на Кал, ядосана, че трябва да обяснявам. Вбесена, че ми няма *доверие* да взема каквото и да е решение.

— Взехме Никс преди повече от дванайсет часа. Някой ще забележи, че Никс го няма, ако вече не са. Това ще бъде докладвано. Мислиш ли, че Мейвън не следи всяко име в списъка на Джулиан? — поклащам глава, без да знам защо не съм си дала сметка по-рано. — Той ще разбере какво правим в момента, в който научи за изчезването на Никс. Няма значение какво правим тук. След днес, независимо от всичко, това ще бъде истински лов на хора. Ще ни издирват из целия град, ще има заповеди да бъдем убити веднага щом ни видят. Така че защо да не изпреварим проблема?

Той не възразява, но това не значи, че е съгласен. Така или иначе, не ме е грижа. Кал не познава тази страна на света, канавките и калта, в които трябва да се хвърлим. Аз ги познавам.

— Време е да спрем да говорим със заобикалки, Кал — присъединява се Фарли.

Отново никакъв отговор. Той изглежда обезсърчен, дори отвратен.

— Те са собствените ми хора, Мер — прошепва най-накрая. Друг би изкрещял, но Кал не е от хората, които крещат. Прошепнатите му думи обикновено парят, но чувствам единствено решителност. — Няма да ги убия.

— *Сребърни* — довършвам вместо него. — Няма да убиваш *Сребърни*.

Той поклаща бавно глава:

— Не мога.

— И въпреки това не твърде отдавна беше готов да довършиш Кранс — продължавам упорито, съскайки. — Той също е един от твоите хора или щеше да бъде, ако беше крал. Но предполагам, че кръвта му е с погрешния цвят, нали?

— Това е... — запъва се той. — Не е същото. Ако избяга, ако бъде заловен, ще бъдем в такава опасност...

Думите засядат на гърлото му, заглъхват. Защото просто не са му останали думи за казване. Той е лицемер чисто и просто независимо за колко *справедлив* се пише. Кръвта му е сребърна и сърцето му е сребърно. И никога няма да цени някого другиго повече от своите.

Върви си, иска ми се да кажа. Думите са горчиви на вкус. Не мога да ги застава да се откъснат от устните ми. Колкото и вбесяващи да са предразсъдъците му, верността му, не мога да направя каквото би трябвало. Не мога да го пусна да си отиде. Той *греша* толкова много, а не мога да го пусна да си отиде.

— Тогава недей да убиваш — изричам през зъби. — Но помни, че *той* убиваше. Моите хора — и твоите собствени. Те го следват сега и са готови да ни убият заради новия си крал.

Посочвам с натъртен пръст назад към улицата, към знамената с лицето на Мейвън върху тях. Мейвън, който пожертва Сребърни заради „*Алената гвардия*“, за да превърне бунтовниците в терористи и да унищожи собствените си врагове само с един замах. Мейвън, който уби всички в двора, които ме познаваха истински. Лукас, лейди Блонос и прислужничките ми, всички — мъртви, защото бях различна. Мейвън, който помогна за убийството на родния си баща, който се опита да екзекутира брат си. Мейвън, който трябва да бъде унищожен.

Една малка част от мен се опасява, че Кал ще си тръгне. Би могъл да изчезне във вътрешността на града, да намери късчета, което все още се таи в сърцето му. Но няма. Гневът му, макар и погребан дълбоко, е по-силен от собствения му разум. Той иска да получи възмездие точно както аз искам да получа своето. Дори и ако това ни коства всичко, което ни е скъпо.

— Насам — гласът му отеква. Нямаме повече време за шепнене.

Докато завиваме покрай задния ъгъл на Централата на сигурността, сетивата ми се протягат, фокусират се върху охранителните камери, осеяли стените. С усмивка изпращам ударна

вълна от мълнии към тях и прекъсвам жиците им. Една по една те падат под напора на вълната.

Задната врата е също толкова впечатляващо изработена като предната, макар и по-малка. Широк праг, подобен на портик, врата с решетка от извита стомана и само четирима въоръжени пазачи. Пушките им са излъскани до огледален блясък, но тежат в ръцете им. *Новобранци*. Забелязвам цветните ленти на ръцете им, показващи династиите и способностите им. Единият изобщо няма лента — Сребърен от низшите класи без изтъкнато семейство и с по-слаби способности от останалите. Другите са банши от Династия Маринос, замразител от Глиакон и силнорък от Греко. За мой възторг не виждам бялото и черното на Династия Айгри. Няма очи, които да зърнат непосредственото бъдеще, да узнаят какво се готвим да правим.

Те ни виждат да идваме и не си дават труд да се изправят. Червените не са никакъв повод за тревога, не и за Сребърните офицери. Колко грешат.

Едва когато спираме пред стъпалата на задната врата, те ни забелязват. Баншито, не много повече от момче с дръпнати очи и високи скули, се изплюва в краката ни.

— Продължавайте да се движите, Червени плъхове — в гласа му има болезнена, остра като бръснач нотка.

Разбира се, ние не се подчиняваме.

— Бих искала да подам оплакване — казвам с висок и ясен глас, макар да държа лицето си сведено към земята. До мен се надига горещина и с тъгълчето на окото си виждам как юмруците на Кал се свиват.

Офицерите избухват в мощен кикот, разменят си гротескни усмивки. Баншито дори прави няколко стъпки напред, докато застава над мен.

— Сигурността не слуша такива като теб. Отнеси оплакването си към Червената стража — те отново избухват в смях. Този на баншито предизвиква болка във все още чувствителните ми уши. — Мисля, че още *висят* наоколо — още отвратителни смехове — в Мрачната градина.

До мен ръцете на Фарли леко се присвиват в юмруци в якето ѝ, за да опипат ножа, който държи скрит наблизко. Поглеждам я

настойчиво, надявам се да ѝ попреча да намушка някого преди подходящия момент.

Стоманената врата на Централата се отваря, позволявайки на един пазач да излезе навън във входа. Той шепне на един от другите офицери и долавям думите *счупена* и *камера*. Но офицерът само свива рамене, стрелва с поглед множеството охранителни камери, осеяли стената над нас. Не вижда нещо нередно с тях, не че би могъл.

— Омитайте се — продължава баншито, махва с ръка, сякаш сме кучета, които трябва да бъдат отпратени. Когато не помръдваме, очите му се присвиват, превръщат се в тънки, черни цепки. — Или да ви арестувам всичките за нарушаване на реда?

Очаква да си плюем на петите. Тези дни арестът е равносилен на екзекуция. Но ние не отстъпваме. Ако баншито не беше такъв жесток идиот, щеше да ми е жал за него.

— Можеш да опиташ — казвам и посягам към качулката си.

Шалът пада около раменете ми, плющи като сиви криле, преди да се смъкне в краката ми. Изпитвам приятно чувство да вдигна поглед и да гледам как безспорното разпознаване кара по лицето на баншито да се появи изражение на страх.

Не притежавам забележителна външност. Кафява коса, кафяви очи, кафява кожа. Натъртена, уморена до мозъка на костите, дребна и гладна. Червена кръв и червен нрав. Не би трябвало да плаша никого, но баншито със сигурност се страхува от мен. Знае каква мощ жужи под синините ми. Познава Мълниеносното момиче.

Препъва се, единият му крак се закачва за стъпалата и той пада назад: устата му се отваря и затваря, докато събира сили да изпищи.

— Това е... това е тя — изпелтечва замразителят зад него, сочейки с треперещ пръст. Пръстът бързо се превръща в лед. Не успявам да се сдържа и се усмихвам многозначително, а в ръцете ми се образуват топки от искри. Шокиращото им съскане е по-добра утеха от всяка друга.

Кал допринася за драматизма. Смъква рязко маскировката си с едно-единствено, плавно движение, разкрива принца, когото са възпитани да следват, а после — учени да се боят от него. Гривната му изпращява и по дължината на шала му се разнася пламък, превръща го в изгарящо горещо, пламтящо знаме.

— Принцът! — ахва силноръкият. Гледа с блеснали очи, обзет от неохота да действа. В края на краищата допреди няколко дни те приемаха Кал като легенда, а не като чудовище.

Баншито се съвзема пръв и посяга към пистолета си.

— Арестувайте ги! Арестувайте ги! — крещи, а ние се снишаваме като един, избягваме звуковия му удар. Той разбива прозорците зад нас.

Шокът прави офицерите мудни и глупави. Силноръкият не смее да се приближи и непохватно тършува за прибраните си в кобури пистолети, бори се със собствения си нахлуващ адреналин. Един от тях — офицерът, застанал в очертанията на отворената врата, има благоразумието да изтича на сигурно място в Централата. Лесно се справяме с четиримата останали. Баншито не получава шанс да изпищи отново: вместо това е поразено от електрическа мълния. Шоковите вълни се впиват във врата и гърдите му, преди да го уцелят в мозъка. За частица от секундата мога да почувствам вените и нервите му, разперени като клони в плътта. Свлича се на място, потъва в дълбок, мрачен сън.

Полъх на хапещ студ ме надвива и когато се завъртам рязко, откривам стена от ледени късчета да се носи плавно към мен, тласкана от замразителя. Късчетата се топят, преди да стигнат до мен, унищожени от избухващия огън на Кал. Той бързо се насочва към замразителя и силноръкият, обкръжава и двамата, затваря ги в капан, за да мога да довърша работата. Още два шока ги повалят, пращат ги на пода. Последният офицер, непознатият, се опитва да избяга, дращейки по все още отворената врата. Фарли го сграбчва за врата, но той я отхвърля и тя полита. Левитатор е, но слаб и бързо се отърваваме от него. Той се присъединява към другите на земята, мускулите му се присвиват в леки спазми от електрическите ми стрели. Пускам на баншито един допълнителен шок заради злобата му. Тялото му се мята на стълбите като риба от мрежите на Килорн.

Всичко отнема само миг. Вратата е още отворена, полюшва се бавно на масивни панти. Улавям я, преди резето да щракне, провирам ръка в хладния, раздвижван от вентилатори въздух на Централата на сигурността. Вътре чувствам прилива на електричество в лампите, в камерите, във върховете на собствените ми пръсти. С един-единствен

овладяващ дъх изключвам всичките, потапям помещението отгатак в тъмнина.

Кал внимателно прекрачва безчувствените тела на повалените офицери, докато Фарли полага всички усилия да изрита абсолютно всеки един в ребрата.

— За Стражата — изръмжава тя, счупвайки носа на баншито. Кал я спира, преди да може да нанесе още щети, въздиша, когато обвива ръка около рамото ѝ, повдига я по стъпалата и я изтиква през отворената задна врата. С един последен поглед към небето се вмъквам в Централата и затварям здраво стоманената врата зад нас.

Тъмните коридори и извадени от строя камери ми напомнят за Двореца на Слънцето, за това как се промъкнах крадешком долу до подземията на двореца, за да спася Фарли и Килорн от сигурна смърт. Но там бях почти принцеса. Носех коприна и имах подкрепата на Джулиан, който с „пеене“ се справи с всички стражи до един, подчинявайки волята им на нашата цел. Беше чисто, не се проля кръв, освен моята собствена. В Централата на сигурността нещата не стоят така. Мога само да се надявам да сведа жертвите до минимум.

Кал знае къде да отиде и върви начело, но не прави нищо повече от това да се изплъзва на офицерите, които се опитват да ни спрат. За такъв едър и жесток човек той е доста грациозен, докато отблъсква с рамо ударите на силноръките и суифтите. Все още отказва да ги нарани и оставя този товар на мен. Мълнията унищожава също така лесно като пламъка и оставяме дيريا от тела по пътя си. Казвам си, че са само в безсъзнание, но в разгара на битката не мога да съм сигурна. Не мога да контролирам избухванията си със същата лекота, с която ги създавам, и има вероятност да съм убила един-двама. Не ме е грижа — нито пък Фарли, чийто дълъг нож потъва и изплува от тъмните сенки. От него вече капе металносива кръв, когато стигаме целта си — с нищо незабележителна врата.

Но вътре усещам нещо забележително. Огромна машина, пулсираща от електричество.

— Насам. Помещението с архивите — казва Кал. Не откъсва очи от вратата, неспособен да погледне назад към клането, което предизвикахме. Верен на думата си, окъпва коридора около нас в пламък, издига стена от виеща се горещина, за да ни предпазва, докато работим.

Провираме се през вратата. Очаквам планини от хартия, печатни списъци като онзи, който Джулиан ми даде, но вместо това се озовавам, взряна в стена от проблясващи светлини, видео екрани и контролни панели. Тя пулсира, мудна от бърникането ми из инсталацията. Без да мисля, допирам ръка до студения метал, успокоявам себе си и накъсаното си дишане. Машината с архивите реагира подобаващо и се задейства с високо бръмчене. Един от екраните примигва и оживява, показва размазана черно-бяла картина. По екрана прелита текст и изтръгва ахване от Фарли и мен. Никога не сме си представяли, а какво остава пък да сме виждали подобно нещо.

— Забележително — прошепва Фарли и посяга предпазливо с ръка. Пръстите ѝ минават леко по текста на екрана, докато чете бавно. С големи букви е изписано *Статистически данни от преброявания на населението и архиви*, а с по-дребни букви отдолу пише *Район Бийкън, Риджънт Стейт, Норта*.

— В Корунт нямаха ли такъв? — питам, чудейки се как е открила местонахождението на Никс в селото.

Тя вцепенено поклаща глава:

— Корунт няма дори святна поща, а какво остава пък за един от тези — с широка усмивка тя щраква един от множеството бутони под светещия екран. После още един и още един. Екранът проблясва всеки път, докато изписва различни въпроси. Тя се кикоти като дете и продължава да щрака.

Слагам ръка върху нейната:

— Фарли.

— Съжалявам — отвърща тя. — Малко помощ тук, Ваше Височество?

Кал не отстъпва от вратата: изпружва врат напред-назад, за да провери за офицери.

— Синият клавиш. Пише *търсене*.

Натискам клавиша, преди Фарли да успее. Екранът потъмнява за момент, преди да проблесне в синьо. Появяват се три опции, всяка — в проблясваща бяла „кутийка“. *Търсене по име, търсене по местонахождение, търсене по кръвна група*. Припряно натискам клавиш с надпис *избери*, спирайки се на първото поле.

— Въведи името, което искаш, после натисни *продължи*. Натисни *разпечатване*, когато откриеш каквото искаш, ще ти извади

копие — инструктира ме Кал. Но една изкрещяна ругатня отвлича вниманието му, когато един офицер влиза в изгарящ допир с огнената му барикада. Отеква пушечен изстрел и изпитвам жал към глупавия пазач, който се опитва да пребори огъня с куршуми. — Бързо.

Пръстите ми кръжат над клавишите, преследват всяка буква, докато въвеждам *Ейда Уолъс* с вбесяващо бавни движения. Машината забръмчава отново, екранът проблясва три пъти, преди да се появи стена от текст. Включва дори снимка — онази, използвана за личната ѝ карта. Задържам поглед върху снимката на новокръвната, попивам с очи наситено златистата кожа и меките очи на Ейда. Изглежда тъжна дори на миниатюрното изображение.

Отеква нов пушечен изстрел и ме кара да подскоча. Насочвам вниманието си върху текста и прочитам набързо личните данни на Ейда. Рождената ѝ дата и мястото на раждането ѝ вече са ми известни, както и мутацията в кръвта, която я бележи като новокръвна подобно на мен. Фарли също търси, очите ѝ небрежно обхождат думите.

— Ето — посочвам с пръст онова, което ни трябва, чувствайки се толкова щастлива, колкото не съм се чувствала с дни.

Занятие: домашна помощница, работеща за Управител Рамбос.
Адрес: Байуотър Скуеър, Каналният Сектор, Харбър Бей.

— Знам го — казва Фарли и натиска рязко бутона *разпечатай*. Машината изплюва един лист, копирайки информацията от досието на Ейда.

Следващото име излиза от бръмчащата машина още по-бързо. *Уоливър Голт. Занятие: търговец, работещ в пивоварна „Голт“.*
Адрес: Батъл Гардън и Чарсайд Роуд, сектор Тристоун, Харбър Бей. Значи Кранс не е лъгал поне за това. Ще трябва да му стисна ръката, ако някога го видя отново.

— Свършвате ли вече? — изкрещява Кал от вратата и долавям напрежението в гласа му. Само въпрос на време е нимфите да дотичат и пламтящата му стена да рухне.

— Почти — промърморвам и щракам отново по клавишите. — Тази машина не е само за Харбър Бей, нали? — Кал не отговаря, твърде зает да поддържа щита си, но знам, че съм права. Ухилено издърпвам списъка от якето си и прелиствам с палец до първата страница. — Фарли, залавяй се с онзи екран.

Тя рязко се изпъва като заек, радостно щрака, докато екранът на следващия панел оживява. Подаваме си списъка, въвеждаме име след име, събираме разпечатки една след друга. Всяко име от район Бийкън — и десетте. Момичето от бедняшките квартали на Ню Таун, седемдесетгодишна старица в Канкорда, момчета близнаци на островите Барн и така нататък. Листовете се трупат на пода, всеки един ми казва повече, отколкото списъкът на Джулиан някога би могъл. Би трябвало да изпитвам вълнение, екстаз при такъв пробив, но нещо задушаваша щастиято ми. *Толкова много имена. Толкова много за спасяване.* А се движим толкова бавно. Няма начин да успеем да открием всичките навреме, не и така. Дори не и с въздушния джет или архивите, или всички подземни тунели на Фарли. Някои ще загинат. Няма как да го избегнем.

Мисълта се разпада точно като стената зад мен. Експлодира навътре в облак от прах, очертава като силует назъбената фигура на мъж със сива, подобна на скала плът, твърда като таран. *Каменокож,* успявам единствено да си помисля, преди той да нападне и да хване Фарли през кръста. Ръката ѝ още стиска поредицата разпечатки, изтръгва скъпоценния лист от машината. Разпечатката се дипли зад нея като бяло знаме, символизиращо капитулация.

— Предай се на арест! — изревава каменокожият, приковавал я към далечния прозорец. Главата ѝ се блъсва с тъп звук в стъклото и го разбива. Очите ѝ се завъртат.

А после огнената стена нахлува в стаята при нас, обкръжава Кал, когато той нахълтва като побеснял бик. Изтръгвам листовете от ръката на Фарли, прибирам ги при списъка, за да не бъдат обгорени. Кал действа бързо, забравил клетвата си да не причинява вреда, и издърпва каменокожия от нея, използва пламъците си, за да го принуди да се провере обратно през дупката в стената. Огънят се издига, пречи му да се върне. Засега.

— Свършихте ли вече? — изръмжава Кал, очите му са като разжарени въглени.

Кимвам и насочвам поглед към машината за архиви. Тя бръмчи жално, сякаш знае какво се готвя да направя. Със стиснат юмрук претоварвам електрическите ѝ вериги, изпращам унищожителна вълна, която преминава с разтърсване през машината. Всеки екран и

примигващ заряд експлодира, разпръсква искри, заличава точно това, заради което дойдохме.

— Готово.

Фарли се отдръпва с препъване от прозореца, допряла ръка до главата си, с кървяща устна, но все още упорито стояща на крака.

— Мисля, че това е частта, в която побягваме.

Един бърз поглед навън през прозореца, естествения път за бягство, ми подсказва, че сме прекалено високо, за да скочим. А после звуците от коридора навън, викове и маршируващи крака са също толкова ясни.

— Да бягаме *къде*?

Кал само прави гримаса, протегнал ръка към полирания дървен под.

— Надолу.

В краката ни избухва огнено кълбо. Забива се в дървото, овъглява сложните изображения и солидната основа като куче, което дъвче месо. Подът се пропуква в миг, рухва под нас и падаме към помещението отдолу, а после в следващото под него. Коленете ми се подгъват под тялото, но Кал не ми позволява да се препъна, държи ме с една ръка за яката. После ме повлича, без нито за миг да разхлабва хватката си, дърпа ме към друг прозорец.

Не е нужно да ми се казва какво да правя нататък.

Нашият пламък и мълния разтърсват дебелото стъкло и ние го следваме, скачайки, както си мисля, във въздуха. Вместо това се приземяваме твърдо, търкулваме се върху един от каменните коридори. Фарли ни следва: инерцията ѝ я праща право в един стреснат пазач. Преди той да успее да реагира, тя го хвърля от моста. Отвратителен пляскащ звук ни подсказва, че падането му не е било приятно.

— Не спирайте! — изръмжава Кал, докато се надига с усилие.

С гръмко трополене на крака профучаваме през сводестия мост, пресичаме от Централата на сигурността до кралския дворец Оушън Хил. По-малък от Уайтфайър, но също толкова страховит. И също толкова познат на Кал.

В края на свързващия пасаж една врата започва да се отваря и чувам виковете на още пазачи, още офицери. Истински наказателен взвод. Но вместо да се опитва да се бие, Кал блъсва силно по вратата с пламтящи ръце. И я *запоява*.

Фарли се поколебава, огледала блокираната врата и свързващия пасаж зад нас. Прилича на капан, по-лошо от капан.

— Кал... — започва стресната, но той не ѝ обръща внимание.

Вместо това ми протяга ръка. Очите му не приличат на нищо, което съм виждала някога. Чист пламък, чист огън.

— Ще те хвърля — казва той, без да си дава труд да смекчава думите си. Зад него нещо разтърсва запечатаната врата.

Нямам време да споря или дори да питам. Умът ми се върти бясно, отровен от ужас, но хващам китката му, а той стисва моята.

— Експлодирай, когато удариш — вярва, че знам какво има предвид.

Надига се със сумтене и аз се понасям във въздуха, падам към друг прозорец. Той блещука и се надявам да не е от диамантено стъкло. Частица от секундата, преди да открия истината, искрите ми правят това, което им нареждам. Заличават прозореца с пронизителен звук от блещукащо стъкло, докато падам през него върху плюшено мек, златист килим. Купчини от книги, познат мирис на стара кожа и хартия — лъхащата на плесен дворцова библиотека. Следващата, която се мята през прозореца, е Фарли. Прицелът на Кал е твърде свършен, тя се приземява право върху мен.

— Ставай, Мер! — изсъсква, като за малко не изтръгва ръката ми от ставата, за да ме изправи на крака. Мозъкът ѝ работи по-бързо от моя и тя стига до прозореца първа с протегнати ръце. Повтарям замаяно движенията ѝ, вие ми се свят.

Над нас, на моста, от двата края прииждат стражи и офицери. В центъра бушува огнен ад. За момент ми се струва неподвижен; после осъзнавам. Идва към нас, скача, мята се, *пада*.

Пламъците на Кал угасват миг преди да уцели стената и да пропусне перваза на прозореца.

— Кал! — изпищявам, като сама едва не се хвърлям навън.

Ръката му се стрелва бързо през моята. За една спираца сърцето секунда си помислям, че ще го видя как умира. Вместо това той увисва, Фарли държи здраво другата му китка. Тя изревава, мускулите ѝ се присвиват под ръкавите и някак успява да удържи стокилограмовия принц да не падне.

— Хвани го! — изкрещява тя. Кокалчетата на пръстите ѝ са побелели.

Вместо това запращам мълния в посока на небето, към моста. Към пазачите и пушките, до една насочени към тялото на Кал, изложено на показ като лесна мишена. Те се снишават, а парчета от камъка се напукват. Още една и мостът ще рухне.

Искам да рухне.

— МЕР! — изпищява Фарли.

Трябва да посегна, трябва да дръпна. Ръката му намира моята и при усилието китката ми едва не се счупва. Но го изправяме възможно най-бързо, извличаме го до перваза и назад. В обезоръжаваща тишина и стая, пълна с безобидни книги.

Дори Кал изглежда шокиран от изпитанието. За секунда остава да лежи с широко отворени очи и тежко дишане.

— Благодаря — изрича дрезгаво най-накрая.

— По-късно! — изръмжава Фарли. Повдига го, както вдигна мен.
— Измъкни ни.

— Ясно.

Но вместо да се отправи към богато украсения вход на библиотеката, той спринтира през стаята към стена с книжни рафтове. Тършува в продължение на миг, оглежда за нещо. Опитва се да си спомни. После със сумтене подпира с рамо един участък от библиотеката, докато той се плъзва настрани и открива тесен, наклонен проход.

— Вътре! — изкрещява той, като ме блъсва през прохода.

Краката ми политат по стъпалата, протрити от краката, които са стъпвали по тях стотици години. Движим се в лека спирала, накланяме се надолу през мъждива светлина, задръстена с прах. Стените са дебели, от стар камък и ако някой ни преследва, определено не мога да го чуя. Опитвам се да преценя къде сме, но вътрешният ми компас се върти твърде бързо. Не познавам това място, не знам къде отиваме. Мога само да следвам.

Проходът, изглежда, свършва без изход при каменна стена, но преди да успея да се опитам да си проправя път през нея с мълния, Кал ме бута назад.

— Спокойно — казва той и полага ръка върху един камък, малко по-протрит от другите. Бавно допира ухо до стената, слуша.

Не чувам нищо, освен кръвта, която блъска в ушите ми, и затрудненото ни дишане. Кал чува повече или по-скоро по-малко.

Лицето му помръква, разтеглено в мрачно изражение, което не мога да определя. Не е страх, макар че е напълно прав да се страхува. Всъщност е странно спокоен. Примигва няколко пъти, напънга се да чуе каквото и да е отвъд стената. Питам се колко ли пъти е правил това, колко пъти се е измъквал тайно от същия този дворец.

Тогава стражите са били там, за да го защитават. Да му служат. Сега искат да го убият.

— Вървете по петите ми — прошепва най-сетне. — Две стъпки надясно, после вляво към двора с портата.

Фарли стисва зъби:

— Дворът с портите? — тя кипи от сдържан гняв. — Искаш да им улесниш работата?

— Дворът е единственият изход — отвръща той. — Тунелите на Оушън Хил са затворени.

Тя прави гримаса, стиснала юмрук. Ръцете ѝ са напълно празни, ножът ѝ отдавна го няма.

— Някакъв шанс между тук и там да има оръжеен склад?

— Ще ми се — изсъсква Кал. После хвърля поглед към мен, към ръцете ми: — Ще трябва ние да сме достатъчни.

Мога само да кимна. *И пред по-лошо сме се изправяли*, казвам си.

— Готова? — прошепва той.

Челюстта ми се стяга.

— Готова.

Стената се движи върху централна ос, въртейки се плавно. Напираме през нея заедно, опитваме се да попречим на стъпките си да отекват в пасажа отатък. Подобно на библиотеката, това място е пусто и добре мебелирано, окъпано в луксозен, жълт декор. Всичко изглежда неизползвано и занемарено чак до избелелите златисти гоблени. Кал почти се задържа, вира се в цветовете, но ни пришпорва нататък.

Два завоя надясно. През друг проход и причудлив, двустранен дрешник. Топлината се излъчва от Кал на вълни, докато се готви за огнената буря, в каквата трябва да се превърне. Изпитвам същото, косъмчетата на ръцете ми се изправят от електричеството. То почти пращи във въздуха.

От другата страна на приближаващата врата отекват гласове. Гласове и стъпки.

— Непосредствено наляво — промърморва Кал. Понечва да ме хване за ръката, но размисля. Не можем да рискуваме да се докосваме, не и сега, когато допирът ни е смъртоносен. — *Бягайте*.

Кал тръгва пръв и светът отгатык започва да *пулсира* от огнена експлозия. Тя се разпростира из огромната входна зала по мрамора и скъпите килими, докато пропълзява нагоре по позлатените стени. Огнен език близва една картина, окачена високо над коридора. Огромен портрет, нарисуван наскоро. Новият крал — *Мейвън*. Той се хили злобно като гаргойл, докато огънят го обхваща и обгаря платното. Горещината е твърде силна и грижливо изрисуваните му устни започват да се топят, разкривяват се в озъбена гримаса, която приляга на чудовищната му душа. Недокоснати от пламъците остават само две златисти знамена — прашна коприна, висяща от отсрещната стена. Не зная на кого принадлежат.

Стражите, които ни чакат, побягват с крясъци и димяща плът. Опитват се да не изгорят живи. Кал се врязва през огъня, стъпките му оставят безопасна пътека, която да следваме, а Фарли се придържа плътно, притисната между нас. Покрива уста, опитва се да не вдишва дима.

Офицерите, които остават, нимфи или каменокожи, неуязвими за пламъка, не са толкова неуязвими за мен. Този път мълнията препуска, разклонява се от мен в твърде ярка мрежа от живо електричество. Имам сили едва колкото да опазя Кал и Фарли от бурята. Останалите нямат такъв късмет.

Аз съм роден бегач, но дъхът ми пари в дробовете. Всяко задъхано вдишване е по-трудно, по-болезнено. Казвам си, че е от дима. Но докато скачам през величествения вход на Оушън Хил, болката не изчезва. Само се променя.

Обкръжени сме.

Безкрайни редици от офицери в черно, войници в сиво задръстват двора с портите. Всичките въоръжени, всичките чакащи.

— Предай се на арест, Мер Бароу! — изкрещява един от офицерите. Около едната му ръка се извиwa обсипана с цветове лоза, докато другата държи пистолет. — Предай се на арест, Тиберий Калоре! — запъва се с името на Кал, все още изпълнен с неохота да се обърне към един принц толкова неофициално. Във всяка друга ситуация щях да се засмея.

Между нас Фарли забива крака в земята. Няма оръжие, няма щит и въпреки това отказва да коленичи. Силата ѝ е зашеметяваща.

— Какво сега? — прошепвам, знаейки, че няма отговор.

Очите на Кал се стрелкат напред-назад, търсят решение, което никога няма да намери. Най-накрая се спират върху мен. Толкова са празни. И толкова самотни.

После около китката ми нежно се сключва една ръка.

Светът притъмнява, нещо ме стисва и ме повлича през него, задушavam се, хваната съм натясно като в капан за един дълъг миг.

Шейд.

Мразя усещането от телепортирането, но в този момент му се наслаждавам. Шейд е добре. И сме живи. Внезапно се озовавам на колене, вирам се в калдъръма на влажна алея далече от Централата на сигурността, Оушън Хил и смъртно опасния район, пълен с офицери.

Някой повръща наблизко — Фарли, ако се съди по звука. Предполагам, че да се телепортираш и главата ти да отскочи от някой прозорец е лошо съчетание.

— Кал? — питам въздуха, който вече захладнява на следобедната светлина. Започва лека тръпка на страх, първото слабо раздвижване на студена вълна, но той отговаря от няколко стъпки разстояние.

— Тук съм — казва и посяга да ме докосне по рамото.

Но вместо да се отпусна в ръката му, да оставя вече леката му топлина да ме погълне, аз се отдръпвам. С пъшкане се изправям на крака само за да видя Шейд, застанал над мен. Изражението му е мрачно, изопнато от гняв и аз се стягам в очакване да ме нахока. *Не биваше да го оставям. Беше грешно от моя страна да направя това.*

— Аз... — подхващам извинението, но така и не успявам да довърша. Той ме смачква в прегръдка, обвинил ръце около раменете ми. Аз се вкопчвам в него също толкова здраво. Той трепери леко, все още изплашен за сестричката си. — Добре съм — казвам му толкова тихо, че само той да може да чуе лъжата.

— Няма време за това — изсъсква Фарли и се изправя с усилие на крака. Хвърля поглед наоколо, все още не особено стабилна, но оглежда местоположението ни. — Батъл Гардън е насам, през няколко улици на изток.

Уоливър.

— Ясно — кимвам, протегнала ръка да я задържа стабилно. Не можем да забравим мисията си тук дори след онова смъртоносно поражение.

Но аз не откъзвам очи от Шейд, надявам се, че знае какво се таи в сърцето ми. Той само поклаща глава, пренебрегва извинението. Не защото няма да го приеме, а защото е твърде мил, за да го иска.

— Води нататък — казва, обръщайки се към Фарли. Погледът му омеква малко, когато забелязва упоритата ѝ решимост да продължи въпреки нараняванията и гаденето си.

Кал също се изправя бавно, непривикнал към телепортацията. Съвзема се възможно най-бързо, следва ни през тесните улички на градския сектор, познат като Тристоун. Мирисът на дим се е задържал по него; не го е напуснал и един по-дълбок гняв. В Централата на сигурността загинаха Сребърни, мъже и жени, които само изпълняваха заповеди. *Някога — неговите заповеди.* Едва ли е лесно да преглътне това, но е длъжен. Ако иска да остане с нас, с мен. Трябва да избере страна.

Надявам се да избере нашата. Надявам се да не се налага да видя този празен поглед в очите му никога повече.

Това е Червен сектор, относително безопасен за момента, и Фарли ни кара да се придържаме към криволическите улички, дори ни издърпва през един-два празни магазина, за да не ни забележат. Офицери от Сигурността крещат и се стрелкат по главните пътища, опитват се да се прегрупират, мъчат се да проумеят станалото в Централата. Не ни търсят тук, все още не. Все още не осъзнават какъв е Шейд, колко бързо и надалече може да ни придвижва.

Скупчваме се до някаква стена, за да изчакаме един офицер да ни подмине. Той е разсеян като всички други, а Фарли ни държи в сенките.

— Съжалявам — промърморвам на Шейд, защото знам, че трябва да изрека думите.

Той отново поклаща глава. Дори ме смушква леко с патерицата си.

— Стига вече. Ти направи каквото трябваше. И виж, добре съм. Не съм пострадал.

Не е пострадал. Не и телом, но какво за ума му? Сърцето му? Аз го предадох — него, родния си брат. *Както някой друг, когато*

познавам. Почти изсъсквам гневно, надявам се да прогоня мисълта, че имам нещо общо с Мейвън.

— Къде е Кранс? — питам: имам нужда да се фокусирам върху нещо друго.

— Измъкнах го от Морските черепи; после той тръгна по собствен път. Побягна като подпален — Шейд присвива очи при спомена. — Зарови трима Моряци в тунелите. За него вече няма място тук.

Познавам чувството.

— А ти? — той рязко обръща глава, сочейки смътно в посока на Оушън Хил. — След всичко това?

След като за малко не умрях. Отново.

— Казах, че съм добре.

Шейд присвива устни, неудовлетворен:

— Ясно.

Потъваме в сковано мълчание и чакаме Фарли да се раздвижи отново. Тя се обляга тежко на стената на уличката, но продължава упорито, когато пред нас минава тълпа от шумни ученици. Потегляме отново, използваме ги като прикритие, за да пресечем по-големия път, преди да влезем в нов лабиринт от задни улици.

Най-накрая се шмугваме под ниска арка — или по-скоро другите се шмугват. Аз просто минавам през нея. Едва съм стигнала другата страна, когато Шейд спира като закован; свободната му ръка посяга да ме възпре да продължа напред.

— Съжалявам, Мер — казва и извинението му едва не ме поваля отново.

— *Ти съжаляваш?* — питам, като едва не се разсмивам на абсурдността. — Съжаляваш за какво?

Той не отговаря, засрамен. Мразовита тръпка, която няма нищо общо с температурата навън, пробягва през тялото ми, когато той отстъпва назад, позволява ми да погледна покрай отвора на арката.

Оттатък има площад, явно предназначен да се използва от Червени. *Батъл Гардън.* Той е скромнен, но добре поддържан, със свежа зеленина и сиви каменни статуи на воители навсякъде из него. Онзи в центъра е най-едрият, с пушка, праметната на гърба, едната му тъмна ръка е изпъната във въздуха.

Ръката на статуята сочи на изток.

От ръката на статуята виси въже.

От въжето се люлее тяло.

Трупът не е гол и не носи медальон на Червената стража. Млад и нисък е, с все още мека кожа. Не е екзекутиран отдавна, вероятно преди около час. Но на площада няма опечалени и стражи. Няма никого, който да го види как се люлее.

Макар че пясъчно русата коса пада в очите му и закрива част от лицето му, знам точно кое е това момче. Видях го в архивите да се усмихва от снимка за лична карта. Сега няма да се усмихне никога повече. Знаех, че това ще се случи. *Знаех си*. Но това не прави болката или провала по-поносими.

Той е Уоливър Голт, новокръвен, превърнат в безжизнен труп.

Плача за момчето, което никога не съм познавала, за момчето, което не бях достатъчно бърза да спася.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Опитвам се да не помня лицата на мъртвите. Бягането, за да спася живота си, успява да отвлича вниманието ми, но дори постоянната заплаха от унищожение не може да възпре всичко. Някои загуби са невъзможни за забравяне. Уолш, Тристан, а сега и Уоливър обитават ъгълчетата на ума ми, засядат там като плътни, сиви паяжини. Моето съществуване беше тяхната смъртна присъда.

И разбира се, има ги и онези, които убих директно по собствен избор, със собствените си ръце. Но не скърбя за тях. Не мога да мисля за онова, което направих, не и сега. Не и когато все още сме в толкова голяма опасност.

Кал пръв обръща гръб на полюшващото се тяло на Уоливър. Той вижда собствено шествие от мъртви лица и не иска да добавя други призраци към марша.

— Трябва да продължим да се движим.

— Не — Фарли се обляга тежко на стената. Притиска ръка към устата си, преглъща отвратено, опитва се да не повърне отново.

— Спокойно — казва Шейд и слага ръка на рамото ѝ, за да я закрепи. Тя се опитва да го пропъди с махване на ръка, но той стои непоклатимо и я гледа как плюе в градинските цветя. — Трябваше да видите това — казва, отправил изгарящ укорителен поглед към Кал и мен. — Така става, когато се провалим.

Гневът му е основателен. В края на краищата ние разпалихме схватка и стрелба в сърцето на Харбър Бей, пропиляхме последния час от живота на Уоливър, но съм твърде уморена, за да му позволя да ме упреква.

— Не му е тук мястото за урок — отвръщам. Това е гроб и ми се струва неправилно дори да говорим тук. — Редно е да го свалим.

Преди да успее да пристъпя към трупа на Уоливър, Кал ме хваща под ръка и ме насочва в противоположната посока.

— Никой да не пипа тялото — изръмжава. Звучи толкова много като баща си, че това ме шокира.

— Тялото си има име — озъбвам се, когато се съвземам. — Само защото кръвта му не е с твоя цвят, не означава, че можем да го оставим така!

— Аз ще го взема — промърморва Фарли, оттласквайки се от коленете си.

Шейд се раздвижва заедно с нея:

— Ще ти помогна.

— Спрете! Уоливър Голт е имал близки, нали? — упорства Кал. — Къде са те? — размахва свободната си ръка в широк жест из градината, сочи към пустите дървета и разбитите прозорци, взрени в нас. Въпреки далечните отекващи звуци на град, отправил се към падането на нощта, площадът е безмълвен и тих. — Със сигурност майка му не би го оставила тук сам? Няма ли опечалени? Нито офицери, които да заплюват тялото му? Нито дори врана, която да кълве костите му? *Защо?*

Знам отговора.

Капан.

Стисвам по-здраво ръката на Кал, докато ноктите ми се впиват в горещата му плът, заплашваща да избухне в пламъци. Ужас, подобен на моя, се разлива по лицето на Кал, докато гледа не към мен, а в сенчестата уличка. С крайчеца на окото си зървам корона — онази, която едно лекомислено момче настоява да носи навсякъде, където отиде.

А после щракащ звук — като метален бръмбар, щракващ с щипци, готов да погълне сочна храна.

— Шейд — прошепвам и протягам другата си ръка към своя телепортиращ се брат. Той ще ни спаси; ще ни отведе далече от всичко това.

Шейд не се колебае. Хвърля се напред.

Но така и не стига до мен.

Гледам в ужас как двама суифти го хващат под двете мишници, тръшват го обратно на земята. Главата му се удря с пукот в камък и очите му се завъртат. Смътно чувам Фарли да пици, когато суифтите го отнасят със светкавична скорост; телата им се превръщат в неясни размазани петна. Вече са при главната арка, преди да успея да изстрелям мълния в тяхната посока и да ги принудя да се обърнат назад. Хапеца болка се разнася нагоре и надолу по ръката ми,

проблясващи бели ножове от горещина. Но там няма нищо, освен собствените ми искри, собствената ми сила. Изобщо не би трябвало да ме боли.

Щракането продължава, отеквайки в черепа ми, все по-бързо с всяка секунда. Опитвам се да не му обръщам внимание, опитвам се да се боря, но зрението ми се замъглява. Пред очите ми плуват петна, избледняват и потъмняват с всяко щракане. *Какъв е този звук? Какъвто и да е, той ме разкъсва.*

През мъглата виждам как около мен избухват два огъня. Единият ярък и пламтящ, другият тъмен — като змия от дим и пламък. Някъде Кал изревава от болка. *Бягай*, струва ми се, че казва. Определено се опитвам.

Накрая се оказвам пълзяща по калдъръма, неспособна да видя нещо повече от няколко инча пред себе си. Дори това е трудно. *Какво е това, какво е това, какво ми се случва?*

Някой ме сграбчва за ръката, хватката му е хапеща. Извъртам се, без да виждам, посягам натам, където би трябвало да е вратът му. Ноктите ми напипват броня, гладко сглобена и украсена богато.

— Хванах я — казва един глас, който разпознавам. *Птолемей Самос*. Почти не виждам лицето му. Черни очи, сребриста коса, кожа с цвета на луната.

С вик събирам всички сили, които мога, и го поразявам с мълния. Крещя толкова силно, колкото и той, стискам ръката си, докато огънят изпълва вътрешностите ми. Не, това не е огън. Знам какво е да те изгарят. Това е нещо друго. Един ритник ме уцелва в стомаха и аз го оставям да ме претърколи. Отново и отново, докато се озовавам по очи в пръстта на градината с ожулено и разкъравено лице. За миг хладният мирис е като балсам, който ме успокоява достатъчно, за да ми позволи да виждам отново. Но когато отварям очи, не искам нищо повече от това да ослепея.

Мейвън стои приведен пред мен с глава, наклонена на една страна, като любопитно кученце, което гледа играчка. Зад него бушува битка. Много неравна. С Шейд извън строя и мен в прахта остават само Кал и Фарли. Сега тя има пистолет, но той не е от особена полза, след като Птолемей отклонява куршумите всеки път. Поне Кал разтопява всичко, което се приближи, изгаря ножовете и лозите с

цялата бързина, на която е способен. Това обаче не може да продължава. Хванати са натясно.

Едва не изпищявам. Измъкваме се от една примка само за да открием друга.

— Погледни ме, ако обичаш.

Мейвън се раздвижва, препречва гледката ми към сцената отгатак. Но няма да му доставя удовлетворението да го погледна. Няма да го погледна заради самата себе си. Вместо това съсредоточавам вниманието си върху щракащия звук — онзи, който явно никой друг не чува. Той ме пробожда с всяка изминала секунда.

Мейвън улавя челюстта ми и дръпва грубо, застава ме да го погледна.

— Толкова упорита — цъка с език. — Едно от най-интригуващите ти качества. Заедно с това — добавя той, като прокарва пръст по червената кръв на бузата ми.

Щрак.

Хватката му се затяга, изпраца фойерверк от болка по челюстта ми. От щракането всичко ме боли повече, по-надълбоко. Неохотно го поглеждам в познатите сини очи и заостреното, бледо лице. За мой ужас той е точно какъвто го помня. Тих, невзрачен, преследвано от призраци момче. Той не е онзи Мейвън от кошмарните ми спомени, призрак от кръв и сенки. Отново е истински. Разпознавам решителността в очите му. Видях я на палубата на бащиния му кораб, докато плавахме надолу по реката към Арчън, оставяйки света зад себе си. Тогава той ме целуна по устните и обеща, че никой няма да ме нарани.

— Казах, че ще те намеря.

Щрак.

Ръката му се премества от челюстта към гърлото ми и стиска. Достатъчно, за да ме накара да мълча, но недостатъчно, за да ми попречи да дишам. Докосването му е *изгарящо*. Ахвам, неспособна да събера достатъчно въздух и да изпищя.

Мейвън. Причиняваш ми болка. Мейвън, спри.

Той не е майка си. Не може да чете мислите ми. Пред очите ми отново се появяват петна и затъмняват зрението ми. Миниатюрни черни точки плуват пред очите ми, разширяват се и се свиват с всяко ужасно *щрак*.

— И казах, че ще те спася.

Очаквам хватката му да се затегне. Вместо това тя остава постоянна. А свободната му ръка посяга към ключицата ми, пламтяща длан се допира до кожата ми. Той ме обгаря, *жигосва* ме. Опитвам се да изпищя отново и едва успявам да изхленча.

— Аз съм човек, който държи на думата си — той отново накланя глава. — Когато искам да бъда.

Щрак. Щрак. Щрак.

Сърцето ми се опитва да повтара ритъма, бие с лудешка бързина, която няма да преживея, заплашва да експлодира.

— Спри... — успявам да изрека задавено, посягам с една ръка във въздуха, пожелавам си да намеря брат си. Вместо това Мейвън взема ръката ми в своята и това също ме изгаря. Всеки сантиметър от мен изгаря.

— Достатъчно — струва ми се, че го чувам да казва, но не на мен. — Казах „достатъчно“.

Очите му сякаш кървят — последните ярки петна в моя притъмняващ свят. Бледосини, стрелкащи се през полезрението ми, рисуват назъбени линии от болезнен лед. Обкръжават ме, затварят ме като в клетка. Не чувствам нищо, освен изгарянето.

Това е последното нещо, което си спомням, преди бял проблясък на светлина и звук да разцепи мозъка ми. И целият ми свят е болка.

По някакъв начин това е по твърде много от всичко и абсолютно нищо. Нито куршуми, нито ножове, нито юмруци или огън, или задушавачи зелени лози. Това е оръжие, с каквото дори не съм се изправяла лице в лице преди — защото е моето собствено. Мълния, електричество, искри, свръхнатоварване, прехвърлящо дори собствените ми граници. Веднъж призовах буря над Кулата на костите и тя ме изтощи. Но стореното от Мейвън, каквото и да е то, ме *убива*. Разкъсва ме нерв по нерв, разцепва костите и раздира мускулите. Заличава ме и ме изкарва от кожата ми.

Внезапно осъзнавам: *Това ли са почувствали те? Онези, които убих? Такова ли е чувството да загинеш от мълния?*

Контрол. Това ми казваше винаги Джулиан. *Овладей го.* Но това е прекалено. Аз съм като бент, който се опитва да удържи цял океан. Дори и да можех да спра това, каквото и да е то, не мога да се преборя със собствената си експлодираща болка. Не мога да посегна. Не мога

да помръдна. Затворена съм като в капан в самата себе си, пища зад зъбите си. *Скоро ще съм мъртва. И поне това ще свърши.* Но то не свършва. Болката се простира, постоянно напада всяко от сетивата ми. Пулсираща, но неотслабваща; променяща се, но не и спираща. Бели петна, по-ярки от слънцето, танцуват пред очите ми, докато една експлозия на червен цвят ги изстискава. Опитвам се да примигна, за да го прогоня, да овладее *нещо* в себе си, но изглежда, че не се случва нищо. Нямах да разбера, ако се случваше.

Досега кожата ми сигурно е изчезнала, изгорена от връхлитащите мълнии. Може би ще ми бъде оказана милостта да умра от загуба на кръв. Това ще е по-бързо от тази бяла бездна.

Убийте ме. Думите се повтарят отново и отново. Това е единственото, което мога да кажа; единственото, което искам сега. Всякакви мисли за новокръвните и Мейвън, за брат ми и Кал и Килорн са си отишли напълно. Дори лицата, които ме преследват, лицата на мъртвите, са изчезнали. Странно, сега, когато умирам, моите призраци решават да си тръгнат.

Иска ми се да се върнат.

Иска ми се да не трябваше да умра сама.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Убийте ме.

Думите парят в устата ми, минават с режещо усещане покрай това, което трябва да е прегракналото ми от крещене гърло. Очаквам да усетя вкус на кръв — не, не очаквам абсолютно нищо. Очаквам да съм мъртва.

Но докато усещанията ми се възвръщат, осъзнавам, че плътта и костите ми не са оголени. Дори не кървя. Цяла съм, макар че със сигурност не се чувствам така. С внезапен изблик от сила на волята се заставям да отворя очи. Но вместо Мейвън или изпратените от него екзекутори ме посрещат познати зелени очи.

— Мер.

Килорн не ми дава шанс да си поема дъх. Ръцете му обгръщат раменете ми, притискат ме към гърдите му обратно в тъмнината. Не успявам да се сдържа и трепвам при допира, спомнила си усещането за огън и мълния в костите си.

— Всичко е наред — прошепва той. Има нещо толкова успокояващо в начина, по който говори с дълбок и разтърсващ глас. И отказва да ме пусне дори когато неволно се присвивам и се отдръпвам. Той знае какво иска сърцето ми даже и ако различиените ми нерви не могат да се справят с това. — Всичко свърши, добре си. Върна се.

За момент не помръдвам, присвила пръсти в гънките на старата му риза. Фокусирам се върху него, за да не се налага да чувствам как треперя.

— Върнала съм се? — прошепвам. — Върнала съм се къде?

— Остави я да диша, Килорн.

Друга длан, толкова топла, че може да е само на Кал, ме хваща за ръката. Държи здраво, натискът е внимателен и овладян достатъчно, за да фокусирам вниманието си върху него. Помага на останалата част от мен да изплува от кошмара, напълно да се завърна в истинския свят. Облягам се бавно назад, далече от Килорн, за да мога да видя точно сред какво се събуждам.

Под земята сме, ако се съди по влажния, землист мирис, но това не е поредният тунел на Фарли. Много далече сме от Харбър Бей, ако мога да разчитам на усещането си за електричество. Не мога да почувствам дори едно-единствено пулсиране, което означава, че трябва да сме доста далече от града. Това е защитено жилище, изкопано направо в земята, замаскирано от гора и камуфлаж. Построено от Червени несъмнено, вероятно използвано от „Алената гвардия“, и всичко има слаб розов оттенък. Стените и подът са от отгъпкана пръст, а наклоненият покрив е от чимове, укрепени с ръждиви метални пръти. Няма обзавеждане; всъщност тук вътре няма почти нищо. Няколко спални чувала, включително моят, пакети с дажби, изключен фенер и няколко щайги с припаси от въздушния джет са всичко, което виждам. Домът ми в Подпорите беше направо дворец в сравнение с това, но не се оплаквам. Въздъхвам с облекчение, щастлива, че съм извън опасност и далече от заслепяващата ме болка.

Килорн и Кал ме оставят да примигвам из спартански обзаведената стая, позволяват ми да стигна до собствени заключения. Изглеждат съсипани от безпокойство, преобразени в старци само за няколко часа. Не мога да се сдържа и се вирам в оградените им с тъмни кръгове очи и навъсените изражения, питам се какво ли ги е наранило така. После си спомням. Светлината, падаща косо вътре от тесните прозорци, е червено-оранжева, а въздухът е изстинал. Настъпва нощта. Денят е свършил. И ние загубихме. Уоливър Голт е мъртъв — новокръвен, погубен от Мейвън. Ейда също, доколкото ми е известно. Предадох и двамата.

— Къде е джетът? — питам и се мъча да стана. Но и двамата посягат да ме спрат, задържат ме, здраво увита в спалния ми чувал. Изненадващо внимателни са, сякаш едно докосване може да ме разкъса.

Килорн ме познава най-добре и пръв забелязва раздразнението ми. Сяда назад на пети, за да ми даде пространство. Хвърля поглед към Кал, преди неохотно да кимне с глава, позволявайки на принца да обясни.

— Не можехме да летим дълго при... при състоянието, в което беше — казва той, извърнал очи от лицето ми. — Имахме няколко десетки мили, преди да възпламениш джета като претоварена електрическа крушка, едва не го изпържи. Трябваше да забавим

летенето, а после да тръгнем пеша, да се скрием в гората, докато се оправяш.

— Съжалявам — е всичко, което ми хрумва да кажа, но той махва пренебрежително с ръка.

— Ти отвори очи, Мер. Това е всичко, което има значение за мен — казва Кал.

Вълна от изтощение заплашва да ме повали, и обмислям дали да не ѝ позволя. Но после докосването на Кал се премества от ръката ми и намира врата ми. При усещането от допира се сепвам, обръщам се да се взра в него с широко отворени, питащи очи. Но той се фокусира върху кожата ми, върху нещо там. Пръстите му прокарват странни, назъбени, разклоняващи се линии по врата ми, посягат надолу по гръбнака ми. Не съм единствената, която забелязва.

— Какво е това? — изръмжава Килорн. Кръвнишкият му поглед би накарал кралица Елара да се гордее.

Ръката ми се присъединява към тази на Кал и опипва странните очертания. Неравни ивици — големи, криволиचेци надолу по тила ми.

— Не знам какво е.

— Приличат на... — Кал се поколебава, прокарва пръст надолу по една особено дебела назъбена ивица. Допирът изпраща тръпки във вътрешностите ми. — Белези, Мер. Мълниевидни белези.

Измъквам се от докосването му колкото мога по-бързо, и се заставам да се изправя на крака. За моя изненада се олюлявам на нелепо немощни крака и Килорн посяга да ме хване.

— Не се напругай — сгълчава ме, без да пуска китките ми нито за миг.

— Какво стана в Харбър Бей? Какво ми... какво ми направи Мейвън? Той беше, нали? — Образът на черна корона пламти в ума ми, дълбок като жигосан знак. А новите белези са точно това. *Дамга. Неговите знаци върху мен.* — Той е убил Уоливър и ни е заложил капан. И *защо* изглеждаш толкова розов?

Както винаги, Килорн се присмива на гнева ми. Но звукът е кух, насилен, повече заради мен, отколкото защото е доволен.

— Окоето ти — казва той и прокарва леко пръст по лявата ми скула. — Спукала си кръвоносен съд.

Прав е, осъзнавам, когато затварям едното си око, а после другото. През лявото светът е драстично различен, обагрен в червено-

розов оттенък от вихреци се облаци от нещо, което може да бъде единствено кръв. Това пак е дело на болката от изтезанието на Мейвън.

Кал не се изправя заедно с нас, останалите, а вместо това се обляга назад на ръцете си. Подозирам, знае, че коленете ми още треперят и че съвсем скоро отново ще отмалея. Умее да се досеща за такива неща и това ме изпълва с много силен гняв.

— Да, Мейвън се промъкна в Харбър Бей — отговаря той, олицетворение на деловитостта. — Не го е направил показно и шумно, за да не узнаем, и е нападнал първия новокръвен, когото е успял да намери.

Изсъсквам при спомена. Уоливър беше само на осемнайсет, виновен единствено в това, че е роден различен. Виновен, че е като мен.

Какъв ли може да е бил? — чудя се и скърбя за войника, когото изгубихме. Какво ли умение е владеел?

— Мейвън трябваше само да изчака — продължава Кал и едно мускулче на бузата му се стяга. — Щяха да заловят всички ни, ако не беше Шейд. Той ни измъкна, макар и със сътресение. Бяха нужни няколко скока и твърде много неточни попадения, но се измъкна.

Издишвам бавно, облекчена:

— Фарли добре ли е? — питам. Кал свежда глава, кимайки. — А аз съм жива.

Усмивката на Килорн се стяга:

— Понятие нямам как.

Вдигам ръка към ключицата си и кожата под ризата ми се присвива в спазъм от болка. Макар останалите ми кошмари, другите ужаси, причинени на тялото ми, да са си отишли, дамгата на Мейвън е съвсем истинска.

— Значи това, което ти причини, беше болезнено? — пита Кал, при което Килорн изсумтява презрително.

— Първите й думи от четири дни насам бяха „убийте ме“, в случай че си забравил — тросва се той, макар че Кал не трепва. — Разбира се, че това, което онази машина направи, е било болезнено.

Щракацията звук.

— Машина ли? — побелявам като платно и поглеждам ту единия, ту другия. — Чакайте малко, четири дни? Била съм в безсъзнание толкова дълго?

Четири дни — спяща. Четири дни — нищо. Паниката прогонва всичките ми останали мисли за болка, изстрелва се през вените ми като ледена вода. *Колко души са загинали, докато съм била затворена като в капан в собствената си глава? Колко души висят от дървета и статуи сега?*

— Моля ви, кажете ми, че не сте ме бавили през цялото това време. Моля ви, кажете ми, че сте правили *нещо*.

Килорн се засмива:

— Бих сметнал, че да те опазим жива, е голямо *нещо*.

— Имам предвид...

— Знам какво имаш предвид — отвърща рязко той и най-сетне оставя малко дистанция между нас.

С малкото достойнство, което ми е останало, сядам отново на спалния чувал и се преборвам с порива да изпъшкам.

— Не, Мер, не сме си седели ей така, бездейно — Килорн се обръща към стената, обляга се на отъпканата пръст, за да може да вижда навън през прозореца. — Вършим доста работа.

— Продължили са да търсят. — Не е въпрос, но въпреки това Килорн кимва. — Дори Никс?

— Това биче се оказва от доста голяма полза — казва Кал, докато докосва избледнялата синина на челюстта си. Познава силата на Никс от личен опит. — И доста го бива по частта с убеждаването. Ейда също.

— Ейда ли? — питам, изненадана при споменаването на това, което би трябвало да бъде поредният труп на новокръвен. — Ейда Уолъс?

Кал кимва:

— След като се изплъзнал на Морските черепи, Кранс я измъкнал от Харбър Бей. Вдигнал я право от резиденцията на управителя, преди хората на Мейвън да щурмуват мястото. Чакаха при джета, когато стигнахме там.

Колкото и да съм щастлива да науча за оцеляването ѝ, не мога да не усетя как ме парва гняв:

— Значи сте я хвърлили право отново на вълците. И нея, и Никс — юмрукът ми се свива около топлината на мъхестия ми спален чувал в опит да намеря някаква утеха. — Никс е рибар, Ейда е домашна прислужница. Как можахте да ги изложите на такава ужасна опасност?

Кал свежда очи, засрамен от упреците ми. Но Килорн се киска до прозореца, обърнал лице към чезнещата светлина на залеза. Тя го облива в наситено червено, сякаш е покрит с кръв. Това е просто трик на нараненото ми око, но въпреки всичко от гледката ме побиват ледени тръпки. Смехът му, обичайното му пренебрежение към страховете ми ме плашат най-много от всичко.

Дори сега рибарят не приема нищо на сериозно. Ще влезе и в гроба със смях.

— Нещо забавно?

— Помниш ли онова патенце, което Гиза донесе у дома? — отвърща той и заварва всички ни неподготвени. — Беше може би деветгодишна и го взе от майка му. Опита се да го храни със супа... — той млъква рязко, опитва се да потуши ново кискане. — Помниш, нали, Мер? — въпреки усмивката му очите му са твърди и настойчиви, опитващи се да ме накарат да разбера.

— Килорн — въздишам. — Нямаме време за това.

Но той продължава невъзмутим, настоятелен:

— Не след дълго майката пристигна. Може би няколко часа, докато започна да обикаля около долния край на къщата, следвана от другите си патета. Страшна врява вдигна — с всичкото му там крякане и квакане. Брий и Трами се опитаха да я прогонят, нали? — Спомням си точно толкова добре, колкото и Килорн. Гледах от верандата, докато братята ми замерваха птицата майка с камъни. Тя стоеше непоклатимо, викаше изгубената си рожба. А патенцето отвърна, гърчейки се в ръцете на Гиза. — Най-накрая ти накара Гиза да върне мъничето. „Ти не си патица, Гиза“ — каза й. „Не сте една за друга.“ А после върна патето на майката и гледаше как всичките побързаха да се отдалечат. Патици в редица обратно към реката.

— Чакам да чуя някакъв смисъл във всичко това.

— Има такъв — промърморва Кал, гласът му отеква дълбоко и вибриращо в гърдите. Звучи почти изненадан.

Очите на Килорн трепват и се стрелват към принца. Отправя му едва доловимо благодарствено кимване.

— Никс и Ейда не са патета, а ти определено не си им майка. Могат да се оправят сами — после се ухилва криво, върнал се към старите си шеги. — Ти, от друга страна, изглеждаш малко изтощена.

— Мислиш, че не знам ли? — опитвам се да се усмихна заради него — само малко, но нещо в усмихването придърпва кожата на лицето ми, а то на свой ред присвива врата ми и новите белези там. Те ме наболяват, докато говоря, и смъдят ужасно под новото напъгане. *Поредното нещо, което Мейвън ми отне.* Колко ли щастлив го прави мисълта, че вече не мога да се усмихвам без изгаряща болка. — Поне Фарли и Шейд с тях ли са?

Момчетата кимат едновременно и едва не се изкикотвам при гледката. Обикновено са пълни противоположности. Килорн е слаб и строен, докато Кал е едър. Килорн е със златиста коса и зелени очи, докато Кал е смугъл, с поглед като жарава. Но тук, на гаснещата светлина, зад тънкия слой кръв, който замъглява погледа ми, започват да си приличат.

— Също и Кранс — добавя Кал.

Примигвам, озадачена:

— Кранс? Той е тук? Той е... *с нас?*

— Не е като да имаше къде другаде да отиде — казва Кал.

— И вие... вие му имате доверие?

Килорн се обляга на стената и натъпква ръце в джобовете си.

— Той спаси Ейда и помогна да върнем други през последните няколко дни. Защо да не му се доверяваме? Защото е крадец ли?

Като мен. Каквато бях аз.

— Разбрано — дори при това положение не мога да забравя високата цена на погрешно оказаното доверие. — Но няма как да сме сигурни, нали?

— Ти не си сигурна в никого — въздиша Килорн, подразнен. Влачи обувката си в пръстта: иска му се да каже още нещо, а знае, че не бива.

— Сега е навън с Фарли. Не е лош съгледвач — добавя Кал за подкрепа. Подкрепа за Килорн. Почти съм шокирана.

— Вие двамата да не се наговаряте за нещо? В какъв свят се събуждам?

На лицето на Кал разцъфва истинска усмивка, както и върху това на Килорн.

— Не е толкова лош, колкото го изкарваш — казва Килорн и кимва към принца.

Кал се засмива. Мек звук, помрачен от всичко, случило се преди.

— Подобно.

Смушквам Кал в рамото просто за да се уверя, че е от плът и кръв.

— Предполагам, че не сънувам.

— Слава на цветовете ми, не, не сънуваш — промърморва Кал; усмивката му отново изчезва. Прокарва ръка по челюстта си, почесва рехавата си брада. Не се е бръснал от Арчън насам — от нощта, когато видя как умира баща му. — Ейда е по-полезна от разбойниците, ако можеш да го повярваш.

— Мога — вихър от способности преминава светкавично през ума ми, всяка по-могъща от следващата. — Какво умее да прави?

— Нищо, което съм виждал преди — признава той. Гривната му изпращява, мята искри, които скоро се превръщат в извиващо се кълбо от пламък. То застава бездейно в ръката му за момент, без дори да изгори ръкава му, а после той лениво го мята към малката яма, изкопана в средата на пода. Огънят излъчва топлина и светлина, замества залязващото слънце. — Умна е, невероятно умна. Помни всяка дума във всяка книга от библиотеката на управителя.

И просто така, изведнъж, представата ми за още един воин е унищожена.

— Голяма помощ, няма що — казвам хапливо. — Непременно ще я помоля да ни разкаже някоя история по-късно.

— Казах ти, че няма да схване — обажда се Килорн.

Но Кал упорито продължава:

— Тя притежава съвършена памет, съвършен интелект. *Помни* всеки миг от всеки ден, всяко лице, което е виждала някога, всяка дума, която някога е подслушала. Всеки медицински дневник, учебник по история или карта, които е чела, са й напълно ясни. Същото важи и за практическите уроци.

Колкото и да бих предпочела създателка на бури, разбирам колко ценен е такъв човек. Де да беше тук Джулиан. Щеше да прекарва ден и нощ в изучаване на Ейда и да се опитва да разбере една такава странна способност.

— Практически уроци ли? Имаш предвид като обучението?

Нещо подобно на гордост преминава по лицето на Кал:

— Не съм инструктор, но правя каквото мога, за да я обуча. Вече стреля доста прилично. А тази сутрин довърши летателния наръчник

за управление на „Блекрън“.

От устните ми се откъсва ахване:

— Може да пилотира джетата?

Кал свива рамене, устните му се накъдрят в самодоволна усмивка:

— Откара другите до Канкорда и би трябвало да се върне скоро. Но дотогава е добре да си починеш.

— Почивала съм си четири дни. *Ви*е си починете — изстрелвам в отговор и се пресягам да разтърся рамото му. Той не поддава под наистина слабото ми побутване. — И двамата изглеждате като ходещи мъртъвци.

— Някой трябваше да се погрижи да продължаваш да дишаш — тонът на Килорн е небрежен и някой друг може да си помисли, че се шегува, но аз знам по-добре. — Това, което ти причини Мейвън, каквото и да е то, не може да се повтори.

Споменът за нажежената до бяло болка все още е твърде близо за мен. Не успявам да съдържа трепването си при мисълта да преживея това още веднъж.

— Съгласна съм.

Мисълта за новата сила, която Мейвън владее, отрезвява всички ни. Дори Килорн, който вечно потрепва или крачи насам-натам, е неподвижен. Гледа гневно навън през прозореца към стената на настъпващата нощ.

— Кал, имаш ли някакви идеи, в случай че тя се натъкне на това нещо отново?

— Ако ще ми изнасяте лекция, може да имам нужда от вода — казвам, внезапно осъзнала, че гърлото ми е пресъхнало. Килорн почти скача от мястото си до стената, изгарящ от желание да помогне. Остава ме сама с Кал и засилващата се топлина.

— Мисля, че беше резонатор. Модифициран, разбира се — казва Кал. Очите му се стрелват обратно към врата ми, към мълниеvidните белези, които се спускат нагоре и надолу по гръбнака ми. С шокираща фамилиарност той ги проследява отново, сякаш съдържат някакъв „ключ“. Интелигентната част от мен иска да го отблъсне, да попречи на огнения принц да преглежда жигосванията ми, но изтощението и нуждата надделяват над всякакви други мисли. Докосването му е

успокояващо както физически, така и емоционално. То е доказателство, че някой друг е с мен. Вече не съм сама в бездната.

— Поиграхме си с такива резонатори по езерата преди няколко години. Излъчваха радиовълни и всяваха смут сред корабите на езерняците. Правеха общуването помежду им невъзможно, но причиняваха същото и на нас. Всички трябваше да плават на сляпо. — Пръстите му се смъкват по-ниско, проследяват един набръчкан разклонен белег по раменната ми лопатка. — Предполагам, че този запраща електрически вълни или статично електричество с голяма сила. Достатъчно, за да те извади от строя, да те ослепи и да обърне мълнията ти срещу теб.

— Построиха го толкова бързо. Минаха само няколко дни от Кулата на костите — промърморвам в отговор. Всичко, по-силно от шепот, може да разтърси този крехък мир.

Ръката на Кал застива неподвижно, дланта му се притиска върху голата ми кожа.

— Мейвън се обърна срещу теб много преди Кулата на костите.

Сега знам това. Знам го с всеки кървящ дъх. Нещо се освобождава в мен, пречупва ме, привежда гърба ми, за да мога да зароя лице в ръцете си. Стената, която издигнах, за да попреча на спомените да нахлуят, неотклонно рухва и се разбива на прах. Но не мога да ѝ позволя да ме затрупа. Не мога да позволя грешките, които допуснах, да ме затрупат. Когато топлината на Кал ме обгръща, ръцете му — около раменете ми, главата му — близо до врата ми, аз се сгушвам в него. Оставям го да ме закриля, макар че в килиите на Тък се заклехме да не правим това. Ние не сме нищо повече от начин за отклоняване на вниманието един за друг, а нещата, които те разсейват, могат да доведат до смъртта ти. Но ръцете ми се сключват върху неговите, пръстите ни се преплитат, докато костите ни са втъкани заедно. Огънят замира, пламъците са се превърнали в жарава. Но Кал е още тук. Никога няма да ме остави.

— Какво ти каза той? — прошепва.

Дръпвам се леко назад, за да може да види. С трепереца ръка дръпвам яката на ризата си, показвам му какво направи Мейвън. Очите му се разширяват, когато се спират върху дамгата. Назъбена буква М, прогорена в кожата ми. Той се вира продължително и се боя, че гневът му може да ме подпали отново.

— Каза, че е човек, който държи на думата си — отвърщам му. Думите са достатъчни да отклонят погледа му от най-новия ми белег. — Че винаги ще ме намери — и ще ме спаси. — Надавам празен, рязък, лаещ смях. *Единственият човек, от когото Мейвън трябва да ме спасява, е самият той.*

С внимателни ръце Кал издърпва ризата ми обратно на мястото, скрива знака на брат си.

— Вече видяхме това. Поне сега наистина знаем защо.

— Хмм?

— Мейвън лъже с лекотата, с която диша, а майка му държи поводата му, но не и сърцето му — очите на Кал се разширяват, умоляват ме да разбера. — Той преследва новокръвните не за да предпази трона си, а за да нарани теб. Да намери теб. Да те накара да се върнеш при него — юмрукът му се стяга върху бедрото. — Мейвън те иска повече от всичко друго на тази земя.

Де да беше тук Мейвън сега, за да мога да изтръгна ужасните му, преследващи ме очи.

— Е, не може да ме има. — Осъзнавам последиците от това и Кал — също.

— Дори не и ако това спре избиването? Не и заради новокръвните?

Сълзи парят очите ми.

— Няма да се върна. Заради никого.

Очаквам да ме осъди, но вместо това той се усмихва и навежда глава. Засрамен от собствената си реакция, както съм засрамена аз от моята.

— Помислих си, че ще те загубим — думите му са умишлено подбрани, грижливо оформени. Затова се навеждам напред, слагам длан върху юмрука му. Това е цялото уверение, което му е нужно, за да продължи. — Аз си помислих, че ще те изгубя. Толкова много пъти.

— Но аз още съм тук — казвам.

Той хваща врата ми в ръцете си, сякаш не ми вярва. Смътно се сещам за хватката на Мейвън, но се преборвам с порива да трепна. Не искам Кал да се отдръпва.

Бягам от толкова отдавна. Още отпреди да започне всичко това. Дори още в Подпорите все бягах. Избягах семейството си, съдбата си, всичко, което не исках да чувствам. И сега все още бягам с пълна

скорост. От онези, които искат да ме убият — и от онези, които искат да ме обичат.

Толкова отчаяно искам да спра. Искам да застана неподвижно, без да убия себе си или някого другото. Но това не е възможно. Трябва да продължавам, трябва да нараня себе си, за да се спася; да нараня други, за да спася други. Да нараня Килорн, да нараня Кал, да нараня Шейд, Фарли и Никс и всеки, достатъчно глупав да ме последва. Превръщам и тях в бегълци.

— Значи, ще се бием с него — устните на Кал се приближават, все по-горещи с всяка дума. Хватката му се затяга, сякаш всеки миг някой ще дойде и ще ме вземе от него. — Именно това си поставихме за цел да направим, така че ще го направим. Ще изградим армия. И ще го убием. И него, и майка му.

Убиването на един крал няма да промени нищо. Друг ще заеме мястото му. Но е някакво начало. Ако не можем да избягаме от Мейвън, трябва да го спрем на място. За Кал. За мен.

Аз съм оръжие, направено от плът — меч, покрит с кожа. Родена съм да убия един крал, да сложа край на едно царуване на терора, преди да може да започне истински. Огънят и мълниите въздигнаха Мейвън и огънят и мълниите ще го сринат от власт.

— Няма да му позволя да те нарани отново.

Дъхът му ме кара да потръпна. Странно усещане, когато си заобиколен от такава пламтяща топлина.

— Вярвам ти — казвам му, лъжейки.

Защото съм слаба, аз се обръщам в прегръдките му. Защото съм слаба, притискам устни към неговите, търся нещо, което да ме спре да бягам, да ме накара да забравя. Изглежда, че и двамата сме слаби.

Докато ръцете му пробягват по кожата ми, усещам различен вид болка. По-ужасна от машината на Мейвън, стигаща по-дълбоко от нервите ми. Усещам я като кухня, като празна тежест. Аз съм меч, родена от мълнията, от този огън — и от огъня на Мейвън. Единият вече ме предаде, а другият може да си тръгне всеки момент. Но не се боя от разбито сърце. Не се боя от болката.

Вкопчвам се в Кал, Килорн, Шейд, в мисълта да спася всички новокръвни, които мога, защото се страхувам да се събудя и да открия празнота, място, където приятелите и семейството ми вече ги няма, а

аз не съм нищо, освен една-единствена мълния в чернотата на самотна буря.

Ако съм меч, то аз съм меч, направен от стъкло, и чувствам как започвам да се разбивам.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Проблемът с горещината е, че независимо колко ти е студено, независимо колко много имаш нужда от топлина, тя винаги в крайна сметка става прекалена. Спомням си много зими, прекарани с открит прозорец, който пуска вътре хапещия студ, за да се пребори с огъня, горящ в семейната стая отдолу. Нещо в ледения въздух ми помагаше да спя. А сега дълбоките жадни вдишвания от есенния бриз ми помагат да се успокоя, помагат ми да забравя Кал, сам в защитеното жилище. *Не биваше да правя това*, помислям си, притиснала ръка към трескавата си кожа. Той не е само разсейване, което не мога да си позволя, а сърдечна болка, чакаща да ме връхлети. Верността му е несигурна в най-добрия случай. Един ден той ще си тръгне или ще умре, или ще ме предаде както толкова много други. Един ден той ще ме нарани.

Над главите ни слънцето е залязло напълно, обагрило е небето в потъмняващи ивици червено и оранжево. *Може би*. Не мога да се доверя на цветовете, които виждам. Вече не мога да имам особено доверие в каквото и да било.

Защитената къща е построена в билото на хълм наскоро обширно сечище, заобиколено от гора. Гледа към лъкатушеша долина, пълна с дървета, езера и постоянна, вихреща се мъгла. Израсла съм в гората, но това място ми е толкова чуждо, колкото Арчън или Двореца на Слънцето. Докъдето поглед стига, няма нищо, направено от човешка ръка, никакво ехо от дърварско село или фермерско градче. Макар да предполагам, че наблизо е скрита писта, щом джетът още може да се използва. Сигурно сме дълбоко навътре в отдалечените райони на Норта, на север и навътре на сушата от Харбър Бей. Не познавам добре района Риджънт Стейт, но това прилича на района Грейтудс, състоящ се предимно от пустош, вълнисти зелени планини и граница от замръзнала тундра с Езерните земи. Районът е оскъдно населен, добронамерено управляван от Династия Глиакон и прекрасно скривалище.

— Свърши ли с него?

Килорн е почти сянка, облягащ се на ствола на един дъб с разперени към небето клони. До краката му се търкаля забравена кана за вода. Не е нужно да виждам лицето му, за да знам, че е разстроен. Чувам го много добре.

— Не бъди груб — свикнала съм да се разпореждам с него, но това звучи като молба. Както очаквах, той не ми обръща внимание и продължава да говори ожесточено.

— Предполагам, че във всички слухове има зрънце истина. Дори в онези, които онзи дребен злобар Мейвън пуска. „Мер Бароу подмамила принца да убие краля.“ Шокиращо е да знам, че е наполовина прав. — Той прави няколко дебнещи стъпки напред, напомня ми много на копринен човек от Династия Айрал, който се промъква да нанесе последен удар. — Защото принцът съвсем определено е омагьосан.

— Ако продължаваш да приказваш, ще те превърна в батерия.

— Добре е да измислиш някакви нови заплахи — казва той, като се усмихва остро. През годините е свикнал с големите ми приказки и се съмнявам, че бих могла да го уплаша с нещо, дори с мълнията си. — Той е могъщ човек във всеки смисъл на думата. Не ме разбирай погрешно, радвам се, че му държиш юздите.

Не успявам да се сдържа и изсумтявам подигравателно, изсмивам се в лицето му.

— Радваш ли се? Ти чисто и просто ревнуваш. Не си свикнал да *делиш*. И не ти харесва да бъдеш безполезен.

Безполезен. Думата го жегва. Разбирам от спазматичното присвиване на врата му. Но това не му пречи да се извиси над мен: високият му ръст закрива звездите, които оживяват с примигване над нас.

— Въпросът е дали и ти си омагьосана? Дали и той те използва по същия начин, както ти използваш него?

— Никога не използвам — лъжа и ние и двамата го знаем. — И не знаеш за какво говориш.

— Права си — казва той тихо.

От изненада едва не ми се подкосяват краката. За повече от десет години приятелство никога не съм чувала тези думи от Килорн Уорън. Той е упорит като пън, прекалено самоуверен, самодоволен всезнайко

— но сега, на билото на този хълм, е по-различен от всякога. Изглежда дребен и невзрачен, искрица от предишния ми живот, която постепенно избледнява. Сключвам ръце, за да се въздържа и да не посегна да го докосна, да докажа, че Килорн още съществува.

— Не знам какво стана с теб, когато беше Марийна. Не бях там да ти помогна да се справиш с това. Няма да ти кажа, че разбирам или че съжалявам за теб. Не от това имаш нужда.

Но точно това искам, за да мога да му се ядосам. За да не се налага да слушам думите, които се готви да каже. Жалко, че Килорн ме познава твърде добре.

— Най-доброто, което мога да направя, е да ти кажа истината или поне онова, което *мисля*, че е истината — макар че гласът му е овладян, раменете му се повдигат и спускат от дълбоки, разтърсващи вдишвания. *Уплашен е*. — От теб ще зависи дали да ми повярваш, или не.

Устните ми потрепват и се разтягат, издават болезнена усмивка. Толкова съм свикнала да бъда подтиквана и дърпана, манипулирана да мисля и върша разни неща от най-близките си хора. Дори Килорн е виновен за това. Но сега ми дава свободата, която искам от толкова отдавна. Избор, макар и дребен. Вярва, че имам разума да избирам — дори и ако не го направя.

— Слушам.

Той понечва да каже нещо друго, после се спира. Думите засядат на гърлото му, отказват да излязат. И за секунда зелените му очи изглеждат странно мокри.

— Какво, Килорн? — въздишам.

— Какво — повтаря той като ехо и клати глава. След една дълга секунда нещо се прекършва в него. — Знам, че не изпитваш същото като мен. За нас.

Обзема ме внезапен порив да си разбия главата в някоя скала. *Нас*. Струва ми се глупаво да говорим на тази тема, лекомислено прахосване на време и енергия. Но и още повече — тя е смущаваща и неудобна. Бузите ми пламват в червено. Не е разговор, който някога съм искала да вода с него.

— И в това няма нищо лошо — продължава настойчиво той, преди да мога да го спра. — Никога не си гледала на мен по начина, по който гледам аз на теб, дори не и у дома, преди да се случи всичко.

Мислех си, че един ден би могла, но... — той свива рамене. — Просто не ти идва отвътре да ме обичаш.

Когато бях Мер Бароу от Подпорите, мислех по същия начин. Питях се какво ще стане, ако оцелея от задължителната военна служба и видя какво ми готви бъдещето. Приятелска женитба с рибаря със зелените очи, деца, които можем да обичаме, бедно наколно жилище. Тогава ми се струваше като мечта, като нещо невъзможно. И все още е. Винаги ще бъде. Не обичам Килорн, не и по начина, по който иска. И никога няма да го обичам.

— Килорн — промърморвам и пристъпвам една крачка към него. Но той прави две назад. — Килорн, ти си най-добрият ми приятел, като член от семейството.

От усмивката му се процежда тъга:

— И ще бъда до деня, в който умра.

Не те заслужавам, Килорн Уорън.

— Съжалявам — изричам задавено, без да знам какво друго мога да кажа. Дори не знам за какво се извинявам.

— Това не е нещо, което можеш да контролираш, Мер — отвръща той, все още застанал толкова далече. — Не можем да избираме кого обичаме. Искане ми се повече от всичко да можем.

Чувствам, че се разпуквам. По кожата ми още пробягва топлина от прегръдката на Кал, докато си спомням усещането от допира му само преди мигове. Но в най-дълбоката част от мен въпреки всяка фибра на съществуването ми мислите ми се отнасят отвъд сечището към очите с цвят на лед, едно празно обещание и една целувка на борда на кораб.

— Можеш да го обичаш колкото искаш, няма да те спирам. Но заради мен, заради родителите ти, заради останалите от нас моля те, не му позволявай да те контролира.

Отново се сецам за Мейвън. Но Мейвън е далече, сянка върху остриите ръбове на света. Може да се опитва да ме убие, но не може да ме контролира, вече не. Килорн може да има предвид единствено другия царствен брат, победения син на Династия Калоре — *Кал*, моя щит срещу белезите и кошмарите. Но той е воин, не политик или престъпник. Не притежава способността да манипулира никого, най-малкото пък мен. Просто не е в природата му.

— Той е Сребърен, Мер. Не знаеш на какво е способен или какво иска в действителност.

Съмнявам се, че и Кал знае. Принцът изгнаник е дори още по-лишен от посока, отколкото аз, без вяроност или съюзници, освен едно темпераментно Мълниеносно момиче.

— Не е какъвто го мислиш — казвам. — Независимо какъв цвят е кръвта му.

Злобна усмивка прерязва като бръснач лицето му, тънка и остра.

— Не вярваш наистина.

— Не вярвам — казвам тъжно. — Знаем. И това утежнява всичко.

Някога мислех, че кръвта е целият свят, разликата между мрака и светлината, окончателният, непробиваем предел. Тя правеше Сребърните могъщи, студени и жестоки, безчовечни в сравнение с моите Червени братя. Те бяха напълно различни от нас, неспособни да изпитват болка или угризения, или доброта. Но хора като Кал, Джулиан и дори Лукас ми показаха колко греша. Те са също толкова човешки същества, също толкова изпълнени със страх и надежда. Не са безгрешни, но ние също не сме. Най-малко пък аз.

Де да бяха чудовищата, за каквито ги смята Килорн. Само нещата да бяха толкова прости. Безмълвно, в най-дълбокото кътче на сърцето си, завиждам на тесногръдия гняв на Килорн. Ще ми се да можех да споделя невежеството му. Но съм видяла и изстрадала твърде много.

— Ще убием Мейвън. И майка му — добавям със смразяваща увереност. *Убий призрака, убий сянката.* — Ако те умрат, новокръвните ще бъдат в безопасност.

— А Кал ще бъде свободен да си възвърне трона. Да направи всичко, каквото беше.

— Това няма да стане. Никой не би го допуснал обратно на трона: нито Червените, нито Сребърните. А доколкото мога да преценя, той не го иска.

— Наистина? — Моментално намразвам самодоволната усмивка, която извива устните на Килорн. — Чия идея беше това? Да убием Мейвън? — Когато не отговарям, самодоволната усмивка става по-широка: — И аз така си мислех.

— Благодаря ти за откровеността, Килорн.

Благодарността ми го стряска, изненадва го толкова много, колкото изненадва и мен. И двамата сме се променили през изминалите няколко месеца, вече не сме момичето и момчето от Подпорите, готови да се дърлят, по който и да е въпрос — и по всеки въпрос. Те бяха деца и си отидоха завинаги.

— Ще имам предвид това, което каза, разбира се. — Никога не съм усещала уроците си толкова близо, помагачи ми да знам как да отпратя Килорн, без да го нараня. Както би постъпила една принцеса със слуга.

Но не е толкова лесно да отхвърля Килорн. Очите му се присвиват, превръщат се в тъмнозелени цепки, които проникват право през маската ми на вежливост. Изглежда толкова отвратен, че очаквам да се изплюе.

— Някой ден, много скоро, ще се изгубиш — прошепва той. — И аз няма да съм там, за да те върна обратно.

Обръщам гръб на най-стария си приятел. Думите му ме жегват и не искам да ги чувам независимо колко логични са. Ботушите му хрущят по твърдата пръст, докато се отдалечава бавно, оставя ме да стоя и да се вирам към гората. В далечината бръмчи въздушен джет, връщаш се при нас.

Повече от всичко друго се боя да бъда сама. Тогава защо правя това? Защо отблъсквам хората, които обичам? Какво е толкова сбъркано в мен?

Не знам.

И не знам как да го накарам да спре.

Събирането на армия е лесната част. Архивите от Харбър Бей ни отвеждат до новокръвните в градове и села из район Бийкън, от Канкорда до Таурис, до полунаводнените пристанища на островите Барн. Самият списък на Джулиан ни помага да разширим търсенето, докато обхващаме всяка част от Норта. Дори Делфи, най-южният град в кралството, е само на няколко часа път с джет.

Всяко населено място независимо колко е малко, има нов гарнизон от Сребърни офицери, чиято задача е да ни заловят и да ни предадат на краля. Но те не могат да охраняват всяка мишена по всяко време, а Мейвън все още не е достатъчно силен владетел, за да похити

стотици за една нощ. Целим се напосоки, без да следваме определен модел, и обикновено ги хващаме неподготвени. Понякога ни излиза късметът и те дори изобщо не разбират, че сме там. Шейд отново и отново доказва колко е полезен, както и Ейда и Никс. Нейните способности ни помагат да се ориентираме зад градските стени, неговите ни помагат да се прехвърляме през тях.

Но всичко винаги се свежда до мен. Винаги аз разговарям лице в лице с всички новокръвни, за да обясня какви са и каква опасност представляват за краля. После им даваме избор и те винаги избират да живеят. Винаги избират нас. Осигуряваме безопасно пътуване на семействата им, насочваме онези, които са останали, към различните убежища и бази, поддържани от „Алената гвардия“. Към *Командването*, както казва Фарли: думите ѝ са все по-загадъчни всеки път. Няколко дори са изпратени на остров Тък, за да потърсят безопасност при полковника. Той може и да мрази новокръвните, но Фарли ме уверява, че няма да прогони истински Червени.

Новокръвните, които откриваме, са уплашени, някои — разгневени, но доста голяма част са изненадани, особено децата. Повечето от тях не знаят какви са. Някои обаче са наясно и вече са преследвани заради мутациите на кръвта ни.

В покрайнините на град Хейвън срещаме Лутър Карвър. Малко момче на осем години с тънка черна коса, дребно за възрастта си, син на дърводелец. Намираме го в работилницата на баща му, Лутър е освободен от училище, за да изучи занаята. Нужно е много малко убеждаване, за да накараме господин Карвър да ни пусне да влезем, макар че оглежда Кал и дори Никс подозрително. А момчето отказва да ме погледне в очите, мъничките му пръсти се присвиват от нервни спазми. Разтреперва се, когато го заговарям, и настоява да ме нарича Мълниеносното момиче.

— Името ти е в този списък, защото си специален, защото си различен — казвам му. — Знаеш ли за какво говоря?

Момчето клати ожесточено глава, дългите му ръце се размахват насам-натам. Но подходящо назованият му баща застава като пазител зад гърба му. Тържествено, бавно кимва с глава.

— Всичко е наред, Лутър, няма от какво да се срамуваш — пресягам се през масата покрай сложните изображения, които със сигурност са произведения на Карвър. Но пръстите на Лутър леко се

измъкват от допира ми и той прибира ръце в скута си, присвивайки се, за да не го достигна.

— Нищо лично — казва Карвър, като слага успокояващо ръка върху рамото на сина си. — Лутър не е... просто не иска да ви навреди с нищо. На пристъпи е — влошава се, разбирате ли. Но вие ще му помогнете, нали? — горкият човек звучи измъчено, гласът му изневерява. Сърцето ми се изпълва със съчувствие към него и се питам как ли щеше да се държи баща ми в такова положение. Изправен пред хора, които разбират детето ти, които могат да помогнат, но трябва да го отведат от теб. — Знаете ли защо е такъв?

Това е въпрос, който съм си задавала много пъти; въпрос, който почти всеки новокръвен ми задава. Но все още нямам отговор.

— Съжалявам, но не зная, сър. Знаем единствено, че способностите ни произлизат от мутация, нещо в кръвта ни, което не може да бъде обяснено.

Сецам се за Джулиан и книгите му, за неговото проучване. Той така и не успя да ме научи за разделението, древния момент, когато сребърната кръв се отделила от червената; научи ме само, че това се е случило и довело до сегашния свят. Предполагам, че е започнало ново разделяне по кръв като моята. Преди да го заловят, той ме изучаваше, опитваше се да проумее отговора точно на този въпрос. Но така и не получи шанс.

Кал се размърдва до мен и когато заобикаля масата, очаквам да видя заплашителната маска, която винаги толкова бързо се появява на лицето му. Вместо това той се усмихва мило толкова широко, че усмивката почти стига до очите му. После се навежда и коленичи, за да може да погледне Лутър в очите. Момчето е приковано на място от гледката, зашеметено не само от присъствието на принц, но и от пълното му внимание.

— Ваше Височество — изписуква то, като дори се опитва да отдаде чест. Зад гърба му баща му не се държи толкова подобаващо и челото му се сбърчва. Сребърните принцове не са любимите му гости.

Въпреки това усмивката на Кал става по-голяма, а очите му са приковани върху момчето.

— Моля те, наричай ме Кал — казва той и протяга ръка.

Лутър отново се отдръпва, но Кал, изглежда, няма нищо против. Всъщност готова съм да се обзаложа, че го е очаквал.

Лутър пламва и поруменява, бузите му пулсират в тъмен и прекрасен червен цвят.

— Съжалявам.

— Няма нищо — отвръща Кал. — И аз имах навика да правя същото, когато бях малък. Малко по-малък от теб, но пък имах много, наистина много учители. И наистина имах нужда от тях — добавя, намигвайки. Въпреки страха си момчето се усмихва леко. — Но ти имаш само татко си, нали?

Момчето преглъща, мъничкото му гърло се поклаща. После кимва.

— Опитвам се... — казва Карвър, като хваща отново сина си за рамото.

— Разбираме, сър — казвам му. — Повече от когото и да е.

Лутър побутва Кал с обувката си: любопитството му надвива всичко друго.

— Какво би могло да накара *теб* да се страхуваш?

Пред очите ни протегнатата длан на Кал избухва в горещ, бушуващ пламък. Но той е странно красив, бавно горене на мудар, танцуващ огън. Жълто-червен, движещ се лениво. Ако не беше топлината, щеше да изглежда като произведение на изкуството вместо като оръжие.

— Не знаех как да го контролирам — казва Кал и го оставя да играе между пръстите му. — Страхувах се да не изгоря хората: баща ми, приятелите ми, моя... — гласът му почти засяда в гърлото. — Малкият ми брат. Но се научих да го карам да прави каквото пожелае, да му преча да наранява хората, които искаха да останат в безопасност. Ти също можеш, Лутър.

Докато момчето се взира, омаяно, баща му не е толкова сигурен. Но той не е първият родител, пред когото се изправяме, и съм подготвена за следващия му въпрос:

— Тези, които наричате новокръвни? И те също могат да правят това? Могат... да контролират това, което са?

Собствените ми ръце се обвиват в паяжина от искри, всяка една — виеща се пурпурна мълния от свършена светлина. Те изчезват в кожата ми, без да оставят следа.

— Да, можем, господин Карвър.

С изненадваща бързина мъжът смъква саксия от една полица и я поставя пред сина си. Някакво растение, може би папрат, се подава от пръстта вътре. Всеки друг би бил объркан, но Лутър знае точно какво иска баща му.

— Давай, момче — подтиква го той с мил и внимателен тон. — Покажи им какво трябва да се поправи.

Преди да успее да настръхна заради избора на думи, Лутър протяга трепереща ръка. Пръстът му леко докосва ръба на папратовото листо — внимателно, но сигурно. Не се случва нищо.

— Всичко е наред, Лутър — казва господин Карвър. — Можеш да им покажеш.

Момчето опитва отново, челото му се сбърчва съсредоточено. Този път хваща растението за стъблото, държи го в малкия си юмрук. И бавно то се накъдря под докосването му — почерняващо, сгърчващо се, умиращо. Докато гледаме смаяни, господин Карвър грабва нещо друго от задната полица и го слага в скута на сина си. Кожени ръкавици.

— Грижете се добре за него — казва. Стиска зъби, затваря здраво уста, за да възпре бурята в сърцето си. — Обещайте ми.

Като всички истински мъже той не трепва, когато стискам ръката му.

— Давам ви думата си, господин Карвър.

Едва когато сме обратно в защитената къща, която започваме да наричаме Резката, си позволявам един миг насаме. За да помисля, да си кажа, че лъжата беше добре измислена. Не мога истински да обещаая, че това момче или другите като него ще преживеят онова, което ще дойде. Но определено се надявам да успее и ще направя всичко по силите си, за да го постигна.

Дори ако ужасяващата способност на това момче е самата смърт.

Семействата на новокръвните не са единствените, които бягат. Мерките са направили живота по-лош откогато и да било преди, принудили са множество Червени да избягат в горите и по границите и да търсят място, където няма да бъдат принуждавани да работят до смърт или бесени, задето са нарушили правилата. Някои идват от места, намиращи се на няколко мили от лагера ни, криволичейки на север към граница, вече обагрена от есенен сняг. Килорн и Фарли искат да им помогнат, да им дадат храна или лекарство, но Кал и аз

отхвърляме молбите им. Никой не може да узнае за нас, а Червените, които вървят нататък, не са различни въпреки съдбата си. Те ще продължат да вървят на север, докато стигнат границата с езерняците. Някои ще бъдат принудени да постъпят в легионите, удържащи позицията. Други може да извадят достатъчно късмет да се промъкнат, да се поддадат и да станат жертва на студа и гладната смърт в тундрата вместо на куршум в окопите.

Дните ми се сливат. Вербуване, обучение, повтаряне. Всичко, което се променя, е времето, докато зимата приближава. Сега, когато се събуждам дълго преди зазоряване, земята е покрита с дебел скреж. Налага се Кал сам да топли въздушния джет, за да освободи колелата и механизмите, покрити с лед. През повечето дни той идва с нас, пилотира джета до новокръвния, когото сме избрали. Но понякога остава, предпочел да наставява, вместо да лети. В тези дни Ейда го замества и е също толкова добър пилот като него, след като се е научила с мълниеносна бързина и прецизност. А познанията ѝ за Норта, за всичко — от отводнителните системи до снабдителните маршрути, са зашеметяващи. Изобщо не мога да проумея как мозъкът ѝ може да задържи толкова много информация и пак да има място за много повече. За мен тя е истинско чудо точно като всеки новокръвен, когото намираме.

Почти всички са различни, със странни способности, стигащи отвъд уменията на всеки познат Сребърен или дори отвъд това, което мога да си представя. Лутър продължава грижливите си опити да овладее способността си, спаружва всичко: от цветя до фиданки. Кал смята, че той може да използва силата си, за да се излекува, но тепърва предстои да разберем. Друга новокръвна, стара жена, която кара всички да я наричат Нани, изглежда, умее да променя физическата си външност. Ужасно уплаши всички ни, когато реши да мине с валсова стъпка през лагера, предрешена като кралица Елара. Въпреки старостта ѝ се надявам съвсем скоро да я използваме като ново попълнение. Тя се оказва възможно най-добра в обучението, провеждано от Кал, учи се да стреля с пистолет и да си служи с нож заедно с останалите. Разбира се, всичко това допринася лагерът да е много шумен, и със сигурност би привлякло внимание дори дълбоко в Грейтудс, ако не е една жена на име Фара, първото ново попълнение след Ейда и Никс, която може да манипулира самия звук. Тя поема

гръмката пушечна стрелба, задушаваша звука на всеки залп куршуми, така че из долината не се разнася дори ехо.

Докато новокръвните разгръщат способностите си, учейки се да ги контролират, както се научих аз, започвам да се надявам. Кал се справя отлично с преподаването, особено с децата. Те нямат същите предразсъдъци като по-старите попълнения и започват да го следват из лагера дори когато уроците от обучението им са приключили. Това на свой ред прави по-старите новокръвни благосклонни към присъствието на принца изгнаник. Трудно е да мразиш Кал, когато около глезените му се мотаят деца, умоляващи за нов урок. Дори Никс е спрял да го гледа кръвнишки, макар че все още не удостоява Кал с нещо повече от изсумтяване в неговата посока.

Аз не съм толкова надарена като изгнаника и постепенно започвам да изпитвам ужас от сутрешните и късните следобедни занимания. Искане ми се да обвиня смущението или изтощението си. Прекарвам половината от дните си във вербуване, пътувам до следващото име в списъка ни, но въпросът изобщо не е в това. Просто не ме бива за инструктор.

Работя най-плътно с Кета, чиито способности са по-физически и по-подобни на моите. Тя не може да създава електричество или някакъв друг елемент, но вместо това унищожава. Подобно на Сребърните заличители може да накара един предмет да експлодира, взривявайки го в разтърсващ облак от дим и огън. Но докато способностите на типичните заличители са ограничени само до нещата, които наистина могат да докоснат, Кета няма такова ограничение.

Тя чака търпеливо, оглежда камъка в ръката ми. Полагам всички усилия да не се отдръпна от експлозивния ѝ поглед, зная много добре на какво е способен той. В кратката седмица, откакто я открихме, тя премина от унищожаването на снопове хартия, листа, дори клони до солиден камък. Както и с другите новокръвни, всичко, което им е нужно, е шанс да разкрият истинската си същност. Способностите откликват подобаващо като животни, най-сетне пуснати да излязат от клетките си.

Докато другите ѝ предоставят много пространство за трениране, оставят ни в далечния край на сечището Резката, аз не мога да направя такова нещо.

— Овладей се — казвам, а тя кимва.

Иска ми се да можех да ѝ предложи повече, но напътствията ми са плачевно лоши. Самата аз имам зад гърба си само един месец трениране на способността си, голяма част от него — от Джулиан, който, първо на първо, дори не беше истински инструктор. Нещо повече, за мен това е невероятно лично и ми е трудно да обясня на Кета точно какво възнамерявам.

— Контрол — повтаря тя.

Очите ѝ се присвиват, докато съсредоточаването ѝ се задълбочава. Странно, очите ѝ с цвят на кафява кал не се отличават с нищо въпреки силата, която владеят. Подобно на мен, Кета идва от крайречно село и би могла да мине за моя много по-възрастна сестра или леля. Загорялата ѝ кожа и косата със сиви връхчета упорито напомнят за скромния ни, онеправдан произход. Според документите ѝ в архива е била учителка в училище.

Когато повдигам камъка към небето, мятайки го колкото мога по-надалече, това ми напомня за инструктор Арвън и обучението. Той ни караше да поразяваме мишени със способностите си, да усъвършенстваме прицела и фокуса си. А в Кулата на костите се превърнах в негова мишена. Той едва не ме уби и въпреки това ето ме тук, подражаваща на методите му. Струва ми се погрешно, но резултатно.

Камъкът се разтрошава на прах, сякаш вътре в него е избухнала миниатюрна бомба. Кета си ръкопляска, а аз се насилвам да направя същото. Питам се дали ще се чувства различно, когато способностите ѝ бъдат подложени на проверка срещу плът вместо камък. Предполагам, че мога да накарам Килорн да ни хване някой заек, за да можем да разберем.

Но той става все по-дистанциран с всеки изминал ден. Приел е като свое задължение да изхранва лагера и прекарва повечето си време в риболов или ловуване. Ако не бях толкова натоварена със собствените си задължения, вербуване и обучение, щях да се опитам да го изтръгна от това състояние. Но едва имам време да спя, а какво остава пък да примамвам Килорн обратно в „стадото“.

Към времето, когато пада първият сняг, в лагера живеят двайсет новокръвни, вариращи от стари моми до плашливи малки момчета. За щастие, защитената къща е по-голяма, отколкото си мислех най-

напред, простира се назад в хълма в лабиринт от помещения и тунели. Няколко имат тесни прозорци, но повечето са тъмни и в крайна сметка сме принудени да отмъкваме не само новокръвни, но и фенери от всяко място, където отиваме. Към времето, когато пада първият сняг, Резката вече подслонява удобно всички ни, двайсет и шест души, с място за още. Храната е в изобилие благодарение на Килорн и на Фара, която го превръща в безшумен, смъртоносен ловец. С всяка вълна от нови попълнения пристигат припаси, вариращи от зимни дрехи до кибрит и дори малко сол. Фарли и Кранс използват връзките си в престъпния свят, за да ни набавят това, от което имаме нужда, но понякога прибъгваме до старомодни кражби. За един месец се превръщаме в добре смазана, добре скрита машина.

Мейвън не ни е открил, а ние полагаме всички усилия да следим местонахождението му. Указателните знаци и вестниците улесняват тази задача. *Кралят посещава Делфи; Крал Мейвън и лейди Еванджелин правят преглед на войниците във форт Ленкасър; Обиколката по случай коронацията продължава през Кралския район.* Заглавията посочват точното му местонахождение и ние знаем какво означава всяко от тях. Мъртви новокръвни в Делфи, в Ленкасър, на всяко място, което посещава. Така наречената му обиколка по случай коронацията е поредното тайно прикритие, криещо поредица от екзекуции.

Въпреки всичките ни способности и хитрости не сме достатъчно бързи да спасим всички. На всеки новокръвен, когото откриваме и отвеждаме в лагера си, се падат още двама, висящи от бесилки, „изчезнали“ или умиращи от загуба на кръв в канавките. По няколко тела личат издайническите знаци на смърт, причинена от магнитрон — пронизани или удушени от метални пръчки. Птолемей несъмнено, макар че Еванджелин може също да е там, радвайки се на благоволенieto на краля. Съвсем скоро тя ще бъде кралица и със сигурност ще положи всички усилия да задържи Мейвън близо до себе си. Някога това би ме вбесило, но сега не изпитвам нищо, освен жал към момичето магнитрон. Мейвън не е Кал и ще я убие, ако така му изнася. Също като новокръвните — мъртви, за да опазят живи лъжите му, да ни накарат да продължаваме да бягаме. Мъртва, защото Мейвън си е направил погрешно сметката. Вярва, че достатъчно трупове ще ме накарат да се върна.

Но аз няма.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

След три дни, в които не намираме нищо, освен мъртви новокръвни, три дни на провал, заминаваме за Темплин. Тихо градче по пътя за Делфи, предназначено главно за резиденции, състоящо се от огромни имения на Сребърни и тесни терасовидно разположени къщи на Червени покрай реката. Господари и слуги. Темплин е опасен град — няма обширна гора, тунели или претъпкани улици, в които да се крием. Обикновено бихме използвали Шейд, за да се промъкнем зад стените, но днес той не е с нас. Вчера си изкълчи крака, раздразни се един все още заздравяващ мускул и аз накарах Шейд да остане в лагера. Кал също го няма, след като предпочете да преподава и остави Ейда да пилотира джетата „Блекрън“. Тя още е там, уютно разположена в пилотското си кресло, и чете както винаги. Опитвам се да не съм нервна, да водя, както би ни водил Кал, но се чувствам странно гола без него и брат си. Никога не съм била без двамата едновременно на мисия за набиране на попълнения и това е моментът, когато трябва да се докажа. Да покажа на другите, че не съм само оръжие, което трябва да бъде отприщено, а човек, който е готов да се бие *заедно* с тях.

За щастие, имаме зашеметяващо ново предимство. Новокръвен на име Харик, спасен от ямите на каменната кариера Ориенпратис преди две седмици. Това ще бъде първата му мисия за вербуване и се надявам да мине без особени събития. Той е безцветен като мишка и нервен, с жилестите мускули на зидар. С Фарли се постараваме да сме от двете му страни в каруцата, безмълвно нащрек, в случай че реши да хукне. Другите с нас, Никс срещу мен и Кранс, който управлява двуколката, са по-заети да гледат пътя.

Нашата двуколка се присъединява към много други — търговци или работници, отпратили се на работа в центъра на града. Ръцете на Кранс се стягат върху юздите на откраднатата ни впрегатна кобила — старо, петнисто животно с едно сляпо око и болно копито. Но той я пришпорва напред, придържа се в крак с останалите, опитва се да се слее с тях. Пределите на града се извисяват пред нас, обозначени от

отворена врата със сложно украсени каменни колони от двете страни. Между тях е окачено знаме, познат флаг на позната династия. Червени и оранжеви ивици, почти сливащи се на ранната утринна светлина. Династия Леролан — заличители, управителите на район Делфи. Примигвам към него, спомнила си телата на трима мъртви заличители, членове на Династия Леролан, всичките — убити в стрелбата в Двореца на Слънцето. Бащата, Беликос, убит от Фарли и „Алената гвардия“. И неговите синове близнаци, не много повече от бебета, разкъсани на парчета от експлозията, която последва. Мъртвите им лица бяха разлепени из цялото кралство, във всяка новинарска емисия, поредното знаме на пропагандата на Сребърните. „Алената гвардия“ убива деца. „Алената гвардия“ трябва да бъде унищожена.

Хвърлям поглед към Фарли, питам се дали знае какво означава знамето, но тя се съсредоточава върху офицерите пред нас. Харик също. Очите му се присвиват съсредоточено, а треперещите му ръце се стягат в юмруци. Мълчаливо го докосвам по ръката, насърчавам го.

— Можеш да се справиш — промърморвам.

Той ми отправя съвсем лека усмивка и аз се изправям, за да го успокоя. Вярвам в способността му — упражнява се при всяка възможност, — но самият той трябва да вярва в нея.

Никс се напруга, мускулите се издуват под ризата му. Фарли не бие толкова на очи, но знам, че я сърбят ръцете да посегне към ножа в ботуша си. Няма да покажа същия страх заради Харик.

На портата стоят офицери от Сигурността, оглеждат всеки, който минава през нея. Изучават с търсеци погледи лицата и вещите на минаващите, без да си дават труд да проверяват личните им карти. Тези Сребърни не се интересуват какво пише на някакво си парче хартия — техните заповеди са да открият мен и спътниците ми, а не някой фермер, отклонил се твърде далече от селото си. Скоро нашата каруца е следващата, която трябва да премине, и само потта по горната устна на Харик показва, че той изобщо прави нещо.

Кранс спира коня и каруцата, заковаваме се на място при заповедта на един офицер от Сигурността. Кранс държи очите си сведени — почтителен, победен, докато офицерът се вира в него. Както и очаквах, нищо не го смуцава. Кранс не е новокръвен, не е известен наш съучастник. Няма вероятност Мейвън да го преследва. Офицерът се обръща да заобиколи каруцата, оглежда вътрешността.

Никой от нас не смее да помръдне или дори да диша. Харик не е толкова опитен: не може да замаскира звука, а само гледката. Веднъж очите на офицера срещат моите и се питам дали Харик се е провалил. Но след един спиращ сърцето миг офицерът продължава нататък, удовлетворен. *Не може да ни види.*

Харик е новокръвен от необичаен вид. Може да създава илюзии, миражи, да кара хората да видят нещо, което не е там. И скрива всички ни на съвсем видно място, прави ни невидими в *празната* ни каруца.

— Ей, Червеният, въздух ли превозваш? — подхвърля офицерът с отвратителна усмивка.

— Прибирам доставки, отивам към вътрешната част на Делфи — отвръща Кранс, казва точно каквото му поръча Ейда. Тя прекара вчерашния ден в изучаване на търговските маршрути. След един час четене вече е експерт по стоките, които се внасят и изнасят от Норта. — Предена вълна, сър.

Но офицерът вече се отдалечава, без да му обърне внимание.

— Продължавайте — казва и махва с облечена в ръкавица ръка.

Каруцата се люшва напред и ръката на Харик сграбчва моята, стиска я здраво. Аз я стискам в отговор, умолявайки го да продължава да държи, да продължава да се бори, да поддържа създадената илюзия, докато влезем в Темплин и се отдалечим от портата.

— Още една минута — прошепвам. — Почти стигнахме.

Свръщаме от главния път, преди да влезем в пазара, криволичим из полупразни странични улици с редящи се от двете им страни скромни Червени магазини и домове. Другите търсят, знаят какво издирваме, докато моето внимание е съсредоточено върху Харик.

— Почти стигнахме — повтарям и се надявам да съм права. След миг-два силите ще му изневерят и нашата илюзия ще се разпадне и ще разкрие всички ни на улицата. Хората тук са Червени, но със сигурност ще докладват каруца, внезапно оказала се пълна с най-издирваните бегълци в страната.

— Наляво — казва Никс рязко и Кранс се подчинява. Насочва каруцата напред към облицована със застъпващи се дъски къща с алени завеси. Въпреки слънцето, което блести отгоре, на прозореца гори свещ. *Червени като зората.*

До къщата има тясна уличка, граничеща с къщата на „Алената гвардия“, и две празни, изоставени жилища. Представа нямам къде са

обитателите им, но вероятно са избягали от Мерките или са били екзекутирани за опита си да го направят. За мен това е достатъчно прикритие.

— Сега, Харик — казвам му. Той отговаря със силна въздишка. Защитата, осигурена от илюзията му, е изчезнала. — Добра работа.

Без да губим време, слизаме от каруцата и се промъкваме с рамото напред до къщата на Гвардията, използвайки надвисналата част на покрива, за да се крием възможно най-добре. Фарли тръгва начело и чука три пъти на страничната врата. Тя се отваря бързо, разкрива зад себе си единствено тъмнина. Фарли влиза без колебание и ние я следваме.

Очите ми се приспособяват бързо към тъмната къща и съм поразена от приликата с дома ми в Подпорите. Семпла, претъпкана, само две стаи с подове от чворести дъски и мърляви прозорци. Електрическите крушки над главите ни са тъмни или счупени, или липсващи, продадени в замяна на храна.

— Капитане? — обажда се един глас. По-възрастна жена, със стоманено сива коса, се появява край прозореца и духва свещта. Лицето ѝ е набраздено от старост, а ръцете ѝ — от белези. А около китката ѝ има позната татуировка. Една-единствена червена лента точно като онази, която носеше старият Уил Уисъл.

Както и в Харбър Бей, Фарли се намръщва и се ръкува с жената:

— Не съм...

Но жената я прекъсва с махване на ръка:

— Според полковника, но не и според Командването. Те имат други идеи по отношение на теб. — *Командването*. Тя забелязва интереса ми и свежда глава за поздрав. — Госпожице Бароу. Аз съм Ели Уисъл.

Повдигам вежда.

— Уисъл ли? — питам. — Роднина ли сте на...

Ели ме прекъсва рязко, преди да успея да довърша:

— Най-вероятно не. „Уисъл“ е главно прякор. Означава, че съм контрабандистка. Като шепоти на вятъра, такива сме всичките. — *Наистина*. Уил Уисъл — старият му фургон винаги беше пълен с контрабандни или откраднати стоки, повечето от тях — неща, които носех самата аз. — И аз съм от „Алената гвардия“ — добавя тя.

Това поне знаех. През последните няколко седмици Фарли беше във връзка с хората си — онези, които не бяха под командването на полковника, които бяха склонни да ни помогнат и да си мълчат за придвижването ни.

— Много добре — казвам й. — Дойдохме за семейство Марчър. — Двама от тях, за да съм съвсем точна. *Танси и Матрик Марчър, близнаци, ако се съди по рождените им дати.* — Ще трябва да бъдат отстранени от града до един час, ако е възможно.

Ели слуша внимателно, олицетворение на деловитостта. Размърдва се и зървам пистолета на хълбока й. Хвърля поглед към Фарли и когато тя кимва с глава, Ели прави същото.

— Това мога да направя.

— Също и припаси — вмята Фарли. — Ще вземем храна, ако имате, но най-добре ще е да са зимни дрехи.

Ново кимване:

— Определено ще опитаме — казва Ели. — Ще приготвя възможно най-бързо каквото можем да ви дадем. Може да имам нужда от още един чифт ръце обаче.

— Имаш го — предлага Кранс. Едрото му тяло със сигурност ще ускори процеса.

Не мога да повярвам на готовността на Ели и Фарли също не може. Разменяме си многозначителни погледи, докато Ели се залавя за работа, отваря последователно шкафове и процепи в дъските на пода, разкрива скрити отделения из цялата къща.

— Благодаря за съдействието — подхвърля Фарли през рамо, обзета от безмълвно подозрение. Както и аз, тя наблюдава всяко движение на Ели. Жената е стара, но пъргава и се питам дали сме наистина сами в тази къща.

— Както казах, приемам заповеди от Командването. И те изпратиха вестта. Да помогна на капитан Фарли и Мълниеносното момиче каквото и да ми коства — казва тя, без да си прави труда да ни поглежда.

Веждите ми се повдигат от шок и приятна изненада.

— Ще трябва да ми разкажеш подробно за това — промърморвам на Фарли. Отново съм поразена колко организирана и дълбоко вкоренена, изглежда, е „Алената гвардия“.

— По-късно — отвърща тя. — Семейство Марчър?

Докато Ели ѝ дава указания, аз се премествам и заставам при Харик и Никс. Макар че това е първата мисия за вербуване на Харик, Никс смята това за нещо твърде познато и скучно, и с право. Загубила съм бройката на всичките пъти, когато ме е придружавал във враждебна територия, и съм толкова благодарна за това.

— Готови ли сте, момчета? — питам, като сгъвам и разгъвам пръсти. Никс полага всички усилия да изглежда рязък и безразличен, ветеран от мисиите ни, но проблясването на страх в очите на Харик не ми убягва. — Това няма да е толкова трудно както влизането. Има по-малко хора за криене, а този път офицерите не си правят труда да гледат. Имате това.

— Благодаря, тъъ, Мер — той се изпъва, изпъчва гърди, усмихва се заради мен. Отвърщам на усмивката му, макар че гласът му потреперва, когато изрича името ми. Повечето от тях не знаят как да ме наричат. Мер, госпожица Бароу, Мълниеносното момиче, някои дори казват *милейди*. Прякорът ме жегва, но не толкова, колкото последното обръщение. Каквото и да правя, колкото и да се опитвам да бъда една от тях, те гледат на мен като на нещо отделно. Или водач, или прокажена, но винаги аутсайдер. Винаги отделена.

Навън в уличката Кранс започва да товари каруцата, без да си прави труда да ни гледа как изчезваме с примигване с лекотата на Сребърен човек сянка. За разлика от тях обаче Харик може не само да манипулира светлината, създавайки яркост и тъмнина — може да създаде илюзия за каквото си пожелае. Дърво, кон, напълно друг човек. Сега, когато сме на улицата, той ни маскира като невзрачни Червени с мръсни лица и качулки. Ние сме незабележителни и безлични дори един за друг. Той ми казва, че това е по-лесно, отколкото да ни накара да изчезнем, и по-добра алтернатива в тълпата. Хората няма да се чудят защо се блъскат във въздух.

Фарли води, следва напътствията на Ели. Трябва да пресечем пазарния площад покрай очите на множество Сребърни офицери, но никой не ни спира. Косата ми се вее на лекия вятър, спуска бяло-руса завеса върху очите ми. Почти се засмивам. Бяло-руса коса... върху *моята* глава.

Къщата на Марчър е малка, с набързо построен втори етаж, който изглежда готов да рухне върху нас. Но има прекрасна задна градина, обрасла с преплетени лози и голи дървета. През лятото

сигурно изглежда чудесно. Проправяме си внимателно път през нея, полагаме всички усилия да попречим на мъртвите листа да хрущят под краката ни.

— Сега сме невидими — промърморва Харик. Когато поглеждам в неговата посока, осъзнавам, че е изчезнал. Усмивам се, макар че никой не може да види усмивката.

Някой стига до задната врата преди мен и чука. Няма отговор, нито дори шумолене вътре. Може да са излезли за деня, да са на работа. Първа се обажда Фарли — изругава под нос.

— Дали да чакаме? — прошепва. Не мога да я видя, но виждам облачетата от дъха ѝ, издигащи се там, където би трябвало да е лицето ѝ.

— Харик не е машина — казвам, говорейки от негово име. — Ще чакаме вътре.

Отправлям се към вратата, блъсвам се в рамото на Фарли и се отпускам на едно коляно пред ключалката. Проста е. И насън мога да я отворя и сега успявам за нула време. След броени секунди ме посреща познато, удовлетворяващо изщракване.

Вратата се люшва назад върху остро скърцащи панти и аз замръзвам в очакване на онова, което може да е вътре. Както и в къщата на Ели, вътрешността е тъмна и привидно изоставена. Въпреки това изчаквам още миг, ослушвам се съсредоточено. Нищо не помръдва вътре и не усещам потрепване на електричество. Или на Марчър са им свършили дажбите, или дори изобщо нямат електричество. Удовлетворена, махвам с ръка през рамо, но не се случва нищо. *Не могат да те видят, глупачко.*

— Влизайте — прошепвам и усещам Фарли зад гърба си.

Щом вратата благополучно се затваря отново, пак ставаме видими. Усмивам се на Харик, отново благодарна за умениято и силата му, но миризмата ме кара да застина на място. Тук вътре въздухът е застоял, неподвижен и леко кисел. С припряно движение на ръката изтупвам половин инч прах от кухненската маса.

— Може би са избягали. Много хора са го направили — предполага Никс бързо.

Нещо привлича вниманието ми — едва доловим шепот. Не глас, не искра. Почти нечуто, толкова тихо, че едва не ми убягва. Идва от

кошница до огнището, покрита с мръсен червен парцал. Понасям се към нея, привлечена от малкия лъч.

— Това не ми харесва. Трябва да се прегрупираме в къщата на Ели. Харик, овладей се и се пригответи за нова илюзия — нарежда Фарли колкото може по-тихо.

Коленете ми остъргват плочите на огнището, когато коленича над кошницата. Тук мирисът е по-силен, идва от нея. Също и искрата. Не би трябвало да правя това. Знам, че нещото, което ще намеря, няма да ми хареса. *Знам* го, но не мога да се възпра да махна парцала. Платът е лепкав и аз дръпвам, разкривам онова, което лежи отдолу. След една вцепенена секунда осъзнавам какво гледам.

Дръпвам се назад тромаво, задъхвам се, почти пищя. Сълзите се отронват по-бързо, отколкото съм мислила, че е възможно. Фарли стига първа до мен, ръцете ѝ ме обгръщат, крепят ме.

— Какво има? Мер, какво...

Млъква насред изречението, задавена с думите. *Вижда това, което виждам аз.* А също и другите. Никс едва не повръща и съм изненадана, че Харик не припада.

В кошницата има бебе на не повече от няколко дни. Мъртво. И не от изоставяне или лошо гледане. Парцалът е оцветен от кръвта му. Посланието е отвращаващо ясно. *Семейство Марчър са мъртви.*

Мъничко юмруче с пръсти, изкривени като хищни нокти от вкочанението на смъртта, държи миниатюрно устройство. *Аларма.*

— Харик — изсъсквам през сълзи. — Скрый ни. — Той зяпва, объркан, и аз отчаяно го сграбчвам за крака. — *Скрый ни.*

Той изчезва пред очите ми, и то тъкмо навреме.

На прозорците се появяват офицери, нахлуват през всяка врата с вдигнати пистолети, всичките крещят.

— Обкръжена си, Мълниеносно момиче! Арестувана си! — реват последователно, сякаш повтарянето ще промени нещо.

Тихо се вмъквам под кухненската маса. Само се надявам другите да имат благоразумието да направят същото.

Поне дванайсет офицери се струпват вътре, крачат с тежки стъпки напред-назад. Четирима се откъсват от групата, отправят се към горния етаж, а един чифт ботуши спира край бебето. Свободната ръка на офицера се присвива в спазъм и знам, че сигурно се визира в миниатюрното трупче. След един дълъг миг повръща в огнището.

— Спокойно, Майрос — казва един от другите и го издърпва. — Бедното създание — добавя, докато подминава бебето. — Нещо горе?

— Нищо! — отвръща друг и слиза обратно долу. — Алармата сигурно се е повредила.

— Сигурен ли си? Управителят живи ще ни одере, ако грешим.

— Вие виждате ли някого тук, сър?

Едва не ахвам, когато офицерът се свлича на колене точно пред мен. Очите му бързо преминават напред-назад под масата, търсят. Усещам върху крака си лек натиск — един от другите. Не смея да го смушкам в отговор и затаявам дъх.

— Не, не виждам — казва най-накрая офицерът и се изправя отново. — Фалшива тревога. Връщайте се на постовете си.

Тръгват си така бързо, както са нахълтали, но се осмелявам да дишам едва след като стъпките им отдавна са заглъхнали. Тогава си поемам задъхано въздух, трепереца, докато Харик прекратява илюзията, и всички отново ставаме видими с едно мигване.

— Добра работа — Фарли издишва, потупвайки Харик по рамото. Подобно на мен той почти не може да говори и трябва да му помогнем да се изправи на крака.

— Можех аз да ги поема — промърморва Никс, изтърколвайки се изпод стълбите. С къси крачки прекосява до вратата, едната му ръка вече е върху дръжката на бравата. — Все едно, не ми харесва мисълта да съм тук, когато се върнат.

— Мер? — Докосването на Фарли по ръката ми е леко и внимателно — особено за нея.

Осъзнавам, че стоя над бебето и се вирам. В списъка на Джулиан нямаше бебета, никакви деца под тригодишна възраст. Това не е била новокръвна, не и според нашите сведения или тези, които Мейвън би могъл да притежава. Момиченцето е било убито просто защото е било тук. Ей така, за нищо.

Решително свалям якето си. Няма да я оставя така — само със собствената ѝ кръв като одеяло.

— Мер, недей. Ще разберат, че сме били тук...

— Нека узнаят.

Придърпвам якето върху нея и преборвам с всички сили порива да легна до телцето ѝ и да не стана никога повече. Пръстите ми леко докосват миниатюрното ѝ, студено юмруче. Под него има нещо.

Бележка. Тихо, бързо я пъхам в джоба си, преди някой друг да успее да види.

Когато най-сетне стигаме обратно при Ейда и джета, се осмелявам да я прочета. Датата е от вчера. *Вчера*. Били сме толкова близо.

22 октомври

Доста груб начин, знам. Но нужен. Трябва да знаеш какво правиш, какво ме принуждаваш да причиня на тези хора. Всяко тяло е послание до теб и до брат ми. Предайте ми се и това ще спре. Предайте се и те ще останат живи. Аз съм човек, който държи на думата си.

До нова среща:

Мейвън

Пристигаме обратно в Резката, когато пада нощта. Не мога да ям, не мога да говоря, не мога да спя. Другите обсъждат случилото се в Темплин, но никой не смее да ме пита. Брат ми се опитва, но аз се оттеглям по-навътре в лабиринтите на скривалището ни. Свивам се в тясната дупка, която ми служи за спалня, убедила себе си, че имам нужда да бъда сама засега. В други нощи мразя тази уединена стая, мразя да съм отделена от другите. Сега ми е още по-омразно, но не мога да се заставя да отида при тях. Вместо това изчаквам всички да заспят, преди да си позволя да се отдалеча. Вземам едно одеяло, но то не прави нищо за студа, обзел ме отвън и отвътре.

Казвам си, че това, което ме кара да отида в стаята му, е есенният мраз, а не усещането за празнота в стомаха ми. Не замръзналата бездна, която нараства с всеки провал. Не бележката в джоба ми, прогаряща дупка в тялото ми.

На пода танцува огън, ограничен до спретнат наклон, обграден с кръг от камъни. Дори в странните сенки мога да се досетя, че е буден. Очите му изглеждат оживени от пламък, но не разгневени. Дори не и объркани. С едната ръка отмята одеялата на спалния си чувал и се плъзва да ми направи място.

— Тук вътре е студено — казвам.

Мисля, че знае какво всъщност имам предвид.

— Фарли ми каза — промърморва, когато се настанявам. Обвива ръка през кръста ми, нежна и топла, с единственото намерение да ми даде утеха. Другата се притиска към гърба ми, дланта му опира в белезите ми. *Тук съм*, казва тя.

Искам да му кажа за предложението на Мейвън. Но каква полза би имало от това? Той само ще откаже, както отказах аз, и ще трябва да понесе срама от този отказ заедно с мен. Това само ще му причини болка, истинската цел на Мейвън. А аз няма да позволя Мейвън да спечели в това. Той вече ме завоюва. Няма да завладее и Кал.

Някак успявам да заспя. Не сънувам.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

От този ден нататък неговата спалня става наша. Това е негласно споразумение, което осигурява и на двама ни нещо, на което да се уповаваме. Прекалено уморени сме, за да правим кой знае какво повече, освен да спим, макар да съм сигурна, че Килорн има други подозрения. Той престава да ми говори и изобщо не обръща внимание на Кал. Част от мен иска да отиде при другите в по-просторните спални помещения, където децата си шушукат по цяла нощ, а Нани укротява всичките. Това им помага да създадат връзка помежду си. Но само бих ги плашила, затова оставам с Кал, единствения човек, който не се бои истински от мен.

Не ме държи будна нарочно, но всяка нощ усещам как се размърдва. Кошмарите му са по-ужасни от моите и знам точно какво сънува. Моментът, в който отдели главата на баща си от раменете му. Преструвам се, че проспивам това, защото знам, че той не иска да го виждам в такова състояние. Но усещам сълзите му по бузата си. Понякога ми се струва, че ме изгарят, но не се събуждам с нови белези. Поне не такива, които могат да се видят.

Макар да прекарваме заедно всяка нощ, с Кал не си говорим много. Няма кой знае какво за казване отвъд задълженията ни. Не му казвам за първата бележка или за следващите. Макар да е далече, Мейвън пак успява да застане между нас. Виждам го в очите на Кал като крастава жаба, приклепнала в главата на брат си, опитваща се да го отрови от вътре навън. Причинява същото и на мен — както в бележките, така и в спомените ми. Не знам защо, но не мога да унищожа, което и да е от двете, и не казвам на никого за съществуването им.

Би трябвало да ги изгоря, но не го правя.

Намирам друго писмо в Корвиум по време на нова мисия за вербуване. Знаехме, че Мейвън е на път към този район, посещавайки последния голям град преди пепелищата на Задущливите земи.

Мислехме, че можем да стигнем там преди него. Вместо това открихме, че кралят вече си е отишъл.

31 октомври

Очаквах те на коронацията си. Струваше ми се като нещо, което твоята Алена Гвардия с удоволствие би се опитала да провали, макар събитието да беше доста скромно. Все още се предполага да сме в траур за баща ми и една пищна церемония би изглеждала непочтително. Особено, при положение че Кал още е някъде там, търчащ наоколо с теб и твоята сган. Малцина все още му дължат вяроност според майка ми, но не се тревожете. Справяме се с тях. Няма да настъпи криза с наследяването на Сребърния престол и да откъсне брат ми от повода ви. Ако можеш, честити му рождения ден от мое име. И го увери, че ще му е последният. Но твоят приближава, нали? Не се съмнявам, че ще го прекараме заедно.

До нови срещи:

Мейвън

Гласът му изрича всяка дума, използва мастилото като ножове. За миг стомахът ми започва да се бунтува, заплашва да разплиска вечерята ми по целия под. Гаденето отминава за достатъчно дълго време, за да се измъкна от спалния чувал, от прегръдката на Кал до кутията си с припаси в ъгъла. Както у дома, държа дрънкулките си скрити, а на дъното лежат смачкани още две от бележките на Мейвън.

Всяка завършва по същия начин. *Липсваш ми. До нови срещи.*

Усещам около гърлото си нещо като ръце, заплашващи да изстискат живота от мен. Всяка дума затяга хватката, сякаш самото мастило може да ме задуши. За секунда се боя, че няма да дишам никога повече. Не защото Мейвън все още настоява да ме измъчва. Не, причината е много по-ужасна.

Защото на мен също ми липсва някой. Липсва ми момчето, което смятах, че е.

Огненият белег, който ми остави, пламва при спомена. Питам се дали той също може да го почувства.

Кал се размърдва в спалния чувал зад мен не от кошмар, а защото е време да се събуди. Припряно избутвам бележките и излизам от стаята, преди той да може да отвори очи. Не искам да виждам съжалението му, все още не. Това ще е твърде непоносимо.

— Честит рожден ден, Кал — прошепвам в пустия коридор на тунела.

Забравила съм да си взема палто и ноемврийският студ боцка кожата ми, когато излизам от защитеното жилище. Сечището е тъмно преди зазоряване, така че едва виждам пределите на гората. Ейда седи на ръба на един пън — трепереща купчинка от вълнени одеяла и шалове над догарящата жарава на лагерния огън. Винаги поема последния пост, предпочита да се буди по-рано от нас, останалите. Работещият ѝ с огромна скорост мозък ѝ позволява да чете книгите, които ѝ нося, и в същото време да наблюдава гората. През повечето сутрини вече е усвоила някое ново умение още преди останалите от нас да станат и да се размърдат. Само миналата седмица научи тиракс, езика на непозната народност на югоизток, както и основите на хирургията. Днес обаче не държи открадната книга и не е сама.

Над огъня е застанала Кета със скръстени ръце. Устните ѝ се движат бързо, но не мога да чуя какво казва. А Килорн се е сгушил близо до Ейда, стъпалата му са почти изцяло във въглените. Когато се промъквам по-близо, виждам, че е навел чело, напрегнато съсредоточен. С пръчка в ръка прокарва линии в пясъка. *Букви*. Груби, припряно изрисувани, образуващи елементарни думи като *лодка*, *пистолет* и *дом*. Последната дума е по-дълга от останалите. *Килорн*. Гледката едва не извиква нови сълзи в очите ми. Но те са сълзи от щастие — нещо, което не познавам. Празната дупка в мен сякаш се свива, макар и съвсем малко.

— Сложно е, но го усвояваш — казва Кета, ъгълчето на устата ѝ се повдига в полуусмивка. *Учителка наистина*.

Килорн ме забелязва, преди да успее да се приближа още, и прекършва клонката, с която пише, с отекващ пукот. Без дори да кимне, става от пъна и мята на рамо ловната си раница. Ножът му проблясва на хълбока, студен и остър като ледените висулки, висящи като остри зъби от дърветата в гората.

— Килорн? — пита Кета, после очите ѝ попадат върху мен и присъствието ми отговаря на въпроса ѝ. — О.

— И без друго е време за лов — отвърща Ейда, протегнала ръка към изчезващия силует на Килорн. Макар кожата ѝ да е с топъл цвят, връхчетата на пръстите ѝ са посинели от студа. Но той се измъква от хватката ѝ и тя докосва само мразовит въздух.

Не правя нищо, за да го спра. Вместо това се отпускам на пети, давам му пространството, което така отчаяно желае. Той вдига качулката на новото си палто, закрива лицето си, докато върви бавно към редицата дървета. Хубава кафява кожа и подплата от пух — идеално, за да му държи топло и да го крие. Откраднах го преди седмица в Хейвън. Не мислех, че Килорн би приел такъв подарък от мен, но дори той знае колко ценна е топлината.

Компанията ми тази сутрин смущава не само него. Кета ми хвърля кос поглед и почти се изчервява.

— Той помоли да се научи — казва тя почти извинително. После се провира покрай мен, отправя се обратно към топлината и относителното удобство на Резката.

Ейда я гледа как си отива, златистите ѝ очи са будни, но тъжни. Потупва пъна до себе си, дава ми знак да седна. Когато го правя, тя мята едно от одеялата си на скута ми и го подпъхва около мен.

— Ето така, госпожице — била е прислужница в Харбър Бей и въпреки новооткритата си свобода старите навици още не са се заличили. Все още ме нарича „госпожице“, макар че много пъти съм я молила да спре. — Мисля, че имат нужда от нещо, което да ги разсее.

— Хубаво е. Никой друг досега не е постигнал такъв напредък с Килорн. Ще се постарая да ѝ благодаря по-късно. — *Ако не избяга отново.* — Всички имаме нужда от малко разсейване, Ейда.

Тя въздъхва в знак на съгласие. Устните ѝ, пълни и тъмни, се присвиват в горчива, многозначителна усмивка. Не ми убягва как очите ѝ бързо се стрелват обратно към Резката, където спи половината ми сърце. А после към гората, където се скита останалото.

— Кранс е с него, а Фара ще се присъедини към двамата съвсем скоро. И няма мечки — добавя тя, като примижава към тъмния хоризонт. На дневна светлина, ако мъглата се вдигне, би трябвало да можем да видим далечните планини. — Засега са се укротили за сезона. Спят зимен сън.

Мечки. У дома в Подпорите нямахме дори елени, какво остава пък за прословутите чудовища от затъntenите райони. Складовете за

дървен материал, групите от дървосекачи и движението по реката бяха достатъчни да прогонят всяко животно, по-едро от миеша мечка, но районът на Грейтудс гъмжи от диви животни. Елени с огромни разклонени рога, любопитни лисици бродят из хълмовете и долините и от време на време се чува вълчи вой. Още не съм виждала някоя от тромавите мечки, но Килорн и другите ловци забелязали една преди седмици. Единствено способностите на Фара да заглушава шума и благоразумието на Килорн да се придържа по посока на вятъра ги опазили от челюстите ѝ.

— Къде си научила толкова много за мечките? — питам само за да запълня въздуха с безцелен разговор. Ейда знае точно какво правя, но въпреки това решава да ми угоди.

— Управителят Рамбос обича да ловува — отвърща със свиване на рамене. — Имаше имение извън града и синовете му го пълнеха със странни зверове, които да убива. Мечки най-вече. Красиви създания с черна козина и будни очи. Бяха доста кротки, ако не ги закача човек или ако с тях се занимаваше нашият пазач на дивеча. Малката Рор, дъщерята на управителя, искаше собствено мече, но мечките бяха избити, преди да успеят да се размножат.

Рор Рамбос изниква пред очите ми. Приличаше на мишка, но можеше да строши камък и да го превърне на прах с голи ръце. Изпитанието на кралиците беше толкова отдавна, когато бях прислужница точно като Ейда.

— Предполагам, че това, което управителят вършеше, не можеше да се нарече точно лов — продължава Ейда. В гласа ѝ се просмуква тъга. — Слагаше ги в яма, където можеше да се бори с животните и да им счупи вратовете. Синовете му също го правеха — за тренировка.

Мечките ми звучат като свирепи, страховити зверове, но Ейда ми казва друго. Замъглените ѝ очи могат да означават единствено, че сама е виждала ямата и си спомня всяка секунда от преживяването.

— Това е ужасно.

— Ти уби един от синовете му, знаеш ли. Казваше се Райкър. Беше един от избраните ти ексекютори.

Никога не съм искала да узнавам името му. Никога не попитах за онези, които убих в Кулата на костите, и никой никога не ми каза. Райкър Рамбос, убит от електричество върху пясъка на арената, превърнат просто в почерняла опърлена плът.

— Моля за извинение, госпожице. Не исках да ви разстройвам — спокойната ѝ маска се е върнала, а с нея — свършените обноси на жена, отгледана като прислужница. С нейната способност мога само да си представям колко ли ужасно трябва да е било да вижда, но да не говори, никога да не може да разкрие колко е ценна, или да покаже истинската си същност. Но още по-ужасно е да си помисля, че за разлика от мен тя не може да се скрие зад щита на един несвършен ум. Тя знае и чувства толкова много, че това, което е в нея, заплашва да я събори. Подобно на мен трябва да продължава да бяга.

— Разстройвам се само когато ме наричаш така. Искам да кажа „госпожице“.

— Навик, боя се — тя се размърдва, посяга към нещо в одеялата си. Чувам отличителния звук от намачкана хартия и очаквам да видя поредния новинарски бюлетин, отразяващ подробно обиколката по случай коронацията на Мейвън. Вместо това Ейда изважда документ, много официален на вид, макар и намачкан и с опърлени ръбове. Върху него се вижда червеният меч на армията на Норта. — Шейд отмъкна това от онзи офицер в Корвиум.

— Онзи, когото изпържих. — Проследявам с пръст обгорения лист, усещам грубата, почерняла хартия, която заплашва да се разпадне. Странно, това е оцеляло, макар че приносителят му не е успял. — Приготвления — промърморвам, докато дешифрирам заповедта. — За легиони с подкрепления.

Тя кимва.

— Десет легиона, за да заместят деветте, които удържат окопите в Задушливите земи.

Легионът на Бурята, Легионът на Чука, Легионът на Меча, Легионът на Щита — имената и номерата им са изброени ясно. По пет хиляди Червени войници във всеки с още петстотин Сребърни офицери. Събират се при Корвиум, преди да влязат заедно в Задушливите земи, за да облекчат войниците по позициите. Нещо ужасно, но не и представляващо интерес за мен.

— Хубаво, че вече проверихме Корвиум — е всичко, което ми хрумва да кажа. — Поне избегнахме няколкостотин Сребърни офицери, минаващи през града.

Но Ейда внимателно слага длан върху ръката ми, дългите ѝ, умели пръсти са студени дори през ръкава ми.

— Десет в замяна на девет. Защо?

— Масирана атака? — отново не мога да разбера защо това е мой проблем. — Мейвън може да иска да го превърне в зрелище, да демонстрира какъв воин е, да накара всички да забравят Кал...

— Не е вероятно. Окопните нападения изискват поне петнайсет легиона, пет — за да пазят, десет — да маршируват — очите ѝ се стрелкат бързо напред-назад, сякаш може мислено да си представи битка. Не успявам да се сдържа и повдигам вежди. Доколкото знам, не разполагаме с никакви наръчници по тактика, търкалящи се наоколо. — Принцът е опитен във военното дело — обяснява тя. — Добър учител е.

— Показа ли това на Кал?

Колебанието ѝ е единственият отговор, който ми е нужен.

— Смятам, че е заповед за изпращане на сигурна смърт — промърморва тя и свежда очи. — Девет легиона, които да заемат местата им, и десетият — за да загине.

Но това е лудост дори за Мейвън.

— В това няма никакъв смисъл. Защо някой би хвърлил на вятъра пет хиляди добри войници?

— Официалното им име е Легионът на Кинжала — тя посочва съответната дума на листа. Подобно на другите, легионът се състои от пет хиляди Червени и отива право към окопите. — Но управителят Рамбос ги е нарекъл с друго име. Малкият легион.

— Малкият... — умът ми засича. Внезапно се озовавам отново на остров Тък, в болничното отделение с полковника, дишащ във врата ми. Той планираше да размени Кал, да го използва, за да спаси петте хиляди деца, които сега отиват без време в гроба. — Новобранците. Децата.

— От петнайсет до седемнайсетгодишна възраст. Кинжалът е първият от детските легиони, които кралят обяви за „готов за бойни действия“. — Тя не си прави труда да скрие презрителното си изпуктяване. — След едва двумесечно обучение, ако са минали и толкова.

Спомням си каква бях аз на петнайсет. Макар че вече бях крадла, бях дребна и глупава, заета повече да дразня сестра си, отколкото да се тревожа за бъдещето си. Мислех, че все още имам шанс да се измъкна

от задължителната военна служба. Пушкиите и изпълнените с пепел окопи още не бяха започнали да витаят в сънищата ми.

— Ще ги избият до крак.

Ейда се отпуска отново в одеялата си с мрачно лице.

— Мисля, че това е идеята.

Знам какво иска тя, какво биха искали мнозина, ако знаеха за заповедите на Мейвън за детската армия. Децата, които предстои да бъдат изпратени в Задущливите земи, са последица от Мерките, начин да се накаже кралството за бунта на „Алената гвардия“. Чувството е, сякаш лично аз съм ги осъдила на смърт, и не се съмнявам, че мнозина биха се съгласили. Скоро по ръцете ми ще има океан от кръв и няма как да го спра. Невинна кръв като тази на бебето в Темплин.

— Не можем да направим нищо за тях — свеждам поглед: не искам да видя разочарованието в очите на Ейда. — Не можем да се борим с цели легиони.

— Мер...

— *Ти можеш ли да се сетиш за начин да им помогнеш?* — прекъсвам я рязко с глас, дрезгав от гняв. Той я стряска и тя млъква, победена. — Тогава как бих могла аз?

— Разбира се. Права сте. *Госпожице.*

Учтивата титла ме жегва, както е възнамерявала.

— Оставям те на поста ти — измънквам, ставам от пъна все още със заповедта за поход в ръка. Бавно я сгъвам и я прибирам дълбоко в един джоб.

Всяко тяло е послание за теб.
Предай ми се и това ще спре.

— Излитаме за Питарус след няколко часа — Ейда вече знае плановете ни за набиране на нови попълнения за деня, но като ѝ казвам отново, това ми дава нещо за вършене. — Кал ще пилотира, така че дай на Шейд списък с припасите, които може да ни потрябват.

— Внимавайте — отвърща тя. — Кралят отново е в Делфи, само на един час полет оттук.

От мисълта белезите ме пробождат. *Един час ме дели от мъчителното манипулиране на Мейвън. От неговата машина на*

ужаса, с която обърна собствената ми сила срещу мен.

— Делфи ли? Отново?

Кал се приближава до нас от входа на къщата в Резката с коса, разчорлена от съня. Но очите му никога не са изглеждали толкова будни.

— Защо отново?

— Видях един бюлетин в Корвиум, в който се твърдеше, че той гостува на управителя Леролан — казва Ейда, объркана от внезапното съсредоточаване на вниманието на Кал. — За да поднесе съболезнованията си лично.

— За Беликос и синовете му. — Срегнах Беликос само веднъж, минути преди смъртта му, но той беше мил. Не заслужаваше края, който помогнах да го сполети. Нито близките му.

Но Кал присвива очи срещу изгриващото слънце. Вижда нещо, което ние не виждаме, нещо, което е непонятно дори за списъците и фактите на Ейда.

— Мейвън не би прахосвал време по такова нещо дори за да спази приличието. За него семейство Леролан не означават нищо, а той вече изби новокръвните от Делфи — не би се върнал без основателна причина.

— И тя е? — питам.

Устата му се отваря, сякаш очаква правилният отговор да изпадне от нея. Не се случва нищо и той най-сетне поклаща глава.

— Не съм сигурен.

Защото това не е военна маневра. Това е нещо друго — нещо, което Кал не разбира. Той има талант за военно дело, не за интриги. Това е сферата на Мейвън и майка му, а ние сме безнадеждно превъзхождани по сила на тяхното игрално поле. Най-доброто, което можем да направим, е да ги предизвикаме при наши условия с мощ, а не с умове. *Но имаме нужда от повече мощ. И то бързо.*

— Питарус — казвам и прозвучавам категорично. — И кажи на Нани, че идва.

Старата жена моли да ни помогне още откакто пристигна тук, и Кал мисли, че е готова да го направи. Харик, от друга страна, не се е присъединявал към нас в друга мисия за набиране на попълнения. Не и от Темплин насам. Не го обвинявам.

Не ми е нужно Кал да посочва къде започва районът на Рифта. Докато преминаваме от Кралския район, навлизайки в Района на принца, от голямата надморска височина, на която се намираме, разделението е шокиращо ясно. Въздушният джет се рее над поредица от рифтови долини, всяка — граничеща със спретнато редящи се планини. Изглеждат почти като направени от човешка ръка, образуват дълги процеци, сякаш изстъргани с нокти в пръстта. Но те са твърде големи дори за Сребърните. Тази земя е създадена от нещо по-мощно и разрушително преди хиляди години. Есента залива местността, оцветява гората отдолу във вариращи нюанси на огненото. Намираме се много по̀ на юг от Резката, но виждам заснежени участъци по планинските върхове, криещи се от изгряващото слънце. Подобно на Грейтудс, Рифтът е поредната пустош, макар че богатството му се крие в стоманата и желязото, а не в дървения материал. Столицата му, Питарус, е единственият голям град в района и възлов промишлен център. Разположен е на речен завой, свързващ рафинериите за стомана с бойния фронт, както и южните въгледобивни градчета с останалата част от кралството. Макар че Рифтът официално се управлява от вятърните тъкачи от Династия Ларис, той е домът на предците на Династия Самос. Като притежатели на железодобивните мини и стоманолеярните в действителност те контролират Питарус и Рифта. Ако имаме късмет, Еванджелин може да дебне наоколо и може да успее да ѝ отмъстя за всичките ѝ злини.

Най-близката до Питарус рифтова долина е на повече от петнайсет мили разстояние, но предлага добро прикритие, за да кацнем. Това е най-неравната от всички писти и се питам дали не сме я надценили. Но Кал владее джета „Блекрън“ и ни приземява благополучно, макар и поразтърсени.

Нани пляска с ръце, възхитена от полета, набръчканото ѝ лице е осветено от широка усмивка.

— Винаги ли е толкова забавно? — пита тя, като надзърта към нас.

Срещу нея Шейд прави гримаса. Все още не е свикнал с летенето и полага всички усилия да не се освободи от закуската си в скута ѝ.

— Търсим четирима новокръвни — гласът ми отеква надолу из джета, заглушава щракането на катарамии и колани. Шейд се чувства по-добре, така че отново е тук, седнал до Фарли. Следват Нани и

новокръвният Гарет Бомонт. Това ще бъде третата му мисия за вербуване за четири дни, откакто Кал реши, че бившият треньор на коне ще бъде добре дошло попълнение за всекидневните ни мисии. Някога е работил за самата лейди Айрал, поддържал е голямата ѝ конюшня във фамилното имение на река Капитъл. В двора всички я наричаха Пантерата заради блестящата ѝ черна коса и котешката гъвкавост. Гарет не е толкова щедър с комплиментите. По-склонен е да я нарича Копринената кучка. За щастие, работата му за Династия Айрал го е поддържала стегнат и подвижен, а способностите му също въобще не са за пренебрегване. Когато най-напред го разпитвах дали умее да прави нещо специално, в крайна сметка се оказах залепена на тавана. Гарет манипулираше силите на *гравитацията*, които ме държаха на земята. Ако стояхме на открито, вероятно щях да се озова в облаците. Това обаче го оставям на Гарет. Освен че подхвърля хора във въздуха, той може да използва способността си, за да лети.

— Гарет ще остави Нани в града и тя ще влезе в Централата на сигурността, преобразена като лорд генерал Ларис. — Хвърлям поглед към нея само за да откроя, че гледам дребен застаряващ мъж вместо жената, която съм опознала. Той ми кимва в отговор и сгъва и разгъва пръсти, сякаш не си е служил с тях никога преди. Но аз знам по-добре. Под тази кожа се намира Нани, преструвайки се на Сребърния командир от Въздушния флот.

— Тя ще ни извади разпечатка с имената на четиримата новокръвни, живеещи в Питарус и останалата част от района на Рифта. Ще я последваме пеша, а Шейд ще измъкне всички ни.

Както обикновено, Фарли се надига първа от мястото си.

— Късмет с мисията, Нан — казва тя, като забива пръст в Гарет. — Ако това ти е харесало, направо ще се влюбиш в неговото умение.

— Не ми харесва тази усмивка, малка госпожице — казва Нани с гласа на Ларис. Макар че съм я виждала да се преобразява преди, още не съм свикнала със странната гледка.

До Нани Гарет се засмива, помага ѝ да стане от мястото си.

— Фарли летя с мен последна. Ужасно ми оплеска ботушите при кацането.

— Не съм правила такова нещо — отвърща Фарли, но се прокрадва бързо по цялата дължина на джета. Вероятно за да скрие поруменялото си лице. Шейд я следва както винаги и се опитва да

задуши смеха си с една ръка. Напоследък тя се чувства зле и за забавление на околните полага всички усилия да го скрие.

Ние с Кал сме последните, останали на борда на самолета, макар че нямам причина да го чакам. Той изпълнява обичайните ритуали, върти копчета и щрака ключове, които изключват различни части от джета в бърза последователност. Усецам как всяка потъва в електрическа смърт, докато остава единствено приглушеното жужене на пълните батерии. Тишината пулсира в такт с биещото ми сърце и внезапно ужасно се разбързвам да сляза от джета. Нещо ме плаши да бъда насаме с Кал, поне посред бял ден. Но когато пада нощта, няма никого друго, когото бих предпочела да видя.

— Би трябвало да говориш с Килорн.

Гласът му ме спира насред крачка, застинала на половината път надолу по задната рампа.

— Не искам да говоря с него.

Топлината се усилва с всеки миг, докато той идва все по-близо и по-близо до мен.

— Странно, обикновено си толкова добра лъжкиня.

Завъртам се рязко и откривам, че се вирам в гърдите му. По пилотския екип, безупречен, когато го облече преди повече от месец, сега ясно личат знаци от носене. Макар че той полага всички усилия да страни от нашите битки, битката все пак го е докоснала.

— Познавам Килорн по-добре от теб и нищо, което кажа, няма да го изтръгне от малкия му истеричен пристъп.

— Знаеш ли, че моли да дойде с нас? — Очите му са тъмни, с тежки клепачи. Изглежда както в миговете преди да заспи. — Моли ме всяка вечер.

Времето, прекарано в Резката, ме е направило пряма и лесна за разчитане. Не се съмнявам, че Кал вижда смущението, което изпитвам, или потайните течения на ревността.

— Той говори с *теб*? Отказва да говори с мен *заради* теб, така че защо, за бога, би...

Внезапно пръстите му се озовават под брадичката ми, накланят главата ми, за да не мога да извърна поглед.

— Не е ядосан на мен. Не е ядосан, защото ние... — а после на свой ред млъква, без да довърши. — Той те уважава достатъчно, за да правиш собствени избори.

— Поне това ми каза.

— Но ти не му вярваш. — Мълчанието ми е достатъчен отговор. — Знам защо мислиш, че не можеш да се довериш на никого — кълна се в цветовете си, знам. Но не можеш да преминеш през това сама. И не казвай, че имаш мен, защото и двамата знаем, че не вярваш и в това — болката в гласа му почти ме смазва. Пръстите му се тресат до тялото ми.

Бавно измъквам лице от хватката му.

— Нямахте да го кажа — наполовина лъжа. Не изпитвам чувството, че имам някакви права над Кал, и няма да си позволя да му се доверя, но и не мога да се дистанцирам от него. Всеки път, когато се опитам, откривам, че се връщам.

— Той не е дете, Мер. Вече не е нужно да го закриляш.

Като си помисля, че през цялото това време Килорн е ядосан, защото искам да го опазя жив. Едва не се размивам при тази представа. *Как смея да правя такова нещо? Как смея да искам да го опазя жив?*

— Тогава го вземи с теб следващия път. Остави го да си намери гроба — знам, че чува потрепването в гласа ми, но вежливо се преструва, че не го забелязва. — И откога те е грижа за него?

Едва чувам отговора му, докато се отдалечавам.

— Не казвам това заради него.

Долу на пистата другите чакат. Фарли се е заела да пристегне Нани към гърдите на Гарет, използва импровизирана сбруя от една от седалките в джета, но Шейд се вира в краката си. Чул е всяка дума, ако се съди по суровото изражение на чертите му. Отправя ми кръвнишки поглед, докато минаваме, но не казва нищо. По-късно ме чака ново хокане, но засега вниманието ни се насочва към Питарус и надявам се, ново успешно вербуване.

— Ръцете между коленете, главата долу — казва Гарет, инструктирайки Нани. Пред очите ни тя се преобразява от едрия лорд генерал в много по-дребната си, по-слаба същност. Затяга ремъците в съответствие с промяната.

— Така е по-леко — обяснява с тих кикот. След дълги дни на сериозни разговори и безсънни нощи гледката ме кара да се разсмея открито. Не успявам да се сдържа и се налага да покрия устата си с ръка.

Гарет неловко я потупва по темето:

— Никога не спираш да ме удивляваш, Нан. Можеш спокойно да затвориш очи.

Тя поклаща глава:

— Цял живот съм си затваряла очите — казва. — Никога повече.

Когато бях дете и си мечтаех да летя като птица, никога не съм си представяла нещо подобно. Краката на Гарет не се прегъват, мускулите му не се напрягат. Не се оттласква от земята. Вместо това дланите му се притискат успоредно на пистата и той просто започва да се *издига*. Знам, че гравитацията около него отслабва като развързан конец. Издига се с Нани, пристегнатата плътно до него, по-бързо и по-бързо, докато се превръща просто в петънце в небето. А после кракът се затяга, дърпа точицата по земята, нагоре и надолу в плавни, вълнисти дъги. Отпуснато, после стегнато, докато изчезват над най-близкия хребет. Оттук, долу, почти изглежда спокойно, но се съмнявам, че някога ще разбере от личен опит. Стига ми летенето с джетата.

Фарли първа извърща поглед от хоризонта и се връща към настоящата задача. Посочва към издигащия се хълм над нас, увенчан с червено-златни дървета:

— Ще тръгваме ли?

В отговор поемам с резки крачки напред, налагам добро темпо, за да изкачим и прехвърлим хребета. Според вече обширната ни сбирка от карти миньорското село Роузън би трябвало да е от другата страна. Или поне това, което някога е било Роузън. Пожар от подпалени въглища унищожил мястото преди години, принудил както Червени, така и Сребърни да изоставят ценните, макар и опасни, мини. Според прочетеното от Ейда то било изоставено за една нощ и вероятно разполага с истинско богатство от припаси за нас. Засега възнамерявам да мина през него, пък било то и само за да видя какво можем да плячкосаме на връщане.

Първо ме удря пепеливият мирис. Той е полепнал по западната страна на склона, усилва се с всяка наша стъпка надолу по хребета. Фарли, Шейд и аз побързваме да покрием носове с шаловете си, но тежката миризма на дим не смущава Кал. *Е, едва ли би го смутила.* Вместо това той подушва предпазливо дима.

— Още гори — прошепва, докато оглежда дърветата. За разлика от другата страна на хребета дъбовете и брястовете тук изглеждат

мъртви. Листата им са оскъдни, стволите — сиви, а между възлестите им съсухрени корени не растат дори плевели. — Някъде дълбоко.

Ако Кал не беше с нас, щях да се страхувам от тлеещия въглищен огън. Но дори червената топлина на мините не може да му се опре. Принцът би могъл да се справи с лекота дори с експлозия, ако поиска, и затова продължаваме сред дружелюбно мълчание в умиращата гора.

Склонът е осеян с минни шахти, всяка — набързо закована с дъски. От една се стеле дим, матова следа от сиви облаци, издигаща се в мъгливото небе. Фарли се преборва с порива да проучи какво става, но побърза да се покатери по ниските клони или камъни. Разузнава района с мълчаливо усърдие, винаги нащрек. И винаги — на не повече от няколко стъпки от Шейд, който дори за миг не сваля очи от нея. Това ми напомня безмълвно за Джулиан и Сара, двама танцьори, движещи се под звуците на музика, която никой друг не може да чуе.

Роузън е най-сивото място, което съм виждала някога. Пепел покрива цялото село като сняг, носи се във въздуха на малки вихрушки, обгръща сградите във високи до кръста преспи. Дори замъглява слънцето, обкръжила селото в постоянен облак от мараня. Напомня ми за гетото на технитата, Сивия град, но онова противно място все още пулсираше като лениво, почерняло сърце. Това село е отдавна мъртво, убито от злополука, искра дълбоко в мините. Само главната улица, мръсна и западнала кръстоска от няколко тухлени магазина и домове от летви, все още си е на мястото. Останалото е рухнало или изгорено. Питам се дали в пепелта, която дишаме, се вихри прах от кости.

— Няма електричество — не мога да почувствам нищо, дори не и електрическа крушка. Струна от напрежение се отпуска в гърдите ми. Роузън е отдавна мъртъв и няма с какво да ни навреди. — Проверете прозорците.

Те следват примера ми, бършат стъклените витрини на магазините с вече мръсни ръкави. Примижавам към най-малката от оцелелите сгради — просто килер, сбутан между разбит преден пост на Сигурността и полусрутената училищна сграда. Когато очите ми се приспособяват към мъждивата светлина, осъзнавам, че гледам към безкрайни редици от книги. Натрупани на лавици, захвърлени на безразборни купчини, разпилени по мърлявия под. Ухилвам се с лице,

притиснато към стъклото, представям си колко много съкровища мога да отнеса на Ейда.

Силен трясък разкъсва нервите ми. Завъртам се като вихър при звука само за да видя Фарли, застанала до стъклената витрина на един магазин. Държи парче дърво, а в краката ѝ има стъкла.

— Били са в капан — обяснява и посочва вътре в магазина.

След миг от счупената витрина бурно изхвърква ято врани. Изчезват в небето, но крясъците им отекват дълго след като са си отишли. Звучат като измъчвани от болка деца.

— Кълна се в цветовете си — изругава Кал под нос, клати глава в нейната посока.

Тя само свива рамене, хили се самодоволно:

— Изплаших ли ви, Ваше Височество?

Той отваря уста да отговори с разтеглени в усмивка ъгълчета, но някой го прекъсва рязко. Глас, който не разпознавам, идващ от човек, когото никога не съм виждала.

— Не още, Даяна Фарли — мъжът сякаш се материализира от пепелта. Кожата, косата и дрехите му са също толкова сиви, колкото мъртвото село. Но очите му са в блестящ, ужасяващ кървавочервен цвят. — Макар че ще го направиш. Всички ще го направите.

Кал призовава огъня си, аз — мълнията си, а Фарли вдига пистолета си в посока на сивия мъж. Изглежда, че никое от тези неща не го плаши. Вместо това той пристъпва напред и аленият му поглед ме намира.

— Мер Бароу — въздъхва той, сякаш името ми му носи огромна болка. Очите му се насълзяват. — Имам чувството, че вече те познавам.

Никой от нас не помръдва, зашеметени сме от вида му. Казвам си, че е заради очите му или дългата му сива коса. Външността му е чудата дори за нас. Но не това ме задържа като вкопана на място. Нещо друго ме е накарало да застана нащрек — инстинкт, който не разбирам. Въпреки че този човек изглежда прегърбен от старост, неспособен да замахне с юмрук, а какво остава пък да се спречка с Кал, не мога да не се боя от него.

— Кой сте вие? — потрепващият ми глас отеква над пустото село.

Сивият мъж накланя глава, взира се във всеки от нас поред. С всяка изминала секунда лицето му посърва, докато си помислям, че може да се разплаче.

— Новокръвните от Питарус са мъртви. Кралят ви чака там — преди Кал да може да отвори уста, да попита това, което всички си мислим, сивият мъж вдига ръка: — Знам, защото го видях, Тиберий. Точно както ви видях да идвате.

— Какво имате предвид с това, че сте *видели*? — изръмжава Фарли и пристъпва бързо към него. Все още стиска здраво пистолета в ръка, готова да го използва. — Кажете ни!

— Такъв избухлив нрав, Даяна — сгълчава я той, отдръпвайки се от нея с изненадващо бързи крака. Тя примигва озадачена и се хвърля, опитва се да го сграбчи. Той отново се изплъзва.

— Фарли, спри! — изненадвам дори себе си със заповедта. Тя ми се озъбва, но се подчинява, заобикаля така, че да застане зад непознатия. — Как е името ви, сър?

Усмивката му е също толкова сива като косата му.

— Това е без значение. Името ми не е във вашия списък. Идвам от място отвъд границите на вашето кралство.

Преди да успее да го попитам откъде знае за списъка на Джулиан, Фарли връхлита с пълна скорост, спринтира зад гърба на мъжа. Макар че тя не издава звук, макар че не може да я види, той с лекота се отдръпва от пътя ѝ. Тя пада в пепелта по лице, ругае, но светкавично се изправя на крака. Сега е насочила пистолета си към сърцето му.

— От това ще се измъкнеш ли? — изръмжава тя и зарежда пистолета.

— Няма да ми се наложи — отвърща той с иронична усмивка. — Нали, госпожице Бароу?

Разбира се.

— Фарли, остави го. Той е поредният новокръвен.

— Вие сте... вие сте око — прошепва Кал и прави няколко колебливи стъпки през пепеливата улица. — Можете да виждате бъдещето.

Мъжът изпуктява презрително, махвайки с ръка:

— Едно око вижда само това, което търси. Зрението му е поограничено от стръкче трева — отново ни фиксира с печалния си, ален

поглед. — Но аз виждам всичко.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Едва когато влизаме в обгорената черупка на кръчмата на Роузън, сивият мъж проговаря отново, представя се, докато сядаме около овъглена маса. Името му е стряскащо обикновено. *Джон*. А присъствието му е най-смущаващото нещо, което съм изпитвала някога. Всеки път, щом ме погледне с очи с цвета на кръв, изпитвам усещането, че може да вижда право през кожата ми до онова изкривено, коварно нещо, което някога наричах сърце. Но премълчавам мислите си, пък било то и само за да дам на Фарли повече място да изложи оплакванията си. Тя редува мърморене и викове, възразява, че не можем да имаме доверие на този странен човек, появил се от пепелта. Един-два пъти Шейд се опитва да я успокои, слага длани върху ръцете ѝ, за да я накара да застане неподвижно. През цялото време Джон седи с напрегната усмивка, изслушва мълчаливо доводите ѝ и проговаря едва когато тя най-сетне си затваря устата.

— Вие четиримата сте ми добре познати, така че няма нужда от представяния — казва той, като вдига ръка в посоката на Шейд. Брат ми издава сподавен звук и се отдръпва малко назад. — Открих ви, защото знаех къде ще бъдете. Беше фасулска работа да съгласувам пътуването си с вашето — добавя Джон, насочил погледа си към Кал. Лицето на Кал се облива в бяло, но Джон не си прави труда да гледа. Вместо това поглежда към мен и усмивката му поомеква. *Ще бъде добро допълнение, макар и стряскащо*. — Нямам намерение да се присъединявам към вас в Резката, госпожице Бароу.

Тогава идва моят ред да си глътна езика. Преди да мога да се съвзема достатъчно, за да попитам, той отново отговаря вместо мен и чувството е като студено пробождане в корема ми.

— Не, не мога да чета мислите ви, но наистина виждам онова, което ще дойде. Например какво ще кажете в следващия момент. Смятам, че ще спестя на всички ни доста време.

— Полезно умение — изрича дрезгаво Фарли. Тя единствена от нас не е омагьосана от този човек. — Защо просто не ни кажете каквото сте дошли да кажете, и да приключите с това? Още по-добре, просто ни кажете какво ще се случи.

— Инстинктите ти служат добре, Даяна — отвръща той, свел посивялата си глава. — Приятелите ти, формоизменителката и летящият, ще се върнат скоро. Срецнали са съпротива в Централата на сигурността в Питарус и ще имат нужда от медицински грижи. Нищо, с което Даяна да не може да се справи в джета ви.

Шейд понечва да стане от стола си, но Джон му махва да си седне.

— Спокойно, още имате известно време. Кралят няма намерение да ви преследва.

— Защо не? — Фарли повдига вежда.

Алените очи срещат моите, чакат ме да отговоря.

— Гарет може да лети — нещо, което никой познат Сребърен не може да прави. Мейвън няма да иска никой да види това — дори войниците, заклели се да му служат. — Кал кимва до мен, познава брат си толкова добре — или толкова малко — колкото и аз. — Той обяви пред кралството, че новокръвни не съществуват, и възнамерява да запази нещата така.

— Една от многото му грешки — казва замислено Джон с унесен и далечен глас. Вероятно наистина е далече, вгледан в бъдеще, което никой от нас не може да проумее. — Но ще откриете това съвсем скоро.

Очаквам Фарли да е тази, която да се озъби гневно при мисълта за още загадки, но Шейд я изпреварва. Надвесва се напред, подпрял се на длани, така че се извисява над Джон.

— Да се перчиш ли дойде тук? Или просто да ни губиш времето? Няма как да не се запитам същото.

Сивият мъж не трепва дори пред съдържания гняв на брат ми.

— Всъщност да, Шейд. Още няколко мили и очите на Мейвън щяха да ви видят как идвате. Или щеше да ви хареса да влезете в капана му? Признавам, мога да виждам действията, но не и мисълта и навярно всъщност сте искали да бъдете хвърлени в тъмница и екзекутирани? — той ни оглежда, тонът му е стряскащо бодър. Едната

страна на устата му се повдига, извива устните му в полуусмивка. — Питарус сигурно е достигнат от смърт и дори по-лоша участ.

По-лоша участ. Под масата ръката на Кал се сключва върху моята, сякаш чувства тръпката на ужас, надигаща се в стомаха ми. Без да мисля, разтварям дланта си за него, оставям пръстите му да намерят моите. Дори не искам да питам какви по-ужасни съдби са били планирани за нас.

— Благодаря, Джон — гласът ми е дрезгав от страх. — Задето ни спаси.

— Не си спасил нищо — казва Кал бързо и хватката му се затяга. — Всяко решение може да е променило онова, което си видял. Една погрешна стъпка в гората, размахването на крилете на някоя птица. Знам как виждат хората като теб и колко могат да се объркат предсказанията ти.

Усмивката на Джон се задълбочава, докато разделя лицето му. Това раздразва Кал повече от всичко друго, дори повече от рожденото му име.

— Виждам по-надалече и по-ясно, от които и да са Сребърни очи, които си срещал. Но ти ще избереш дали да чуеш това, което трябва да кажа. Макар че наистина ще започнеш да ми вярваш — добавя той, като почти намига — по някое време около откритието ти в тъмницата. Джулиан Джакос ви е приятел, нали?

Сега ръцете и на двама ни треперят.

— Такъв е — промърморвам с широко отворени и пълни с надежда очи. — Още е жив, нали?

Отново очите на Джон се изцъклят. Той замърморва под нос думи, които не чувам, и от време на време кима. На масата пръстите му се присвиват спазматично, движат се напред-назад като градинско гребло през пръстта, която обръща. *Мъчи се да разбере нещо, но какво?*

— Да, жив е. Но екзекуцията му е планирана, както и тази на... — той прави пауза, замислен. — Сара Сконос.

Следващите мигове минават странно: Джон отговаря на всичките ни въпроси, преди да успеем да ги изречем.

— Мейвън планира да оповести екзекуциите им, да заложи нов капан за теб и хората ти. Задържани са в затвора в Корос. Той не е изоставен, Тиберий, а преустроен за затваряне на Сребърни. Безмълвен

камък в стените, укрепления от диамантено стъкло и военни пазачи. Не, не е само заради Джулиан и Сара. В килиите има и други несъгласни с царуването на Мейвън, затворени, задето са оспорили властта на новия крал или са ядосали майка му. Династия Леролан създава особени затруднения, както и Династия Айрал. А новокръвните затворници се оказват точно толкова опасни, колкото Сребърните.

— Новокръвни ли? — изтръгва се възклицание от мен, прекъсвам рязко Джон, но той продължава скорострелно като картечница.

— Онези, които така и не открихте; онези, които сметнахте за мъртви. Бяха отведени за наблюдение, за проучване, но лорд Джакос отказа да ги изследва. Дори след... убеждаване.

В устата ми се надига жлъчка. „Убеждаване“ може да значи единствено „изтезания“.

— Има и по-лоши неща от болката, госпожице Бароу — казва Джон меко. — Сега новокръвните са на милостта на кралица Елара. Тя възнамерява да ги използва — прецизно — очите му се отклоняват към Кал и те си разменят поглед, изпълнен с болезнено разбиране. — Те ще бъдат оръжия срещу собствените си хора, контролирани от кралицата и нейните близки, ако им се даде достатъчно време. А това е много, много тъмен път. Не трябва да позволявате това да се случи — напуканите му и мръсни нокти се впиват в масата, издълбават дълбоки бразди в почернялото дърво. — Не трябва.

— Какво ще стане, ако освободим Джулиан и другите? — навеждам се напред в стола си. — Можеш ли да видиш това?

Ако лъже, не мога да разбера.

— Не. Виждам само пътя в момента и мястото, докъдето води. Например сега виждам вас, оцеляващи от капана в Питарус, за да загинете четири дни по-късно. Изчакват твърде дълго, за да нападнете Корос. О, чакайте, положението се промени сега, след като ви казах — нова странна, тъжна усмивка. — Хмм.

— Това са глупости — изръмжава Кал, разплитайки ръка от моята. Става от масата бавно и целеустремено като тътнеща гръмотевица. — Хората полудяват от слушане на предсказания като твоите, съсипани от знанието за едно несигурно бъдеще.

— Нямаме доказателство, освен думата ти — обажда се Фарли. Като никога тя се оказва съгласна с Кал и това изненадва и двамата. Тя изритва стола си назад, действа бързо и ожесточено. — И няколко салонни трика.

Салонни трикове. Предвижда какво ще кажем, предусеща нападенията на Фарли, преди да ги е предприела — това не са просто трикове. Но е по-лесно да вярваме, че Джон е невъзможно явление. Именно затова всички повярваха на лъжите на Мейвън за мен, за новокръвните. Те видяха силата ми със собствените си очи и избраха да се доверят на онова, което можеха да разберат, вместо на онова, което бе вярно. Ще ги накарам да си платят за лекомислието, но няма да допусна тяхната грешка. Нещо у Джон ме смущава, а инстинктът ми подсказва да имам вяра не в човека, а поне във виденията му. Това, което казва, е вярно, макар че причината да ми го каже може и да не е твърде почтена.

Влудяващата му усмивка потрепва, изкривява се в намръщена гримаса, която издава избухлив нрав:

— Виждам от короната да капе кръв. Буря без гръмотевици. Сянка, гърчеща се върху ложе от пламъци. — Ръката на Кал се присвива до тялото. — Виждам езера, които излизат от бреговете си и поглъщат хората цели. Виждам мъж с едно червено око, със синя куртка, с димящ пистолет...

Фарли стоварва юмрук върху масата:

— Достатъчно!

— Вярвам му — думите имат странен вкус.

Не мога да се доверя на собствените си приятели, но ето ме, съюзяваща се с прокълнат непознат. Кал ме гледа, сякаш ми е пораснала втора глава, очите му крещат въпрос, който не смее да зададе гласно. Мога само да свия рамене и да избегна изгарящата тежест на червените очи на Джон. Те ме обхождат от глава до пети, оглеждат всеки сантиметър от Мълниеносното момиче. За пръв път от цяла вечност си пожелавам броня от коприна и сребро, за да изглеждам като предводителката, на каквато се преструвам. Вместо това треперя в износения си пуловер, опитвам се да скрия белезите и костите под него. Радвам се, че не може да види дамгата ми, но нещо ми подсказва, че въпреки това знае за нея.

Взemi се в ръце, Мер Бароу. С огромен прилив на сила повдигам брадичка и се размърдвам в стола си, на практика обръщам гръб на другите. Джон се усмихва в пепеливата светлина.

— Къде е затворът Корос?

— Мер...

— Може да ме зарежеш по пътя — изстрелвам в отговор към Кал, без да си правя труда да гледам как се стоварва словесният удар. — Няма да ги зарежа, за да станат марионетки на Елара. И няма да изоставя и Джулиан, не отново.

Бръчките по лицето на Джон се задълбочават, говорят за множество мъчителни десетилетия. По-млад е, отколкото си мислех, криещ младостта под бръчките и сивата коса. Колко ли много е видял, което го е направило такъв? Всичко, осъзнавам. *Всяко ужасно или прекрасно нещо, което някога би могло да се случи. Смърт, живот и всичко между тях.*

— Ти си точно тази, която мислех, че ще бъдеш — промърморва той и покрива ръцете ми със своите. Вени се усукват като паяжина под кожата му, сини и пурпурни и пълни с кръв. Видът им ми носи такава утеха. — Благодарен съм, че те срещнах.

Отправлям му слаба, но благодарна усмивка — най-доброто, на което съм способна.

— Къде е затворът?

— Няма да ви пуснат да отидете сами — Джон хвърля поглед над рамото ми. — Но и двамата знаем това, нали?

Топла руменина се надига към бузите ми и съм принудена да кимна.

Джон повтаря действието, преди погледът му да се отмести и да се спре върху масата. Унесеното изражение се връща и той отдръпва ръце. Изправя се на нестабилните си крака, все още гледа нещо, което ние не можем да видим. После подушва и вдига яката си, дава ни знак да направим същото.

— Дъжд — предупреждава секунди преди върху покрива над нас да се стовари порой. — Жалко, че трябва да вървим пеша.

Докато стигнем до джета, вече се чувствам като удавен плъх, след като сме вървели право през кал и пороен дъжд. Джон налага равномерно темпо, дори ни забавя един-два пъти, за да „подредим нещата“, както каза. Няколко секунди след като джетът се показва,

осъзнавам какво е имал предвид. Гарет се изтърколта от небето като забавящ скоростта си метеор от мокри дрехи и кръв. Приземява се успешно, а вързопът в ръцете му, на вид напомнящ бебе, рязко оживява, преобразява се пред очите ни. Краката на Нани се удрят тежко в земята и тя се препъва, свлича се на едното си старо коляно. Шейд скача до нея и я хваща, за да я закрепим, докато Фарли издърпва ръката на Гарет през рамото си. Той с радост отпуска тежестта си върху нея, обляга се, за да компенсира безполезния си крак, от който капе кръв.

— Засада в Питарус — изръмжава той колкото от гняв, толкова и от болка. — Нани се измъкна невредима, но мен ме обкръжиха. Трябваше да измина цяла пресечка, преди да успея да се отскубна.

Макар Джон да ни увери, че няма да има преследване, не мога да не наблюдавам потъмняващото небе. Всяко облаче ми прилича на поредния въздушен джет, но не чувам и не чувствам нищо, освен далечното потръпване на гръмотевици.

— Няма да дойдат, госпожице Бароу — казва Джон, надвиквайки дъжда. Безумната му усмивка се е върнала.

Гарет хвърля поглед към него, объркан, но кимва, съгласява се с думите му.

— Не мисля, че някой ни последва — казва той: гласът му заглъхва в ръмжене от болка.

Фарли хваща по-здраво Гарет, поема почти цялата му тежест. Макар че му помага да върви към джета, вниманието ѝ е фокусирано върху Джон:

— Малкото зверче там ли беше?

Гарет кимва:

— Пазителите бяха, така че кралят едва ли е бил далече.

Тя изругава, но не знам на кого е по-ядосана. На Мейвън за това, че е устроил засада на приятелите ни, или на Джон, задето е прав.

— Кракът изглежда по-зле, отколкото е — провиква се Джон над дъжда. Посочва към Гарет, докато Фарли му помага да се качи по рампата и на борда на джета. После размахва пръст към Нани, все още присвита и облеганата на Шейд. — Уморена е до смърт и е премръзнала. Трябват ѝ одеяла.

— Не съм някаква стара глупачка, която да увиете в одеяла и да затворите — изръмжава Нани от земята. Изправя се на крака възможно

най-бързо, хвърля на Джон изгарящ поглед. — Остави ме да вървя, Шейд, или ще ти се стъжни животът.

— Както кажеш, Нани — промърморва Шейд, мъчи се да скрие хиленето си, когато тя минава с тътрещи се крачки покрай него. Дава й достатъчно място да се движи, но никога не се отделя на повече от една ръка разстояние. Нани гордо влиза в джета с високо вдигната глава и безупречно изправен гръб.

— Нарочно го направи — изръмжава Кал, докато се провира покрай Джон. Не си прави труда да погледне назад дори когато Джон надава лаещ смях към оттеглящия му се силует.

— И се получи — казва той достатъчно ниско, за да мога да го чуя само аз.

Вярвай на видяното, не на човека. Урок, който е добре да науча.

— Кал има особено отношение към игрите на ума — предупреждавам, вдигнала насочена ръка. Искрица от мълния пробягва надолу по пръста ми. Заплахата е ясна като бял ден. — Аз също.

— Не играя игри — Джон свива рамене, потупва се с пръст отстрани по главата. — Дори когато бях момче. Заради това беше доста трудно да си намеря съперници, виждаш ли.

— Това не е...

— Знам какво имахте предвид, госпожице Бароу. — Спокойната му усмивка, по-рано смущаваща, е станала дразнеща. Завъртам се на пета, отправям се към джета, но след няколко бързи стъпки осъзнавам, че Джон не ме следва.

Взира се в дъжда, но очите му са широко отворени и блеснали. Не го е обладало видение. Просто стои неподвижно, наслаждава се на усещането от студената, чиста вода, отмиваща пепелта от кожата му.

— Тук ви оставям.

Пулсирането на джета, който се съживява с боботене на двигатели, отеква в гръдния ми кош, но ми се струва далечно, маловажно. Мога само да се вирам в Джон. На мъждеещата светлина на дъждовната буря той изглежда, сякаш се стопява. Сив като пепелта, сив като дъжда, мимолетен като двете.

— Мислех, че ще ни помогнеш със затвора? — в гласа ми нахлува отчаяние и аз го пускам да влезе. Джон, изглежда, няма нищо против, затова пробвам друга тактика: — Мейвън издирва и теб. Ще избие всички ни и ще убие и теб, когато му падне шанс.

Това го кара да се разсмее толкова силно, че се превива надве:

— Мислите, че не зная в кой момент ще умра? Зная, госпожице Бароу, и няма да е от ръцете на краля.

Изскърцвам със зъби от раздразнение. *Как може да си тръгне? Всички други избраха да се бият. Защо той отказва?*

— Знаеш, че мога да те накарам да дойдеш с нас.

В сивия порой моята мълния сякаш заискрява два пъти по-ярко. Пурпурнобяла, съскаща в дъжда, тя се извива между пръстите ми и изпраща тръпки на наслада нагоре по гръбнака ми.

Отново Джон се усмихва:

— Зная, че можете, и зная, че няма да го направите. Но не губете кураж, госпожице Бароу. Ще се срещнем отново — накланя глава, замислен. — Да, да, ще се срещнем.

Правя само каквото обещах. Давам му избор. Въпреки това нужна ми е цялата сила на волята ми, за да не го завлека на борда на джета.

— Имаме нужда от теб, Джон!

Но той вече е започнал да се отдалечава заднешком. С всяка стъпка е по-трудно да го видя.

— Вярвайте ми, когато казвам, че нямате! Оставям ви тези указания — отлетете до покрайнините на Сиракас, до езерото Малкия меч. Защитете каквото намерите там, или хвърлените ви в тъмница приятели са на практика мъртви.

Сиракас, езерото Малкия меч. Повтарям думите, докато се запечатват в паметта ми.

— Не утре, не тази нощ, а сега. Трябва да излетите сега.

Ревът на джета се разпростира, докато самият въздух започва да вибрира от напрежение.

— Какво търсим? — изкрещявам, за да надвикам шумотевицата, вдигам едната си ръка, за да заслоня лице от вихрения дъжд. Парва ме, но аз примижавам през него дори и само за да видя за последно силуета на сивия мъж.

— Ще разберете! — дочува се от дъжда. — И кажете на Даяна, когато се съмнява. Кажете й, че отговорът на въпроса ѝ е „да“.

— Какъв въпрос? — Но той махва с пръст почти укорително.

— Погрижи се за собствената си съдба, Мер Бароу.

— А тя е?

— Да се издигнеш. И да се издигнеш сама — отеква като вълчи вой. — Виждам те такава, каквато би могла да станеш — вече не мълнията, а бурята. Бурята, която ще погълне цял света.

За частица от секундата ми се струва, че очите му сияят. Червено на фона на сиво, което ме прогаря, за да се вгледа във всяко бъдеще. Устните му се извиват в онази влудяваща усмивка, оставят зъбите му да проблеснат в сребрилата светлина. А после той изчезва.

Когато с тежки стъпки се качвам на борда на джета сама, Кал има благодарумието да ме остави да кипя мълчаливо от гняв. Единствено отчаянието удавя яростта ми. *Надигни се сама. Сама.* Впивам нокти в дланта си, опитвам се да прогоня тъгата с болка. *Съдбите могат да се променят.*

Фарли не е толкова тактична като Кал. Вдига поглед от крака на Гарет, който превързва, с пръсти, лепкави от алена кръв, и подмята подигравателно:

— Хубаво, и без друго нямаме нужда от стария безумец.

— Онзи стар безумец можеше да спечели тази война отведнъж — Шейд я перва леко с юмрук по рамото и си спечелва мрачен поглед.
— Помисли си какво може да прави със способността си.

От пилотското кресло Кал ни отправя кръвнишки поглед.

— Направи достатъчно — гледа ме как се настанявам в стола до него, мълчаливо кипяща от гняв през цялото време. — Наистина ли искате да щурмувате таен затвор, построен за хора като нас?

— Би ли предпочел да оставиш Джулиан да умре? — никакъв отговор, освен приглушено съскане. — И аз така си мислех.

— Добре тогава — въздъхва той и намалява скоростта на джета почти до пълзене. Колелата се раздрусват под нас, въртят се по неравен път. — Трябва да се прегрупираме, да съставим план. Всеки, който иска да се включи, е добре дошъл, но без деца.

— Без деца — съгласявам се. Умът ми се стрелва светкавично към Лутър и другите новокръвни деца, останали в Резката. Твърде малки, за да се бият, но не прекалено малки, за да бъдат пощадени от преследването на Мейвън. Няма да им хареса да ги оставим, но знам колко държи Кал на тях. Няма да позволи никой от тях да попадне под прицела на пистолетно дуло.

— За каквото и да говорите, включвам се — Гарет ни поглежда, плъзва поглед покрай Фарли, стиска зъби, за да се пребори с болката в

крака си. — Макар че бих искал да знам в какво се замесвам.

С насмешливо сумтене Нани го перва с костелива ръка.

— Само защото си прострелян в крака, не означава, че можеш да спреш да внимаваш. Това е бягство от затвора.

— Абсолютно вярно, Нан — съгласява се Фарли. — И безплодна мисия, ако питаш мен. Да се хващаме за думата на един безумец.

Това спира дори шегите на Нани. Тя ме фиксира с поглед, какъвто само една баба може да докара.

— Вярно ли е, Мер?

— *Безумец* е малко грубо — промърморва Шейд, но не отрича това, което всички си мислят. Аз съм единствената, която вярва на Джон, а те ми имат достатъчно доверие, за да следват тази вяра. — Беше прав за Питарус и всичко друго, което каза. Защо му е да лъже за затвора?

Ще се издигнеш и ще се издигнеш сама.

— Не е излъгал!

Викът ми кара всички да млъкнат, докато остава само тътенът от двигателите на джета. Той се надига до познат приглушен рев, който разтърсва самолета, и скоро паважът под нас изчезва. По прозорците пръска дъжд, прави видимостта невъзможна, но Кал е твърде добър, за да позволи да паднем. След няколко мига се втурваме през оловносивите облаци и навътре в яркото пладнешко слънце. Сякаш отхвърляме желязна тежест.

— Откарай ни до езерото Малкия меч — промърморвам. — Джон каза, че там ще намерим нещо, което ще помогне.

Очаквам още възражения, но никой не смее да ме ядоса. Не е благоразумно да дразниш мълниеносно момиче, когато летиш в метален цилиндър.

Под нас се разнася тътен на гръмотевица в облаците отдолу, предвестник на мълниците, които се зараждат в дъждовната буря. Огромни мълнии поразяват земята и усещам всяка като продължение на самата себе си. Плавни, но остри като стъкло, прогарящи всичко по пътя си. Малкият меч не е далече, на северния край на бурята, и отразява постепенно проясняващото се небе като огледало. Кал описва кръг веднъж достатъчно високо и достатъчно навътре в облаците, за да скрие присъствието ни, преди да се насочи към писта, полузаровена в обраслите с гора хълмове около езерото. Когато кацаме, едва не се

изстрелвам със скок от мястото си, макар че и представа си нямам какво търся.

Шейд е плътно зад мен, когато се впускам в спринт надолу по рампата на джета, изгаряща от нетърпение да стигна до езерото. То се намира на около една миля на север, ако не ме лъже паметта, и оставям вътрешния си компас да поеме контрола. Но едва стигам до редицата дървета, преди един познат звук да ме накара да се закова на място.

Щракване на пистолет.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Тя държи пистолета неправилно. Дори аз съм наясно с това. Прекалено е голям за нея, направен от блещукащ черен метал, с дуло, дълго близо трийсет сантиметра. По-подходящ за обучен войник, отколкото за трепереца, дребна и крехка тийнейджърка. *Войник*, осъзнавам със студена яснота. *Сребърен*. Това е същият тип оръжие, с каквото ме простреля един Пазител толкова отдавна в килиите, дълбоко под Двореца на Слънцето. Куршумът ме накара да се почувствам като ударена с чук и мина право през гръбнака ми. Щях да умра, ако не бяха Джулиан и една кръвна лечителка под неговия контрол. Въпреки способността си вдигам ръце с разтворени длани в знак, че се предавам. Аз съм Мълниеносното момиче, но не съм неуязвима за куршуми. Тя обаче приема това като заплаха вместо като подчинение и се напруга; пръстът ѝ се доближава твърде много до спусъка.

— Не мърдай — изсъсква, осмелява се да пристъпи още една крачка към мен. Кожата ѝ в наситения, пищен цвят на кора на черно дърво, ѝ предоставя идеална маскировка в гората. И въпреки това виждам червеното разцъфване отдолу и мъничките алени вени, обвиващи като паяжина бялото на всяко от очите ѝ. Ахвам полугласно. *Тя е Червена*. — По дяволите, не си го и помисляй.

— Няма — казвам ѝ, като накланям глава. — Но не мога да говоря от негово име.

Тя съсредоточено сбърчва чело. Няма време да се страхува. Шейд се появява зад нея, материализира се от нищото и я обгръща в опитна военна хватка. Пистолетът пада от ръката ѝ и аз го улавям, преди да може да падне върху каменистия терен. Тя се бори, озъбена, но с ръцете на Шейд, здраво заключени зад главата ѝ, не може да направи много повече, освен да се смъкне на колене. Той я следва, без да я изпуска от контрол, с уста, стисната в мрачна линия. Едно кльоцаво момиче не може да се мери с него.

Усещам пистолета като нещо чуждо и непознато в ръката си. Не е предпочитаната ми форма на оръжие — никога преди дори не съм стреляла с такъв. Едва не се засмивам при тази мисъл. Да стигна толкова далече, без дори да стрелям с пистолет.

— Махни си Сребърните ръце от мен! — изръмжава тя, борейки се да се отскубне от хватката на Шейд. Не е силна, но е ловка и подвижна, с дълги, стройни мускули. Да я задържиш неподвижно, е все едно да удържиш змиорка. — Няма да се върна, няма! Ще трябва да ме убиете!

Искри запращяват в свободната ми ръка, докато другата още стиска пистолета. Видът на мълнията ми я кара моментално да застине. Само очите ѝ се движат, разширяват се уплашено.

Езикът ѝ се стрелва навън, навлажнява сухи и напукани устни.

— Знаех си, че съм те разпознала.

Горещината на Кал изпреварва тялото му, обгръща ме в прилив от топлина мигове преди да спре с буксуване до мен. Върховете на пръстите му горят в синьо от страх, но пламъците му се уталожват при вида на момичето.

— Взех ти подарък — промърморвам и пъхам пистолета в ръката му. Той го гледа гневно, вижда точно каквото видях аз.

— Как се сдоби с това? — пита той и прикляка, за да може да я погледне в очите. Поведението му, студено и твърдо, ме връща към последния път, когато го гледах как разпитва някого. От спомена за писъците и замразената кръв на Фарли все още ми прилошава. Когато тя не отговаря, той се напруга — кълбо от твърди мускули. — *Този пистолет? Как?!*

— Взех го! — яростно отвърща тя, гърчейки се. Ставите ѝ изпукват.

Трепвам заедно с нея и приковавам очи в брат си:

— Остави я, Шейд. Мисля, че можем да се справим с това.

Той кимва, доволен да пусне гърчещата се тийнейджърка, и я освобождава. Тя залита напред, но се овладява, преди да падне по лице в пръстта. Извива се и отблъсква опита на Кал да ѝ помогне.

— Не ме докосвай, господарче — изглежда готова да хапе с оголени и блестящи зъби.

— Господарче? — промърморва той под нос, сега също толкова объркан, колкото и момичето.

Над нея Шейд присвива очи, осъзнавайки.

— Господарче. Върховни господари — Сребърните. Това е жаргон на гетата — обяснява той заради нас. — От кой град си? — пита я с тон, много по-мил от този на Кал. Това я заварва неподготвена и тя хвърля поглед към него с уплашено стрелкащи се черни очи. Но постоянно поглежда назад към мен, запленена от тънките усукващи се искри между пръстите ми.

— Ню Таун — отвръща най-накрая. — Взеха ме от Ню Таун.

Сега е мой ред да се наведе, за да мога да я погледна истински. Изглежда като моя противоположност — издължена и слаба, докато аз съм ниска, сплетената ѝ на плитки коса е в блестящ маслено черен цвят, докато моята избледнява от кафяво до отделни сиви нишки. Помлада е от мен; мога да го видя в лицето ѝ. Може би на петнайсет или шестнайсет, но очите ѝ говорят за умора, която не подобава на краткия ѝ живот. Пръстите ѝ са дълги и закривени, вероятно чупени от машини безброй пъти. Ако е от гетото Ню Таун, тя е техни, обречена да работи във фабриките и на монтажните конвейери на град, роден в дим. По врата ѝ има татуировки, но нищо толкова прекалено като котвата на Кранс. *Цифри*, осъзнавам. НТ-АРСМ-188907. Големи и солидни, пет сантиметра високи, обгръщащи наполовина гърлото ѝ.

— Не е красиво, а, Мълниеносно момиче? — подмята подигравателно тя, забелязала погледа ми. Презрение капе от думите ѝ като отрова от змийски зъби. — Но ти не обичаш да се тормозиш с грозни неща.

Тонът ѝ е рязък и се изкушавам да ѝ покажа точно колко грозно мога да се държа. Вместо това се вслушвам отново в дворцовото си обучение и правя това, което толкова много хора правеха с мен. Ухилвам се в лицето ѝ, смее се тихо. Тук аз държа картите и тя трябва да го разбере. Момичето придобива кисело изражение, подразнено от реакцията ми.

— Това от някой Сребърен ли го взе? — настоява Кал, сочейки към пистолета. Неверие то му е ясно доловимо. — Кой ти помогна?

— Никой не е помагал. Би трябвало да знаеш това от личен опит — рязко отвръща тя. — Трябваше всичко да направя сама. Страж Айгри не ме видя да идвам.

— Какво? — единствено уроците ми с лейди Блонос ме възпират да ахна открито. Войник от Династия Айгри. Династията на Очите.

Всеки от тях може да вижда непосредственото бъдеще като помаловажни версии на Джон. Почти невъзможно е някой Сребърен да ги нападне, без да разберат, а какво остава пък за Червено момиче. *Невъзможно.*

Тя само свива рамене:

— Мислех, че се предполага Сребърните да са издръжливи и жилави, но тя не беше нищо. И беше по-добре да се бия, отколкото да чакам бездейно в килията си. Каквото и да са планирали.

Килия.

Отпускам се на пети, смазана от разбирането.

— Избягала си от затвора Корос.

Очите ѝ литват към моите, а долната ѝ устна потръпва. Това е единственото свидетелство за страха, бълбукащ под привидната ѝ ярост.

Ръката на Кал намира лакътя ми и ме задържа стабилно.

— Как се казваш? — пита той, тонът му става по-кротък. Държи се с нея като с уплашено животно, а това я провокира като нищо друго.

Тя се изправя бързо със стиснати юмруци, при което вените изпъкват в ръце, белязани от дългогодишна работа във фабрика. Очите ѝ се присвиват и за момент си помислям, че може да хукне. Вместо това тя забива крака в пръстта и гордо изправя гръбнак.

— Казвам се Камерън Коул и ако не възразявате, ще си вървя по пътя.

По-висока е от мен, по-грациозна и елегантна от която и да е дворцова дама. Главата ми едва стига до брадичката ѝ, когато се изправям в цял ръст, но искрицата страх още не я е напуснала. Тя знае точно коя и каква съм.

— Камерън Коул — повтарям. В мислите ми нахлува списъкът на Джулиан, с него — името ѝ и информацията за нея. А после — архивите от Харбър Бей, по-подробни от откритията на Джулиан. Чувствам се почти като Ейда, когато избълвам обратно онова, което си спомням, думите ми са бързи и сигурни:

— Родена на трети януари 305 г. в Ню Таун. Занятие: чиракуващ механик, наета на обучение от Отдела за сглобяване и ремонт, Сектор за дребна манифактура. Адрес: Отделение четирийсет и осем, Блок дванайсет, Жилищен сектор, Ню Таун. Кръвен тип: неприложим. Генна

мутация: неизвестен щам. — Тя зяпва и изпуска едва чуто ахване. — Това звучи ли вярно?

Може едва да кимне с глава в знак на съгласие. Шепотът ѝ е още по-слаб:

— Да.

Шейд подсвирва под нос:

— По дяволите, Джон — промърморва, клатейки глава. Кимвам му в знак на съгласие. Това, което ни изпрати да открием, изобщо не беше *нещо*, а *някой*.

— Ти си новокръвна, Камерън. Точно като Шейд и мен. Червенокръвна със способности на Сребърна. Затова са те затворили под ключ в Корос и затова си успяла да избягаш. Каквато и способност да имаш, тя те е освободила, за да можеш да ни откриеш. — Пристъпвам към нея с намерението да прегърна новокръвната си сестра, но тя се стрелва далече от допира ми.

— Не избягах, за да намеря *теб* — процежда.

Отправлям ѝ най-хубавата си усмивка, опитвам се да я накарам да се отпусне. След толкова много мисии за вербуване думите излизат с лекота. Знам точно какво да кажа и точно как ще реагира тя. Винаги е същото.

— Не си длъжна да идваш, разбира се, но ще умреш сама. Крал Мейвън *ще* те намери отново...

Още една стъпка назад, което ме шокира. Тя се усмихва подигравателно и поклаща глава:

— Единственото място, където ще отида, са Задушливите земи и нито ти, нито мълнията ти можете да ме спрете.

— Задушливите земи ли? — възкликвам озадачена.

До мен Кал полага всички усилия да бъде вежлив. Най-доброто му постижение не е кой знае какво.

— Идиотщина — изсъсква той. — В Задушливите земи има повече Сребърни, отколкото можеш да си представиш, всички до един — инструктирани да ви арестуват или убият на място. Ако имаш *късмет*, ще те върнат в затвора.

Едната страна на устата ѝ се присвива:

— В Задушливите земи моят брат близък и пет хиляди други като него маршируват право към гроба си. Щяха и мен да вземат, ако

не беше това нещо, каквото и да е то, което ме вкара в затвора. За вас може и да е в реда на нещата да изоставите своите, но за мен *не е*.

Дъхът ѝ излиза трудно и рязко. Почти виждам как везните се наклонят напред-назад в главата ѝ, претеглят вариантите ѝ. Лесна е за разчитане, мислите и емоциите ѝ са изписани ясно във всяко присвиване на лицето ѝ. Не трепвам, когато побягва, спринтирайки между дърветата. Не тръгваме след нея и чувствам как Шейд и Кал ме наблюдават в очакване какво да правят по-нататък.

Казах си, че ще дам избор на всички. Оставих Джон да си върви, макар че имахме нужда от него. Но нещо ми подсказва, че се нуждаем от Камерън още повече и че на младото момиче не може да се има доверие, не и за толкова значимо решение. Тя не знае колко е важна, независимо от способността си. Измъкнала се е някак от Корос и ще вкара нас обратно вътре.

— Грабвай я — прошепвам. Струва ми се нередно.

Шейд изчезва с мрачно кимване. Дълбоко навътре в гората Камерън изпищява.

Наложи се да си разменя мястото с Фарли, оставих я да заеме пилотското ми кресло, за да мога да седна срещу Камерън и да я държа под око. Тя е здраво пристегната с коланите, с ръце, завързани с един резервен предпазен колан. Това, в съчетание с височината, на която се намираме в момента, би трябвало да е достатъчно, за да я възпре да хукне отново. Но не съм склонна да поема такъв риск. Като нищо може да се окаже, че тя може да лети или да оцелее след падане от въздушен джет. Колкото и да ми се иска да използвам обратното пътуване до Резката, за да наваксам с така необходимия ми сън, си държа очите отворени и срещам погледа ѝ възможно най-пламенно. *Тя направи погрешен избор*, казвам си всеки път, щом се промъкне вината. *Имаме нужда от нея и е твърде ценна, за да я загубим*.

Нани бърби до нея, угощава я с разкази за Резката, както и с историята на собствения си живот. Почти очаквам да измъкне овехтялата от времето снимка на внуците си, както прави винаги, но Камерън остава непоколебима в случай, когато никой от нас не е успял. Дори милата старица не може да пробие бронята и да стигне до това намръщено момиче, което остава безмълвно и забило поглед в краката си.

— Каква е способността ти, скъпа? Свръхчовешка грубост? — изсумтява най-сетне тя, след като ѝ е омръзнало да бъде пренебрегвана.

Това кара Камерън поне да обърне глава и рязко да вдигне очи от пода. Отваря уста да се тросне в отговор, но открива, че вместо стара жена вижда собственото си лице.

— Спрете линията! — изругава, пуснала на воля още от жаргона на гетото си. Очите ѝ се разширяват, а вързаните ѝ ръце се гърчат, докато се опитва да се освободи. — Някой друг вижда ли това?

Подсмихвам се мрачно под нос, без да си правя труда да скрия самодоволното си хилене. Типично за Нани — да изплаши момичето, за да го накара да проговори.

— Нани може да променя външността си — казвам ѝ. — Гарет манипулира гравитацията. — Той помахва от импровизираната си носилка, закрепена за страничната стена на самолета. — А за останалите вече знаеш.

— Аз съм безполезна — вмята Фарли от седалката си. Едно острие се премията напред-назад в ръцете ѝ и издава точно колко греша.

Камерън изсумтява, очите ѝ проследяват проблясващия нож.

— Точно като мен — в гласа ѝ няма и капчица съжаление, само факти.

— Не е вярно — слагам дневника на Джулиан до себе си. — Успяла си да се измъкнеш покрай око, в случай че си забравила.

— Е, това е всичко, което съм направила някога или което някога ще направя. — Ремъците около ръцете ѝ се извиват, но успяват да издържат. — Залови едно нищожество, Мълниеносно момиче. Не ти трябва да губиш време за мен.

Изречено, от който и да е друг, може и да звучи тъжно, но Камерън е достатъчно умна. Тя мисли, че не виждам какво прави. Но независимо какво казва, независимо колко безполезна се опитва да се изкара, няма да го повярвам. Името ѝ е в списъка и това не е грешка. Може би още не знае каква е, но със сигурност ще открием. А и не съм сляпа. Дори докато издържам на предизвикателния ѝ поглед, оставяйки я да си мисли, че ме е заблудила, си давам сметка за по-задълбочената ѝ игра. Умелите ѝ пръсти, тренирани във фабричен цех, работят по стягащите я връзки бавно, но сигурно и ловко. Ако не я държа под око, не след дълго ще се измъкне от ремъците си.

— Познаваш Корос по-добре от когото и да е от нас. — Докато говоря, Нани се преобразява обратно в обичайния си вид. — Това ми е достатъчно.

— В такъв случай, значи, имате тук човек, който чете мисли? Защото само по този начин ще измъкнете от мен дори една проклета дума. — Почти очаквам да се изплюе в краката ми.

Въпреки всичките си усилия се улавям, че губя търпение.

— Или си безполезна, или си упорита. Избери си. — Тя повдига вежда, изненадана от тона ми. — Ако смяташ да лъжеш, поне можеш да го направиш, както трябва.

Ъгълчето на устата ѝ се присвива, издава злобна усмивка:

— Забравих, че знаеш всичко за това.

Мразя деца.

— Не ми се прави на толкова важна — продължава упорито тя и мята думите като кинжали. Освен гласа ѝ бръмченето на джета изпълва въздуха. Другите слушат внимателно, най-вече Кал. Очаквам всеки момент да почувствам надигаща се горещина. — Вече не си господарка независимо с колко от нас се опитваш да се разпореждаш. Това, че си си лягала с принц, не те превръща в кралица на тълпата.

Над главата ѝ потрепват светлини — единственият признак за гнева ми. С ъгълчето на окото си виждам как Кал затяга хватката си върху контролните бутони на джета. Подобно на мен, той полага всички усилия да остане спокоен и благоразумен. Но тази кучка държи да направи всичко толкова трудно. *Защо не може Джон вместо това да ни изпрати карта?*

— Камерън, ще ни кажеш как си избягала от онзи затвор. — Лейди Блонос щеше да се гордее със самообладанието ми. — Ще ни кажеш как изглежда, къде са килиите, къде са пазачите, къде държат Сребърните, новокръвните и всичко друго, което си спомняш, до последния *проклет* гвоздей. Ясно ли е?

Тя премята една от многобройните си плитки през рамо. Това е единственото нещо, което може да помръдне, без да изпъва множеството си колани и ремъци.

— В такъв случай аз какво печеля от това?

— Невинност — поемам си тежко дъх. — Продължаваш да говориш, без да мислиш, и оставяш всички онези затворници на съдбата им. — Думите на Джон се връщат плавно в ума ми,

натрапчиво отекващо предупреждение. — Да умрат или да срещнат по-ужасна съдба. Спасявам те от вината на това. — *Вина, която познавам твърде добре.*

Усещам бавен натиск върху рамото си — Шейд. Обляга се на мен, дава ми да разбера, че е там. Брат по кръв и по оръжие, още някой, който да сподели победата и вината.

Но вместо да се съгласи, както би постъпил всеки разумен човек, Камерън изглежда още по-ядосана отпреди. Лицето ѝ потъмнява, буреносен облак от емоции.

— Не мога да повярвам, че имаш наглостта да кажеш това. Ти, която изостави толкова много хора, след като ги осъди на изпращане в окопите.

На Кал му идва до гуша. Стоварва юмрук върху страничната облегалка на креслото си. Ударът отеква глухо.

— Това не беше нейна заповед...

— Но беше по твоя вина. Твоя и на глупавата ти шайка окаяни червени парцали — тя хвърля гневен поглед към Фарли, пресича всякакъв рязък отговор, който може да последва. — Да излагаш на риск *нашите* семейства, *нашия* живот, докато бягаш и се криеш в гората. А сега се мислиш за някаква героиня, като хвърчиш наоколо да спасяваш всеки, когото смяташ за *специален*, който си заслужава ценното време на Мълниеносното момиче. Обзалагам се, че минавате право през гетата и бедните села. Бас държа, че дори не виждате какво сте ни причинили. — Кръвта се надига заедно с гнева ѝ, обагря бузите ѝ в тъмна, зловеща руменина. Не мога да направя много повече, освен да се вирам. — Новокръвни, среброкръвни, червенокръвни, всичко е все същото, съвсем отначало. Някои, които са специални; някои, които са по-добри от останалите, и онези, които все така си нямат нищичко.

В корема ми се надига гадене, злокобна вълна на ужас:

— Какво имаш предвид?

— *Разделение.* Предпочитане на едните пред другите. Вие сте тръгнали да ловите хора като вас, за да ги предпазите, да ги обучите, да ги накарате да се бият във вашата война. Не защото искат, а защото *вие* имате нужда от тях. Какво ще кажете за онези деца, които отиват да се бият? Изобщо не ви е грижа за тях. Готови сте да ги замените за поредната ходеща, хленчеща машина за искри.

Светлините потрепват отново, по-бързо отпреди. Усещам всяко завъртане на двигателите на джета въпреки заслепяващата им скорост. Усещането е влудяващо.

— Опитвам се да спася хората от Мейвън. Той смята да превърне новокръвните в оръжия, което ще завърши с *още* смърт, *още* кръв...

— Правите точно каквото направиха *те* — тя посочва с вързаните си ръце към Кал. Те треперят от гняв. Познавам чувството и се опитвам да скрия тръпките на гняв в собствените си пръсти.

— Мер — предупреждението на Кал не среща отклик, удавено от бумтящия ми пулс.

Камерън плюе отрова. Наслаждава се на това:

— Преди цяла вечност, когато Сребърните били нещо ново. Когато били малобройни, преследвани от хората, които ги смятали за твърде различни.

Ръцете ми се вкопчват в ръба на седалката ми, за да се впият в нещо солидно. *Овладей се*. Сега джетът вие тънко и пронизително в ушите ми — тънък писък, който може да разцепва кости.

Друсваме се във въздуха и Гарет изскимтява, хваща се за крака.

— Камерън, спри! — изкрещява Фарли, ръцете ѝ политат към коланите. Те щракват и се разкопчават в бърза последователност. — Ако ти не си затвориш плювалника, аз ще го направя!

Но Камерън има очи и гняв само за мен.

— Виж докъде ни отведе този път — изръмжава тя, надвесва се напред колкото ѝ позволяват ремъците. Преди да се усетя, вече съм на крака, нестабилна, докато джетът се поклаща. Едва я чувам над металическите пронизителни звуци, които подскачат из черепа ми. Ръцете ѝ са се измъкнали от връзките, разкопчават коланите ѝ със зашеметяваща прецизност. Тя скача, за да се изправи, озъбва се в лицето ми: — След сто години, смятано от днес, новокръвен крал ще седне на трона, който му построихте върху черепи на деца.

Нещо се разкъсва в мен. Това е бариерата между човешкото и животинското, между разума и лудостта. Внезапно съм забравила джета, височината и всички други, които разчитат на отслабващия ми контрол. Единствената ми мисъл е да *образовам* тази нагла хлапачка, да покажа точно кого и какво се опитваме да спасим. Когато юмрукът ми се сблъсква с челюстта ѝ, очаквам да видя как по кожата ѝ се разстилат искри и я свличат към пода.

Няма нищо, освен натъртените ми кокалчета.

Тя гледа втренчено точно толкова изненадана, колкото мен. Навсякъде около нас потрепващите лампи се връщат в нормалното си състояние и джетът заема хоризонтално положение. Тънкият вой в ръката ми рязко спира, сякаш върху сетивата ми се е смъкнало одеяло от тишина. Удря ме като юмрук в стомаха, принуждава ме да падна на едно коляно.

В миг Шейд улавя ръката ми, стиска я с братска загриженост:

— Добре ли си? Какво има?

В пилотската кабина Кал хвърля поглед между мен и контролното си табло, главата му рязко се завърта напред и назад.

— Стабилизирана — промърморва, макар да съм всичко друго, но не и това. — Мер...

— Не съм аз — по челото ми избива студена пот и се преборвам с внезапния позив за повръщане. Дишането ми е накъсано и задъхано, сякаш изкарват с натиск въздуха от дробовете ми. Нещо ме задушавя. — Тя.

Тя отстъпва една крачка назад, твърде шокирана, за да излъже. Устата ѝ зяпва уплашено.

— Нищо не съм направила. Не съм, кълна се, по дяволите!

— Не си го направила нарочно, Камерън — това може би я изненадва най-много от всичко. — Просто се успокой, просто... просто спри... — Не мога да дишам, наистина не мога да дишам. Вкопчвам се по-здраво в Шейд, ноктите ми се впиват в него. Паника пробужда нервите ми сега, когато съм сама без мълнията си.

Той поема цялата ми тежест върху раненото си рамо, пренебрегва лекия спазъм на болка. Поне Шейд е достатъчно схватлив, за да знае какво се опитвам да кажа.

— Заглушаваш я, Камерън. Изключваш способностите ѝ, изключваш *нея* самата.

— Не мога... как? — тъмните ѝ очи са пълни с ужас.

Пред очите ми плуват петна, но виждам как Кал се втурва покрай нас. Камерън се отдръпва от него, както би постъпил всеки, който е с ума си, но Кал знае какво да прави. Обучавал е децата и мен по време на подобни епизоди на свръхчовешки хаос.

— Пусни — казва той твърдо и овладяно. Без увещаване, без гняв. — Дишай, поемай си въздух през носа и го изпускай през устата.

Освободи това, което владееш.

Моля те, пусни. Моля те, пусни. Дишам задъхано, всеки дъх е по-плитък от предишния.

— Пусни я, Камерън.

Сякаш върху гърдите ми е бил поставен каменен блок и ме притиска до смърт, изстисква всяко подобие на мен.

— Пусни я.

— Опитвам се!

— Спокойно.

— Опитвам се — гласът ѝ е по-мек, по-овладян. — Опитвам се.

Кал кимва, движенията му са плавни като надигащи се вълни.

— Това е. Това е.

Ново задъхване, но този път въздухът влиза с парене в дробовете ми. Отново мога да дишам. Усещанията ми са притъпени, но се връщат. Изострят се с всеки усилващ се удар на сърцето ми.

— Това е — повтаря Кал, поглеждайки през рамо. Очите му намират моите и между нас се освобождава нишка от напрежение. — Това е.

Не издържам дълго на погледа му. Трябва да погледна към Камерън, към страха ѝ. Тя стиска здраво очи и съсредоточено сбърчва чело. Една-единствена сълза се отронва от окото ѝ, спуска се надолу по бузата ѝ, а ръцете ѝ разтриват татуировката на врата ѝ. Тя е само на петнайсет. Не заслужава това. Не би трябвало да се страхува толкова от себе си.

— Добре съм — изричам с мъка и очите ѝ рязко се отварят.

Преди да затвори с трясък стените към сърцето си, облекчение залива лицето ѝ. Не продължава дълго.

— Това не променя начина, по който се чувствам аз, Бароу.

Ако можех да стана, щях. Но мускулите ми още треперят от слабост.

— Искаш ли да причиниш това на някой друг? На брат си, когато го намериш?

Това е. Сделката, която трябва да сключим. Тя също го знае.

— Вкарай ни в Корос и ще се погрижим да научиш как да използваш способността си. Ще те превърнем в най-смъртоносния човек на света.

Боя се, че ще съжалявам за тези думи.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Гласът ми отеква странно в обширното входно помещение на защитената къща. Бурята от Рифта ни е настигнала и от другата страна на пръстената стена с вой се сипе тежка смесица от сняг и мразовит дъжд. С нея идва студът, но Кал прави най-доброто, което може, за да го прогони. Обитателите на Резката се скупчват заедно, опитват се да се топят на лагерния огън, който той стъкна на пода. Всички очи улавят светлината, превръщат се в твърде многобройни червени и оранжеви скъпоценни камъни. Те потрепват с всяко извиване на пламъка, винаги взрени в мен. Общо петнайсет чифта. Освен Камерън, Кал, Фарли и брат ми възрастните от Резката също са дошли да чуят какво имам да кажа. До Ейда седят Кета, Харик и Никс. Флечър, лечител на повърхностни рани, неподатлив на болка, протяга бледите си ръце твърде близо до огъня. Гарет го дръпва обратно, преди кожата му да може да изгори. Тук е също и Дармиън, неуязвим като Никс, и Лори от скалистите острови Кентоспорт. Дори Килорн благоволява да ни удостои с присъствието си, седнал решително между ловните си партньори — Кранс и Фара.

За щастие, не присъстват деца. Те няма да имат участие в това и ще продължат да живеят в безопасността, която мога да им осигуря. Нани ги държи в стаята им, забавлява ги с преобразяванията си, докато всички над шестнайсет години ме слушат как обяснявам това, което научихме на път за Питарус. Седят в напрегнато внимание с лица, изопнати от шок, страх или решителност.

— Джон каза, че четири дни ще е прекалено дълго време. Значи, трябва да го направим след три.

Три дни, за да щурмуваме затвор; три дни, за да планираме. Имах повече от месец усилено обучение със Сребърните и години преди това по улиците на Подпорите. Кал е войник от рождение, Шейд прекара повече от година в армията, а Фарли е пълноправен капитан, макар да не притежава собствени способности. Но другите? Докато гледам сбора от силите на Резката, решимостта ми се разколебава.

Само да имахме повече време. Ейда, Гарет и Никс са най-добрите ни шансове, тъй като притежават способности, най-подходящи за едно нападение, да не споменаваме пък и че са се обучавали най-дълго в Резката. Другите са силни — Кета може да заличи предмет с едно мигване на окото, — но плачевно неопитни. Тук са от няколко дни или най-много от няколко седмици, дошли от канавки и забравени села, където са били нищожества. Да ги изпратим да се бият, би било все едно да сложим дете зад волана на транспортно средство. Ще представляват опасност за всеки, особено за себе си.

Всеки знае, че е глупаво, невъзможно, но никой не го казва. Дори Камерън има благоразумието да си държи устата затворена. Вперила е гневен поглед в огъня, отказва да вдигне очи. Не мога да я гледам дълго. Ядосва ме твърде много и ме натъжава твърде силно. Тя е точно това, което се опитвах да избегна.

Фарли първа успява да проговори:

— Дори ако онзи тип Джон е казал истината за способностите си, няма доказателство, че онова, което ни каза, не е лъжа — тя се навежда напред, силуетът ѝ се очертава остро на фона на ямата с огъня. — Би могъл да е агент на Мейвън. Каза, че Елара смята да започне да контролира новокръвните — ами ако е контролирала него? Ако го е използвала да ни подмами? Той каза, че Мейвън ще заложи капан. Може би това е капанът?

С прималяващо усещане виждам как няколко души кимват, съгласявайки се с нея. Кранс, Фара и Флечър. Очаквам Килорн да вземе страната на ловния си екип, но той остава неподвижен и безмълвен. Подобно на Камерън отказва да ме погледне.

От всички страни ме залива топлина. От огъня отпред и от Кал отзад, облегат на пръстената стена. Той излъчва топлина като пещ, но е безмълвен като гроб. Твърде благоразумен е, за да проговори. Мнозина тук го търпят единствено заради мен или заради децата, или и двете. Не мога да разчитам на него да печели войници. Трябва да направя това сама.

— Аз му вярвам — усещам думите толкова чужди в устата си, но са солидни като камък. Тези хора настояват да ме третират като водач, така че ще се държа като такъв. И ще ги убедя да ме следват. — Отивам в Корос независимо дали е клопка, или не. Новокръвните там са изправени пред две възможности каква да е съдбата им — да умрат

или да бъдат използвани от кукловодката, която всички наричат кралица. И двете са неприемливи.

Вълна от шепот на съгласие се понася сред онези, които се опитвам да спечеля на своя страна. Гарет е начело, свежда глава в демонстрация на лоялност. Той видя Джон с очите си и не му е нужно повече убеждаване, отколкото на мен.

— Няма да принуждавам никого да отиде. Както и преди, всички имате избор по този въпрос. — Камерън поклаща леко глава, но не казва нищо. Шейд стои близо до нея, винаги на една ръка разстояние, в случай че тя реши да направи още някоя глупост. — Няма да е лесно, но не е невъзможно.

Ако кажа, че е достатъчно, може и сама да започна да го вярвам.

— Как така? — обажда се Кранс. — Ако ви чух правилно, този затвор е построен, за да държат хора като вас под ключ. Ще трябва да минете не само през решетки и заключени врати. На всяка порта ще има очи, отряд Сребърни офицери, арсенал, камери, Безмълвен камък и това е само ако имате късмет, Мълниеносно момиче.

До него Флечър преглъща мъчително. Бледият, пълен мъж може и да не е в състояние да чувства болка, но определено може да изпитва страх.

— А ако нямате?

— Питай нея — накланям глава към Камерън. — Тя е избягала.

Ахвания преминават като леки вълни през тълпата, сякаш хората са повърхност на езеро. Сега тази, в която се взират, не съм аз и е приятно да се отпусна малко. За разлика от мен Камерън се стяга, дългите ѝ крайници сякаш се сгъват навътре, защитават я от многобройните очи.

Дори Килорн вдига поглед, но не към Камерън. Погледът му се плъзва бавно покрай нея и ме намира, облеганата на стената. И цялото ми облекчение се изпарява, заместено от тръпка на някаква емоция, която не мога да определя. Не страх, не гняв. Не, това е нещо друго. *Копнеж*. На играещата светлина на огъня, с бурята навън, мога да се престоря, че сме момче и момиче, сгущени под наколно жилище, търсеци убежище от виещия есенен вятър. Ако някой можеше да контролира протичането на времето и да ме върне в онези дни, щях да ги пазя ревниво, вместо да хленча за студа и глада. Сега съм също толкова премръзнала, също толкова гладна, но никое одеяло не може да

ме стопли, никаква храна не може да ме засити. Повече нищо няма да бъде същото. Аз съм си виновна. А Килорн ме последва в този кошмар.

— Тя говори ли? — изсумтява подигравателно Кранс, когато му омръзва да чака Камерън да отвори уста.

Фарли се изкисква:

— Твърде много за моя вкус. Хайде, Коул, разкажи ни всичко, което си спомняш.

Очаквам Камерън да се озъби отново, може би дори да ухапе Фарли по носа, но присъствието на публика успокоява гнева ѝ. Разбира, че е номер, но въпреки това той сработва. Има твърде много изпълнени с надежда очи, твърде много хора, готови да си търсят белята. Не може да ги пренебрегне сега.

— Отвъд Делфи е — въздиша тя. Очите ѝ се замъгляват от болезнен спомен. — Някъде близо до Разлива — толкова близо, че почти може да се помирише радиацията.

Разливът образува северната граница на Норта, разделя ни естествено от Пиемонт и Сребърните владетели, които царуват там. Подобно на Нарси, Разливът е опустошена земя, толкова съсипана, че Сребърните не могат да си я върнат. Дори „Алената гвардия“ не смее да отиде там, където радиацията не е измама, а хилядагодишният дим още витае.

— Държаха ни изолирани — продължава Камерън. — По един във всяка килия, а мнозина нямаха достатъчно сили да правят каквото и да е друго, освен да лежат на наровете си. Нещо в мястото поболяваше другите.

— Безмълвен камък — отговарям на незададения ѝ въпрос, защото си спомням същото чувство твърде добре. Два пъти съм била в такава килия и на два пъти тя изсмука силите ми.

— Нямахме много светлина, нямахме много храна — тя се размърдва на мястото си, присвила очи, за да не ги заслепят пламъците. — И не можехме да говорим много. Пазачите не обичаха да говорим и вечно патрулираха. Понякога идваха Пазители и отвеждаха хора. Някои бяха прекалено слаби да вървят и трябваше да ги влачат. Не мисля обаче, че килийният блок беше пълен. Видях много празни килии вътре — дъхът ѝ пресеква. — Все повече с всеки проклет ден.

— Опиши го, опиши структурата — казва Фарли. Смушква Харик и разбирам накъде се е насочила мисълта ѝ.

— Ние, новокръвните, взети от район Бийкън, бяхме в собствен блок. Беше голям квадрат с четири реда килии покрай стените. Имаше закрити пасажи, свързващи различните нива, ужасно преплетени, и магнитроните ги прибираха нощем. Същото беше с килиите, ако трябваше да ги отворят. Нямахме отърване от тия магнитрони — изругава тя и не я виня за гнева ѝ. В затвора не е имало хора като Лукас Самос, не е имало любезни магнитрони като онзи, който загина заради мен в Арчън. — Нямахме прозорци, но в тавана имаше капандура. Малка, но достатъчна, за да ни позволява да зърнем слънцето за няколко минути.

— Такава ли? — пита Харик и потрива ръце. Пред очите ни над лагерния огън се появява една от неговите илюзии, бавно въртящ се образ. Кутия, направена от бледи зелени линии. Когато очите ми се приспособяват към това, което виждам, осъзнавам, че е грубо, триизмерно очертание на затвора на Камерън. Тя се взира в него, очите ѝ преминават с потрепване по всеки сантиметър от илюзията.

— По-широко — промърморва и пръстите на Харик подскачат. Илюзията реагира. — Още два покрити пасажа. Четири порти на горното ниво, по една във всяка стена.

Харик прави каквото му казва, манипулира изображението, докато тя остава доволна. Той почти се усмихва. Това е лесно за него, проста игра като рисуването. Взираме се мълчаливо в грубата картина, всеки от нас се опитва да я разгадае и да измисли начин за влизане.

— Яма — изпъшква Фара и обронва глава в ръцете си. Всъщност килийният блок изглежда точно като квадратна, стръмна дупка.

Ейда не е толкова мрачна и повече я интересува да разучи възможно най-голяма част от затвора.

— Накъде водят портите?

С въздишка Камерън прегърбва рамене:

— Още блокове. Понятие нямам общо колко. Минах през три поредни, преди да изляза.

Илюзията се променя, добавя блокове отстрани на този на Камерън. Усещам гледката като юмручен удар в стомаха. Толкова много килии, толкова много порти. Толкова много места, където да се

препънем и паднем. Но Камерън е избягала. Камерън, която няма тренинг и никаква идея на колко много е способна.

— Каза, че в затвора има Сребърни — Кал проговаря за пръв път, откакто сме започнали срещата, и настроението му определено е мрачно. Отказва да пристъпи в кръга от светлината на огъня. За момент изглежда като сянката, за каквато винаги се е представял Мейвън. — Къде?

Лаещ, гневен смях, груб като звук от стържене на камък по стомана, се откъсва от устните на Никс. Той забива обвинително пръст във въздуха, пробужда го.

— Защо? Искаш да пуснеш приятелите си от клетките им? Да ги изпратиш обратно при техните имения и чаени партита? Пфу, нека гният! — махва с осеяна с вени ръка в посоката на Кал и смехът му прозвучава студено в есенната буря. — Този би трябвало да го оставиш тук, Мер. Още по-добре — да го отпратиш. Той не смята да защити нищо, освен своето.

Устата ми се движи по-бързо от мозъка ми, но този път те са в съгласие.

— Всички до един знаете, че това е лъжа. Кал страда заради всички ни и защити всеки от нас, да не споменаваме, че обучи повечето от вас. Щом пита за другите Сребърни в Корос, значи има причина и тя не е да ги освободи.

— Всъщност...

Завъртам се рязко с широко отворени очи и из стаята отеква възглас на изненада.

— *Наистина* искаш да ги освободиш?

— Помисли си за това. Те са затворени под ключ, защото са се опълчили на Мейвън или на Елара, или и на двамата. Брат ми се възкачи на трона при странни обстоятелства и мнозина, *мнозина* няма да повярват на лъжата, която майка му разправя. Някои са достатъчно умни да се покроят, да изчакат, без да бързат, но други не са. Техните дворцови кроежи завършват в килия. И разбира се, налице са такива като моя вуйчо Джулиан, който обясни на Мер каква е. Той помогна на „Алената гвардия“, спаси Килорн и Фарли от екзекуция, а кръвта му е ослепително сребърна. Той също е в онзи затвор с други, които вярват в равенство отвъд цветовете на кръвта. Те не са ни врагове, не и точно в този момент — отвърща той. Разперва ръце, жестикулира

ожесточено, опитва се да ни накара да разберем това, което вижда войникът в него. — Ако пуснем всички да се развилнеят срещу Корос, ще настъпи хаос. Ще нападнат пазачите и ще направят всичко, каквото могат, за да се измъкнат. Това е по-добро отвличане на вниманието, отколкото който и да е от нас може да осигури.

Дори Никс се успокоява, смирен от бързото и решително предложение. Макар да мрази Кал и да го обвинява за смъртта на дъщерите си, не може да отрече, че това е добър план. Навярно най-добрият, който може да измислим.

— Освен това — добавя Кал, оттеглил се обратно в сянката. Този път думите му са предназначени само за мен. — Джулиан и Сара ще бъдат при Сребърните, а не при новокръвните.

О. В бързината си по някакъв начин почти бях забравила, че кръвта им не е със същия цвят като моята. Че те също са Сребърни.

Кал продължава упорито, мъчи се да обясни:

— Помни кои са и как се чувстват. Те не са единствените, които виждат разрухата в този свят.

Не единствените. Логиката ми подсказва, че сигурно е прав. В края на краищата в ограниченото време, което аз самата прекарах със Сребърните, срещнах Джулиан, Кал, Сара и Лукас, четирима Сребърни, които не бяха толкова жестоки, колкото вярвах, че са. Трябва да има още. Както и новокръвните от Норта, Мейвън ги отстранява, хвърля в затвора както несъгласните с управлението му, така и политическите си противници, за да вехнат там и да бъдат забравени.

Камерън нервно хапе устна, зъбите ѝ проблясват.

— Килийните блокове на Сребърните са същите като нашите, разположени зигзаговидно като в одеяло от кръпки. Един Сребърен, един новокръвен, Сребърен, новокръвен и така нататък.

— Шахматно подредени — промърморва Кал и кима, докато слуша. — Държат ги разделени едни от други. По-лесни за контролиране, по-лесни за надвиване. А твоето бягство?

— Разхождаха ни веднъж седмично, за да не умрем. Някакъв пазач се смееше за това, каза, че килиите щели да ни убият, ако не ни пуснели за малко навън. Останалите едва можеха да се тътрят, какво остава пък да се бият, но не и аз. Мен килиите не ме караха да се чувствам зле.

— Защото не ти действат — казва Ейда, гласът ѝ е овладян и равен, а говорът — вежлив и правилен. Звучи толкова много като Джулиан, че това ме кара да подскоча. За една мълниеносна секунда се озовавам обратно в класната му стая, пълна с книги, и аз съм тази, която е предмет на проучване. — Способностите ти за заглушаване са толкова силни, че обичайните мерки не вършат работа. Отменящ ефект, мисля. Една форма на заглушаване срещу друга.

Камерън просто свива незаинтересовано рамене:

— Разбира се.

— Значи, си се измъкнала по време на разходката — промърморва Кал по-скоро на себе си, отколкото на който и да е друг. Обмисля това, поставя се в положението на Камерън, представя си затвора, от който е избягала, за да може да измисли как да проникне вътре. — Очите не са можели да видят какво си планирала да правиш, затова не са могли да те спрат. Пазеха портите, нали?

Тя кимва с глава в знак на съгласие.

— Един наблюдаваше всеки килиен блок. Взех му пистолета, наведох глава и побягнах.

Кранс подсвирва тихо, впечатлен от дързостта ѝ. Но Кал не е толкова заслепен и продължава упорито:

— А самите порти? Само магнитрон може да ги отваря.

При тези думи Камерън пуска мимолетна усмивка:

— Изглежда, че Сребърните вече не са достатъчно глупави да оставят охраната на всяка килия и порта на шепа хора, умеещи да манипулират метала. Има електрически превключвател за отваряне на вратите, в случай че нямаш под ръка магнитрон, или за затварянето им с каменни плъзгачи, ако някой реши да не играе честно.

Това е мое дело, осъзнавам. Аз използвах Лукас срещу килиите в Двореца на Слънцето. Мейвън предприема стъпки, за да се погрижи никой друг да не може да направи същото.

Кал ми хвърля бърз рязък поглед, мисли си точно същото.

— А ключът у теб ли е?

Тя поклаща глава и вместо това посочва към врата си. Татуировката там е черна, по-тъмна дори от кожата ѝ. Бележи я като техни, робиня на фабриките и дима.

— Аз съм механик — размърдва кривите си пръсти. — Ключовете имат механизми и жици. Само идиот има нужда от ключ, за

да ги задейства правилно.

Камерън може и да е труден характер, но определено е полезна. Дори аз трябва да призная това.

— Взеха ме във войската, макар че в Ню Таун имахме работа — продължава тя, снишавайки тон.

— Затворът, Камерън — казвам й. — Трябва да се съсредоточим...

— Там всички работят и по-рано не можехме да постъпим в армията дори и да искаме — успява да ме надвика, гласът й е по-силен и по-висок. Опитът да я заглуша би завършил като състезание по викане. — Мерките промениха това. Имаше лотария. Един на двайсет души за всички между петнайсет и седемнайсет години. И двамата с брат ми бяхме избрани. Гаден късмет, а?

— По-малко от три процента шанс — прошепва Ейда.

— Разделиха ни, мен — в Легион „Бийкън“ от форт Пейтриът, а Мори — в Легиона на Кинжала. Така постъпвах с всички, които създавах неприятности, които дори само погледнеха някой офицер не както трябва. Легионът на Кинжала си е чиста смъртна присъда, знаете ли. Пет хиляди хлапета, които са имали смелостта да се бият, и ще свършат в масов гроб.

Зъбите ми изскърцват. Споменът за военните заповеди гори остър и ярък в ума ми.

— След като напуснат Корвиум, това е поход на смъртта, касапница. Право през окопите и в сърцето на Задущливите земи. Изпратиха Мори там, защото се опита да прегърне майка ни за последен път.

Колебливото ми самообладание се напруга. Виждам го във всяко лице, докато моите новокръвни смилат думите на Камерън. Ейда е най-лошата от всички. Тя се взира в мен, без да мигне. Погледът не е суров, а празен. Тя полага всички усилия да попречи на преценката да замъгли погледа й, но не се получава. Огънят пламти буйно в средата на пода, превръща бялото на очите й в златисточервено и ярко.

— В онзи затвор има новокръвни, а също и Сребърни — Камерън знае, че ги държи в ръцете си, и затяга хватката си. — Но има пет хиляди деца, пет хиляди Червени момчета и момичета, които всеки момент ще изчезнат завинаги. Ще ги оставите ли да умрат? Ще

последвате ли нея — тя тръсва глава в моята посока — и галеното ѝ кученце, нейния принц?

Пръстите на Кал се присвиват твърде близо до моите и аз се отдръпвам. *Не тук.* Всички знаят, че делим една спалня, и кой знае какво друго предполагат. Но няма да дам на Камерън повече „боеприпаси“ от онези, които вече има.

— Тя казва, че имате избор, но не познава значението на думата. Бях доведена тук точно както ме отведе легионерът, както ме отведоха Пазителите няколко дни по-късно. Мълниеносното момиче не дава шансове на хората.

Очаква да оспоря обвинението, но аз си мълча. Усещам това като поражение и тя го знае добре. Зад очите ѝ механизмите са започнали вече да се въртят. Тя ме нарани преди и може да го направи отново. *Тогавя защо остава? Би могла да ни заглуши и да си тръгне оттук. Защо остава?*

— Мер спасява хора.

Гласът на Килорн звучи различен, по-стар. Болезненият копнеж в гърдите ми се връща.

— Мер спаси всички вас до един от затвор или смърт. Излагаше себе си на риск всеки път, щом влезеше в градовете ви. Не е съвършена, но не е чудовище, ни най-малко. Вярвай ми — казва, все още без да ме погледне. — Виждал съм чудовища. А ти също ще видиш, ако оставим новокръвните на милостта на кралицата. Тогавя тя ще ви накара да се избивате помежду си, докато не остане нищо от това, което сте, и никой жив, за да помни какви сте били.

Милост, едва не изсумтявам презрително. *Елара няма никаква.*

Не очаквам думите на Килорн да имат особена тежест, но безкрайно греша. Останалите го гледат почтително и внимателно. Не е същият начин, по който гледат мен. Не, в очите им винаги има нюанс на страх. За тях аз съм генерал, водач, но Килорн е техен брат. Обичат го, както никога не биха могли да обичат Кал или дори мен. Слушат.

И просто ей така победата на Камерън е отмъкната.

— Ще срутим онзи затвор до основи — изръмжава Никс и слага длан на рамото на Килорн. Хватката му е твърде силна, но Килорн не трепва. — Аз ще отида.

— И аз.

— И аз.

— Аз също.

Гласовете отекват в главата ми. Повече, отколкото бих могла да се надявам, се пишат доброволци. Гарет, Никс, Ейда, експлозивната Кета, другият неуязвим разрушител Дармиън, Лори с нейните свръххизострени сетива, а Нани, разбира се, вече е обещала също да дойде. Тихите, Кранс, Фара, Флечър и майсторът на илюзии Харик се размърдват неспокойно по местата си.

— Хубаво — пристъпвам отново напред, фиксирам всички с най-въздействащия поглед, който мога да докарам. — Ще имаме нужда от вас, останалите, тук, за да възпрете децата да не изгорят гората до основи. И да ги защитите, ако нещо се случи.

Нещо. Ново нападение, масирана атака, нещо, което би могло да се превърне в клане на онези, които положих толкова усилия да спася. Но да останат, е по-малко опасно, отколкото да отидат в Корос, и те изпускат въздишки на сдържано облекчение. Камерън ги гледа как се отпускат, лицето ѝ е разкривено от завист. Би останала с тях, ако можеше, но тогава кой ще я обучава? Кой ще я научи как да контролира способностите си и да ги използва? *Не и Кал и със сигурност не и аз.* Цената не ѝ харесва, но тя ще я плати.

Опитвам се да погледна другите доброволци поред, надявам се да видя решителност или съсредоточеност. Вместо това откривам страх, съмнение и най-лошото от всичко — съжаление. Вече дори преди още да сме започнали. Какво ли не бих дала сега за погубената Алена Гвардия на Фарли или дори за войниците езерняци на полковника. Те поне имаха някаква вяра в каузата си, ако не в самите себе си. *Трябва да вярвам достатъчно за всички ни. Трябва да сложа отново маската си и да бъда Мълниеносното момиче, от което имат нужда. Мер може да почака.*

Смътно се запитвам дали някога отново ще получа шанс да бъда Мер.

— Ще имам нужда от теб, за да преговорим отново това — казва Кал, като посочва с жест между Камерън и въртящата се илюзия за затвора Корос. — Останалите, нахранете се хубаво и тренирайте възможно най-добре. Когато бурята утихне, искам да видя всички ви обратно в двора.

Другите се изпъват в стойка „мирно“, неспособни да не се подчинят. Както аз се научих да говоря като принцеса, Кал винаги е

умеел да говори като генерал. Той командва. Това е нещото, в което го бива, това е *предназначението* му. А сега, когато има мисия, определена цел отвъд вербуването и криенето, всичко друго избледнява. Подобно на другите, оставям го да се заеме с прошепнатите си планове. Бронзовите му очи сияят на фона на слабата светлина на илюзията, сякаш тя го е омагьосала. Харик остава, покорно я поддържа жива.

Не следвам новокръвните по-навътре в Резката, до тунелите и дупките, където могат да тренират, без да се нараняват взаимно. Вместо това се изправям лице в лице с бурята и излизам навън, оставям студен порив от мразовит дъжд да ме връхлети челно. Топлината на Кал бързо е угасена, изоставена зад мен.

Аз съм Мълниеносното момиче.

Над мен облаците са тъмни, завихрени от бремето на дъжд и сняг. Една нимфа би ги намерила лесни за манипулиране, както и един Сребърен създател на бури. Когато бях Марийна, излъгах и казах, че майка ми е била създателка на бури от Династия Нол. Можела да влияе на климатичните условия, както аз мога да контролирам електричеството. А в Кулата на костите призовах мълнии от небето, като разтърсвах пурпурния щит над мен, предпазвайки Кал и себе си от войниците на Мейвън, когато се приближиха. Това ме отслаби, но сега съм по-силна. Сега трябва да бъде по-силна.

Присвивам очи срещу дъжда, пренебрегвам жилещото докосване на всяка мразовита капка. Той се просмуква през дебелото ми зимно палто, смразява пръстите на ръцете и на краката ми. Но те не се вкочаняват. Чувствам всичко, което трябва — от пулсиращата мрежа под кожата ми до нещото отвъд облаците, което бие бавно като черно сърце. То се усилива колкото повече се фокусирам върху него, и сякаш кърви. Пръсти от статично електричество се извъртат от вихъра, който не виждам, докато се оплитат в ниските дъждовни облаци. Косъмчетата на тила ми се надигат, когато се оформя друга буря, пращяща от енергия. Буря от мълнии. Стискам юмрук, затягам хватката си върху онова, което съм създала, и се надявам да се разпространи.

Първият гръмотевичен трясък е тих, почти само лек тътен. Следва слаба мълния, която пада в долината, мярва се за миг през мъглата от сняг и дъжд. Следващата е по-силна, разклоняваща се в

пурпурно и бяло. Ахвам при гледката както от гордост, така и от изтощение. Усещам всяко изригване на мълния ярко в себе си, но то пресушава толкова мощ, колкото задържа.

— Нямах цел.

Килорн се е облегал на входа към Резката, внимава да се опази колкото може по-сух под стряхата на един покрив. Далече от огъня изглежда по-суров и по-слаб от всякога, макар че се храни по-добре, отколкото в Подпорите. Дългите ловни експедиции и постоянният гняв са взели своето.

— Предполагам, че така е най-добре, ако държиш да се упражняваш с това толкова близо до вкъщи — добавя, като посочва към долината. В далечината един висок бор дими. — Но ако планираш да се подобряваш, направи услуга на всички ни и иди да се поразходиш.

— Да не би вече да ми говориш? — изпуктявам насмешливо, като се опитвам да скрия колко съм останала без дъх. Примижавам, гледам гневно към димящото дърво. Слаба мълния пада на сто метра разстояние доста отвъд мястото, към което се целя.

Преди година Килорн щеше да се присмее на усилията ми и да ме дразни, докато отвърна на удара. Но умът му е съзрял като тялото му. Детинското му поведение изчезва. Някога това поведение ми беше омразно. Сега скърбя за него.

Той вдига качулката на пуловера си, скрива зле подстриганата си коса. Отказа да позволи на Фарли да му направи същата къса подстрижка като нейната, затова Никс реши да се пробва и остави Килорн с неравна завеса от златистокафяви къдрици.

— Ще ми позволиш ли да отида в Корос? — пита най-накрая.

— Ти се писа доброволец.

Широката усмивка, която разделя лицето му, е бяла като снега, който се сипе около нас. Ще ми се да не искаше това толкова силно. Ще ми се да ме послуша и да остане тук. Но Кал казва, че Килорн ми има доверие да вземам сама решенията си. Така че трябва да му позволя сам да взема своите.

— Благодаря ти, че се застъпи за мен там, вътре — продължавам. Наистина мисля всяка дума.

Той накланя глава, рязко отмята косата от очите си. Чопли пръстената стена зад гърба си и се насилва да свие незаинтересовано

рамене.

— Мислиш си, че си се научила как да убеждаваш хората след всички онези уроци със Сребърните. Но в такъв случай си доста глупава.

Смехът ни се слива — звук, който разпознавам от отминалите дни. В този момент сме различни от тези, които сме сега, но същите, каквито сме били винаги.

Не сме разговаряли от седмици и не съм осъзнавала колко много ми е липсвал. За момент обмислям да изрека всичко наведнъж, но се преборвам с болезнения порив. Боли ме да се сдържам, да не му кажа за бележките на Мейвън или за мъртвите лица, които виждам всяка нощ, или как кошмарите на Кал го държат буден. Искам да му кажа всичко. Той познава Мер така, както никой друг не я познава, както аз познавам рибаря Килорн. *Но онези хора ги няма вече. Онези хора трябва да са си отишли. Те не могат да оцелеят в свят като този.* Трябва да бъде друг човек — някой, който не разчита на нищо, освен на собствената си сила. Той прави така, че е твърде лесно да се вмъкна обратно в образа на Мер и да забравя тази, която трябва да бъде.

Мълчанието се проточва, меко като облачетата от дъха ни в студения въздух.

— Ако загинеш, ще те убия.

Той се усмихва печално:

— Подобно.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Странно, в следващите три дни успявам да спя повече, отколкото от седмици насам. Тежките учения в двора в съчетание с продължителни съвещания за планиране изтощават всички ни. Пътуванията ни с цел набиране на нови попълнения спират изцяло. Не ми липсват. Всяка една мисия беше ахване или от облекчение, или от ужас, а и двете неща ме съсипваха. Твърде много тела по бесилките, твърде много деца, избиращи да изоставят майките си, твърде много, откъснати от живота, който са познавали. За добро или зло, аз причиних това на всички тях. Но сега, когато джетът е приземен и прекарвам времето си, задълбочено разглеждайки карти и планове на сгради, изпитвам друг вид срам. Изоставих онези, които са още някъде там, точно както Камерън каза, че съм изоставила децата от Малкия легион. Още колко бебета и деца ще умрат?

Но аз съм само един човек, едно малко момиче, което вече не може да се усмихва. Крия го от останалите зад маската си от мълнии. Но то остава — трескаво, с широко отворени очи, уплашено. Отблъсквам го във всеки буден миг, но то все така ме преследва. Никога не си тръгва.

Всички спят много, дори Кал, който се грижи всеки да си почива възможно най-много след обучението. Макар че Килорн ми говори отново, влязъл обратно в „стадото“, Кал се отдръпва все повече и повече с всеки изминал час. Сякаш в главата му не е останало място за разговори. Корос вече го е впримчил. Събужда се преди мен, за да нахвърля още идеи, още списъци, драци по всяко парче хартия, до което можем да се доберем. Ейда е най-големият му „актив“ и запаметява всичко толкова внимателно, че се боя да не би очите ѝ да прогорят дупки в картите. Камерън винаги е наблизо. Въпреки заповедите на Кал тя изглежда все по-изтощена с всяка минута. Около очите ѝ има тъмни кръгове и се обляга или сяда винаги, когато може. Но не се оплаква, поне не и пред другите.

Днес, последният ни ден преди нахлуването, тя е в особено противно настроение. Изкарва си го на тренировъчните си мишени. А именно на Лори и мен.

— Достатъчно — изсъсква Лори през стиснати зъби. Пада на едно коляно, махва с ръка в посоката на Камерън. Тийнейджърката стиска юмрук, но след това го отпуска: способността ѝ отслабва, отдръпва назад задушавачата завеса на заглушаването. — От теб се очаква да извадиш от строя усещанията ми, а не *мен* — добавя Лори, изправя се с усилие отново на крака. Макар че е от мразовития Кентоспорт — скалисто, полузабравено пристанищно градче, вече връхлетяно от сняг и морски бури, тя се загръща по-плътно с палтото си. Заглушавачата способност на Камерън не отнема само пренасяните чрез кръвта оръжия, а те изключва изцяло. Пулсът ти се забавя, очите ти потъмняват, температурата ти се понижава. Способността ѝ разстройва нещо в костите ти.

— Съжалявам — Камерън си е наумила да изрича възможно най-малко думи. Приятна промяна след бурните ѝ речи. — От това няма полза.

Лори се тросва подобаващо в отговор:

— Е, по-хубаво да станеш добра, и то бързо. Тръгваме довечера, Коул, и идваш не само за да се правиш на туристически гид.

Не е в стила ми да прекратявам кавги. Да ги подстрекавам — да, да ги гледам — определено, но да ги спирам? И въпреки това нямаме време да спорим.

— Лори, достатъчно. Камерън, още веднъж — дворцовият глас на Марийна ми върши добра работа тук — и двете спират, за да слушат. — Блокирай усещането ѝ. Направи я *нормална*. Контролирай *същността ѝ*.

На бузата на Камерън потрепва мускулче, но тя не изразява гласно недоволството си. Въпреки всичките си оплаквания знае, че това е нещо, което трябва да направи. Ако не заради нас, тогава за самата себе си. Да се научи да контролира способността си, е най-доброто, което може да стори, и такава е сделката ни. Аз я обучавам, тя ни отвежда в Корос.

Лори не е толкова любезна.

— Ти си следващата, Бароу — изръмжава ми тя. Акцентът ѝ от далечния север е остър и груб точно като Лори и суровото място, от

което е дошла. — Коул, ако пак направиш така, че да ми призлее, ще те изкормя, докато спиш.

По някакъв начин това успява да изкара едва доловима усмивка от Камерън.

— Можеш да опиташ — отвръща тя, протегнала дългите си, криви пръсти. — Каж ми, като го почувстваш.

Гледам и чакам някакъв знак. Но както и при Камерън, способностите на Лори са доста по-трудни за забелязване. Така наречената ѝ сетивна способност означава, че при нея всяко усещане за звук, гледка, допир, мирис, вкус е невероятно усилено. Може да вижда далече като ястреб, да чува чупещи се клонки на цяла миля разстояние, дори да проследява диря като хрътка. Де да обичаше да ловува. Лори обаче е по-склонна да пази лагера, като наблюдава гората с великолепните си зрение и слух.

— Спокойно — казвам наставнически аз. Челото на Камерън се набърчва, докато се съсредоточава, и аз разбирам. Едно е да пуснеш способността си на воля, да срутиш стените на бента отвътре и просто да оставиш всичко да се излее. Това е по-лесно, отколкото да се съдържаш, да се обуздаваш, да бъдеш спокоен, твърд и овладян. — Тя е твоя, Камерън. Ти я владееш. Тя се подчинява на теб.

Нещо потрепва в очите ѝ. Не обичайният ѝ гняв. *Гордост*. Разбирам и това. За момичета като нас, които не са имали нищо, не са очаквали нищо, е опияняващо да знаем, че в собствената ни същност има нещо, над което никой друг не може да предяви права или да ни го отнеме.

От лявата ми страна Лори примигва и присвива очи:

— Отива си — казва. — Едва чувам от другата страна на лагера.

Все още далече. Способността ѝ още действа.

— Още малко, Камерън.

Камерън се подчинява, махва рязко с другата си ръка. Пръстите ѝ се присвиват в такт с това, което сигурно е пулсът ѝ, оформяйки това, което чувства, в това, което иска да бъде.

— Сега? — изсъсква и Лори накланя глава.

— Какво? — обажда се тя, примижавайки по-силно. *Едва може да вижда или чува*.

— Това е константата ти — без да мисля, се пресягам, опирам длани на раменете на Камерън. — Към това се стремиш. Скоро ще

бъде толкова лесно като да щракнеш електрически ключ; твърде познато, за да го забравиш. Ще бъде моментално.

— Скоро ли? — казва тя, като обръща глава. — Летим тази вечер.

Без да мисля, я заставям да погледне обратно към Лори, пръстите ми побутват челюстта ѝ.

— Забрави за това. Виж колко дълго можеш да удържиш, без да я нараниш.

— Напълно сляпа! — изкрещява Лори с твърде силен глас. *Също и напълно глуха, мисля си.*

— Каквото и да правиш, се получава — казвам на Камерън. — Не е нужно да казваш какво е, но просто знай, че това е „спусъкът“ ти. — Преди месеци Джулиан ми каза същото — да открия задействащия механизъм, който освободи искрите ми в Спираловидната градина. Сега знам, че отпускането е, което ми дава сила, и изглежда, че Камерън е открила това, което задейства нейната, каквото и да е то. — Запомни какво е чувството.

Въпреки студа една мънистена капчица пот се търкулва надолу по врата на Камерън и изчезва в яката ѝ. Тя стиска зъби, челюстта ѝ се стяга, за да възпре едно раздражено сумтене.

— Ще става по-лесно — продължавам и отново отпускам ръце на раменете ѝ. Усещам мускулите ѝ напрегнати под пръстите си, жилести и изопнати като твърде силно опънати струни. Макар че способността ѝ хвърля в безпорядък сетивата на Лори, тя отслабва и Камерън. *Само да имахме повече време. Още една седмица или дори още един ден.*

Поне не е нужно Камерън да се сдържа, щом стигнем до Корос. Вътре в затвора искам тя да причини колкото може повече болка. Със сприхавия ѝ нрав и миналото ѝ в килиите заглушаването на пазачите не би трябвало да е твърде трудно и тя ще ни проправи чист път през камък и плът. Но какво ще стане, когато на пътя ѝ се изпречи не който трябва? Някой новокръвен, когото не разпознава? Кал? Аз? Способността ѝ може да е най-мощната, която съм виждала или усещала, и определено не искам отново да бъда нейна жертва. Дори само при мисълта по кожата ми полазват тръпки. Дълбоко в костите ми искрите ми реагират, избухват в нервите ми. Налага се да ги отблъсна, като използвам собствените си уроци, за да удържа мълнията спокойна

и далечна. Макар че тя се подчинява, затихва до приглушеното жужене, което вече почти не долавям, искрите се извиват от мощ. Въпреки постоянното ми безпокойство и стрес способността ми, изглежда, се е усилила. По-мощна е отпреди, силна и жива. *Поне някаква част от мен е жива*, помислям си. Защото под мълнията се спотайва друг елемент.

Студът никога не си отива. Никога не свършва и го усещам поужасен от всеки товар. Студът е кух и разяжда вътрешностите ми. Разпростира се като гниене, като болест и се боя, че един ден ще ме остави празна — черупка на Мълниеносното момиче, дишаният труп на Мер Бароу.

В слепотата си очите на Лори се въртят, търсят напразно през одеялото от мрак на Камерън.

— Започвам да го чувствам отново — казва тя високо. Съскането на думите ѝ издава болката ѝ. Макар да е корава като солените скали, на които е израсла, дори Лори не може да издържи мълчаливо срещу оръжията на Камерън. — Става по-лошо.

— Освободи.

След доста по-дълго време, отколкото ми харесва, ръцете на Камерън се смъкват, а тялото ѝ се отпуска. Тя сякаш се смаява, а Лори отново пада на едно коляно. Ръцете ѝ масажират слепоочията и тя мига бързо, оставя усещанията си да се върнат.

— Оу — промърморва и хвърля крива усмивка към Камерън.

Но момичето техни не се усмихва в отговор. Обръща се рязко на пета с плитки, полюшващи се при движението, докато застава изцяло с лице към мен. Или би трябвало да кажа, застава с лице към челото ми. Виждам в нея гняв от познатия вид. Ще ѝ послужи добре тази вечер.

— Да?

— Приключих за деня — процежда тя, зъбите ѝ са ослепително бели.

Не успявам да се сдържа и скръствам ръце, изправям гръб възможно най-много. Чувствам се до голяма степен като лейди Блонос, когато я поглеждам гневно.

— Свършваш след два часа, Камерън, а ще ти се иска да са повече. Имаме нужда от всяка секунда...

— Казах, че съм *приключила* — повтаря тя. За петнайсетгодишно момиче може да бъде обезоръжаващо сурова. Мускулите на дългата ѝ

шия блестят от пот и диша с усилие. Но се преборва с порива да се задъха, опитва се да се изправи срещу мен при равни условия. *Опитва се да изглежда, сякаш ми е равна.* — Уморена съм, гладна съм и всеки момент ще бъда принудена да вляза в битка, в която не искам да се бия, *отново.* И проклета да съм, ако умра с празен стомах.

Зад нея Лори ни наблюдава с широко отворени, немигащи очи. Знам какво би направил Кал. *Неподчинение*, така нарича това и то не може да бъде търпяно. Би трябвало да пришпоря Камерън по-силно, да я накарам да пробяга една обиколка около сечището, може би да разбере дали може да свали птица с натиска на способността си. Кал щеше ясно да ѝ даде да разбере — *тя не е шефът тук.* Кал познава войниците, но това момиче не е някой от неговата войска. То няма да се преклони пред моята воля или пред неговата. Твърде дълго се е подчинявало на свирката, обявяваща края и началото на смяната, на разписанията, предавани през поколения от заробени фабрични работници. Вкусило е свободата и няма да се подчини на никоя заповед, която не иска да изпълни. И макар да протестира през всеки миг от времето си тук, остава. Въпреки способността си остава.

Няма да благодаря на Камерън за това, но ще я оставя да се нахрани. Тихо отстъпвам встрани.

— Трийсет минути почивка, после се върни.

Очите ѝ искрят от гняв и познатата гледка почти ме кара да се усмихна. Не мога да не ѝ се възхитя. Един ден може дори да станем приятелки.

Тя не се съгласява, но и не спори и бавно се отдалечава от нашия кът в сечището. Другите в двора я гледат как си отива, очите им я проследяват, докато спори с Мълниеносното момиче, но изобщо не ме е грижа какво може да си мислят. Не съм техен капитан, не съм тяхна кралица. Не съм по-добра или по-лоша от когото и да било от тях и е време да започнат да ме виждат каквато съм. Още една новокръвна, още един боец, нищо повече.

— Килорн е донесъл заешко — казва Лори, било то само за да наруши мълчанието. Подушва въздуха и облизва устни по начин, който би накарал лейди Блонос да запищи. — Доста сочно при това.

— Върви тогава — промърморвам, махвам с ръка към огъня за готвене от другата страна на сечището. Тя няма нужда да ѝ се повтаря.

— Кал е в мрачно настроение, между другото — добавя, докато притичва покрай мен. — Или поне непрекъснато ругае и рита разни неща.

Един бърз поглед ми дава да разбера, че Кал не е отвън. За секунда съм изненадана, после си спомням. Лори чува почти всичко, ако спре, за да се заслуша.

— Аз ще се погрижа за него — казвам й и тръгвам бързо. Тя се опитва да ме последва, после размисля и ме оставя да се втурна напред. Не си правя труда да крия безпокойството си — Кал не се ядосва бързо, а планирането го успокоява, дори го прави щастлив. Така че каквото и да го е разгневило, кара и мен да се тревожа далеч повече, отколкото би трябвало в навечерието на нахлуването ни.

Резката е почти празна, след като всички са излезли навън да тренират. Дори децата са отишли да гледат как по-големите се учат да ругаят, да стрелят и да контролират способностите си. Радвам се, че не се въртят около мен, не ме дърпат за ръцете и не ме тормозят с глупави въпроси за своя герой, принца изгнаник. Не съм така търпелива с децата, както Кал.

Докато завивам зад един ъгъл, едва не се блъсвам челно в брат си, идващ от посоката на спалните. Фарли го следва, хили се самодоволно, но усмивката изчезва в секундата, щом ме забелязва. О.

— Мер — промърморва за поздрав. Не спира, а ме подминава с резки крачки.

Шейд се опитва да направи същото, но аз протягам ръка, за да го спра на място.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — пита той. Устните му потрепват, неуспешно се мъчат да удържат лукава, игрива усмивка.

Опитвам се да изглеждам, сякаш съм му сърдита, пък дори само от приличие.

— Предполага се да тренираш.

— Безпокоиш се, че не се упражнявам достатъчно ли? Уверявам те, Мер — казва той и намига, — упражняваме се и още как.

Има логика. Фарли и Шейд са неразделни от дълго време. Въпреки това ахвам гласно и го первам по ръката:

— Шейд Бароу!

— О, хайде, стига, всички знаят. Не съм аз виновен, че ти не се сети.

— Можеше да ми *кажеш* — изпелтечвам, опитвам се да си намеря повод да го нахокам.

Той само свива рамене, все още ухилен:

— Както ти ми разказваш всичко за Кал?

— Това е... — *Различно*, иска ми се да кажа. Ние не се измъкваме тайно посред бял ден, дори не правим кой знае какво нощем. Но Шейд вдига ръка и ме възпира.

— Ако ти е все едно, наистина *не* искам да знам — казва той. — А ако ме извиниш, мисля, че имам да тренирам, както ти така любезно изтъкна.

Той се оттегля с разперени навън длани като човек, който се отказва от битка. Оставям го да си върви, отпращам го с махване на ръка, докато самата аз се мъча да скрия усмивката си. Мъничка искрица щастие разцъфва в гърдите ми, чуждо и непознато чувство в толкова много дни на отчаяние. Пазя я, както бих пазила пламък на свещ, опитвайки се да я съхраня жива и пламтяща. Но видът на Кал бързо я потушава.

Той е в нашата стая, седнал върху преобърнатата щайга, с познат лист хартия, разстлан на коленете му. Това е гърбът на една от картите на полковника, сега покрит със старателно начертани линии. Карта на затвора Корос или поне такава част от него, каквато Камерън е успяла да си спомни. Очаквам да видя как ръбовете на листа пушат, но той ограничава огъня си до обгорената плитка яма в пода. Огънят хвърля танцуваща червена светлина, на която сигурно е трудно да се чете, но Кал присвива очи през нея. В ъгъла на стаята раницата ми си лежи недокосната, пълна със стряскащите бележки на Мейвън.

Бавно придърпвам друга щайга и се отпускам до него. Той сякаш не забелязва, но знам, че трябва да ме е видял. Нищо не убягва от войнишкия му усет. Когато рамото ми се блъсва в неговото, не вдига очи от картата, но ръката му се плъзва към крака ми и ме придърпва в топлината си. Той не разхлабва хватката си, а аз не го отблъсвам. Никога не мога да го направя наистина.

— Сега пък какво има? — питам и облягам глава на рамото му. *За да мога да виждам картата по-добре*, казвам си.

— Освен Мейвън, майка му, факта, че *мразя* заешко, и разположението на един адски затвор? Абсолютно нищо, благодаря, че попита.

Идва ми да се разсмея, но едва успявам да докарам една усмивка. Не е типично за него да се шегува, не и в такива моменти. Оставям подобни прояви на лош вкус на Килорн.

— Камерън се справя по-добре, ако това помага с нещо.

— Наистина ли? — гласът му отеква с вибриране в гърдите, пулсира в мен. — Затова ли си тук и вече не я обучаваш?

— Тя трябва да се храни, Кал. Не е блок от Безмълвен камък.

Той изсъсква, все още взрян напрегнато в очертанятията на Корос:

— Не ми напомняй.

— Той е в самите килии, Кал, не в останалата част от затвора — напомням му. Надявам се да ме чуе и да се вземе в ръце за достатъчно дълго, за да излезе от това странно настроение. — Няма да имаме проблеми, стига никой да не ни заключи вътре.

— Кажу ми на Килорн — за мое огорчение той се засмива на собствената си шега: звучи много повече като ученик вместо като войника, от когото имаме нужда. Нещо повече — стисва по-здраво коляното ми. Недостатъчно, за да ме заболи, но достатъчно, за да покаже ясно какво си мисли.

— Кал? — побутвам ръката му, пропъждам я като паяк. — Какво ти става?

Най-накрая той вдига рязко глава и ме поглежда. Все още се усмихва, но в очите му няма и помен от смях. Нещо мрачно се е спуснало над тях, превърнало го е в човек, когото не разпознавам изобщо. Дори в Кулата на костите, преди родният му брат да го осъди на смърт, Кал не изглеждаше така. Беше уплашен, разстроен, окаяник вместо принц, но все още си беше Кал. Можех да се доверя на онзи изплашен човек. Но това? Това смеещо се момче с неспокойни ръце и безнадеждни очи? *Кой е той?*

— Искаш ли списък? — отвърща и нещо в мен се прекършва. Удрям го силно със свита в юмрук ръка по рамото. Той е огромен, но не се съпротивлява на инерцията на удара ми и се оставя да го повали назад, заварвайки ме неподготвена. Падам заедно с него и се приземяваме на пръстения под. Главата му се блъсва с глух звук назад и Кал изпъсква от болка. Когато се опитва да стане, аз го бутам, задържам го решително под себе си.

— Няма да станеш, докато не се овладееш.

За моя изненада той само свива рамене. Дори *намига*.

— Не е кой знае какъв стимул.

— Ъх — някога благородните дами на Норта щяха да припаднат, ако принц Тиберий им намигне. На мен само ми призлява и го удрям отново с юмрук, този път в стомаха. Кал поне има благоразумието да си държи устата затворена, а очите му, за щастие, примигват и се отварят. — Сега ми кажи какъв ти е проблемът.

Онова, което е започнало като усмивка, се разкривява в намръщена гримаса и той обляга глава назад. Челото му се сбърчва. Оглежда замислено тавана. *По-добре, отколкото да се държи като глупак.*

— Кал, с нас в Корос ще дойдат единайсет души. Единайсет.

Челюстта му се стяга. Знае какво имам предвид. *Единайсет, които ще умрат, ако не се справим с това, и безброй други в Корос, ако ги оставим сами.*

— И аз съм изплашена — гласът ми потреперва по-силно, отколкото ми се иска. — Не искам да ги изоставя или да пострадат заради мен.

Отново ръката му намира крака ми. Но докосването му не е настойчиво, не е нахално. А само напомняне. Тук съм.

— Но най-вече — дъхът ми пресеква, засяда върху остро късче истина — се страхувам за себе си. Страхувам се от резонатора, страхувам се да се почувствам отново по този начин. Страхувам се от това, което Елара ще направи, ако се добере до мен. Знам, че съм по-ценна от повечето, заради това, което направих, и това, което мога да направя. Името и лицето ми имат толкова голяма мощ, колкото и мълнията ми, и това ме прави важна. Превръща ме в по-добра плячка. — *Прави ме сама.* — И ми е *омразно* да мисля по този начин, но все пак мисля.

Това, което започна като срив на Кал, се е превърнало в мое рухване. В една тъмна нощ му разкрих всичките си тайни на един път, обвит в лятна жега. Аз бях момичето, което тогава се опита да му открадне парите. Сега зимата приближава застрашително, а аз съм момичето, което открадна живота му.

Най-ужасната част от признанията ми се задържа, блъска се в мозъка ми като птица в клетка. Удря ме в зъбите, умолява да бъде свободна.

— Той ми липсва — прошепвам, неспособна да издържа на погледа на Кал. — Липсва ми човекът, за какъвто го смятах.

Ръката върху крака ми се свива в юмрук и от нея се излъчва топлина. Гняв. Чувствата на Кал са лесни за разчитане и това е приятен отдих след толкова време, прекарано в бърлога на дебнещи вълци.

— И на мен ми липсва.

Рязко насочвам очи обратно към неговите, невъобразимо слисана.

— Не знам кое ще ме улесни да го забравя. Да мисля, че невинаги е бил такъв, че майка му е отровила ума му. Или че просто се е родил чудовище.

— Никой не се ражда чудовище. — *Но ми се иска някои хора да бяха. Така щеше да е по-лесно да ги мразя, да ги убивам, да забравя мъртвите им лица.* — Дори Мейвън.

Без да мисля, лягам със сърце, притиснато към неговото. Те бият в един и същ ритъм, отразяват като в огледало общите ни спомени за едно момче с бърз език и сини очи. Умен, забавен, състрадателен. Никога повече няма да видим това момче.

— Трябва да го пуснем да си отиде — прошепвам до врата му. — Дори ако това означава да го убием.

— Ако е в Корос...

— Аз мога да го направя, Кал. Ако ти не можеш.

Струва ми се, че той замълчава за цяла вечност, но едва ли е повече от минута. Въпреки това почти заспивам. Топлината му е по-подканваща дори от най-хубавото легло, в който и да е дворец.

— Ако той е в Корос, ще изгубя контрол — казва накрая. — Ще тръгна да го преследвам с всички сили и средства — и него, и Елара. Тя ще използва гнева ми и ще го насочи към теб. Ще ме накара да те убия, както ме накара да...

Пръстите ми намират устните му, възпират го да изрече думите. Те му причиняват толкова много болка. В този миг зървам мъж, тласкан единствено от желанието за мъст, и без сърце, освен онова, което му разбих. Още едно чудовище, чакащо да приеме истинския си облик.

— Няма да позволя това да се случи — казвам му, като отблъсквам най-дълбоките ни страхове.

Той не ми вярва. Виждам го в тъмнината на очите му. Празнотата — онази, която съзрях в Оушън Хил, заплашва да се върне.

— Няма да умрем, Кал. Стигнахме твърде далеч за това.

Смехът му е кух, болезнен. Отблъсква леко ръцете ми, но нито за миг не пуска китката ми.

— Знаеш ли колко хора, които обичам, са мъртви?

Знам, че усеща силното туптене на пулса ми, и съм твърде близо, за да скрия колко ме боли за него. Той едва не се изсмива подигравателно на съчувствието ми.

— Всичките — мъртви. Всичките — убити. От нея. — *Кралица Елара*. — Тя ги убива, а после ги заличава.

Някой друг би приел, че той говори за баща си или дори за брата, за какъвто смяташе Мейвън. Но аз знам по-добре.

— Кориан — промърморвам, изричайки името на майка му. Сестрата на Джулиан. Пеещата кралица. Кал не я помни, но със сигурност може да скърби за нея.

— Затова Оушън Хил ми беше любим. Беше неин. Татко ѝ го подари.

Примигвам, опитвам се да си спомня нещо отвъд кошмара, какъвто представляваше дворецът в Харбър Бей. Опитвам се да си спомня как изглеждаше, докато се борехме за живота си. Смътно, бавно си спомням цветовете, които преобладаваха вътре. Златисто. Жълто. Като стара хартия, като мантията на Джулиан. Цветът на Династия Джакос.

Именно затова той изглеждаше толкова тъжен, затова не можа да изгори знамената. Нейните знамена.

Не знам какво е чувството да бъдеш сирак. Винаги съм имала майка и баща. Истинска благословия е, че никога не разбрах, докато не ми бяха отнети. Струва ми се погрешно да тъгувам за тях и да ми липсват в този момент, след като знам, че са в безопасност, докато родителите на Кал са мъртви и вече ги няма. И сега, повече от всякога, мразя студа вътре в мен и егоистичния си страх да не бъда оставена сама. От двама ни Кал е по-самотен отколкото аз някога ще бъда.

Но не можем да останем в мислите и спомените си. Не можем да се задържим в този момент.

— Разкажи ми за затвора — настоявам, за да наложа нова тема. Ще извадя Кал от унинието му, та дори това да ме убие.

От силата на въздишката му цялото му тяло се надига и разтърсва, но той е признателен за разсейването.

— Яма. Крепост, защитена от изобретателен замисъл. Портите са на горното ниво — с килиите отдолу и покрити пасажи за магнитроните, свързващи всичко. С едно махване на китката ще се спуснем на четирийсет фута и ще се озовем на дъното на буре. Ще избият нас и всеки, когото пуснем да излезе.

— А Сребърните затворници? Нали не мислиш, че ще окажат особена съпротива?

— Не и след седмици в килии от Безмълвен камък. Ще бъдат пречка, но не голяма. И това ще направи бягството им бавно.

— Ти... ще ги оставиш да се измъкнат?

Мълчанието му е достатъчен отговор.

— Може да се нахвърлят върху нас там, долу, или да тръгнат да ни преследват по-късно.

— Не съм политик, но мисля, че едно бягство от затвора ще създаде на брат ми немалко главоболия, особено ако избягалите затворници случайно се окажат негови политически противници.

Поклащам глава.

— Не ти харесва ли?

— Не ми се вярва.

— Виж ти, каква изненада — казва той сухо. Един от пръстите му захваща врата ми, проследява белезите, които ми остави устройството, използвано от брат му. — Грубата сила няма да ти спечели тази битка, Мер. Колкото и много новокръвни да събереш. Сребърните все така те превъзхождат по численост и все още имат предимство.

Войникът се застъпва за различен вид битка. Каква ирония.

— Надявам се, че знаеш какво правиш.

Той свива рамене под мен:

— Политическите лабиринти не са точно силната ми страна — казва той. — Но ще се пробвам.

— Дори ако това означава гражданска война?

Преди месеци Кал ми каза какво ще бъде бунтът. Война от двете страни, във всеки цвят на кръвта. Червени срещу Червени, Сребърни срещу Сребърни и всичко между тях. Каза ми, че няма да рискува бащиното си наследство за война като тази дори ако войната е

справедлива. Отново се възцарява мълчание и Кал отказва да отговори. Предполагам, че вече не знае на чия страна е. Нито бунтовник, нито принц, несигурен в нищо, освен в огъня в костите си.

— Може и да сме малочислени, но това не означава непременно, че шансовете не са на наша страна — казвам. *По-силни и от едните, и от другите.* Това ми написа Джулиан, когато откри каква съм. Джулиан, когото е твърде възможно за моя огромна изненада да видя отново. — Новокръвните имат способности, които никой Сребърен не може да предвиди, дори ти.

— Накъде биеш?

— Влизаш в това, сякаш предвождаш войската си със способности, с които си наясно и с които си тренирал.

— И?

— И бих искала да видя какво ще стане, когато някой пазач се опита да простреля Никс или магнитрон повали Гарет.

На Кал му отнема една секунда да осъзнае какво казвам. Никс е неуязвим, по-силен от каменокож. А Гарет, който може да манипулира гравитацията, няма скоро да падне никъде. Нямаме армия, но определено имаме войници със способности, с които Сребърните пазачи не знаят как да се борят. Когато му просветва, Кал ме хваща от двете страни на лицето, издърпва ме нагоре. Лепва ми решителна, огнена целувка, която е прекалено кратка за вкуса ми.

— Ти си гений — промърморва той и скача на крака. — Върни се при Камерън, подготви всички — грабва в една ръка картата, почти полудял от напрежение. Същата крива усмивка се връща, но този път не ми е омразна. — Това може всъщност да проработи.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Резката потрепва под мен и гледам със страхопочитание как домът ми от последните няколко месеца изчезва с едно-единствено помитащо движение на ръката на Харик. Хълмът остава, както и сечището, но всякаква следа от лагера ни е заличена като пясък от плосък камък. Не чуваме дори децата, които стояха там преди миг, махайки за довиждане, с гласове, отекващи в нощта. Фара ги заглушава всичките и заедно с Харик спуска защитна завеса около най-малките новокръвни. Никой досега не се е доближавал до откриването ни, но допълнителната защита ме успокоява повече, отколкото съм готова да призная. Повечето от другите надават победоносни викове, сякаш дори самият акт на замаскирането на Резката е повод за празнуване. За мое раздражение Килорн предвожда ликуването, подсвирква силно. Но не го упреквам, не и сега, когато най-после отново си говорим. Вместо това се усмихвам насила с болезнено стиснати зъби. Това възпира думите, които ми се иска да можех да кажа: *Пести си енергията.*

Шейд е също толкова мълчалив, колкото и аз, и тръгва редом с мен. Не поглежда назад към вече пустото сечище, а се вторачва напред към тъмната, студена гора и задачата пред нас. Куцането му е почти изцяло изчезнало и той налага бързо темпо, което с радост следвам, дърпайки останалите заедно с нас. Пътят до въздушния джет не е дълъг. Опитвам се да попия в съзнанието си всяка секунда от него. Студеният нощен въздух хапе непокритото ми лице, но небето, за щастие, е ясно. Няма сняг, няма бури — *все още*. Защото със сигурност се задава буря независимо дали предизвикана от мен или от някого другиго. И нямам представа кой ще доживее да види зората.

Шейд промърморва нещо, което не чувам, слага едната си ръка на рамото ми. Два от пръстите му са изкривени, все още зарастващи от онзи път, когато прибрахме Нани от Канкорда. Един силнорък успя да се докопа до Шейд и смачка първите пръсти на лявата му ръка, преди той да успее да отскочи. Фарли го закърпи, разбира се, но гледката още

ме кара да се присвивам. Напомня ми за Гиза, още един член на семейство Бароу, осакатен, за да плати за постъпките ми.

— Това си струва цената — повтаря той с глас, по-силен отпреди.
— Постъпваме правилно.

Знам това. Колкото и да се страхувам за себе си и за най-близките си хора, знам, че Корос е правилният избор. Дори без уверението на Джон вярвам в пътя ни. Как бихме могли да не вярваме? Новокръвните не могат да бъдат оставени на шепотите на Елара, да бъдат убити или превърнати в кухи, бездушни черупки, които да се подчиняват на заповедите ѝ. Това трябва да направим, за да спрем появата на един свят, по-ужасен от този, в който живеем сега.

Въпреки това уверението на Шейд е като топло одеяло от утеха.

— Благодаря — промърморвам, като слагам ръка върху неговата.

Той се усмихва в отговор — бял полумесец, който отразява намаляващата луна. В тъмнината прилича толкова много на баща ни. Без старостта, без инвалидната количка, без товарите на един провален живот. Но те споделят същата интелигентност, същото прикрито подозрение, което опази и двамата живи на бойния фронт, а сега пази Шейд жив на едно много различно бойно поле. Той ме потупва по бузата — познат жест, който ме кара да се почувствам като дете, но не ми е неприятен. Той е напомняне за кръвта, която споделяме. Не в мутацията, а по рождение. Нещо по-дълбоко и по-силно от всяка способност.

От дясната ми страна Кал продължава да върви упорито и се преструвам, че не усещам погледа му. Знам, че мисли за собствения си брат и собствените си кръвни връзки, сега разкъсани. А зад него е Килорн — стиснал ловната си пушка, оглежда гората за каквито и да са сенки. Въпреки всичките си различия двете момчета споделят една удивителна връзка. И двамата са сираци, и двамата изоставени и без никого, освен мен, който да ги подкрепя.

Времето изтича прекалено бързо за вкуса ми. Сякаш минават едва броени минути, преди да се качим на борда на „Блекрън“ и да се издигнем във въздуха. Всяка секунда се движи по-бързо от предишната, докато профучаваме към тъмния зъбер пред всички ни. *Това си струва цената*, казвам си, повтарям думите на Шейд отново и отново. Трябва да запазя спокойствие заради джетата. Не трябва да

изглеждам уплашена заради другите. Но сърцето ми бие като барабан в гърдите толкова силно и се боя, че всички го чуват.

За да се преборя с тревожното туптене, се притискам към пилотския шлем в скута си, обвинявам ръце около гладката, хладна форма. Взирам се в полирания метал, оглеждам отражението си. Момичето, което виждам, ми е едновременно познато и чуждо. Мер, Марийна, Мълниеносното момиче, Алената кралица и абсолютно никоя. Тя не изглежда уплашена. Изглежда издялана от камък — със сурови черти, с коса, стегнато сплетена и вдигната на главата ѝ, и с плетеница от белези по врата. Не е седемнайсетгодишна, а без възраст; Сребърна и въпреки това не такава; Червена, но не наистина; човешко същество — но *не съвсем*. Знаме на „Алената гвардия“, лице върху плакат за издирване, падение на принц, крадла... убийца. Кукла, която може да приеме всякакъв облик, освен своя собствен.

Резервните пилотски екипи от хранилищата на джета са черно-сребристи, предоставят ни набързо скалъпена униформа, която ще ни послужи и като маскировка. Другите се суетят с екипите си, нагласяват ги, където трябва, за да се вместят в тях. Както винаги, Килорн опипва яката си, опитва се да поразхлаби твърдия колосан плат. Екипът на Никс едва се закопчава върху корема му и изглежда, сякаш ще се разпори всеки момент. В контраст с него Нани почти плува в своя, но не си прави труд да навие ръкавите или крачолите на панталона, както съм принудена аз. Тя ще приеме различен образ, когато джетът се приземи — образ, който кара стомаха ми да се обръща, а сърцето ми да препуска от неизброими емоции.

За щастие, джетът „Блекрън“ е построен с транспортна цел и не само успява да побере и единайсетимата, а и остава място. Очаквам допълнителната тежест да ни забави, но ако се съди по контролното табло, пътуваме със същата скорост както винаги. Може би дори малко по-бързо. Кал управлява джета възможно най-добре, като ни държи извън лунната светлина и безопасно скрити в есенните облаци, носещи се бавно по крайбрежието на Норта.

Той се взира напрегнато през прозореца, очите му пробягват между облаци и множеството примигващи уреди пред него. Все още не разбирам какво означава, който и да е от тях въпреки многото седмици, през които съм седяла до него в пилотската кабина. В Подпорите бях слаба ученичка и това не се е променило. Просто нямам

ум като неговия. Познавам само преките пътища, как да мамя, как да лъжа, как да крада и умея да виждам какво крият хората. А точно сега Кал определено крие нещо. Бих се страхувала от тайните на който и да е друг, но знам, че това, което Кал пази в себе си, не може да ми навреди. Той се опитва да погребее собствената си слабост, собствения си страх. Възпитан е да вярва в силата и мощта и в нищо друго. Да се поколебае, беше най-голямата и основна грешка. Преди му казах, че аз също се страхувам, но няколко прошепнати думи не са достатъчни да сломят дългогодишна вяра. Също като мен Кал навлича маска и отказва да позволи дори на мен да погледна зад нея.

Така е най-добре, мисли си практичната страна от мен. Другата част, онази, която държи твърде много на принца изгнаник, се тревожи ужасно. Знам физическата опасност от тази мисия, но емоционалната минава през ума ми едва този следобед. Какъв ще стане Кал в Корос? Ще си тръгне ли същият, какъвто е влязъл? *Ще си тръгне ли въобще?*

Фарли проверява запасите ни от оръжия за дванайсети път. Шейд се опитва да помогне и тя го отпъжда, но не особено убедително. Веднъж зървам как двамата си разменят самодоволни усмивки и тя най-накрая му позволява да преброи куршумите от един пакет с означение *Корвиум*. Още една открадната доставка, най-вероятно дело на Кранс. Заедно с връзките на Фарли той успя да ни достави контрабандно повече пистолети, ножове и всевъзможни други оръжия, отколкото можех да си представя, че е възможно. Всички ще бъдат въоръжени със способността си и каквото друго изберат. Самата аз не искам нищо, освен мълнията си, но другите са по-развълнувани и грабят кинжали или револвери, или, в случая с Никс, страховитото, сгъваемо копие, което предпочиташе през изминалите няколко седмици. Прегръща го и го притиска до себе си, прокарва унесено пръсти по заострената стомана. Друг би се порязал жестоко досега, но плътта на Никс е по-издръжлива от тази на повечето хора. Другият неуязвим новокръвен, Дармиън, следва примера му и опира дебело, подобно на сатър хладно оръжие върху възлестите си колене. Острието лъщи, жадуващо да среже кост.

Докато гледам, Камерън колебливо взема малък нож, като внимава да го държи в калъфа. Прекара последните три дни в усъвършенстване на способността си, а не на уменията да си служи с нож и кинжалът е крайна мярка, от която се надявам да не ѝ се налага

да се възползва. Тя улавя погледа ми с измъчено изражение и за момент се боя, че може да ми се сопне или по-лошо — да прозре през маската ми. Вместо това тя мрачно кимва в знак на потвърждение.

Кимвам в отговор, протягам между нас невидимата ръка на приятелството. Но погледът ѝ се втвърдява и тя рязко извърща очи. Смисълът е ясен. *Ние сме съюзници, но не и приятели.*

— Вече не остава много — казва Кал, побутва ме по ръката, за да се обърна.

Твърде скоро, крещи умът ми, макар да знам, че сме точно по разписание.

— Ще се получи — гласът ми трепери и за щастие, той е единственият, който го чува. Не коментира слабостта ми, оставя я да ме тормози. — Ще се получи — още по-слабо този път.

— Кой има предимство? — пита той.

Думите последователно ме шокират, жегват и успокояват. Инструктор Арвън задаваше същия въпрос по време на обучението, когато изправяше възпитаниците си по двойки един срещу друг в битки за кръв и гордост. Зададе го отново в Кулата на костите, преди един силнорък от Династия Рамбос да го прободне като тлъсто, противно прасе. Мразех го, но това не означава, че не съм научила нищо от него.

Разполагаме с изненадата, разполагаме с Камерън, разполагаме с Шейд, Гарет и Нани и още петима новокръвни, които никой Сребърен не може да е предвидил. Разполагаме с Кал, военен гений.

И имаме кауза. Зад гърба ни е алената зора, която жадува да изгрее.

— *Ние* имаме предимство.

Усмивката на Кал е също толкова насилена като моята, но въпреки това ме стопля.

— Браво на моето момиче.

Отново думите му предизвикват буйни, противоречиви чувства.

Щракване и съскане на статично електричество от радиото изличават от ума ми всички мисли за Кал. Насочвам погледа си към Нани, която кимва в отговор. Пред очите ми тялото ѝ се променя, преобразява се от старица в момче с ледено сини очи, черна коса и без душа. *Мейвън*. Дрехите ѝ се променят заедно с външността ѝ, заместват пилотския екип с безупречна, черна парадна униформа,

допълнена с редица лъскави медали и кървавочервен плащ. В черните къдрици се гуши корона и се налага да се преборя с порива да я метна от джета.

Другите гледат с примесено с възторг внимание, удивени от вида на мнимия крал, но аз изпитвам единствено омраза и едва доловим спазъм на угризения. Добротата на Нани се просмуква през маскировката, извива устните на Мейвън в кротка усмивка, която разпознавам твърде добре. За един-единствен болезнен миг гледам момчето, за каквото го мислех, а не чудовището, каквото се оказа, че е.

— Хубаво — изричам с усилие, с предрезгавял от вълнение глас. Изглежда, само Килорн забелязва и с усилие откъсва поглед от Нани. Едва доловимо поклащам глава към него, за да му предам да не се тревожи. Имаме по-важни неща, върху които да се съсредоточим.

— Корос Еър, тук Първа флотилия — казва Кал в микрофона на радиостанцията. По време на други полети полагаше усилия да звучи отегчен, безразличен към задължителните обаждания в различните бази, но сега е олицетворение на деловитостта. В края на краищата преструваме се, че сме въздушният джет на самия крал, летателното средство, познато като Първа флотилия — джет, освободен от всякакви щателни проверки. А Кал знае от личен опит как трябва да звучи точно това обаждане: „Тронът се приближава“.

Няма сложен и заплетен идентифициращ сигнал, няма искане на разрешение за кацане. Нищо, освен суров властен тон, и всеки оператор от другия край трудно би успял да му откаже. Както и очакваме, гласът, който прозвучава в отговор, заеква.

— По-получено, Първа флотилия — казва един мъж. Дълбокият му, стържещ глас с нищо не успява да скрие смущението му. — Извинете, но очаквахме Негово кралско Височество чак утре следобед?

Утре. Четвъртият ден, в който Джон каза, че ще умрем — и беше прав. Мейвън ще доведе със себе си армия от кралски гвардейци, от Пазители до смъртоносни воители като Птолемея и Еванджелин. Няма да можем да се мерим с тях.

Махвам с ръка зад себе си, за да повикам Нани, но тя вече е там. От близостта ѝ в образа на Мейвън по кожата ми започват да боцкат иглички.

— Кралят не спазва разписание, освен своето собствено — казва тя в микрофона на радиостанцията с окъпани в сребриста руменина

бузи. Тонът ѝ не е достатъчно остър, но гласът няма как да бъде сбъркан. — И няма да се обяснявам пред някакъв си надут портиер.

Един трясък от другата страна може да идва единствено от оператора, паднал от стола си.

— Да... да, разбира се, Ваше Височество.

Зад нас някой изсумтява в ръкава си. Вероятно Килорн.

Кал кимва на Нани, а после взема обратно микрофона. Виждам в него същата болка — онази, която чувствам твърде дълбоко.

— Ще кацнем след десет минути. Подгответе Корос за пристигането на краля.

— Ще се погрижа за това лич...

Но Кал изключва радиото, преди операторът да успее да довърши, и си позволява една-единствена облекчена усмивка. Отново другите ликуват, празнуват несъществуваща победа. Да, препятствието е преодоляно, но ще последват още много. Всичките са под нас, по сиво-зелените поля, които граничат с пустите земи на Разлива, криейки затвора, който може да се окаже гибелта ни.

Петно дневна светлина се процежда на хоризонта от изток, но небето над нас все още е в наситен син цвят, в който можем да се удавим, когато джетът „Блекрън“ каца на гладката писта на Корос. Това не е военна база, претъпкана с ескадрили от джетеве и с хангари, но все пак е база на Сребърните и над всичко е надвиснало осезаемо усещане за опасност. Нахлузвам пилотския шлем на главата си, скривам лицето си. Кал и другите следват примера ми, нахлузват собствените си шлемове и спускат предпазителите за лица. За някой външен наблюдател сигурно изглеждаме плашещо. Изцяло в черно, маскирани, придружаващи младия, безмилостен крал до неговия затвор. Да се надяваме, че пазачите няма да ни обърнат особено внимание, по-заинтересовани от присъствието на краля, отколкото от това на спътниците му.

Вече не мога да седя и се измъквам от стола си колкото мога побързо. Предпазните колани увисват след мен, прозвънвайки. Правя каквото трябва — това, което ми се иска да не се налагаше да правя, и хващам Нани за ръката. *Дори на допир е като Мейвън.*

— Гледай през хората, сякаш не ги забелязваш — казвам ѝ с глас, заглушен от шлема. — Усмивай се без любезност. Никакви дребни незначителни разговори, никакви вежливи приказки. Дръж се, сякаш

имаш милион тайни и си единственият човек, който е достатъчно важен да ги знае всичките.

Тя кимва, приема всичко това напълно спокойно. В края на краищата и двамата с Кал сме я инструктирали как да се представя като Мейвън. Това е просто напомняне, последно хвърляне на поглед в учебника преди изпита.

— Не съм глупак — отвръща тя студено и аз едва не я цапвам с юмрук в челюстта. *Тя не е Мейвън*, прозвънва в ума ми по-силно от камбана.

— Мисля, че успя — казва Килорн, докато се изправя. Хваща ме за ръката над лакътя, отдръпва ме леко. — Мер насмалко не те уби.

— Готови ли са всички? — провиква се Фарли от задния край на джета. Ръката ѝ кръжи близо до механизма за спускане на рампата, нетърпелива да го натисне.

— Подредете се! — излайва Кал: звучи твърде много като сержант, който ръководи войнишко учение. Но ние откликваме, подреждаме се в спретнатите редици, на които той ни е научил, с Нани начело. Той застава до нея, встъпва в ролята на най-смъртоносния ѝ телохранител.

— Нека вземем някои лоши решения — казва Фарли. Почти мога да я чуя как се усмихва, докато побутва освобождаващия механизъм.

Съскане — после се завъртат механизми и задната част на джета се отваря да посрещне последното утро, което някои от нас ще видят.

Дузина войници чакат на почтително разстояние от джета „Блекрън“ в стегнат и отработен строй. При вида на новокръвната, маскираща се като техния крал, те рязко отдават чест със сковани, съвършени движения. Едната ръка — притисната към сърцето, едното коляно — опряно в земята. Светът изглежда по-тъмен зад предпазителя на пилотския ми шлем, но не скрива мъгливия сив цвят на военните им униформи или схлупения, невзрачен комплекс зад тях. Никакви бронзови порти, никакви стени от диамантено стъкло — няма дори прозорци. Само единична, отвесна стена от бетонни тухли, простираща се нататък в изоставените поля на тази пустош. *Затворът Корос*. Позволявам си един бърз поглед назад към джета и пистата, простираща се в далечината, където танцуват сенки и радиация. Едва различавам два въздушни джета с двигатели, работещи на празен ход в полумрака, с налети и кръгли метални търбуси. Затворнически

самолети, използвани да транспортират заловените. И ако всичко мине по план, скоро те отново ще влязат в действие.

Приближаваме към Корос мълчаливо, опитваме се да маршируваме в крак. Кал върви до Нани, постоянно стиснал единия си юмрук отстрани до тялото, докато аз се влача точно отзад с Камерън от лявата ми страна и Шейд — от дясната. Фарли и Килорн се придържат към центъра на формацията, без нито за миг да изпускат pistolетите си. Самият въздух сякаш е наелектризиран, наситен с опасност.

Това, от което се боя, не е смъртта, вече не. Сблъсквала съм се с умирането твърде много пъти, за да се страхувам от него. Но самият затвор, мисълта да бъда заловена, насила окована във вериги, превърната в безмозъчна марионетка на кралицата — *това* не мога да понеса. По-скоро бих умряла хиляда пъти, отколкото да се изправя пред такава участ. Същото важи за всеки от нас.

— Ваше Височество — казва един от войниците и се осмелява да вдигне поглед към човека, за когото вярва, че е кралят. Емблемата на гърдите му, три кръстосани меча от червен метал, показва, че е капитан. Нашивките на раменете му, в яркочервено и синьо, могат да са единствено цветовете на неговата династия. *Династия Айрал*. — Добре дошли в затвора Корос.

Както е инструктирана, Нани гледа право през него, отправя го с махване на бледата си ръка. Това би трябвало да е достатъчно да убеди всеки в предполагаемата ѝ самоличност. Но докато войниците се изправят, очите на капитана пробягват бързо по нас, забелязват собствените ни униформи и отсъствието на Пазители, придружаващи кралския суверен. Поколебава се, когато оглежда Кал, един остър като бръснач поглед се фокусира върху шлема му. Въпреки това не казва нищо и войниците му се строят до нас, стъпките им отекват заедно с нашите. *Хейвън, Осанос, Провос, Макантос, Айгри* — забелязвам познатите цветове върху няколко униформи. Последната, *Династия Айгри, Династията на Очите*, е първата ни мишена. Подръпвам Камерън за ръкава, кимам леко към брадатия рус мъж с дръзки очи и бели и черни райета на рамото.

Тя накланя глава и юмруците ѝ се свиват с палците навън, докато мълчаливо се концентрира. Нахлуването е започнало.

Капитанът застава от другата страна на Нани, пристъпва пред мен толкова плавно, че почти не забелязвам. *Копринен човек*. Има

същата светлокафява кожа, лъщяща черна коса и ъгловати черти на Соня Айрал и баба й, елегантно опасната Пантера. Мога само да се надявам, че капитанът не е толкова талантлив в интригите като нея, или това ще бъде много по-трудно от очакваното.

— Указанията ви са почти изпълнени, Ваше Височество — казва той. В думите му има нещо напрегнато. — Всеки килиен блок е индивидуално запечатан според инструкциите, а следващата доставка Безмълвен камък пристига утре с новия отряд пазачи.

— Хубаво — отвръща Нани: звучи безразлично. Леко забързва крачка и капитанът се нагажда към темпото й, върви в крак с нея. Кал прави същото и ние го следваме. Изглежда като преследване.

Докато Централата на сигурността в Харбър Бей беше красива постройка, видение от камък и искрящо стъкло, Корос е сив и безнадежден като пустошта около него. Единствено входът, единична врата от черно желязо, вградена право в стената, нарушава монотонността на затвора. Няма панти, нито ключалка или дръжка на брава — вратата прилича на бездна, на зинала паст. Но усещам електричество, процеждащо се по ръбовете, идващо от малък квадратен панел, поставен до него. *Превключвателят*. Точно както каза Камерън. Самият ключ се полюшва от черна верижка на врата на Айрал, но той не посяга към него.

Има и камери, мънистени малки очи, насочени към вратата. Те не ме смуцават ни най-малко. Повече се безпокоя за капитана от копринените хора и неговите войници, които са ни обкръжили и ни заставят да маршируваме напред.

— Боя се, че не ви познавам, господин пилот, или останалите от вас, като стана въпрос — упорства капитанът, навеждайки се, за да може да плъзне поглед покрай Нани и да фиксира Кал с твърд като кремък поглед. — Бихте ли се идентифицирали?

Стисвам юмрук, за да попреча на пръстите си да се разтреперят. Кал не прави нищо подобно, а едва обръща глава: не иска дори да забележи присъствието на капитана от затвора.

— „Господин пилот“ ме устройва напълно, капитан Айрал.

Айрал настръхва, както и се очаква.

— Затворът Корос е под мое командване и моя закрила, *господин пилот*. Ако си мислите, че ще ви пусна вътре без...

— Без какво, капитане? — всяка дума, излизаща от устата на Нани, реже като нож, връзва се в най-дълбоките кътчета на същността ми. Капитанът спира като закован и се облива в сребриста руменина, той преглъща един необмислен рязък отговор. — Според последните ми сведения Корос принадлежи на Норта. А на кого принадлежи Норта?

— Аз само си върша работата, Ваше Височество — изпелтечва той, но битката вече е изгубена. Отново слага ръка на сърцето си, отдава чест. — Кралицата ми повери отбраната на този затвор и само искам да се подчиня на заповедите ѝ, както и на Вашите.

Нани кимва:

— Тогава ви *заповядвам* да отворите вратата.

Капитанът свежда глава и отстъпва. Един от войниците му, по-възрастна жена със строга, сребриста плитка и квадратна челюст, пристъпва напред и полага едната си ръка върху желязната врата. Не ми трябва черно-сребърните ивици на рамото ѝ, за да знам, че е от Династия Самос. Желязото се раздвижва под нейното докосване на магнетрон, разцепва се на назъбени късове, които се отдръпват рязко и бързо. Върхлита ни полъх на студен въздух, миришец слабо на влага и нещо кисело. *Кръв*. Но входната зала отвъд вратата е построена от строги, ослепително бели плочки, всяка — безупречна, без дори помен от петънце. Нани влиза първа, а ние я следваме.

До мен Камерън трепери и аз я побутвам леко. Бих ѝ държала ръката, ако беше възможно. Мога само да си представя колко ли ужасно трябва да е това — по-скоро бих се разкъсала, отколкото да се върна в Арчън. И въпреки това тя се връща в собствения си затвор заради мен.

Входът е странно пуст. Няма снимки на Мейвън, няма знамена. Това място няма кого да впечатлява и не се нуждае от украса. Има само бръмчащи камери.

Войниците на капитан Айрал бързо заемат отново постовете си, застават от двете страни на всяка от четирите врати около нас. Онази отзад, черната, се затваря с оглушителното скърцане на метал, плъзгащ се по метал. Вратите отляво и отдясно са боядисани в сребърно и проблясват в суровата светлина на затвора. Онази напред, през която трябва да минем, е в отвратителен кървавочервен цвят.

Но Айрал спира като закован, посочва към една от сребърните врати:

— Предполагам, че искате да видите Нейно Височество кралицата?

Много се радвам, че имаме шлемове, защото в противен случай капитанът щеше да види ужас върху всяко едно лице. *Елара е тук.* Стомахът ми се преобръща при мисълта да се изправя пред нея и едва не повръщам в шлема си. Дори Нани пребледнява, а гласът ѝ засяда на гърлото въпреки всичките ѝ старания. Усещам Килорн до гърба си, на сантиметри от мен. Той мълчи, но въпреки това чувам какво иска да ми каже. *Бягай. Бягай. Бягай.* Но бягането вече не е нещо, което мога да правя.

— Нейно Височество е тук? — изрича с усилие Кал. За секунда се боя, че се е забравил. — Все още? — добавя като допълнение към една лъжа. Но въпреки това у капитана се заражда подозрение. Виждам го като експлозия в очите му.

Милата Нани се засмива на глас, насиленото ѝ кискане е студено и дистанцирано.

— Майка ми винаги е постъпвала, както ѝ харесва, знаеш това — казва тя укорително на Кал. — Но съм тук по други дела, капитане. Не е нужно да я безпокоите.

Капитанът ни отправя любезна усмивка. Тя разтяга лицето му като злобна гримаса, разкривява фините му черти в грозно изражение.

— Много добре, сър.

Килорн ме потупва с пръст по ръката, докосването му е настойчиво. Вижда каквото виждам аз. *Капитанът вече не ни вярва.* Обръщам се и хващам Камерън за лакътя и стискам. Следващият сигнал за нея. Мускулите ѝ се стягат под докосването ми. Излива цялата си енергия в блокирането на способността на Айгри, за да му попречи да види какво се задава. По лицето му преминава объркване, но той го отърсва, опитва се да се фокусира върху нас. Не разбира какво му се случва.

— И по каква работа сте дошли тук? — настоява Айрал все още с многозначителната си, демонична усмивка. Прави една бавна, апатична стъпка към нас. Тя ще му е последната. — Свалете си шлемовете, ако обичате.

— Не — казвам му.

Поемам си спокойно дъх и се заемам с камерите, насочени към всички ни. Когато Айрал отваря уста да извика, издишвам и камерите избухват във вихър от искри като фойерверки. Следват лампите, които ту се включват, ту изгасват, потапят ни последователно в непрогледен мрак и зашеметяващо ярка светлина. Ние сме подготвени за това. Войниците на Корос не са.

По мозайката препуска пламък, танцуваща светлина през белотата. Препречва всички врати, подскача нагоре до тавана, като успява да заключи войниците вътре с нас и потрепващата тъмнина. Войникът от Династия Осанос, нимфа, припряно изсмуква влагата от въздуха, но недостатъчно, за да се пребори с пращящия огън на Кал. Един каменокож се втурва към мен с плът, която се превръща в камък пред очите ми, но се удря в стената, позната като Никс Марстън. Дармиън се включва и двамата неуязвими новокръвни се заемат да сразят войника. Другите се справят също толкова добре. Кета заличава левитатора от Династия Провос, изпраща в сърцето му експлозия, която го разкъсва от вътре навън. Жената войник от Династия Хейвън прави всичко по силите си да се пребори с предизвиканата от мен тъмнина, използва способността си, за да повали сенките, като ги къпе в езерце от черна мъгла, което внезапно изригва с ослепителна, ярка светлина. Дори шлемовете ни по никакъв начин не спират ослепителния блясък и се налага да затворя очи. Когато ги отварям, жената от Династия Хейвън е на земята с дълбока рана във врата. Кашля сребърна кръв по плочките, а брат ми стои над нея с нож в ръка. Зад него Айгри се свлича на колене, държи се за главата и пици.

— Не мога да виждам! — проплаква той и забива нокти в очите си. Кръвта се смесва със сълзите му от болка. — Не мога да видя нищо, какво става?! Какво е това?! Кой сте вие?! — крещи той, без да се обръща специално към някого.

Камерън първа смъква шлема си. Никога преди не е убивала човек, дори не и по време на бягството си. Виждам го, изписано по цялото й лице, в ужаса, който се просмуква в нея. Но не пуска. Не мога да кажа дали от храброст или от злоба. Мълчанието й оказва нужното въздействие, докато мъжът на земята спира да пици, спира да драци с нокти, спира да диша. Умира с широко отворени очи, взрян в нищото, сляп и глух в последните си мигове. Чувството сигурно е като да бъдеш погребан жив.

Всичко свършва за около минута. Дванайсет Сребърни войници мъртви върху мозайката, някои — изгорени, други — поразени от електричество, трети — застреляни, четвърти — с размазани глави. Жертвите на Кета изглеждат най-ужасно. Цяла стена е опръскана с резултатите от нейната работа и тя се задъхва шумно, опитва се да не гледа към онова, което е направила. Способността ѝ да предизвиква експлозии е ужасяваща в най-добрия случай.

Само Лори е ранена, след като нападна магнитрона заедно с Гарет. Има забито парче метал в ръката, но нищо особено сериозно. Фарли стига първа до нея и измъква импровизираното острие, оставя го да издрънчи на пода. Лори дори не изохква от болка.

— Забравихме бинтове — промърморва Фарли, като покрива с ръка кървящото порязване.

— *Ти забрави бинтове* — отвръща Ейда, като измъква малко парче бинт, пъхнато вътре в екипа ѝ. Умело го връзва около ръката на Лори. То мигновено се обагря с кръв.

Килорн се подсмивва под нос — единственият, който може да се наслаждава на някоя шега в такъв момент. За мое облекчение той изглежда съвсем добре, съсредоточен да презарежда пистолета си. Дулото пуши и има поне две тела, надупчени с неговите куршуми. Всеки друг би си помислил, че е незасегнат, но аз знам по-добре. Въпреки смеха Килорн не намира удоволствие в тази кървава работа.

Нито Кал. Той се навежда над мъртвия капитан Айрал, предпазливо сваля ключа от врата му. *Няма да ги убия*, каза ми веднъж, преди да щурмуваме Централата на сигурността в Харбър Бей. Наруши собственото си обещание и това го нарани по-дълбоко от всяка битка.

— Нани — промърморва той, неспособен да отмести очи от Айрал. С треперещи пръсти затваря очите на капитана завинаги. Нани се фокусира върху лицето на Айрал, взира се в него. Само след мигове чертите ѝ стават същите като неговите и аз изпускам лека въздишка на облекчение. Дори един мним Мейвън е почти непоносим за мен.

От колана на Айрал се разнася пукот на статично електричество. Радиостанцията му — командният център се опитва да установи контакт.

— Капитан Айрал! Капитане, какво става там, долу? Загубихме визуален контакт.

— Просто неизправност — отвръща Нани с гласа на Айрал. — Може да се разпространи, а може би не.

— Прието, капитане.

Камерън откъсва очи от мъртвия Айгри. Полага ръка върху червената врата.

— Насам — казва. Почти не се чува над звука от капещата кръв и въздишките на умиращите.

Усещам командния център на затвора като нерв, пулсиращ, контролиращ всички камери в сградата. Той ме дърпа, влачи ме през острите завои на коридорите си. Те са облицовани с бели плочки също като входа, но не толкова чисти. Ако се вгледам внимателно, мога да видя кръв между плочките, покафеняла от времето. Някой се е опитал да отмие случилото се, но не се е постарал достатъчно. *Червената кръв е толкова трудна за почистване.* Виждам намесата на кралицата в това, в каквито там кошмари е забъркала дълбоко в недрата на Корос.

Тя е някъде тук, продължаваща плашещата си работа. Може дори да идва за нас сега, предупредена за размирици. *Надявам се да идва. Надявам се, че завива зад ъгъла точно сега, за да мога да я убия.*

Но вместо кралица Елара, когато завиваме, намираме друга врата с голяма буква Д и без ключалка. Камерън се обръща към нея с нож в ръка и се залавя да изтръгне таблото за превключвателя. То се разхлабва след секунди и пръстите ѝ се гмурват в жиците.

— Трябва да минем през това тук, за да стигнем до командния център — казва тя, като посочва рязко с глава към вратата. — Вътре има двама пазачи магнитрони. Бъдете готови.

Кал тихо прочиства гърло, полюшва ключа пред нея.

— О — промърморва тя поруменяла и го взема от ръката му. Намръщено го пъха в съответния процеп на превключвателя. — Кажете ми кога.

— Гарет — започва Кал, но той вече е излязъл напред, напрега се срещу металната врата. Нани застава до него, все още дегизирана като капитан Айрал. И двамата знаят какво трябва да правят.

Другите не са толкова сигурни. Кета изглежда готова да заплаче, пръстите ѝ спазматично пробягват нагоре-надолу по ръцете ѝ, сякаш се страхува, че е изгубила някой крайник. Фарли протяга ръка, но тя само я перва, за да я отпъди. Сърцето ми се свива, когато осъзнавам, че не знам как да утеша Кета. От прегръдка ли има нужда, или от плесница?

— Пази ни гърбовете — нареждам ѝ рязко, избрала златната среда. Кета потреперва, отправя ми кръвнишки поглед. Плитката ѝ се е разплела и тя подръпва тънките кичури тъмна коса. Бавно кимва, обръща се на място, за да наблюдава пустия коридор зад нас. Подсмърчанията ѝ отекват от плочките.

— Няма вече — промърморва. Но се държи. Дармиън и Никс застават до нея повече като демонстрация на солидарност, отколкото на сила. Поне от тях ще излезе много добра стена, когато пазачите осъзнаят какво става тук, горе. *Което би трябвало да е скоро.*

Кал е също толкова наясно с неотложността на ситуацията, колкото и аз.

— Сега — казва той и се прилепва към стената заедно с останалите от нас.

Ключът се завърта. Чувствам как електричеството рязко нахлува в превключвателя и залива механизма на вратата. Тя се отваря с летене, удря се със скърцане назад в стената и разкрива подобен на пещера килиен блок. В рязък контраст с облицованите с бели плочки коридори, килиите са сиви, студени и мръсни. Някъде капе вода, а въздухът е отвратително влажен. Подредени на четири нива килии стигат чак долу в полумрака, натрупани една върху друга, без площадки или стълби, които да свързват редовете. Четири камери, по една във всеки ъгъл на тавана, бдят над всичко. Изваждам ги от строя с лекота. Единствената светлина е рязка, потрепващо жълта, макар че малката капандура отгоре е станала синя, издавайки изгрева на слънцето. Под нея върху единичен свързващ пасаж, направен от блестящ, отразяващ светлината метал, стоят двама магнитрони в сиви униформи. При звука от приближаване двамата рязко се завъртат кръгом.

— Вие какво... — започва първият, като пристъпва само на една крачка към нас. Върху униформата му са цветовете на Самос. Замръзва при вида на Нани, застанала до рамото на Гарет. — Капитан Айрал, сър. — С махване на ръка офицерът магнитрон от Династия Самос вдига плоски листове метал от пода на килийния блок и конструира нова част от покрития пасаж пред очите ни. Новият се свързва с неговия и позволява на Гарет и Нани да тръгнат напред.

— Свежа кръв? — другият офицер кимва на Гарет, като се хили лукаво. — От кой легион сте?

Нани се намесва, преди Гарет да успее да отговори:

— Отворете килиите. Време е за разходка.

За наше разочарование офицерите си разменят объркани погледи.

— Разхождахме ги едва вчера, полага им се отново чак...

— Заповедите са си заповеди, а аз си имам моите — отвръща Нани. Вдига ключа на Айрал, разлюлява го в открит жест на заплаха.
— Отворете килиите.

— Значи е вярно? Кралят се е върнал? — пита Самос, клатейки глава. — Нищо чудно, че всички в командването са се побъркали от безпокойство. Трябва да изглеждат безупречно за коронованата особа, предполагам, особено докато майка му още се мотае наоколо.

— Странна личност е кралицата — казва другият, като се чеше по брадичката. — Не знам какво прави в Кладенеца и не искам да знам.

— *Килиите* — повтаря Нани със суров глас.

— Слушам, сър — промърморва първият магнитрон. Смушква с лакът другия и се обръщат заедно, застават с лице към десетките килии, издигащи се от пода до тавана. Много от тях са празни, но в някои има сенки, линеещи под смазващия Безмълвен камък. Новокръвни затворници, които всеки миг ще бъдат пуснати на свобода.

Още покрити пасажи се наместват с дрънчене, звукът е като от гигантски чук, удрящ по стена от алуминий. Обточват килиите, като създават проходи около килийния блок, докато още листове се извиват и огъват и се превръщат в стъпала, които свързват нивата. За момент ме завладява почуда. Виждала съм магнитрони само в битка, използващи способностите си, за да убиват и разрушават. Никога — за да създават. Не е трудно да си ги представя как проектират въздушни джетове и луксозни транспортни средства, извивайки назъбено желязо в гладки дъги от остра като бръснач красота. Или дори металните рокли, които Еванджелин толкова харесваше. Дори сега признавам, че бяха великолепни, макар че момичето, което ги носеше, беше чудовище. Но когато решетките на всички килии зейват отворени и карат хората вътре да се размърдат, забравям цялата си почуда и удивление. Тези магнитрони са тъмничари, убийци, които принуждават невинни хора да страдат и умират зад решетките, по

каквато там неубедителна причина им е посочил Мейвън. Изпълняват заповеди, да, но все пак *избират* да ги изпълняват.

— Хайде, излизайте.

— На крака, време е да изведем кучетата на разходка.

Офицерите магнитрони се движат в бърза последователност, подтичват към първата редица килии. Грубо извличат новокръвните от койките им, мятат навън върху покрития пасаж онези, които не могат да станат достатъчно бързо. Едно малко момиче се приземява опасно близо до ръба и едва не пада. Прилича толкова много на Гиза, че пристъпвам една крачка напред и се налага Килорн да ме дръпне рязко назад.

— Все още не — изръмжава в ухото ми.

Все още не. Свивам юмруци: изгарям от нетърпение да се нахвърля върху офицерите, докато се приближават все повече и повече до вратата. Още не са ни видели, но със сигурност ще ни видят.

Кал пръв сваля шлема си. Самос спира като закован, като прострелян. Примигва веднъж, невярващ на очите си. Преди да успее да реагира, краката му се отделят от земята и той полита към тавана. Другият прави същото, когато слабата му хватка върху гравитацията се отпуска. Гарет подхвърля двамата, блъсва ги в бетонния таван и се чува отвратително, неумолимо хрущене на кости.

Нахлуваме в килийния блок, движим се като един човек възможно най-бързо. Стигам първа до поваленото момиче и го издърпвам на крака. То хрипти, малкото му тяло трепери. Но натискът на Безмълния камък е отминал и руменината се връща донякъде в бледите й, лепкави бузи.

Свалям маската си.

— Мълниеносното момиче — промърморва малката и докосва лицето ми. Сърцето ми се къса.

Част от мен иска да я вдигне и да побегне, да я отведе далече от всичко това. Но задачата ни далеч не е приключила и не мога да си тръгна. Дори заради нея. Затова я пускам долу, за да стъпи на нестабилните си крака, и внимателно издърпвам ръката си от хватката й.

— Следвайте ни колкото можете по-добре. Бийте се колкото можете по-добре! — изкрещявам към килийния блок. Постарavam се да се облегна на ръба на покрития пасаж, за да могат всички да ме

чуват и виждат. Далече отдолу малобройните затворници, все още живи в ниските килии, вече са започнали да се изкачват по металните стъпала. — Ще напуснем този затвор тази вечер заедно и живи!

Досега би трябвало вече да съм си научила урока и да не лъжа. Но една лъжа е това, от което те имат нужда, за да продължат, и ако моята измама спаси дори един от тях, си струва да платя с душата си.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Слепите камери могат да ни предпазят само за определено време — и това време очевидно е изтекло. Започва с експлозии назад в коридора. Чувам как Кета крещи при всеки взрив, изплашена от това, което е причинила и което продължава да причинява на плът и кости. Всеки накъсан вик разтърсва като шокова вълна килийния блок и кара и без друго мудните новокръвни да застиват неподвижно.

— Продължавайте да се движите! — излайва Фарли. Маниакалната ѝ енергия е изчезнала, заместена от сурово властно държание. — Следвайте Ейда, следвайте Ейда! — подкарва ги като овце, буквално дърпа някои от тях нагоре по стълбите. Шейд е по-услужлив, прехвърля със скок най-старите и болните нагоре от най-ниските нива, макар че това обърква повечето от тях. Килорн ги пази да не се препънат и да паднат от покрития пасаж, дългите му крайници се оказват от полза.

Ейда размахва ръце, насочва новокръвните към вратата до себе си. Отгоре има голямо, черно С.

— С мен — крещи тя. Очите ѝ пробягват по всичко и всички, докато брои. Налага се да побутна към нея много от тях, макар че те са необяснимо привлечени към мен. Поне малкото момиче схваща посланието. Приближава се с несигурно щипукащи крачки до Ейда и се вкопчва в крака ѝ, опитва се да се скрие от шума. Всичко отеква ужасно в блока, преобразено в подобие на животински вой от бетонните стени и металната облицовка. После отекват пистолетни изстрели, последвани от непогрешимия смях на Никс. Но той няма да се смее дълго, ако това нападение продължи.

Сега идва частта, от която се ужасявам най-много — частта, срещу която най-упорито се съпротивлявах. Но Кал беше ясен — *трябва да се разделим*. Да покрием по-голям терен, да освободим повече затворници и най-важното — да ги измъкнем благополучно. Така че тръгвам през множеството от новокръвни, борейки се с прилива, с Камерън до себе си. Тя мята ключа през рамо и Килорн го

улавя сръчно. Гледа ни как тръгваме, без да смее да мигне. Това може да е последният път, в който ме вижда, и двамата го знаем.

Кал ме следва отзад. Чувствам топлината му от метри разстояние. Той изгаря свързващия пасаж зад нас, оставя го да се стопи, отрязва ни от другите. Когато стигаме отсрещната врата — онази, означена с надпис „КОМАНДВАНЕ“, Камерън се залавя с електрическото табло. Не мога да направя нищо, освен да се взирам, хвърляйки погледи между Килорн и брат си, докато запаметявам лицата им. Кета, Никс и Дармиън изтичват обратно в килийния блок, отдалечават се със спринт от ожесточеното нападение, което вече не могат да удържат. След тях политат куршуми, отскачащи със звън от метала и от плътта на Никс. Отново светът забавя ход и ми се иска да спре напълно. Иска ми се Джон да беше тук, да ми каже как да постъпя, да ме увери, че съм направила правилните избори. Да ми каже кой ще умре.

Гореща, почти изгаряща ръка улавя бузата ми и насила ме отдръпва от останалите.

— Съсредоточи се — казва Кал, взрян настойчиво в очите ми. — Мер, точно сега ще трябва да ги забравиш. Довери се на това, което правиш.

Едва мога да кимна. Едва успявам да проговоря:

— Да.

Зад нас килийният блок се опразва. Пред нас превключвателят пуска искри. Вратата се плъзва и се отваря.

Кал бутва и двама ни през нея и аз се приземявам тежко върху друг настлан с плочки под. Тялото ми реагира, преди умът да успее, и мълниите заискриват и оживяват навсякъде около мен. Разбиват мислите ми за Килорн и Шейд, докато всичко, което остава, са командният център от другата страна на коридора и това, което трябва да направя.

Точно както каза Камерън, мястото е триъгълно помещение от непробиваемо, вълнисто диамантено стъкло, пълно с контролни табла, екрани за наблюдение, шестима суетящи се войници и същите метални врати като килиите. Общо три — по една, вградена във всяка стена. Затичвам към първата, очаквам да се отвори, очаквам войниците от командването вътре да се представят на висотата на положението. За моя изненада те остават по столовете и наблюдателниците си, гледат

ме с широко разтворени, изплашени очи. Стоварвам юмрук по вратата, наслаждавам се на болката, която се стрелва през ръката ми.

— Отворете! — крещя, сякаш с това мога да постигна нещо. Вместо това войникът най-близо до мен трепва и отскача назад от стената. Той също носи капитанска нашивка.

— Недейте! — нарежда, протегнал ръка да спре останалите офицери.

Над нас запищява сирена.

— Щом така искат — промърморва Кал и се отправя към другата врата.

Един трясък ме кара да подскоча и когато се обръщам, виждам как големи гранитни блокове се плъзват и се наместват, заменят металната врата, през която току-що минахме. Камерън се ухилва самодоволно към контролното табло, дори го потупва любящо.

— Това би трябвало да ни откупи няколко минути — изправя се на крака, коленете ѝ изпукват. Изражението ѝ става кисело при вида на командния център. — Проклетите глупаци са уплашени — изръмжава тя и прави много груб жест с ръка, по-прилягащ за уличките на Подпорите. — Можем ли да ги достигнем през стъклото?

В отговор насочвам поглед към екраните за наблюдение. Те експлодират в бърза последователност, обсипват войниците с дъжд от искри и счупени стъкла. Сирената издава нисък, писклив вой, после спира рязко. Всяко парче метал в командното помещение пулсира от електричество, цвърти като пържещи се яйца в тиган и кара войниците да се скупчат в центъра на стаята. Един от тях рухва, стиснал главата си с жест, който сега разпознавам. Тялото му се люлее в такт със свития юмрук на Камерън, бори се с прииждащи вълни от задушавача способност. Кръв капе от ушите, носа и устата му. Не след дълго той се дави с нея.

— Камерън! — излайва Кал, но тя се прави, че не го чува.

— Джулиан Джакос! — изкрещявам, блъскам отново по стъклото. — Сара Сконос! Къде са те?

Още един войник се свлича и надава вой.

— Камерън!

Тя не показва признаци, че ще спре. Не че би трябвало. Тези хора са я хвърлили в затвора, изтезавали са я, принуждавали са я да гладува, и щяха да я убият. Има право да им отмъсти.

Собствената ми мълния се усилва, подскача в стъклената кабина и кара войниците да се скрият от пурпурнобелия ѝ гняв. Всяка мълния пращи и се раздвоява, избухва все по-близо и по-близо до плътта им.

— Мер, *спри...* — продължава да крещи Кал, но аз едва го чувам.

— Джулиан Джакос! Сара Ско...

Капитанът, който сега се мъчи да прекоси пода, се хвърля към една стена пред мен.

— Блок Г! — изкрещява той, плясва с длан по стъклото на няколко сантиметра от лицето ми. — В Блок Г са! През онази врата!

— Стига, хайде! — изръмжава Кал. В командното помещение очите на капитана бързо се стрелват към своя повален от власт принц.

Камерън се засмива високо и ясно:

— Искаш да ги оставиш живи? Знаеш ли какво ни причиниха? На всички тук, включително твоите Сребърни?

— Моля ви, *моля ви*, ние изпълнявахме заповеди, *заповедите на краля...* — умолява капитанът, снишавайки се, за да избегне нова описваща дъга мълния. Зад него втората жертва на Камерън се присвива, поддава се на заглушаването. По миглите му са увиснали кристални капки от сълзи. — Ваше Височество, моля за милост, *Вашата милост...*

Сещам се за момиченцето в килиите. Очите му бяха кървясали и можех да напипам ребрата му през дрехите. Сещам се за Гиза и осакатената ѝ ръка. Окървавеното бебе в Темплин. Невинни деца. Помислям си за всичко, което ми се случи след онова съдбовно лято, когато един мъртъв рибар сложи началото на всички тези беди. *Не, вината не беше негова. А тяхна. На техните закони, тяхната задължителна военна служба, гибелта, подготвена от тях за всеки един от нас. Те направиха това. Те сами си навлякоха този край.* Дори сега, когато ги погубваме ние с Камерън, те молят за милостта на Кал. Умоляват един Сребърен крал и заплюват Алените кралици.

Виждам принца през вълнистото стъкло. То разкривява лицето му и той прилича толкова много на Мейвън.

— Мер — прошепва Кал, макар и съвсем тихо.

Но неговите шепоти не могат да ме спрат сега. Чувствам в себе си нещо ново, познато, но странно. Сила, която идва не от кръвта, а от избора. От тази, в която съм се превърнала, а не от тази, която съм по

рождение. Извързвам се от разкривения образ на Кал. Знам, че изглеждам също толкова изкривена.

Оголвам зъби в свирепа гримаса.

— Мълнията няма милост.

Веднъж гледах как братята ми горят мравки с парче стъкло. Това е подобно — и по-ужасно.

Макар че индивидуално запечатаните килийни блокове правят бягството на затворниците трудно, почти невъзможно, те правят също и комуникацията между пазачите много по-трудна. Объркването върши също толкова сполучлива работа както мълнията или пламъка. На пазачите никак не им се иска да напускат постовете си, особено след като се носят слухове, че кралят е наблизо, и откриваме четирима неспокойни магнитрони да спорят в Блок Г.

— Чухте сирената, нещо не е наред...

— Вероятно учение, демонстрация за малкия крал...

— Не мога да се свържа с командването по радиото.

— Чухте ги преди, има проблем с камерите, радиостанциите също излизат от строя. Може би кралицата отново бърника нещо, проклетата вещица.

Пронизвам с мълния един от тях, за да привлека вниманието им.

— Сбъркали сте вещицата.

Преди металният свързващ пасаж да може да пропадне под мен, аз се вкопчвам в решетките отляво на вратата, държа се здраво. Кал отива отдясно, решетките почервяват под пламтящото му докосване и направо се стопяват. Камерън остава на прага — с лек слой от пот по челото, но не показва признаци, че ще забави темпото. Един от магнитроните се прекатурва от своята отдръпваща се наблюдателница, държи се за главата, докато пада в продължение на три нива към бетонния под. Ударът го зашеметява. Останаха двама.

Градушка от назъбен метал се понася с писък към мен, всяко парче е като миниатюрен кинжал, предназначен да убива. Преди да успеят, се пускам, плъзгам се надолу по решетките, докато краката ми докосват леката издатина на килията отдолу.

— Кал, малко помощ! — изкрещявам и избягвам нов взрив. Отговарям му със собствена експлозия, но магнитронът се навежда, пристъпва в нещо, което би трябвало да е само въздух. Вместо това

металът му се движи заедно с него, позволява му привидно да побегне през открития атриум.

За мое разочарование Кал ме пренебрегва и изтръгва разтопената решетка на килията. По гърба му стърчат шипове от пламък: защитава се от всяко оръжие, което другият магнитрон може да запрати по него. Едва го различавам през вихрещия се огън, но виждам достатъчно. Той е ужасно разгневен и не е загадка защо. Мрази ме, защото убивам тези Сребърни; защото правя това, което той не може. Никога не съм мислила, че ще доживея деня, в който Кал, воинът, ще се бои да действа. Сега той се съсредоточава върху задачата да отвори възможно най-много килии, пренебрегва молбите ми за помощ, принуждава ме да се боря сама.

— Камерън, пусни го! — изкрещявам, хвърлям поглед нагоре към неочакваната си съюзница.

— С удоволствие — изръмжава тя и изпъва ръка към магнитрона, който ме напада. Той се препъва, но не пада. Тя *отслабва*.

Забързвам покрай килиите, пръстите на краката ми почти се хлъзгат, пръстите на ръцете ми се напрягат с всяка изминала секунда. Аз съм добра в тичането, не в катеренето и почти не мога да се бия по този начин. *Почти*. Остър, ромбоиден бръснач одрасква бузата ми, отваря рана през лицето ми. Друг порязва дланта ми. Когато сграбчвам следващата решетка, хватката ми е слаба, хлъзга се през собствената ми кръв. През последните шест-седем фута падам, приземявам се тежко в недрата на килийния блок. За секунда не мога да дишам и когато отварям очи, виждам гигантски шип да профучава край главата ми. Претъркулвам се, избягвам смъртоносния удар. Посипват се втори и трети и трябва да се придвижвам на зигзаг по пода, за да остана жива.

— Кал! — изкрещявам отново повече ядосана, отколкото уплашена.

Следващият шип се стопява, преди да ме достигне, но късовете желязо се разпиляват твърде наблизко, изгаряйки гърба ми. От устата ми се откъсва писък, когато платът на екипа ми се стопява в белезите ми. Това е почти най-ужасната болка, която съм изпитвала някога, на второ място само след резонатора и последвалата мъчителната кома. Коленете ми се блъсват силно в земята, рязко изпращат истинска агония нагоре по краката ми.

Изглежда, болката е още едно от нещата, които ме задействат.

Капандурата високо над нас се разбива и надолу към мен избухва мълния. За частица от секундата изглежда, сякаш от долното ниво е израсло пурпурно дърво, което се разклонява и извива през открития атриум на Блок Г. Уцелва една жена от магнитроните и тя няма време дори да изпищи. Другият, последният пазач, е почти изваден от строя, принуден да се крие зад един останал метален лист, подчинен от стоварващата се като чук върху него воля на Камерън.

— Джулиан! — изкрещявам в мига, щом въздухът се прояснява.
— Сара!

Кал скача долу на другия край на пода, свил ръце около устата си. Отказва да ме погледне; вместо това претърсва килиите.

— Вуйчо Джулиан! — изревава той.

— Аз просто ще чакам тук, горе — казва Камерън, докато ни наблюдава от отворената врата на горното ниво. Краката ѝ висят. Дори има дързостта да си подсвирква и да оглежда последния магнитрон, докато той стене.

Блок Г е също толкова влажен като отделения за новокръвните Блок Д и благодарение на мен, полуразрушен. В центъра на пода дими дупка — единствените останки от моята мощна мълния. Доколкото виждам, най-долните килии са почти непрогледно тъмни, но всичките са пълни. Няколко затворници са стигнали с препъване до решетките си: идват да видят за какво е суматохата. *Колко лица ще разпознае?* Но те са твърде изпити, твърде мършави, с кожа, почти посиняла от страх, глад и студ. Съмнявам се, че бих разпознала дори Кал след няколко седмици тук, долу. Очаквах по-добри условия за Сребърните, но предполагам, че политическите затворници са също толкова опасни, колкото и тайните, засегнати от мутации.

— Насам — обажда се дрезгаво един глас.

Едва не се препъвам в тялото на един магнитрон, но тичам, макар че болката от изгарянията по гърба ми се обажда при всяка стъпка. Кал ме посреща там с горящи ръце, готов да стопи решетките, да спаси вуйчо си, да изкупи някои от греховете си.

Мъжът в килията изглежда немощен, стар и крехък като обичните си книги. Кожата му е станала бяла, остатъците от косата му — тънки, а бръчките по лицето му са по-многобройни и по-дълбоки. Мисля, че дори му липсват зъби. Но няма как да сбъркам познатите му

кафяви очи и искрата на интелигентност, все още горяща дълбоко вътре. *Джулиан*.

Забързвам се да стигна до него и се озовавам почти твърде близо до топящия се метал. *Джулиан. Джулиан. Джулиан. Моят учител, моят приятел*. Първата решетка поддава и Кал я изтръгва, създава достатъчно пространство, за да се промъкна. Почти не обръщам внимание на задушавания натиск на Безмълвния камък и вместо това се съсредоточавам да издърпам Джулиан на крака. На допир ми се струва крехък, сякаш костите му може да се прекършат, и за миг се питам дали ще се измъкне жив от това. После той се хваща по-здраво за мен и челото му се сбърчва съсредоточено.

— Заведете ме при онзи пазач — изръмжава той, проявил малко от предишната си борбеност. — И измъкнете Сара.

— Разбира се. Дошли сме и за нея — премятам ръката му през рамото си и му помагам да върви. Макар да е много по-висок от мен, ми се струва шокиращо лек. — Дошли сме за всички.

Когато го извеждаме от килията, Джулиан се препъва, но успява да запази опора.

— Кал — промърморва и посяга към племенника си. Взима лицето му в ръцете си и изучава принца изгнаник като стара книга. — Бяха направени разни неща, нали?

— Да, бяха — изръмжава Кал. Не поглежда към мен.

Килиите са променили външността на Джулиан, но не и същността му. Той кимва разбиращо с много сериозно и тържествено изражение. Това е немалка утеха за Кал.

— Мястото на такива мисли не е тук и сега. А после.

— После — повтаря Кал. Най-накрая насочва пламтящите си очи към мен. Имам чувството, че ме изгарят. — После.

— Хайде, Мер, помогни ми да стигна до този противен тип — Джулиан посочва към пазача на пода, който е в безсъзнание. — Да видим дали съм тотално безполезен.

Подчинявам се, служа като патерица на Джулиан, докато куцука към поваления офицер. Междувременно Кал се залавя с килията на Сара, разположена срещу тази на Джулиан. Достатъчно близо, за да се виждат и чуват, но твърде далече, за да се докоснат. Още едно дребно мъчение, на което е трябвало да издържат.

Виждала съм Джулиан да прави това преди, но никога с такова усилие или болка. Пръстите му треперят, докато отваря насила едното око на офицера, и преглъща многократно, опитва се да призове нужния глас. *Песента*.

— Всичко е наред, Джулиан, можем да намерим друг начин...

— Всеки друг начин ще доведе до смъртта ни, Мер. На нищичко ли не съм те научил?

Въпреки ситуацията съм принудена да се усмихна. Преборвам се с порива да прегърна някогашния си учител и се опитвам да скрия широката си усмивка.

Най-накрая Джулиан издишва с полузатворени очи. Вените на врата му изпъкват. После ясните му очи се отварят рязко и широко.

— Събуди се — изрича с глас, по-прекрасен от залеза. Под нас офицерът се подчинява, другото му око се отваря бавно и унесено. — Отвори килиите. Всичките. — Извиващ се писък отеква нагоре и надолу из килийния блок, когато решетките на всички килии до една се огъват и се отварят едновременно. — Построй стълбите и пасажите. Свържи всичко. — *Тряс. Тряс. Тряс.* Всяко късче метал — кинжалите, поразените от електричество отломки, дори разтопените капки — се сплесква и отново приема предишната си форма, съединява се с трясък в бърза последователност. — Върви с нас — гласът на Джулиан потреперва при последната заповед, но магнитронът се подчинява, макар и малко бавно.

— Имате късмет, че дойдохте днес, Мер — казва Джулиан, докато му помагам да се изправи. — Разхождаха ни вчера. Не сме толкова слаби, колкото обикновено.

Опитвам се да реша дали да кажа на Джулиан за Джон, за неговата способност, за съвета му. На Джулиан много ще му хареса да чуе за него. *После*, казвам си. *После*.

За пръв път имам надежда.

Ще има „после“.

Хаос връхлита върху Корос. Пушечна стрелба ехти във всеки коридор, зад всяка врата. Окаяната група Сребърни ни следва немощно, но малцина имат сили да се оплакват. Изобщо им нямам доверие и почти вървя заднешком, за да ги следя. Много от тях се отклоняват, изплъзват се зад ъглите, изгарят от нетърпение да се отърват от това място. Други влизат по-навътре в затвора, търсят

отмъщение. Няколко остават с нас със сведени очи, срамуват се да следват Мълниеносното момиче. Но все пак ме следват. И се бият възможно най-добре. Това е като да пуснеш камъче в спокойно неподвижно езеро. Отначало вълничките са малки, но определено се разрастват. Всеки килиен блок пада по-лесно от предишния, докато магнитроните вътре са принудени да побягнат от нас. Сребърните убиват повече от мен, нахвърлят се върху онези, които са ги предали, като гладни вълци. Но дори това не може да продължи дълго. Когато един заличител от Династия Леролан взривява каменна бариера и ни отваря Блок Ж, отломките падат не надолу, а нагоре. И преди да разбере какво става, съм всмукана във вихър от дим, отломки и страховити шепоти.

Камерън посяга да сграбчи ръката ми, но се изплъзва от хватката ми, изчезва в нещо, което трябва да е мокра мъгла. *Нимфа*. Не виждам нищо, освен сенки и сумрачна жълта светлина, всяка една — като далечно, мъгливо слънце. Преди да мога да изпадна в такова забвение, посягам, опитвам да се уловя за нещо. Порязаната ми ръка се сключва върху студен, отпуснат крак, възпира ме с рязко движение, което разтърсва костите ми.

— Кал! — изкрещявам, но воят поглъща гласа ми.

С пъшкане се издърпвам нагоре по крака. Сигурно принадлежи на труп, защото не се движи. Студен страх разкъсва ума ми, посегнал с ледени, остри пръсти. Почти се пускам: не искам да видя лицето, което принадлежи на това тяло. Може да е кой ли не. Може да е всеки.

Не е редно да изпитвам облекчение, но все пак го чувствам. Не разпознавам мъжа, оплел се в решетките на килията си; единият му крак се е обвил около решетката, другият още виси. Със сигурност е затворник, но не го познавам и няма да скърбя за него. Усещам гърба си почти разцепен от белези и изгаряния и за секунда си позволявам да се облегна на решетките. Гравитацията в този блок се е променила. Гарет е тук, което означава, че Килорн, Шейд и Фарли са някъде наблизо. Трябва да са от другата страна на затвора и да изпразват далечните килийни блокове — нещо ги е принудило да влязат. Или изцяло ги е затворило в капан.

Преди да успея да се провикна, отново започвам да пропадам, когато блокът сякаш се завърта. Но не килиите се движат. Това е самата гравитация.

— Гарет, спри! — изкрещявам в бездната. Никой не отговаря. Поне никой, когото искам да чуя.

Малко мълниеносно момиче.

Гласът ѝ едва не разцепва черепа ми надве.

Кралица Елара.

Този път копнея за резониращото устройство. Пожелавам си нещо да ме убие, да ми даде безопасността и сигурността на смъртта. Все още падам. Може би това ще свърши работа. Може би ще умра, преди тя да се промъкне в мозъка ми и да ме настрои срещу всичко и всички, на които държа. Но усещам пипалата в ума си, които вече ме обгръщат. Пръстите ми се присвиват по нейна заповед и между тях подскочат искри. *Не. Моля те, не.*

Удрям силно другата страна на блока и вероятно си счупвам ръката, но не чувствам болка. Тя я отнема.

С един последен накъсан крясък правя каквото трябва и използвам последните капки от свободната си воля, за да се плъзна между изкривените решетки под себе си в затвора от Безмълвен камък. Той разбива способността ми — и нейната. Искрите угасват, нейният контрол се прекъсва и ослепителна болка прогаря лявата ми ръка и рамото ми отвътре. Засмивам се през сълзи. Колко подобавашо. Тя е построила този затвор, за да нарани мен и другите новокръвни. Сега той е единственото, което я възпира да направи точно това.

Сега той е последното ми убежище.

От мястото си на задната стена на килията — предполагам, че сега това е подът — гледам как мократа мъгла танцува. Пушечната стрелба се забавя, или защото куршумите свършват, или е невъзможно да се прицелват при такава ужасна видимост. Къдрещ се змиевиден пламък профучава ярко край мен и очаквам да видя как Кал ме следва, но фигурата му така и не се появява. Въпреки това му извиквам: „Кал!“. Но гласът ми е слаб. Камъкът, който ме спаси, започва да действа. Притиска врата ми като тежест.

Не ѝ отнема дълго време да ме намери. Ботушите ѝ се появяват досами решетките на клетката ми и за секунда си помислям, че халюцинирам. Това не е сияещата, бляскава кралица, която си спомням. Роклите и накитите ѝ са изчезнали, заместени от спретната, тъмносиня униформа с бяла украса. Дори косата ѝ, обикновено

съвършено накъдрена и сплетена, е пригладена назад в прост кок. Когато виждам сиво по слепоочията ѝ, се засмивам отново.

— Първия път, когато се срещнахме, ти беше в килия като тази — казва замислено тя и се навежда, за да може да ме види по-добре. — Решетките не ме спряха тогава и няма да ме спрат сега.

— Влизай тогава — казвам ѝ и плюя кръв. *Определено ми липсва някой зъб.*

— Все още същото момиче, каквото си беше. Мислех си, че светът ще те промени, но вместо това — тя накланя глава, усмихва се като котка — ти промени малко от света. Ако ми подадеш ръка, можеш да промениш още повече.

Едва мога да дишам през смеха си:

— За колко глупава ме мислиш? — *Не ѝ позволявай да спира да говори. Разсейвай я. Някой ще я види скоро, някой трябва да я види.*

— Нека е както ти искаш тогава — въздъхва тя и се изправя. Прави знак на някого, когото не мога да видя. *Стражи*, осъзнавам с глухо, унило примирение. Ръката ѝ се появява отново, стиснала револвер, пръстите ѝ са вече на спусъка. — Щеше да ми хареса да вляза отново в главата ти. Имаш такива прекрасни заблуди.

Малка победа, помислям си, затваряйки очи. Тя никога няма да получи мълнията и никога няма да получи мен. *Победа наистина.*

Отново усещам как падам.

Но вместо куршума решетките се блъсват в лицето ми. Отварям очи навреме да видя как Елара се отдалечава плавно от мен с пистолета, изплъзващ се от ръката ѝ, с изражение на ужасен гняв, разкривяващо красивото ѝ лице. Стражите ѝ се разпръсват заедно с нея, изчезват в пожълтелите облаци. А някой ме сграбчва за здравата ръка, дърпа ме към себе си.

— Хайде, Мер, не мога да те измъкна сам — казва Шейд, опитва се да ме провере през решетките. Задъхана, аз се промушвам, издърпвам през решетките колкото мога по-голяма част от тялото си. Предполагам, че е достатъчно, защото внезапно светът се свива, мъглата изчезва и когато отварям очи, виждам ослепителни, бели плочки.

Почти припадам от радост. Когато виждам Сара да спринтира към мен с протегнати ръце, с Килорн и Джулиан по петите, наистина

се свличам. Някой друг ме улавя, някой топъл. Обръща ме на една страна и аз изсъсквам, когато ръката ми поема част от натиска.

— Първо ръката, после изгарянията, после белезите — казва Кал, олицетворение на деловитостта. Не успявам да се сдържа и простенвам, когато Сара ме докосва, и из ръката ми се разнася блажено вцепенение. Нещо хладно докосва гърба ми, изцериава изгарянията, които със сигурност са били инфектирани. Но преди изцеляването да може да се разпростре до грозните ми, стърчени белези, нещо ме издърпва на крака и извън контрола на Сара.

Вратата в края на коридора експлодира навън, разбита от бързо разрастващи се извивки на дървесен ствол. След тях идва мъглата, вихреца се към нас с пълна скорост. Сенките са последни. Зная на кого принадлежат.

Кал запраща огнен взрив към прииждащите клони, изгаря ги, но искрящите въглени се присъединяват към ревящия вихър.

— Камерън? — крещя, проточвам глава да потърся с поглед единствения човек, който може да спре Елара. Но не мога да я открия никъде.

— Тя вече е навън, сега върви — изкрещява ми Килорн и ме бута напред.

Знам, че аз съм това, което Елара иска. Не само заради способността ми, а заради лицето ми. Ако е в състояние да ме контролира, може да ме използва отново като говорител, за да лъже страната, за да ѝ се подчиняват. Затова бягам по-бързо от другите. Винаги съм била бързата. Когато поглеждам назад през рамо, съм на цели метри напред и това, което виждам, ме смразява.

Кал е принуден да дърпа насила Джулиан със себе си не защото той е слаб, а защото непрекъснато се опитва да спре. Исква да се изправи лице в лице с нея. Исква да изправи гласа си срещу нейния ум, срещу нейните шепоти. Да отмъсти за една мъртва сестра, една наранена любов, една сломена и разкъсана гордост. Но Кал отказва да изгуби последния роднина, който му е останал, и почти извлича Джулиан. Сара върви плътно до Джулиан с една ръка в неговата, без да може да изпищи от страх.

После завивам зад ъгъла. И се удриям в нещо. Не, в *някого*.

Още една жена, още една личност, която не исках да виждам никога повече.

Ара, Пантерата, главата на Династия Айрал, ме гледа кръвнишки с черни като въглени очи. Пръстите ѝ още имат сивосинкав оттенък от Безмълвния камък, а дрехите ѝ са опърпани дрипи. Но силата ѝ вече се връща: доказателство за това е чистата стомана в погледа ѝ. Няма как да я избегна, освен да се справя с нея. Вдигам мълнията си, за да я убия — още една от онези, които през цялото време знаеха, че съм различна.

Тя реагира, преди аз да успея, сграбчва ме за раменете с гъвкавост, каквато никое човешко същество не би трябвало да притежава. Но вместо да ми счупи врата или да ми пререже гърлото, тя ме мята настрани и нещо разрошва косата ми. Извито, въртящо се хладно оръжие, остро като бръснач, голямо колкото чиния за хранене, прелита покрай лицето ми на сантиметри от носа ми. Падам на земята, ахвайки шокирано, и се държа за главата, която едва не изгубих. А над мен Ара Айрал стои непоклатимо, избягва всеки нож, който минава плавно над нас. Идват от противоположния край на коридора, където стои друга личност от миналото и оформя метални дискове от плочките на познатата си броня.

— Баща ти никога ли не те е учил да уважаваш по-възрастните от теб? — злорадо подмята Ара на Птолемей и пристъпва спокойно под друго острие. Дръпва следващото от въздуха и му го подхвърля обратно. Впечатляващ, но безполезен трик, тъй като той го пренебрегва с крива усмивка. — Е, Червената, ти няма ли да направиш нещо? — добавя тя и ме побутва по крака.

Взирам се в нея, зашеметена за момент. После се изправям тромаво на крака, заставила съм се да стана. Мъничко от ужаса ми изчезва.

— С удоволствие, милейди.

В края на коридора усмивката на Птолемей става по-широка:

— Сега да довърша онова, което сестра ми започна на арената — изръмжава той.

— Онова, от което сестра ти *избяга* — провиквам се в отговор и насочвам една мълния към главата му. Той се хвърля встрани срещу стената и във времето, което ми е нужно, за да се съвзема, Ара скъсява разстоянието между тях и скача, оттласнала се с ритник от стената. Като използва инерцията, строшава с лакът челюстта на Птолемей.

Следвам я и ако се съди по трополенето на стъпки зад гърба ми, не съм единствената.

Огън и мълнии. Мокра мъгла и вятър. Метален дъжд, кълблящ се мрак, експлозии като миниатюрни звезди. И куршуми, винаги куршуми плътно зад нас. Придвижваме се напред през бурята на битката, молим се да стигнем до края на този затвор и следваме картата, за чието запаметяване всички положихме най-големи старания. Би трябвало да е тук, не, тук, не, ето тук. В мократа мъгла и сенките е лесно да се изгубим. А после налице е и Гарет, който постоянно извърта пределите на гравитацията и понякога допринася повече вреда, отколкото полза. Когато най-накрая намираме входната зала, помещението с врати в червено, сребърно и черно, отново съм цялата натъртена, а силата ми се топи бързо. Дори не искам да мисля за другите, Джулиан и Сара, които по-рано едва можеха да вървят. *Трябва да излезем на открито. Към небето. Към мълнията, която може да спаси всички ни.*

Навън слънцето е изгряло. Ара и Птолемей продължават примитивния си танц, докато Разливът се показва застрашително — сива мараня на хоризонта. Виждам само джета „Блекрън“ и другия джет, чийто двигател работи на празни обороти на пистата. Около джетовете кръжи тълпа както от новокръвни, така и от Сребърни и товари на борда всичко, до което може да се добере. Някои изчезват в полята, надяват се да избягат пеша.

— Шейд, заведи го до джета — изкрещявам, сграбчила Кал за яката, докато тичаме. Преди да успее да възрази, Шейд изпълнява нареждането и със скок телепортира Кал на сто метра разстояние. Винаги мога да разчитам на Шейд, че ще разбере: Кал е един от единствените ни двама пилоти. Не може да умре тук, не и когато сме толкова близо до измъкването. Имаме нужда от него, за да пилотира, и то добре. Частица от секундата по-късно Шейд се връща, обгръща с ръце Джулиан и Сара. Те изчезват с него, а аз изпускам лека въздишка на облекчение.

Призовавам всички сили, които са ми останали, чак до костите. Това ме прави бавна, прави ме слаба, взима волята ми и я превръща в нещо по-силно. За моя радост, небето притъмнява.

Килорн спира до мен, притиснал пушката към рамото си. Стреля точно, ликвидира преследвачите ни един по един. Много мъже

застават пред кралицата, за да я защитят, било по своя воля или по нейна заповед. Скоро ще бъде достатъчно близо както за моята способност, така и за своята. Имам само един шанс.

Случва се на забавен кадър. Хвърлям поглед към двамата Сребърни, вкопчени в битка между мен и джетовете. Дълго, тънко острие като грамадна игла прорязва врата на Ара и плисва сребърен фонтан. Птолемей се завърта от инерцията и през Ара насочва иглата към мен. Понечвам да се сниша, очаквам, както си мисля, най-лошото.

Невъзможно е да предвидя какво се задава.

Само един човек можеше. *Джон*. Той си тръгна от всичко това. Позволи то да се случи. Не искаше да ни предупреди. Не го беше грижа.

Шейд се появява пред мен с намерението да ме отведе далече. Вместо това жестока, блестяща игла пронизва сърцето му. Той не осъзнава какво се случва. Не чувства никаква болка. Умира, преди коленете му да се допрат до земята.

Не помня нищо друго, докато не се издигаме във въздуха. По лицето ми се стичат сълзи, но не мога да ги изтрия. Вместо това се вирам в ръцете си, обагрени в два цвята кръв.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Това не е джетът „Блекрън“.

Вместо него Кал пилотира голям товарен джет, построен за пренасяне на тежки транспортни средства или машини. Сега в товарния отсек са се побрали над триста избягали затворници, много от тях — ранени, всичките — в шок след битката. Повечето са новокръвни, но сред тях има и Сребърни, които не общуват с другите и чакат своето време. За днес поне всички изглеждат еднакво, обвити в дрипи, изтощение и глад. Не искам да слизам при тях, затова стоя на горното ниво на джета. В този участък поне е тихо: отделен е от товарния отсек с тясно стълбище, а от пилотската кабина — със затворена врата. Не мога да се заставя да мина покрай двете тела в краката ми. Едното лежи под бял чаршаф, изцапан само с приличащата на разцъфнало цвете червена кръв над пронизаното му сърце. Фарли коленичи над него, застинала, с ръка под чаршафа, за да стисне студените, мъртви пръсти на брат ми. Другия труп отказвам да покривя.

Елара изглежда грозна в смъртта. Мълнията е разкривила мускулите ѝ, разтеглила е устата ѝ в злобна усмивка, каквато дори тя не би могла да докара приживе. Семплата ѝ униформа е обгорена и залепнала за кожата ѝ, а пепеливо русата ѝ коса почти липсва — изгорена е и са останали само редки участъци. Другите тела, стражите ѝ, са също толкова деформирани. Оставихме ги да гният на пистата. Но въпреки това няма как някой да сбърка кралицата. Всеки ще познае този труп. Ще се погрижа за това.

— Добре е да легнеш.

Тялото разстройва Килорн, това поне е ясно. Не знам защо. Би трябвало да танцуваме върху костите ѝ.

— Нека Сара да те прегледа.

— Кажу ми на Кал да смени курса.

Той примигва към мен, озадачен:

— Да смени курса ли? За какво говориш? Връщаме се в Резката, обратно у дома...

У дома. Изсумтявам презрително, когато чувам тази детинска дума.

— Връщаме се на Тък. Кажи му, ако обичаш.

— Мер...

— *Моля те.*

Той не помръдва.

— Полудяла ли си? Помниш ли какво се случи там, какво ще ти направи полковникът, ако се върнеш.

Полудяла. Де да бях. Иска ми се умът ми да се прекърши от мъчението, в каквото се превърна животът ми. Просто да полудея — това би било такова облекчение.

— Със сигурност може да се опита. Но сега сме твърде много дори за него. А когато види какво му нося, съмнявам се този път да ни откаже.

— Тялото? — прошепва той, видимо разтреперан. *Не го плаши трупът*, осъзнавам мълчаливо. *А аз.* — Смяташ да му покажеш тялото?

— Ще покажа на всички. — Отново, по-твърдо: — Кажи на Кал да смени курса. Той ще разбере.

Острата реплика жегва Килорн, но не ме е грижа. Изражението му става сурово, докато се оттегля да изпълни нареждането ми. Вратата на пилотската кабина се затваря зад него, но почти не забелязвам. Заета съм с по-важни мисли от някакви дребни оскърбления. Кой е той да оспорва заповедите ми? Той е никой. Един рибар, когото единствено късметът му и моята глупост са опазили. Не като Шейд, майстор на телепортирането, новокръвен, велик. *Как може да е мъртъв?* И не е единственият. Не, със сигурност са останали и други, които да превърнат затвора в свой гроб. Ще узнаем едва когато се приземим и можем да видим кой друг е избягал на борда на джета „Блекрън“. И ще кацнем в землището на острова, няма да трамбоваме до някаква усамотена, затънтена пещера.

— Вашият ясновидец каза ли ви за това?

Първите думи, които Фарли е изрекла, откакто напуснахме Корос. Още не е плакала, но гласът ѝ звучи дрезгаво, сякаш е прекарала последните няколко дни в крещене. Очите ѝ са ужасни, обточени с червено, ирисите са наситено сини.

— Онзи глупак, Джон, който ни каза да направим това? — продължава тя, обърнала се с лице към мен. — Той каза ли ти, че Шейд ще умре? Каза ли? Предполагам, че за Мълниеносното момиче е било лесно да плати такава цена, стига да е означавало още новокръвни, които да контролираш. Още войници във война, която нямаш представа как да водиш. Един нищо и никакъв брат за още последователи, които да ти целуват краката. Нелоша замяна, нали? Особено ако в сделката е включена и кралицата. Кого го е грижа за един мъртвец, когото никой не познава, когато бихте могли да имате нейния труп?

Плесницата ми я запраща една стъпка назад повече от изненада, отколкото от болка. Докато пада, тя улавя чаршафа, дръпва го настрани и разкрива бледото лице на брат ми. Поне очите му са затворени. Все едно само е заспал. Посягам да дръпна чаршафа обратно — не мога да го гледам дълго, но тя ме удря с рамо, използва значителния си ръст, за да ме забие в стената.

Вратата на пилотската кабина се отваря с трясък и двете момчета се втурват навън, привлечени от шума. В миг Кал събаря Фарли, като я удря отзад по коляното, така че тя се препъва. Килорн не е толкова изискан: просто обвива около мен двете си ръце, повдига ме без усилие от земята.

— Той беше мой брат! — изкрещявам й.

Тя изпищява отговора си:

— *Беше далеч повече от това!*

Думите й задействат спомен.

Когато се съмнява. Джон ми поръча да й кажа нещо. *Когато изпитва съмнения.* А в момента Фарли със сигурност се съмнява.

— Джон наистина ми каза нещо — казвам и се опитвам да избутам Килорн. — Нещо, което да чуеш.

Тя се хвърля, посяга и Кал отново я бутта долу. Получава лакът в лицето заради усилията си, но не отпуска твърдата си хватка върху раменете й. Тя няма да отиде никъде и въпреки това продължава да се бори.

Фарли, никога не знаеш кога да се откажеш. Някога ти се възхищавах за това. Сега само те съжалявам.

— Каза ми отговора на въпроса ти.

Това я кара да спре изведнъж, дъхът ѝ излиза изплашено на мънички облачета. Взира се с широко разтворени очи. Почти мога да чуя как бие сърцето ѝ.

— Каза „да“.

Не знам какво означава това, но то я успокоява. Тя се свлича, пада върху ръцете си и свежда глава зад завеса от къса руса коса. Въпреки това виждам сълзите. *Тя няма да се бори повече.*

Кал също го знае и се отдръпва от треперещото ѝ тяло. Едва не се спъва в обезобразената ръка на Елара и се дръпва стреснато от нея, трепвайки.

— Дай ѝ пространство — промърморва той и ме сграбчва за ръката така здраво, че ми оставя синина. Почти ме извлича въпреки протестите ми.

Не искам да я оставя. Не Фарли, а Елара. Въпреки раните ѝ, изгарянията ѝ и изцъклените ѝ очи не вярвам, че трупът ѝ ще си остане мъртъв. Глупава тревога, но въпреки това я изпитвам.

— Кълна се в цветовете си, какво ти става? — изръмжава той, затръшва вратата на пилотската кабина за нас, изолира риданията на Фарли и намръщеното изражение на Килорн. — Знаеш какво беше Шейд за нея...

— Знаеш какво беше той за мен — отвърщам. Да се държа вежливо, не ми е приоритет, но се опитвам. Въпреки това гласът ми потрепва. *Братът, с когото бях най-близка. Изгубих го преди, а сега отново. Този път няма да се върне. Няма връщане назад.* — А аз не крещя на хората.

— Права си. Ти просто ги убиваш.

Дъхът излиза със съскане между зъбите ми. Затова ли е всичко? Почти му се изсмивам:

— Поне един от нас може.

Очаквам най-малкото да последва надвикване. Това, което получавам, е по-лошо. Кал отстъпва една крачка назад и се блъсва в таблото с уредите, опитва се да остави възможно най-голяма дистанция между нас. Обикновено аз съм тази, която се отдръпва, но вече не. Нещо се пречупва зад очите му, издава раните, които крие под пламтящата си кожа.

— Какво се е случило с теб, Мер? — прошепва.

Какво не ми се е случило? Нито ден без тревога, ето какво. Всичко, за да ме подготви за това, за съдбата, която си откупих с мутациите на кръвта си — и многобройните грешки, които избрах да допусна, включително Кал.

— Брат ми току-що умря, Кал.

Но той поклаща глава, без нито за миг да отмести очи от мен. Погледът му гори.

— Вие убихте онези мъже в командния център, ти и Камерън, докато умолявах. Шейд не беше мъртъв тогава. Не хвърляй вината за това върху него.

— Те бяха Сребърни...

— Аз съм Сребърен.

— Аз съм Червена. Не се дръж, сякаш не си избил стотици от нас.

— Не заради себе си, не така, както убиваш ти. Бях войник, който изпълняваше заповеди, подчинявах се на своя крал. И те бяха точно толкова невинни, колкото бях аз, когато баща ми беше жив.

Сълзи боцкат очите ми, умоляващи да ги пролея. Пред мен плуват лица — убити войници и офицери, твърде много, за да ги преброя.

— Защо ми казваш това? — прошепвам. — Направих каквото трябваше да направя, за да остана жива, за да спасявам хора — да спася теб, ти, глупав, инатлив принц на *нищото*. Тъкмо ти би трябвало да познаваш бремето, което нося. Как *се осмеляваш* да ме караш да се чувствам по-виновна, отколкото вече се чувствам?

— Тя искаше да те превърне в чудовище — кимва към вратата и разкривеното тяло зад нея. — Аз просто се опитвам да се погрижа това да не се случи.

— Елара е мъртва — думите са сладки като вино. *Няма я вече, не може да ме нарани.* — Тя вече не може да контролира никого.

— Но все пак ти не изпитваш угризения за мъртвите. Правиш каквото можеш, за да ги забравиш. Изостави семейството си без нито дума. Не можеш да се контролираш. През половината време бягаш от ролята на водач, а през другата половина се държиш като някаква недосегаема мъченица с корона от вина — единствената, която наистина се отдава на каузата. Огледай се наоколо, Мер Бароу. Шейд не е единственият, който умря в Корос. Ти не си единствената, която

прави жертви. Фарли предаде баща си. Ти принуди Камерън да се присъедини към нас против волята си, избра да пренебрегнеш всичко, освен списъка на Джулиан, а сега искаш да изоставиш децата в Резката. За какво? За да стъпиш на врата на полковника ли? Да заемеш трон? Да убиваш всеки, който те погледне накриво?

Чувствам се като дете, на което се карат, неспособна да проговоря, да възразя, да направя каквото и да е, освен да се сдържам да не заплача. Нужни са ми всичките ми сили, за да обуздая искрите си.

— И все още се държиш за Мейвън — човек, който не съществува.

Все едно обвива ръка около гърлото ми и стиска:

— Тършувал си из нещата ми?

— Не съм спял. Забелязах как взимаш бележките от телата. Мислех, че ще ги разкъсаш. Но когато не го направи... Предполагам, че исках да видя какво ще направиш. Да ги изгориш, да ги изхвърлиш, да ги изпратиш обратно, потопени в Сребърна кръв — но не и да ги запазиш. Не и да ги четеш, когато аз спях до теб.

— Ти каза, че и на теб ти липсва. Каза го — прошепвам. Налага се да се въздържа да не тропна с крак като раздразнено дете.

— Той ми е брат. Липсва ми по *много* различен начин.

Нещо остро ожулва китката ми и осъзнавам, че в отчаянието си се драця, предизвиквам физическа болка, за да прикрия вътрешната агония. Той гледа, обзет от противоречиви чувства.

— Ти застана зад мен при абсолютно всяко нещо, което направих — казвам. — Ако аз се превръщам в чудовище, тогава същото става и с теб.

Той свежда поглед:

— Любовта заслепява.

— Ако това ти е представата за любов...

— Не знам дали изобщо обичаш някого — процежда той, — дали виждаш някъде там нещо друго, освен инструменти и оръжия. Хора, които да манипулираш, контролираш и жертваш.

Няма възможна защита срещу подобно обвинение. Как мога да докажа, че греша? Как мога да го накарам да види какво съм направила, какво се опитвам да направя, в какво се превърнах, за да опазя всички, на които държа? Колко ужасно се провалих. Колко

ужасно се чувствам. Как болят белезите и спомените. Колко дълбоко ме нарани с такива думи. Не мога да докажа обичта си към него или Килорн, или към семейството ми. Не мога да облека подобни чувства в думи, нито пък би трябвало да ми се налага.

Затова не го правя.

— След бомбардирането на Арчън Фарли и „Алената гвардия“ използваха една Сребърна новинарска емисия, за да поемат отговорността — говоря бавно, методична и спокойна в обяснението си. Това е единственото нещо, което ми пречи да обезумея. — Сега аз ще направя същото с тялото на кралицата. Ще покажа на абсолютно всеки човек в това кралство жената, която убих, и хората, които тя държеше под ключ — новокръвни и Сребърни. Ще отнема на Мейвън контрола над тази игра, като изсипя лъжите му пред кралството. Това, което направихме, не е достатъчно да го свали от власт. Трябва да оставим страната да го направи вместо нас.

Кал зяпва:

— Гражданска война?

— Род срещу род, Сребърни срещу Сребърни. Само Червените ще останат сплотени. И заради това ще спечелим. Норта ще падне, а ние ще се надигнем, червени като зората. — Прост, скъп, смъртоносен план и за двете страни. Но това е стъпка, която сме длъжни да предприемем. *Отдавна ни принудиха да поемем по този път. Аз само правя каквото трябва да се направи.* — Можеш да събереш децата от Резката, след като кацнем в Тък. Но имам нужда от полковника и са ми необходими ресурсите му, за да задвижа това. Разбираш ли?

Той едва кимва.

— А след това, е, аз ще отида на север, в Задушливите земи, при онези, които така охотно изоставих. Вие можете да постъпите, както желаете, Ваше Височество.

— Мер — той одрасква ръката ми и аз се отдръпвам, като едва не се удрям в стената.

— Не ме докосвай повече.

Думите прозвучават като затръшваща се врата. Предполагам, че са точно това.

Тък е тих и отвратително ясен. Няма облаци, няма вятър, само свежа есен и слънчева светлина. Шейд не биваше да умира в такъв прекрасен ден, но умря. Твърде много умряха.

Аз слизам първа от товарния самолет, плътно зад мен са две покрити носилки. Килорн и Фарли кръжат край едната, всеки — отпуснал ръка върху Шейд. Но това, което ме интересува сега, е другата носилка. Мъжете, които я държат, изглеждат изплашени от тялото ѝ точно както бях аз. Последните няколко часа мълчаливо размишление, докато се вирах в студения труп на Елара, бяха странна утеха. Тя няма да се събуди. Точно както Кал няма да ми проговори никога повече, не и след всичко, което си казахме. Не знам къде се намира в редицата, нито дали изобщо е слязъл. Нарещдам си да не се тревожа. Да мисля за него, е загуба на време.

Налага се да заслоня очи, за да видя блокадата на полковника от другата страна на пистата. Покачил се е върху един медицински транспортър, заобиколен от медицински сестри в бели униформи. Ейда сигурно е изпратила предварително съобщение по радиото, за да му каже, че отчаяно ще се нуждаем от помощ. Нейният „Блекрън“ вече е тук, единствената тъмна сянка, която се вижда. Когато първите затворници се появяват на пистата зад мен, от другия джет се спуска познатата черна рампа. Излизат по-малко на брой, отколкото мислех. Следвам Ейда. Тя тръгва с отсечени крачки към стената от въоръжени езерняци, членове на Гвардията със стоически изражения, и любопитни зяпачи. Тихо изругавам себе си. Семейството ми сигурно ще е там в очакване да види децата си, но ще открие само едно.

Не те е грижа за семейството ти. Може би Кал беше прав, защото със сигурност ги забравям повече, отколкото е редно за един нормален човек.

— Това е достатъчно разстояние, госпожице Бароу — излайва полковникът, като вдига ръка. Подчинявам се и спирам на пет метра разстояние. От толкова близо виждам пистолетите, насочени към нас, но по-важно — мъжете зад тях. Те са нащрек, но не и изнервени. Нямаат заповеди да убиват, не още. — Да върнете откраднатото ли дойдохте?

Изсмивам се насила, за да предразположа и двама ни:

— Идвам с подарък, полковник.

Ъгълчето на устата му се повдига:

— Така ли наричаш тези... — търси подходящата дума да опише окаяните същества, които ме следват — хора?

— До тази сутрин те бяха затворници в тайна институция, наречена Корос. Хвърлени в затвора по нареждане на крал Мейвън; оставени, за да бъдат подлагани на експерименти и изтезания и убити — хвърлям поглед зад себе си, очаквам да видя сломени сърца и умове. Вместо това виждам непоколебима гордост. Малкото момиче, онова, което едва не падна от свързващия пасаж, изглежда готово да заплаче, но мъничките ѝ юмручета са стиснати отстрани до тялото. Няма да се разплаче. — Те са новокръвни като мен. — Зад момичето закрилнически стои тийнейджър с твърде бледа кожа и оранжева коса като неин пазач. — Също и Сребърни, полковник.

Той реагира, както очаквам:

— *Глупачка* такава, довела си Сребърни тук?! — изкрещява, изпаднал в паника. — Готови за стрелба!

Езерняците, строени двама по двама в редици, състоящи се вероятно от по двайсет души, се подчиняват. Пистолетите им щракват едновременно, докато плъзгат куршумите в затворите на оръжията. Готови да стрелят. Зад мен затворниците трепват, отдръпват се назад. Но никой не умолява. Приключили са с молбите.

— Празни заплахи — преборвам се с порива да се усмихна.

Ръката му полита към револвера на хълбока му.

— Не ме изпробвай.

— Знам заповедите ви, полковник, а те са да не убивате Мълниеносното момиче. Командването ме иска жива, нали? — Спомням си Ели Уисъл, една от многото членове на Гвардията, инструктирани да ми помогнат в усилията ми. Тя не можеше да се мери с полковника, но полковникът не може да се мери с Командването, които и да са те.

Полковникът омеква малко, но не отстъпва.

— Изведете я напред — казвам троснато и поглеждам към носилките. Двамата се подчиняват възможно най-бързо. Полагат носилката с Елара в краката ми. Пистолетите следват всяка тяхна несигурна стъпка. Усещам мерниците дори сега, насочени към сърцето ми, към мозъка ми, към всеки сантиметър от мен.

— Подаръкът ви, полковник — заставам редом с носилката, побутвам с крак тялото под белия чаршаф. — Не искате ли да го видите?

Здравото му око проблясва почти прекалено бързо, за да го различа. Намира Фарли в тълпата и гънката на челото му поизчезва. С отвратително сепване осъзнавам защо. *Помислил е, че съм убила нея.*

— Кой е, Бароу? Принцът ли? Да не си унищожила най-добрата разменна монета, с която разполагаше?

— Не съвсем — обажда се глас от тълпата. Кал.

Не се обръщам да го погледна, избирам вместо това да фокусирам вниманието си върху полковника. Той издържа на погледа ми, без да трепне дори за миг. Бавно, като вдигам едната си ръка и посягам с другата, отдръпвам чаршафа, излагам я на показ да я видят всички. Крайниците ѝ са се вкочанили. Пръстите на ръцете ѝ са особено разкривени, а през плътта на дясната ѝ ръка се показват парченца кост. Стрелците реагират първи, свалят малко оръжията си. Един-двама дори ахват, покриват устите си, за да сподавят звука. Полковникът е напълно безмълвен и неподвижен, задоволява се да се взира. След един дълъг миг примигва.

— Това тази ли е, която си мисля, че е? — пита дрезгаво.

Кимвам:

— Елара от Династия Мерандус, кралица на Норта. Майка на краля. Убита от новокръвни и Сребърни в затвора, който построи за тях — това обяснение би трябвало да го възпре за момента.

Червеното му око проблясва:

— Какво планираш да правиш с това?

— Кралят и тази страна заслужават шанс да се сбогуват с нея, не мислите ли?

Полковникът изглежда точно като Фарли, когато се усмихва.

— Отново — излайва полковник Фарли, като заема пак позиция.

— Казвам се Мер Бароу — изричам пред камерата, като се опитвам да не звуча глупаво. В края на краищата представям се вече за шести път през последните десет минути. — Родена съм в Подпорите, село в долината на река Капитъл. Кръвта ми е червена, но заради това — протягам длани, позволявам на две кълба от искри да се надигнат — бях доведена в двора на крал Тиберий Шести и ми беше дадено ново име, нов живот и бях превърната в лъжа. Нареккоха ме Марийна Титанос и казаха на света, че съм Сребърна по рождение. Не съм — трепвайки, прокарвам ножа през дланта си по вече разкъсана плът. Кръвта ми примигва като рубини в рязката светлина на празния хангар.

— Крал Мейвън ви каза, че това е трик. — Из раната танцуват искри. — Не е. Нито другите като мен — всички вие, родени Червени със странни, Сребърни способности. Кралят знае, че съществувате, и ви преследва. Казвам ви сега: бягайте. Намерете ме. Намерете „Алената гвардия“.

До мен полковникът се изправя гордо. Носи увит около лицето си червен шал, сякаш кървящото му око не е достатъчен отличителен белег. Но не се оплаквам. Той се съгласи да приеме новокръвните, след като видя грешката в поведението си. Сега знае колко ценни — и колко силни — са хора като мен. Не може да си позволи да превърне и нас в свои врагове.

— За разлика от Сребърните крале ние не виждаме разделение между себе си и другите Червени. Ще се бием за вас и ще умрем за вас, ако това означава нов свят. Оставете брадвата, лопатата, иглата, метлата. Вземете оръжието. Присъединете се към нас. Бийте се. Надигнете се, червени като зората.

От следващата част ми се обръща стомахът и ми се иска да изтъркам кожата си с киселина. Когато пръстите ми се заплитат в раздърпаната й коса и вдигат главата й с лице към допотопната, пращяща камера, се боря със сълзите. Колкото и много да я мразя, повече мразя това. Струва ми се против природата, противоречащо на всичко добро, което може да е останало в мен. Вече изгубих Кал — отхвърлих го, но сега имам чувството, че губя душата си. И въпреки това изричам думите, които трябва да кажа. Вярвам в тях и те ми помагат малко.

— Бийте се и победете. Това е Елара, кралица на Норта, и ние я убихме. Тази война не е невъзможна, а с вас може да бъде спечелена окончателно.

Удържам позицията си, положила всички усилия да не мигна. Ако го направя, ще закапят сълзи. Мисля за всичко, освен за трупа в ръцете си.

— Дори сега членовете на Гвардията напускат укрепленията си, за да чакат някой да отговори на призива ни.

— Въръжете се, мои братя и сестри — казва полковникът, като пристъпва напред. — Вие сте по-многобройни от господарите си и те го знаят. Боят се от това. Боят се от вас и от това, в което ще се

превърнете. Осланяйте се на подсвиркванията^[1] в гората. Те ще ви отведаат у дома.

След шест опита най-после завършваме в съвършен унисон:

— Надигнете се, червени като зората.

— Колкото до Сребърните на Норта — говоря бързо, заталям хватката си върху Елара. — Вашият крал и кралица ви излъгаха и ви предадоха. „Алената гвардия“ освободи един затвор тази сутрин и вътре открихме както Червени, така и Сребърни. Изчезнали членове на династиите Айрал, Леролан, Осанос, Сконос, Джакос и още. Несправедливо хвърлени в затвора, измъчвани с Безмълвен камък, оставени да умрат за несъществуващи престъпления. Сега те са с нас и са живи. Онези, които сте изгубили, са живи. Надигнете се да им помогнете. Надигнете се да отмъстите за онези, които не можахме да спасим. Надигнете се и се присъединете към нас. Защото вашият крал е чудовище — вирам се дълбоко в камерата, зная, че той ще види това. — Мейвън е чудовище.

Полковникът ме зяпва, скандализиран. Камерата спира. В гнева си той смъква рязко шала си:

— Какви ги вършиш, Бароу?

Отвърщам дръзко на погледа му:

— Правя живота ви безкрайно по-лесен. Разделяй и владей, полковник — посочвам към операторите, чиито имена не съм си направила труда да запомня. — Отидете в казармите на Сребърните, заснемете някакви кадри с тях. Не показвайте пазачите. Помнете ми думите. Това ще подпали пожар в страната и дори Мейвън няма да може да го потуши.

Не е нужно да проговарят, за да покажат, че са съгласни — обръщам се на пета.

— Свърших.

Полковникът ме следва, върви като куче по стъпките ми дори когато се измъквам от хангара.

— Бароу, не съм казал, че сме свършили... — ръмжи, но когато спирам като закована, той прави същото. Не са ми нужни мълнии, за да изплаша хората. Вече не.

— Накарайте ме да се обърна, полковник — изпъвам ръка, предизвиквам го да я дръпне. Предизвиквам го да ме изпробва. — Хайде, давайте.

Веднъж този човек затвори Кал в килия. Води кой знае колко много войници и е убил кой знае още колко хора. Не знам в колко битки е участвал или колко пъти е измамвал смъртта.

Няма право да се страхува от момиче като мен, но се страхува. Върнах се в Тък като равна нему, *повече* от равна, по-добра и той го знае.

Извъртам се с лице към него бавно само защото сега ми изнася да го направя.

— Какво ви промени, полковник? Защото знам, че не е бил собственият ви здрав разум, нито дори заповедите на вашето Командване.

След дълъг, проточен момент той кимва:

— Последвайте ме. Молеха да се срещнат с вас.

---

[1] Whistle (англ.) — подсвиркване. Прякорът на контрабандистите като Ели и Уил Уисъл. — Б.р. ↑

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Тък ми се струва по-малък, отколкото си спомням, с тристата души от Корос, както и собствените подкрепления на полковника, скупчени из целия остров. Той ме превежда покрай всичките, налага темпо, към което се придържам с мъка. Много от новите войници са езерняци, измъкнати тайно от далечния север като оръжията и храната, които се стичат от доковете, но има и доста жители на Норта. Фермери, слуги, дезертъори, дори няколко татуирани техните провеждат учения в откритото пространство между казармите. Мнозина са дошли през последните няколко месеца. Те са първите от много, бягащи от Мерките, и със сигурност ще последват още. Бих се усмихнала при мисълта, но напоследък усмихването доста ме затруднява. От него ме болят белезите и главата. Обратно на пистата изревава познат джет и „Блекрън“ се изкачва в небето. Отправил се е към Резката — обзалагам се, с Кал пред контролните уреди. Още по-добре. Нямам нужда да се мотае наоколо, да наблюдава и съди всяко мое движение.

Казарма 1. Последния път влязох тайно. Сега влизам посред бял ден с полковника до мен. Вървим през тесните проходи на подводния бункер, а на всяка пресечна точка неговите езерняци отстъпват встрани, за да ме пуснат да мина. Остро усещам това място — някога бях негова пленница, но вече не се боя от нищо тук, долу. Вървим покрай тръбите в тавана към пулсиращото сърце на казармата и целия остров. Контролното помещение е малко, но претъпкано, пълно с екрани, радио оборудване и карти по всяка равна повърхност. Очаквам да видя как Фарли лае заповеди, но тя не се мярка никъде. Вместо това има солидна смесица от сините униформи на езерняците и червените на Гвардията. Двама мъже са различни, облечени в плътни, избелели зелени униформи с черна украса. Идея си нямам коя провинция или кралство представят.

— Оправзнетете стаята — промърморва полковникът. Няма причина да крещи; те бързо му се подчиняват.

С изключение на двамата в зелено. Обзема ме чувството, че са чакали това. Движат се в странен унисон, обръщат се към нас в съвършен синхрон. И двамата носят върху униформите си значки: бял кръг с тъмнозелен триъгълник вътре. Същите знаци, които видях върху контрабандно вмъкнати сандъци последния път, когато бях тук.

Мъжете са близнаци от смущаващия вид. Еднакви, но по някакъв начин и нещо повече от това. И двамата имат къдрава черна коса, плътна като шапка, очи с цвят на кал, кафява кожа и безупречни бради. Единствената разлика между тях е един белег — единият има назъбена линия на дясната буза, другият — на лявата. *За да ги отличават.* Със студено потръпване осъзнавам, че дори мигат едновременно.

— Госпожице Бароу, удоволствие е да ви срещна най-сетне — десният белег протяга ръка, но ми е противно да я поема. Той, изглежда, не възразява и продължава упорито: — Казвам се Раш, а брат ми...

— Тахир, на вашите услуги — намесва се другият. Свеждат вежливо глави отново в стряскащ унисон. — Изминахме много път, за да намерим вас и хората ви. И чакахме...

— ... сякаш още по-дълго — довършва Раш вместо него. Измерва с поглед полковника и долавям потрепване на неприязън дълбоко в очите му. — Носим ви съобщение и предложение.

— От кого? — чувствам се останала без дъх, почти замаяна. Тези мъже със сигурност са новокръвни — връзката между тях не е естествена, и не са нито жители на Норта, нито езерняци. *Изминахме много път, казаха. Откъде?*

Проговарят в мелодичен хор:

— Свободната република Монтфорт.

Внезапно ми се приисква Джулиан да беше до мен, за да ми помогне да си спомня уроците му и картите, които пазеше така грижливо. Монтфорт, планинска народност, толкова далече, че със същия успех би могла да е на другия край на света. Но Джулиан ми каза, че е като Пиемонт на юг, управляван от група владетели, до един Сребърни.

— Не разбирам.

— Нито полковник Фарли — казва Тахир.

Раш вмята:

— Защото републиката е добре охранявана, скрита от планините...

— Снеговете...

— Стени...

— И чрез замисъл.

Това е много дразнещо.

— Моите извинения — добавя Раш, забелязал неудобството ми.
— Нашата мутация свързва мозъците ни. Може да бъде доста...

— Смуцаващо — довършвам вместо него и изтръгвам усмивки от двамата. Но полковникът продължава да се мръщи, червеното му око проблясва. — Значи, и вие сте новокръвни? Като мен?

Двойно кимване.

— В Монтфорт ни наричат горещите, но при различните народности е различно. Никой не може да реши твърдо как да нарича Червено-Сребърните — казва Тахир. — Многобройни сме из целия този свят. Някои — явно и открито както в републиката или скрити, както е във вашата страна — той насочва поглед към полковника, говори двусмислено. — Но нашите връзки се простират по-надълбоко от границите на държавите. Ние защитаваме своите, защото никой друг няма да го направи. Монтфорт се крие от двацет години, строим републиката си от пепелищата на жестокото потисничество. Вярвам, че разбирате това. — Наистина разбирам. Дори не ме е грижа, че се усмихвам широко въпреки болката, която това ми причинява. — Но сега вече не се крием. Имаме собствена армия и флот и те няма вече да бездействат. Не и докато кралства като Норта, Езерните земи и останалите още се държат. Не и докато умират Червени, а горещите се сблъскват с още по-лоша участ.

А. Значи полковникът ни приема не от добрина или дори от необходимост, а от страх. В играта се е включил нов играч, когото той не разбира. Най-малкото имат общ враг, това поне е ясно. *Сребърните. Хора като Мейвън. Ние също имаме общ враг.* Но през тялото ми преминава мразовита тръпка, която не мога да пренебрегна. Кал е *Сребърен, Джулиан е Сребърен. Какво мислят за тях?* Подобно на полковника, трябва да се замисля и да разбере какво всъщност искат тези хора.

— Премиер Дейвидсън, лидерът на републиката, ни изпрати като посланици, за да протегнем ръка за приятелство на „Алената гвардия“

— казва Раш, собствената му ръка потрепва върху бедрото. — Полковник Фарли доброволно прие този съюз преди две седмици, както направиха и неговите началници, Червените генерали от Командването.

Командването. Загадъчните думи на Фарли сега ми се струват толкова близки. Тя така и не обясни какво има предвид, но сега започвам да виждам малко повече от Гвардията. Никога не съм чувала за Червените генерали, но запазвам неподвижно изражение. Те не знаят колко много — или колко малко — ми е казано. Ако се съди от начина, по който говорят близнаците, те мислят, че аз също съм лидер с контрол над „Алената гвардия“. *Едва имам контрол над себе си.*

— Съюзихме се с подобни групи и подразделения в страни из целия континент, образувахме сложна мрежа като спици на колело. Републиката е главината на колелото — очите на Раш се забиват като свредели в моите. — Предлагаме безопасно пътуване на всеки от горещите тук до страна, която не само ще ви закриля, но и ще ви предложи свобода. Не е нужно да се бият; трябва само да живеят, и то да живеят свободно. Това е предложението ни.

Сърцето ми бие лудешки. *Трябва само да живеете.* Колко пъти съм си пожелавала подобно нещо? *Твърде много, за да ги преброя.* Дори още в Подпорите, когато мислех, че съм болезнено нормална, когато бях едно нищо. Исках само да живея. Подпорите ме научиха колко ценно и колко рядко срещано нещо е обикновеният живот. Но ме научиха и на още нещо, един по-ценен урок. *Всичко си има цена.*

— И какво искате в замяна? — прошепвам: не ми се иска да чуя отговора му.

Раш и Тахир си разменят многозначителни погледи, очите им се присвиват в безмълвно общуване. Не се съмнявам, че братята могат да говорят помежду си без думи, шепнейки, както правеше някога Елара.

— Премиер Дейвидсън моли *вие* да ги придружите — казват в един глас.

Молба. Няма такова нещо.

— Самата *вие* сте като главня, която може да разпали огъня, и ще бъдете от голяма помощ за предстоящата война. — *Не е нужно да се бият.* Би трябвало да се сетя, че това няма да важи за мен. — Ще имате собствена бойна част, собствени подобрани горещи на ваша страна...

Новокръвен крал ще седне на трона, който му построихте.

Камерън ми каза това преди няколко дни, когато я принудих да се присъедини към нас. Сега знам точно как се е чувствала и колко ужасно верни биха могли да бъдат думите ѝ.

— Но само горещи? — отвърщам и се изправям овладяно на крака. — Само новокръвни? Кажете ми как всъщност стоят нещата във вашата република? Нима просто сте заменили Сребърните господари за нови?

Братята остават седнали по местата си, наблюдават ме оживено.

— Разбираш ни погрешно — казва Тахир. Почуква с пръст по белега под лявото си око. — Ние сме като теб, Мер Бароу. Страдахме заради това, което сме, и просто искаме никой друг да не срещне такава съдба. Предлагаме убежище за такива като нас. Особено за теб.

Лъжци — и двамата. Не предлагат нищо, освен поредната сцена, на която да застана и да изнасям представление.

— Добре съм си, където съм в момента — поглеждам към полковника, фокусирам се върху здравото му око. Той вече не се мръщи. — Няма да избягам, не и сега. Тук има неща, с които трябва да се справим. Проблеми на Червените, с които не е нужно да се затормозявате. Можете да вземете всеки новокръвен, който иска да отиде с вас, но не и мен. А ако се опитате да ме накарате да направя нещо против волята си, ще изпържа и двамата ви. Не ме е грижа какъв цвят е кръвта ви или колко свободни твърдите, че сте. Кажете на предводителя си, че не мога да бъда купена с обещания.

— А какво ще кажете за действия? — предлага Раш, повдигнал едната си добре оформена вежда. — Това би ли ви настроило на страната на нашия лидер?

Изминавала съм този път преди. Наситих се на крале независимо как ги наричат. Но съскането по близнаците няма да ме отведе доникъде, така че вместо това свивам рамене:

— Покажете ми действия и ще видим — подсмиввам се и се обръщам да си тръгна. — Донесете ми главата на Мейвън Калоре и вашият лидер може да ме използва като столче за крака.

Отговорът на Тахир смразява кръвта ми:

— Вие убихте вълчицата. Би трябвало да е нищо работа да убиете вълчето.

Излизам от контролното помещение с отсечени крачки.

— Странно, госпожице Бароу.

— Какво? — изръмжавам, озъбвайки се, за да погледна в лицето полковника. Дори не може да ме остави да изляза спокойно от тази казарма. Откритото му изражение ме стряска, показва нещо като разбиране. Той е последният човек, от когото очаквам да *разбере*.

— Дойдохте тук с много повече последователи, но изгубихте онези, с които тръгнахте — повдига вежда и се обляга на студената, влажна стена на прохода. — Изглежда, че всички — селското момче, вашият принц и дъщеря ми — ви избягват. И разбира се, брат ви... — Една бърза стъпка напред го кара да спре рязко, изплашва го и го принуждава да замълчи. — Моите съболезнования — промърморва след един дълъг миг. — Никога не е леко да изгубиш член на семейството.

Спомням си снимката в жилището му. Имал е още една дъщеря, а също и съпруга — двама души, които не са тук сега.

— Всички имаме нужда от известно време — казвам му и се надявам, че това е достатъчно.

— Не им давайте твърде много. Не е добре да ги оставяте да размишляват върху греховете ви.

Не мога да намеря сърце да споря, защото е прав. Отприщих яростта си върху хората, най-близки до мен, и им показах чудовището под кожата си.

— А какво става с този проблем на Червените, който споменахте? — продължава той. — Нещо, за което би трябвало да знам?

В джета казах на Кал, че отивам на север. Половината от мен го изрече от гняв, за да му докажа нещо. Другата половина го каза, защото така е правилно да постъпя. Защото пренебрегнах някои неща твърде дълго.

— Преди няколко дни прихванахме заповед за поход. Изпращат първия детски легион в Задушливите земи — дъхът ми пресеква, когато си спомням какво каза Ейда. — Ще бъдат избити, ще им заповядат да преминат покрай окопите право в най-смъртоносната зона. Пет хиляди на брой избити.

— Новокръвни ли? — пита настойчиво полковникът.

Поклащам глава:

— Не и доколкото знам.

Той отпуска ръка върху револвера си, изпъва гръб и се изплюва на пода:

— Е, Командването наистина ми нареди да ви помогна. Мисля, че е време да направим нещо полезно заедно.

Лазаретът е тих, добро място за чакане. Позволиха на Сара да напусне казармите, предназначени за използване от Сребърните, и тя се зае бързо с всички ранени. Сега леглата са празни, с изключение на едно. Лежа на едната си страна, вирам се в дългия прозорец пред мен. Измамно синьото небе е избледняло до стоманено сиво. Нова буря може би или навярно очите ми са потъмнели. Днес просто не мога да видя повече слънчева светлина. Чаршафите са меки, излинели от твърде много пране, и се преборвам с порива да ги дръпна и да покрия главата си. Сякаш това би могло да попречи на спомените да идват, всеки един — разбиващ се мощно като желязна вълна. Последният миг на Шейд, очите му — широко отворени, едната ръка — посягаща към мен, преди кръвта да изригне от гърдите му. Връщаше се да ме спаси и това го погуби. Чувствам се по същия начин, както преди толкова много месеци, когато се скрих в гората, неспособна да погледна Гиза и счупената ѝ ръка. Сега не мога да понеса мисълта да се върна при семейството си и да видя дупката, която Шейд остави след себе си. Те със сигурност се чудят къде съм — момичето, което им костваше един син. Но този, който ме намира тук, не е от семейство Бароу.

— Да се върна ли по-късно, или свърши да се самосъжالياваш?

Рязко се надигам и сядам само за да видя Джулиан, застанал в долния край на леглото ми. Цветът му се е върнал, както и липсващите му зъби, с любезната помощ на Сара. С изключение на неподходящите си дрехи — остатъци, събрани от складовете на Тък, той отново изглежда както преди. Очаквам усмивка, може би дори едно „благодаря“, но не и хокане. Не и от него.

— Може ли едно момиче да има миг спокойствие тук? — изпуктявам и рухвам отново върху тънката възглавница.

— По мои сметки криеш се от почти цял час. Мисля, че това е повече от един миг, Мер — старият учител полага всички усилия да бъде мил. Не се получава.

— Ако държиш да знаеш, помагам на полковника. Имаме да планираме операция и той събира доброволци, докато с теб си говорим. — *Ето*. Но Джулиан не се разколебава толкова лесно.

— И ти реши, че като си дремнеш, ще използваш по-добре времето си, отколкото, да речем, като се обърнеш към другите новокръвни, може би като успокоиш един куп много нервни Сребърни, като получиш медицински грижи или дори като поговориш със собственото се опечалено семейство?

— Не ми липсваха лекциите ти, Джулиан.

— Добре лъжеш, Мер — казва той с усмивка.

Скъсява разстоянието между нас почти прекалено бързо и идва да седне до мен. Мирише на чисто, току-що е взел душ. От толкова близо мога да видя колко е отслабнал и кухнята празнота на очите му. *Дори Сара не може да лекува умовете.*

— А една лекция се нуждае от слушател. Ти със сигурност вече не ме слушаш — снижава глас и накланя лицето ми, кара ме да го погледна. Достатъчно уморена съм, за да му позволя. — Или когото и да е, като стана въпрос. Дори не и Кал.

— И ти ли ще ми крещиш?

Той се усмихва тъжно:

— Да съм го правил някога?

— Не — прошепвам: иска ми се да не се налагаше. — Не, не си.

— И не се каня да започвам сега. Дойдох да ти кажа само онова, което имаш нужда да чуеш. Няма да те *карам* да слушаш, няма да те *карам* да се подчиняваш. Оставям избора на теб. Както е редно да бъде.

— Добре.

— Веднъж ти казах, че всеки може да предаде всеки. Знам, че помниш. — *О, спомням си и още как.* — И го казвам отново. Всеки, всичко може да предаде всеки. Дори собственото ти сърце.

— Джулиан...

— Никой не се ражда зъл точно както никой не се ражда сам. Хората *стават* такива по избор и поради обстоятелствата. Последните можеш да контролираш, но първото... Мер, много се страхувам за теб. Бяха ти причинени разни неща — неща, каквито никой човек не би трябвало да понася. Видя ужасни неща, извърши ужасни неща и те ще те променят. Толкова се страхувам в какво би могла да се превърнеш, ако всичко тръгне в грешна посока.

Аз също.

Оставям ръката си да се склучи около неговата. Връзката е достатъчно успокояваща, но слаба. Отношенията ни са в най-добрия случай обтегнати и не знам как да ги поправам.

— Ще се опитам, Джулиан — промърморвам. — Ще се опитам.

В дъното на ума си се чудя. Дали един ден Джулиан ще разказва истории за мен? Когато съм се превърнала в проклето и ужасно създание, някоя като Елара, без нищо и никого, които да я обичат? Дали просто ще бъда момичето, което се опита? *Не. Не мога да мисля по този начин. Няма. Аз съм Мер Бароу. Достатъчно силна съм.* Извърших неща, ужасни неща и не заслужавам прошка за тях. Но въпреки това я виждам в очите на Джулиан. И тя ме изпълва с такава надежда. Няма да се превърна в чудовище независимо какво трябва да направя в предстоящите дни. Няма да загубя това, което съм, дори и ако това ме убие.

— Сега имаш ли нужда да те отведе до спалното помещение на семейството ти, или можеш да намериш пътя?

Не успявам да съдържа изсумтяването си:

— Ти изобщо *знаеш* ли пътя?

— Не е вежливо да спориш с по-възрастните от теб, Мълниеносно момиче.

— Някога имах учител, който ми казваше да се съмнявам във всичко.

Очите му проблясват и той гордо изпъчва слабите си гърди:

— Твоят учител е бил умен човек.

Забелязвам как очите му стават мудни, а светлината в тях угасва. Взира се в голата ми ключица, в клеймото от изгаряне там. Обмислям дали да я покрия, но решавам да не помръдвам. Няма да крия буквата М, прогорена в мен, не и от него.

— Сара може да оправи това — промърморва той. — Да я доведе ли?

Изправям се на нестабилните си крака. Има много белези, които искам тя да излекува, но не и този.

— Не. — *Нека бъде напомняне за всички ни.*

Хванати под ръка, излизаме от празния лазарет. Той отеква от стъпките ни: бяла стая, която постепенно избледнява до сиво. Отвън през света се е простряла сянка. Зимата чака на прага ни — скоро ще почука. Но студеният въздух ми харесва. Разбужда ме.

Докато прекосяваме централния двор, отпратили се към Казарма 3, забелязвам целия комплекс. Няколко познати лица се смесват с различните групи: някои тренират, други превозват продукти или просто се мотаят наоколо. Зървам как Ейда се пъхва под един повреден транспортър с наръчник с инструкции в ръка. Лори коленичи до нея, прехвърля купчина инструменти. Няколко метра по-нататък Дармиън настига отряд гвардейци и се присъединява към тях с подтичане. Те са единствените от Резката, които виждам, и от гледката стомахът ми се обръща. *Камерън, Никс, Нани, Гарет, Кета, къде са те?* Усещам силно гадене, но преглъщам усещането. Имам сили да скърбя само за човека, за когото зная със сигурност, че е мъртъв.

На Джулиан не му е позволено да влиза в Казарма 3. Съобщава ми това с напрегната усмивка, от думите му се процежда презрение. Заповедта няма как да бъде наложена, но въпреки това той ѝ се подчинява.

— Просто се опитвам да бъда „добър“ Сребърен — казва той сухо. — Полковникът вече беше така *любезен* да ни пусне да излезем от бараката си. Никак не бих искал да предам доверието му.

— Ще дойда да те намеря после — стисвам рамото му. — Там вътре положението сигурно доста се влошава.

Джулиан само свива рамене:

— Сара не бърза с изцеляването — не искаме твърде много свръхсилни, недохранени и разгневени Сребърни в затворено пространство. А те знаят какво направи ти за тях. Няма причина да недоволстват — все още. — *Все още*. Просто, но ефективно предупреждение. Полковникът не знае как да се справи с толкова много Сребърни бежанци и със сигурност скоро ще направи погрешна стъпка.

— Ще направя най-доброто, което мога — въздишам и добавям потушаването на възможен метеж към растящия си списък със задачи. *Да не плача пред мама, да се извиня на Фарли, да измисля как да спася пет хиляди деца, да бавя куп Сребърни, да разбия стена с глава.* Изглежда изпълнимо.

Казармата е каквато я помня, пълна с приличащи на лабиринт извивки и завои. Изгубвам се един-два пъти, но най-накрая намирам вратата с пурпурния шал, завързан за дръжката на бравата. Тя е здраво затворена и се налага да почукам.

Брий отваря вратата. Лицето му е зачервено от плач и това едва не ме довършва още там на място.

— Доста време ти трябваше — изръмжава той и отстъпва назад, за да мога да вляза. Трепвам при резкия му тон, но не му отвръщам. Вместо това слагам длан върху ръката му. Той се присвива, но не се отдръпва.

— Съжалявам — казвам му. А после по-високо към останалата част от стаята: — Съжалявам, че не дойдох по-рано.

Гиза и Трами седят на неподходящи си столове. Мама се е свила на кълбо върху едно от леглата с татко и инвалидната му количка плътно до себе си. Макар тя да се извърща и да скрива лице в една възглавница, той поглежда право към мен.

— Имаше неща за вършене — казва татко. Троснато както винаги, но с по-оскърбителен тон от всякога. Заслужавам си го. — Разбираме.

— Трябваше да съм тук — влизам по-навътре в стаята. Как мога да се чувствам изгубена в такова малко пространство? — Донесох обратно тялото му.

— Видяхме го — процежда Брий и сяда на койката срещу мама. Койката провисва под огромната му тежест. — Едно нищо и никакво изстрелване на игла и вече го няма.

— Помня — промърморвам, преди да успея да се спра.

Гиза се присвива в стола си, прибрала под себе си слабите си крака. Сгъва и разгъва осакатената си ръка, за да се разсее.

— Знаеш ли кой го уби?

— Птолемей Самос. Магнитрон. — На арената Кал можеше да убие негодника. Но прояви милост. А неговата милост уби брат ми.

— Знам това име — казва Трами просто за да запълни с нещо напрегнатата атмосфера. — Беше един от езекуторите ти. Не можа да докопа теб, но докопа Шейд — звучи като обвинение. Принудена съм да сведа поглед, оглеждам обувките си вместо болката в очите му.

— Поне уби ли него в замяна? — Брий отново се изправя на крака, неспособен да седи на едно място. Извисява се над мен, опитва се да изглежда заплашително. Забравя, че вече не се плаша от грубата сила. — Уби ли го?

— Убих много хора — гласът ми пресеква, но аз продължавам упорито: — Дори не знам колко. Само знам, че кралицата беше една от

тях.

На леглото мама се надига, най-после решава да ме погледне. Очите ѝ плуват в сълзи.

— Кралицата ли? — прошепва тя задъхана.

— Нейното тяло също е при нас — казвам почти прекалено развълнувано. Да говоря за трупа ѝ, е по-лесно, отколкото да скърбя за брат си. Затова им разказвам за репортажа, за това, което се надяваме да направим.

Ужасното нещо би трябвало да бъде излъчено тази вечер по време на вечерния новинарски бюлетин. Сега те са задължителни, допълнение са към Мерките, принуждават всеки човек в кралството да поглъща лъжи и пропаганда с вечерята си. Млад, пламенен крал, още една победа в окопите и други подобни, но не и утре. Вместо това Норта ще види мъртвата си кралица. А светът ще чуе нашия призив за вдигане на оръжие. Брий крачи насам-натам, хили се безумно при мисълта за гражданска война, а Трами следва примера му, както прави винаги. Те бърбят помежду си, вече мечтаят как ще влязат в Арчън заедно и ще забият нашето червено знаме върху руините на двореца Уайтфайър. Гиза не е толкова въодушевена.

— Предполагам, че няма да си тук задълго — казва съкрушена. — Ще имат нужда от теб отново на континента, за да вербуваш още хора.

— Не, няма да набирам нови хора поне за известно време.

Не мога да понеса надеждата, която проблясва в тях — особено в мама. Едва не решавам изобщо да си премълча, но миналия път заминах толкова внезапно. Няма да им причиня това отново.

— Заминавам за Задушливите земи, и то скоро.

Татко надава такъв силен рев, че очаквам да падне от инвалидната си количка.

— Няма да отидеш! Не и докато още мога да дишам! — изхриптява за по-убедително. — Нито едно мое дете няма да се върне на онова място. *Никога*. И не смей да ми казваш, че не мога да те спра, защото, повярвай ми, мога и *ще* го направя.

Някога Задушливите земи отнеха крака и единия бял дроб на татко. Даде толкова много на онова място. А сега, предполагам, си мисли, че то ще му отнеме и мен.

— Сигурна съм, че би го направил, татко — опитвам се да го успокоя. Това обикновено върши работа.

Но този път той ме отпраща с махване на ръка, придвижва се до мен с количката толкова бързо, че кракът му се блъсва в пресеца ми. Гледа гневно като демон, единият му потрепващ пръст сочи към лицето ми.

— Дай ми думата си, Мер Бароу.

— Знаеш, че не мога да направя това. — И му казвам защо. Пет хиляди деца, пет хиляди синове и дъщери. Камерън беше права през цялото време. Разделенията по кръв все още са съвсем реални и вече не могат да бъдат търпени.

— Нека някой друг отиде — изръмжава той и полага всички усилия да не рухне. Никога не съм искала да видя баща си да плаче, а сега ми се иска да можех да забравя гледката. — Полковникът, онзи принц, някой друг може да го направи — той се вкопчва в ръката ми като удавник.

— Даниел — гласът на мама е тих, успокояващ, едно-единствено бяло облаче в празно небе. — Нека отиде.

Когато откопчвам ръката му от китката си, осъзнавам, че аз също плача.

— Ние ще отидем с нея.

Брий едва е изрекъл думите, преди да мога да му откажа. Лицето на татко става пурпурно, тъгата му отстъпва място на гняв.

— Инфаркт ли искаш да ми докараш? — озъбва се той, извъртайки се с лице към най-големия ми брат.

— Тя никога не е била в Задущливите земи, не знае какво е там — обажда се Трами. — Ние знаем. Прекарали сме общо едно десетилетие в окопите.

Поклащам глава и протягам ръка да го спра, преди татко наистина да изгуби самообладание.

— Полковникът ще дойде, той също е виждал Задущливите земи, няма нужда да...

— Може би откъм страната на езерняците — Брий вече е при куфара си, тършува из вещите си. *Преглежда какво да вземе със себе си.* — Но окопите на Норта са с друг замисъл. Ще го накарат да се обърне кръгом за секунди.

Това вероятно е най-умното нещо, което съм чувала Брий да казва. Не е известен с острия си ум, но пък оцеля почти пет години на бойните позиции. Това прави четири години по-дълго от повечето хора. Не може да се дължи на късмет. Осъзнавам, че вместо това е храброст от страна и на двамата — повече, отколкото мога да знам. Някога си мислех колко много от живота ми са пропуснали по-големите ми братя, но същото важи за мен. Те не са каквито ги помня. Те са воини толкова, колкото и аз.

Мълчанието ми е всичко, което им е нужно, за да започнат да си приготвят багажа. Иска ми се да можех да им кажа да не идват. Биха ме послушали, ако го мисля наистина. Но не мога. Имам нужда от тях точно както имах нужда от Шейд.

Само се надявам, че няма да отведе още един от братята си в гроба.

След един дълъг миг осъзнавам, че треперя. Затова се покатервам в леглото до майка си и я оставям да ме прегръща дълго, докато полагам всички усилия да не заплача. Усилията ми не са достатъчни.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Столовата е претърпана, но не за хранене. Полковникът свика събиране за „операция от висш приоритет“ само преди час и помещението се пръска по шевовете от лично избраните от него хора, както и от доброволци. Езерняците са тихи, добре обучени и със стоическо поведение. Членовете на Гвардията са много по-шумни, макар Фарли да е всичко друго, но не и това. Капитанският й чин е възстановен, но тя не показва признаци, че забелязва. Седи мълчаливо и разсеяно усуква един червен шал около ръцете си. Когато влизам в столовата с братята си от двете ми страни, шумът замира и всички очи ме наблюдават. С изключение на Фарли. Тя изобщо не вдига поглед. Лори и Дармиън направо ръкопляскат, когато прекосявам стаята, и ме карат да се изчервя. Ейда се присъединява, а после, за моя радост, до нея застава Нани, както и Камерън. Успяха. Издишвам леко, опитвам се да почувствам облекчение. Но още няма и следа от Никс, Гарет или Кета. *Може да са предпочели да не идват. Досега сигурно вече им е втръснало от опасности.* Това си казвам, докато сядам до Фарли. Брий и Трами следват примера ми, заемат местата точно зад мен като телохранители.

Не сме последните, които пристигат. Харик се вмъква вътре, току-що пристигнал от Резката, и ми кимва бързо и отсечено. Държи вратата отворена, за да пусне Килорн да влезе. Сърцето ми започва да бие два пъти по-бързо, когато след него влиза Кал точно по петите му с Джулиан и Сара зад себе си. Моето влизане беше тихо — това е точно обратното. При вида на трима Сребърни мнозина скачат на крака, главно езерняци. В глъчката е трудно да чуя виковете им, но смисълът е ясен. *Не ви искаме тук.*

Кал и аз сключваме погледи през суматохата, макар и само за секунда. Той се извъръща пръв и си намира място в дъното на стаята. Джулиан и Сара се придържат плътно до него, без да обръщат внимание на злобните подвиквания, докато Килорн си проправя път

към предния край. Влаци със себе си стол и се тръсва до мен. Кимва ми небрежно, сякаш просто сядаме да обядваме.

— Е, за какво е всичко това? — пита той с достатъчно висок глас, за да се чуе над шума.

Взираам се в приятеля си озадачена. Последния път, когато го видях, той ме дърпаше от Фарли и изглеждаше отвлечен от съществуването ми. Сега почти се усмихва. Дори изважда ябълка от якето си и ми предлага да си отхапя първа. Трепереща, но сигурна, приемам подаръка.

— Ти не беше на себе си — прошепва той в ухото ми. Отдръпва отново ябълката и отхапва. — Забрави за това. Но ако отново излезеш така от релси, ще се наложи да уредя въпроса като в Подпорите. Ясно?

Белезите ми се присвиват спазматично, когато се усмихвам:

— Ясно — и по-ниско, за да може само той да ме чуе: — Благодаря ти.

За секунда той остава неподвижен, странно замислен. После махва ухилено с ръка:

— Моля те, виждал съм те в много по-ужасно състояние от това — успокояваща лъжа, но въпреки това го оставям да я изрече. — Сега каква е тази работа от първостепенна важност? Твоя идея или на полковника?

Като по поръчка полковникът влиза в столовата с широко разперени длани, призовава за тишина.

— Моя — промърморвам, докато оплакванията заглъхват.

— Тихо — излайва той: гласът му е като изплющяване на камшик. Езерняците се подчиняват веднага, заемат местата си с отработено движение. Кръвнишкият му поглед е достатъчен да накара другите недоволни да млъкнат. Посочва към дъното на стаята — към Кал, Джулиан и Сара. — Тези тримата са Сребърни, да, но доказани съюзници на каузата. Имат позволение ми да бъдат тук. Ще се отнасяте към тях, както бихте се отнесли към всеки съюзник, към всеки брат или сестра по оръжие.

Това принуждава всички да млъкнат. Засега.

— Тук сте, защото доброволно приехте участие в операция, без да знаете каква е. Това е истинска храброст и поздравявам всички ви за нея — продължава той и заема мястото си в предния край на залата. Оставам с усещането, че е правил това преди. В тази обстановка късо

подстриганата коса и червеното око му придават авторитетно излъчване, както и властният му глас. — Както знаете, понижената възраст за задължителна военна служба доведе до по-млади войници — на едва петнайсетгодишна възраст. Понастоящем един такъв легион е на път към бойния фронт. Пет хиляди на брой, обучавани само два месеца. — Гневен шепот преминава през тълпата. — Дължим благодарност на Мер Бароу и нейния екип за това, че ни дадоха тази информация.

Не мога да не трепна. *Моят екип*. Те принадлежаха на Фарли или дори на Кал, но не и на мен.

— Госпожица Бароу е също и първата, която доброволно се зае да спре тази трагедия, преди да се случи.

Килорн се обръща толкова бързо, че вратът му изпуква. Разтваря широко зелените си очи и не мога да определя разгневен ли е, или впечатлен. Може би по малко и от двете.

— Дадено им е прозвището Малкият легион — казвам и се заставям да се изправа на крака, за да мога да се обърна подобаващо към тълпата. Те се взират в мен очаквателно, всяко око е като нож. Уроците на лейди Блонос ще ми послужат добре сега. — Според нашите сведения децата ще бъдат изпратени директно в Задущливите земи, отвъд окопите. Кралят ги иска мъртви, за да изплаши нашите хора и да ги накара да замълчат, и ще успее, ако не направим нещо. Предлагам двуетапна операция, водена от полковник Фарли и самата мен. Аз ще проникна в легиона в покрайнините на Корвиум, като използвам войници, които могат да минат за петнайсетгодишни, за да отдели Сребърните офицери от децата. След това ще влезем директно в Задущливите земи. — Полагам всички усилия да не откъсвам очи от задната стена, но те непрекъснато се връщат към Кал. Този път аз съм тази, която е принудена да извърне поглед.

— Това е самоубийство! — изкрещява някой.

Полковникът идва до мен, клати глава.

— Собствената ми бойна част ще чака на север, на линията с окопите на езерняците. Имам връзки в самата армия и мога да откупя на госпожица Бароу достатъчно време, за да пресече. Щом стигне до мен, ще се оттеглим към езерото Едрис. Два товарни кораба за превозване на зърно би трябвало да са достатъчни, за да ни прехвърлят от другата страна, а оттам влизаме в оспорваните земи.

— Абсурдно.

Не е нужно да вдигам поглед, за да знам, че Кал се е изправил. Той е пламнал и поруменял, със стиснати юмруци, раздразнен от такъв лекомислен план. Почти се усмихвам при гледката.

— От сто години никоя армия на Норта не е прекосявала Задушливите земи. *Нито веднъж*. Мислите си, че можете да го направите с един куп хлапета? — обръща се към мен умолително: — Ще имаш по-голям късмет, ако ги върнеш в Корвиум, ако се скриете в гората, каквото и да е друго, отколкото като изберете проклета смъртоносна зона.

Полковникът приема всичко това напълно спокойно.

— Преди колко време влизахте в окопите, Ваше Височество?

Кал не се поколебава:

— Шест месеца.

— Преди шест месеца езерняците имаха девет легиона на фронта, за да отговарят на числеността на тези от Норта. Към днешна дата имат два. Задушливите земи са открити, а брат ви не си дава сметка за това.

— Капан? Или диверсия в такъв случай? — изпелтечва Кал, мъчи се да проумее какво би могло да значи това.

Полковникът кимва:

— Езерняците планират да нахлуят през езерото Тарион, докато вашата войска е заета да отбранява ивица пустош, която никой не иска. Госпожица Бароу би могла да я прекоси с вързани очи и да се отърве без драскотина.

— И именно това възнамерявам да направя — бавно, сигурно събирам кураж. Надявам се, че изглеждам смела, защото определено не се чувствам такава. — Кой идва с мен?

Килорн се изправя пръв, както и знаех, че ще стане. Следват го още много — Камерън, Ейда, Нани, Дармиън, дори Харик. Но не и Фарли. Тя седи като вкопана, оставя помощниците си да се изправят вместо нея. Шалът е увит прекалено стегнато около китката ѝ и ръката ѝ добива слаб син оттенък.

Опитвам се да не поглеждам към него. Със сигурност се опитвам.

В дъното на стаята принцът изгнаник се изправя на крака. Удържа на погледа ми, сякаш дори само очите му биха могли да ме

подпалят. *Напразно*. В мен не е останало нищо, което да гори.

Гробовете в гробището на Тък са нови, белязани от прясно обърната пръст и няколко преплетени стръка морска трева. Събрани едри камъни служат като надгробни плочи, всеки от тях — издялан с усилие от любимите близки на мъртвеца. Когато спускаме дъсчения ковчег на Шейд в земята, с всички от семейство Бароу, застанали около дупката, осъзнавам, че сме късметлии. Най-малкото имаме тяло, което да погребем. Мнозина нямат такъв късмет. Като Никс, Кета и Гарет. Според Ейда те така и не успели да се качат на „Блекрън“ или товарния джет. Загинали в Корос заедно с четирийсет и двама други по нейни безупречни сметки. Но триста оцеляха. Триста, заменени за четирийсет и пет. *Добра сделка*, казвам си. *Лесен пазарлък*. Думите парят дори в ума ми.

Фарли обгръща тялото си с ръце, за да се предпази от студения вятър, но отказва да облече палто. Полковникът също е тук, застанал на почтително разстояние. Не е дошъл заради Шейд, а заради скърбящата си дъщеря, макар че не понечва да я утеши. За моя изненада Гиза отива при нея, обвива с ръка талията на капитана. Когато Фарли ѝ позволява, шокът едва не ме събаря. Не знаех, че двете изобщо са се срещали, но се държат толкова свойски. По някакъв начин под скръбта си успявам да изпитам мъничко ревност. Никой не се опитва да ме утеши, дори не и Килорн. Погребението на Шейд е твърде непоносимо за него и той седи на възвишението над нас, достатъчно далече, че никой да не може да го види да плаче. От време на време навежда глава, неспособен да гледа, когато Брий и Трами започват да изсипват лопати с пръст в гроба.

Не казваме нищо. Прекалено тежко е. Свирещият вятър ме пронизва и копнея за топлина. Копнея за успокояваща горещина. Но Кал не е тук. Брат ми е мъртъв, а Кал не може да намери в упоритото си сърце сили да ни гледа как го погребваме.

Мама изсипва последната лопата пръст със сухи очи. Не са ѝ останали повече сълзи за проливане. Поне това е общото между нас.

Шейд Бароу пише на надгробния му камък. Буквите изглеждат като издраскани с нокти, написани от някой див звяр, вместо от родителите ми. Струва ми се нередно да го погребем тук. Би трябвало

да е у дома, край реката, в гората, която обичаше толкова много. Не тук, на гол и неплоден остров, заобиколен от дюни и бетон, без нищо, освен празно небе, което да му прави компания. Не заслужаваше такава съдба. *Джон знаеше, че това ще се случи. Джон позволи това да се случи.* Завладява ме една по-мрачна мисъл. *Може би това е поредната замяна, още една сделка. Навярно това е била най-добрата участ, с която някога е щял да се сблъска.* Моят най-умен, най-грижовен брат, който винаги идваше да ме спаси, който винаги знаеше какво да каже. *Как можеше такъв да е краят му? Какво честно има в това?*

Знам по-добре от повечето хора, че нищо в този свят не е честно.

Зрението ми се замъглява. Взирам се в отгъпаната пръст кой знае колко дълго, докато в гробището оставаме само аз и Фарли. Когато вдигам поглед, тя се вира в мен: буря, бушуваща между гнева и скръбта. Вятърът роши косата ѝ. През последните няколко месеца е пораснала по-дълга, стига почти до брадичката ѝ. Тя я отмята толкова ожесточено, че се изплашвам да не си изтръгне скалпа.

— Няма да отида с вас — изрича с усилие думите.

Мога само да кимна:

— Ти направи достатъчно за нас, повече от достатъчно. Разбирам.

При тези думи тя изсумтява презрително:

— Не разбираш. Изобщо не ме е грижа дали ще защитя себе си, не и сега — очите ѝ бавно се насочват обратно към гроба. От окото ѝ се отронва единствена сълза, но тя не забелязва. — Отговорът на въпроса ми — промърморва тя; вече не мисли за мен. После поклаща глава и пристъпва по-близо. — Така или иначе не беше кой знае колко голям въпрос. Знаех дълбоко в себе си. Мисля, че Шейд също знаеше. Той е — беше — много възприемчив. Не като теб.

— Съжалявам за всички, които изгуби — казвам по-рязко, отколкото ми се иска. — Съжалявам...

Тя само махва с ръка, пренебрегва извинението. Дори не си прави труда да попита откъде знам.

— Шейд, майка ми, сестра ми. И баща ми. Може да е жив, но загубих и него.

Спомням си тревогата върху лицето на полковника, краткото проблясване на безпокойство, когато се върнахме в Тък. Страхувал се е

за дъщеря си.

— Не бих била толкова сигурна. Никой истински баща не би могъл да е истински изгубен за детето, което обича.

Вятърът духва косата като завеса пред лицето ѝ и почти скрива шокираното изражение, което проблясва в очите ѝ. Шок — и надежда. Разперва едната си ръка върху корема си със странно нежен жест. С другата ме потупва по рамото.

— Надявам се да се измъкнеш от това жива, Мълниеносно момиче. Не си чак толкова ужасна.

Това сигурно е най-милото нещо, което ми е казвала някога.

После тя се обръща, за да не погледне назад никога повече. Когато си тръгвам няколко минути по-късно, аз също не поглеждам.

Няма време да оплачем подобаващо Шейд или другите. За втори път в рамките на двайсет и четири часа трябва да се кача на борда на „Блекрън“, да забравя сърцето си и да се подготвя да се бия. Идеята на Кал беше да изчакаме до вечерта, да напуснем острова, докато нелегално излъченото ни предаване обиколи страната. Докато кучетата на Мейвън дойдат да ни издирват, вече ще сме във въздуха и на път към скритата писта в покрайнините на Корвиум. Полковникът ще продължи на север, като използва прикритието на нощта, за да прекоси езерата и да заобиколи. На сутринта, ако планът не се провали, и двамата ще сме начело на легионите си — по един от всяка страна на границата. А после се отправяме в поход.

Последния път, когато оставих родителите си, нямаше предупреждение. По някакъв начин онова беше по-лесно от това. Толкова е трудно да се сбогувам с тях, че почти затичвам към джетата „Блекрън“ и познатата му сигурност. Но се заставам да прегърна и двамата, да им дам поне някаква малка утеха дори и ако тя е лъжа.

— Ще ги опазя — прошепвам, сгушвайки глава до рамото на мама. Пръстите ѝ пробягват през косата ми и я сплитат бързо. Сивите краища са се разпрострели, стигат почти до раменете ми. — Брий и Трами.

— И себе си — прошепва тя в отговор. — Предпази и себе си, Мер. Моля те.

Кимвам до гърдите ѝ: не ми се иска да помръдна.

Ръката на татко намира китката ми, подръпва я леко. Въпреки избухването си по-рано именно той ми напомня, че трябва да вървя.

Очите му се задържат над рамото ми, загледани към „Блекрън“ зад нас. Другите вече са се качили, оставят на пистата само семейство Бароу. Предполагам, че искат да ми дадат някакво подобие на спокойствие, макар че не искам такова нещо. Прекарах последните няколко месеца, като живеех в дупка, а преди това — в дворец, гъмжащ от камери и пазачи. Не ме е грижа, че някой ще ме гледа.

— За теб — изрича изведнъж Гиза и протяга здравата си ръка. Разлюлява парче черна коприна. Усещам го студено и хлъзгаво в ръката си като тъкано масло. — Отпреди.

Червени и златисти цветя красят плата, избродирани с майсторско умение.

— Спомням си — промърморвам и прокарвам пръст по невероятното съвършенство. Тя уши това толкова отдавна — вечерта, преди един офицер да ѝ счупи ръката. Недовършено е точно като старата ѝ съдба. Точно като Шейд. Трепереща, го връзвам около китката си.

— Благодаря ти, Гиза.

Пъхам ръка в джоба си:

— И аз имам нещо за теб, момичето ми.

Дрънкулка, евтина изработка. Единствената обица е в тон със зимния океан около нас.

Дъхът ѝ пресеква, когато я взима. Бързо следват сълзи, но не мога да ги гледам. Извързвам се от всички тях и се качвам на борда на „Блекрън“. Рампата се затваря зад мен и докато сърцето ми спре да бие като обезумяло, вече сме в небето, издигаме се високо над морето.

Моите войници са малобройни в сравнение с многото, които следват полковника в Езерните земи. Можех да взема само хора, които изглеждаха достатъчно млади, за да изпълнят ролята на Малкия легион, и за предпочитане — онези, които бяха служили във войската, които знаеха как да се държат като войници. Осемнайсет членове на Гвардията отговарят на изискванията и са се присъединили към нас в небето. Килорн седи при тях, полага всички усилия да им помогне да се приспособят към сплотената ни група. Ейда не е с нас, нито Дармиън и Харик. Тъй като не могат да минат за тийнейджъри, те отидоха с полковника, за да подпомогнат каузата ни, както могат. Нани не е толкова ограничена въпреки напредналата си възраст. Външността ѝ се сменя бързо, пърха между различни версии на млади лица.

Разбира се, Камерън се присъедини към нас — първо на първо, това всъщност беше нейна идея, и едва не подскача от прилив на адреналин. Мисли си за брат си — онзи, когото е изгубила, отведен от легиона. Откривам, че ѝ завиждам. Все още има шанс да го спаси.

Кал и братята ми ще са най-трудни за дегизиране. Брий има младо лице, но е по-едър, отколкото е редно, за който и да е петнайсетгодишен младеж. Трами е прекалено висок, Кал — твърде разпознаваем. Но те са ценни не с външността си или дори със силата си, а с познанията си за позициите с окопите. Без тях няма да разполагаме с никого, който да се придвижи през такъв лабиринт и да влезе в кошмарната пустош на Задушливите земи. Виждам със Задушливите земи само на снимки в новинарски бюлетини и в сънищата си. След като способността ми беше открита, си мислех, че никога няма да ми се наложи да отида там. Мислех си, че съм се спасила от тази съдба. Колко греша само.

— Три часа до Корвиум — излайва Кал, без да вдига поглед от уредите си. Мястото до него е очебийно празно, запазено за мен. Но няма да се присъединя към него, не и след като ме изостави да понеса погребението на Шейд сама.

— Надигнете се, червени като зората — членовете на Гвардията проговарят в един глас, удряйки с прикладите на пушките си по пода. Това заварва неподготвени всички ни, макар че Кал полага всички усилия да не реагира. Въпреки това виждам как ъгълчето на устата му се присвива неодобрително. *Не съм част от вашата революция, каза той веднъж. Е, със сигурност изглеждате, сякаш сте, Ваше Височество.*

— Надигнете се, червени като зората — изричам тихо, но уверено.

Кал се навъсва открито, гледа гневно навън през прозореца. Изражението го прави да прилича на баща си и си помислям за човека, в каквото можеше да се превърне. Сериозен, вгълбен в себе си принц воин, женен за пепелянката Еванджелин. Мейвън каза, че Кал нямало да преживее нощта след коронацията, но не вярвам истински на това. Металът се кове в пламък, а не обратното. Той щеше да оживее и да управлява. Но не мога да кажа какво щеше да направи. Някога си мислех, че познавам сърцето на Кал, но сега осъзнавам, че това е

невъзможно. Никое сърце не може никога да бъде истински разбрано. Нито дори собственото ти.

Времето минава в задушаващо мълчание. Вътре в джета всички сме неподвижни, но на земята нещата са в движение. Моето съобщение свети ярко по видеоекрани из цялото кралство.

Иска ми се да бях в Арчън, застанала в средата на търговския сектор, и да наблюдавам света, докато той се променя. Дали Сребърните ще реагират, както се надявам? Дали ще видят предателството на Мейвън такова, каквото е всъщност? Или ще извърнат поглед?

— Пожари в Корвиум.

Кал се обляга на стъклото на пилотската кабина със зяпнала уста.

— В центъра на града и гетото на Ривър Таун — прокарва ръка през въздуха, объркан. — Бунтуват се.

Сърцето ми подскача, после потъва. *Войната започна. И нямаме представа каква може да бъде цената.*

Останалите в джета избухват в ликуване, ръкопляскане и непоносимо много ръкувания. Излизам от мястото си, като почти се препъвам, застъпвам краката си. Аз никога не се препъвам. Никога. Но едва успявам да стигна цяла до задния край на самолета. Вие ми се свят и ми се повдига, готова съм да оплискам цялата стена с вечерята, която така и не доизядох. Едната ми ръка намира метала и оставям хладината да ме успокои. *Донякъде върши работа, но главата ми още се върти. Ти искаше това. Чакаше това. Ти накара това да се случи. Това е сделката. Това е замяната.*

Толкова е трудно да поддържам контрола, който съм си изградила, че той започва да се разпада. Усещам всяко пулсиране на джета, всяко завъртане на двигателите. Разклонява се в главата ми като карта от бяло и пурпурно — толкова ярка, че е непоносима.

— Мер? — Килорн става от мястото си. Пристъпва към мен, протегнал едната си длан. Изглежда така, както Шейд в последните си мигове.

— Добре съм — лъжа аз.

Все едно удрям камбана. Кал се обръща на мястото си и в миг ме намира. Прекосява джета с решителни, целеустремени стъпки, ботушите му се удрят в металния под. Другите го пускат да мине, твърде изплашени, за да спрат принца на огъня. Аз не изпитвам такъв

страх и му обръщам гръб. Той ме извърта, без да си прави труда да бъде внимателен.

— Успокой се — казва троснато. Няма време за истерични пристъпи. Обзема ме порив да го изблъскам, но разбирам какво се опитва да направи. Кимвам, мъча се да се съглася, насилвам се да направя каквото казва. Това го възпира леко. — Мер, успокой се — повтаря този път само за мен: кротко, както си го спомням. Ако не е пулсирането на джетата, като нищо може да сме обратно в Резката, в нашата стая, в нашето легло, обгърнати в мечтите си. — Мер.

Алармата прозвучава секунди преди опашката на самолета да експлодира.

Силата ме събаря по гръб толкова силно, че пред очите ми изскачат звезди. Усещам вкус на кръв и чувствам пламтяща горещина. Ако не е Кал, огънят би ме изпепелил. Вместо това близва ръцете и гърба му, безобиден като майчино докосване. Уталожва се със същата бързина, с която се е разраснал, отблъснат от силата на Кал, изтлява до жарава. Но дори Кал не може да построи отново задната част на джет — или да ни предпази да не паднем от небето. Шумът заплашва да разцепи главата ми: реве като влак, пици с гласа на хиляда викове на банши. Държа се за каквото мога — метал или плът.

Когато зрението ми се прояснява, виждам черно небе и бронзови очи. Държим се един за друг — две деца, хванати в капана на падаща звезда. Навсякъде около нас „Блекрън“ се разпада пласт по пласт, къс по къс, всяко откъсване е поредното смразяващо кръвта пронизително скърцане. С всяка изминала секунда изчезва още от джетата, докато остават само тънки късчета метал. Смразяващо студено е, трудно е да се диша и е невъзможно да помръдна каквото и да е по своя воля. Вкопчвам се в решетката до себе си, държа се с последни сили. С притворени очи наблюдавам тъмната земя отдолу, приближаваща се все повече с всяка ужасяваща секунда. Край мен се стрелва сянка. Има електрическо сърце и блестящи криле. *Кученце.*

Стомахът ми се устремява надолу заедно с останките от „Блекрън“. Не мога да събера сили дори да изпищя. Другите обаче определено могат. Чувам ги всичките — крещат, молят, умоляват да бъдат пощадени от притеглянето на гравитацията. Цялата конструкция се разтърсва, придружена от познато дрънчене. Блъскащ се метал. *Променящ формата си.* С ахване осъзнавам какво ни се случва.

Джетът вече не е джет. А клетка, стоманен капан.
Гробница.

Ако можех да говоря, щях да кажа на Кал, че съжалявам, че го обичам, че се нуждая от него. Но вятърът и падането откриват дъха ми. Нямам повече думи. Докосването му е до болка познато, едната му ръка е върху врата ми, умолява ме да го погледна. Подобно на мен, той не може да говори. Но въпреки това чувам извинението му, а той разбира моето. Никой от нас не вижда нищо, освен другия. Нито светлините на Корвиум на хоризонта, нито земята, надигаща се да ни посрещне, или участта, която всеки миг ще ни сполети. Няма нищо, освен очите му. Блестят дори в тъмнината.

Вятърът е прекалено силен, раздира косата и кожата ми. Плитката, сплетена от майка ми, се е разплела, последният остатък от нея е издърпан. Питам се кой ли ще ѝ съобщи как съм умряла, дали някой изобщо ще разбере как сме загинали. Само каквато смърт измисли Мейвън. Сигурно това е идеята му — да ни убие заедно и да ни даде време да осъзнаем какво се задава.

Когато клетката спира изведнъж, изпищявам.

Под висящите ми ръце има вкочанена трева, която едва докосва връхчетата на пръстите ми. *Как?*, чудя се, докато се отдръпвам. Трудно ми е да запазя равновесие и падам. Клетката се разлюлява от движението ми като люлка, окачена на дърво.

— Не мърдай — изръмжава Кал и слага длан на тила ми. С другата се е вкопчил в стоманена решетка и тя сияе червена в юмука му.

Проследявам погледа му, поглеждам през горската поляна към хората, застанали в широк кръг около нас. Трудно е да сбъркам сребристите им коси. Магнитрони от Династия Самос. Те протягат ръце, движат се в унисон и клетката се спуска бавно. Пада през последните няколко сантиметра и всички изпискваме.

— Отпуснете.

Усещам гласа като мълния. Отхвърлям хватката на Кал и скачам на крака, спринтирам към ръба на клетката. Преди да успея да се блъсна в страната ѝ, решетките падат и инерцията, която съм набрала, ме отнася твърде надалече. Препъвам се, падам върху полузамръзналата трева, буксувам на колене. Някой ме ритва в лицето и ме просва в калта. Изстрелвам назъбена искра в посоката на

нападателя, но той е твърде бърз. Вместо това едно дърво се разцепва на трески и се прекатурва с оглушителен пукот.

Коляното на силноръкия ме удря в гърба, приковава ме с такава сила, че ми изкарва въздуха от дробовете. Странни на допир пръсти, облечени в найлон, може би ръкавици, се сключват около гърлото ми. Дращя с нокти хватката му, пускам искри, но изглежда, че това не върши работа. Той ме повдига без никакво усилие, принуждава ме да се изправа с мъка на пръсти, за да не се задуша. Опитвам се да изпищя, но е безполезно. Паниката ме пробожда като нож и очите ми се разтварят широко, търсят изход от положението. Вместо това виждам само приятелите си, все още ограничени от клетката, напразно дърпащи решетките.

Металът отново изскърцва пронизително, извива се и се къдри, всяка пръчка на решетките се превръща в свой собствен затвор. През едното си насинено око гледам как метални змии се сключват около Кал, Килорн и другите, окоават китките, глезените и вратовете им. Дори Брий, едър като мечка, няма как да се защити срещу извиващите се пръчки. Камерън се бори възможно най-упорито, заглушава магнитроните един след друг. Но те са твърде многобройни. Когато един пада, друг заема мястото му. Единствено Кал може да се съпротивлява истински, прогаря всяка решетка, която се приближи. Но той току-що падна от небето. В най-добрия случай е объркан, а от порезна рана над окото му тече кръв. Една пръчка от решетката го удря по тила и го просва в безсъзнание. Клепачите му потрепват и аз го призовавам със силата на волята си да се свести. Вместо това сребърните лиани се увиват около него, затягат се с всяка изминала секунда. Онази на гърлото му е най-ужасната от всички, впива се дълбоко — достатъчно, за да го удуши.

— Спри! — изричам задавено, обръщайки се към гласа. Сега се боря със собствените си немощни мускули, опитвам се да разкъсам хватката на силноръкия по старомодния начин. Нищо не би могло да е по-безплодно. — Спри!

— Не си в позиция да се пазариш, Мер.

Мейвън е потаен, крие се в тъмнината, в своите сенки. Гледам как силуетът му се приближава, забелязвам короната с шипове на главата му. Когато пристъпва в светлината на звездите, за миг изпитвам тръпка на задоволство. Лицето му не си пасва с уверения му провлечен

говор. Под очите му има кръгове, подобни на синини, а тънък слой пот покрива челото му. Смъртта на майка му е взела своето.

Ръцете около гърлото ми разхлабват малко хватката си, позволяват ми да дишам. Но все още вися, пръстите на краката ми се хлъзгат в студена трева и ледена кал.

Няма пазарлък, няма замяна.

— Той е твой брат — казвам, без да си правя труда да помисля. *Мейвън изобщо не го е грижа за това.*

— И? — той повдига една тъмна вежда.

На земята Килорн се гърчи, бори се с оковите си. В отговор те се стягат и той ахва, хриптейки. До него клепачите на Кал изпърхват. Идва на себе си — и тогава Мейвън със сигурност ще го убие. Нямам време, абсолютно никакво време. Бих дала всичко да опазя живи тези двамата, всичко.

С една последна експлозия на гняв, страх и отчаяние се оставям да се отприщя. Убих Елара Мерандус. Би трябвало да мога да убия сина и войниците й. Но силноръкият е готов за мен и стиска. Ръкавиците му издържат, предпазват кожата му от мълниците ми, правят точно онова, за което са изработени. Ахвам, притисната от хватката му, опитвам се да се провикна към небето над нас. Но пред очите ми плуват петна, а в ушите ми пулсът ми тупти лениво. Той ще ме удуши, преди облаците да успеят да се съберат. А другите ще умрат с мен.

Ще направя всичко да го опазя жив. Да го задържа при мен. Да не бъда сама.

Мълнията ми никога не е изглеждала толкова слаба или унила. Искрите гаснат бавно като биенето на умиращо сърце.

— Имам нещо, което да разменя — прошепвам дрезгаво.

— О? — Мейвън прави още една стъпка. От присъствието му по кожата ми полазват тръпки. — Казвай.

Яката ми отново се разхлабва. Но силноръкият впива палец във вената на гърлото ми в жест на открита заплаха.

— Ще се бия с теб до последно — казвам. — Всички ще се бием и ще умрем, докато го правим. Може дори да те вземем с нас точно както майка ти.

Клепачите на Мейвън потрепват — единственото, което издава болката му.

— Ще бъдете наказани за това, помни ми думите.

Палецът реагира подобаващо, натиска по-силно, вероятно оставя впечатляваща синина. Но това не е наказанието, за което говори, ни най-малко. Това, което ни е подготвил, ще бъде много, много по-лошо.

Решетките около китките на Кал почервеняват, сияят от горещина. Притворените му очи отразяват звездната светлина, докато ме наблюдава със затаен дъх. Искане ми се да можех да му кажа да лежи неподвижно, да ме остави да направя каквото трябва. Да ми позволи да го спася, както той ме спаси толкова много пъти.

До него Килорн застива неподвижно. Той ме познава по-добре от всеки и ясно разбира изражението ми. Бавно челюстта му се стяга и той поклаща глава на една, после на друга страна.

— Пусни ги, остави ги живи — прошепвам. Усещам ръцете на силноръкия като вериги и си ги представям как пропълзват по всеки сантиметър от тялото ми, извиват се като железни змии.

— Мер, не знам дали разбираш определението на думата *размяна* — подмята подигравателно Мейвън и упорства още повече. — *Ти също* трябва да ми дадеш нещо.

Няма да се върна при него заради никого. Казах това на Кал веднъж, след като оцелях от резонатора, и той осъзна за какво е всичко това.

Предай се, пишеше в бележката на Мейвън, в която ме молеше да се върна.

— Ние няма да се бием. Аз няма да се бия. — Когато силноръкият ме пуска, стените ми се разпадат. Навеждам глава, неспособна да вдигна поглед. Сякаш се покланям. *Това е моята сделка.* — Пусни останалите и ще бъда твоя пленница. Ще се предам. Ще се върна.

Съсредоточавам се върху ръцете си на тревата. Студенината на скрежа ми е позната. Призовава сърцето ми и дупката, която расте там. Ръката на Мейвън е топла под брадичката ми, изгаря ме с отвратителна топлина. Това, че се осмелява да ме докосне, е мрачно послание. Той не се бои от Мълниеносното момиче или поне иска да изглежда така. Принуждава ме да го погледна и не виждам нищо от момчето, което беше някога. Има единствено тъмнина.

— Мер, не! Не ставай глупачка! — едва чувам Килорн, който сега ме умолява. Воят в главата ми е толкова силен, толкова мъчителен. Не съскането на електричество, а нещо друго вътре в мен. Собствените

ми нерви, които протестират, крещат. Но в същото време изпитвам противно и извратено облекчение. Толкова много жертви бяха направени заради мен, заради моите избори. Съвсем честно е на свой ред аз да направя нещо и да приема наказанието, което съдбата ми е подготвила.

Мейвън умее да ме разчита добре, търси лъжа, която не съществува. А аз правя същото. Въпреки позирането си той се страхува от това, което направих, от думите на Мълниеносното момиче и отражението, което имат. Дойде тук да ме убие, да ме прати в гроба. Сега откри по-важна плячка. А аз му я дадох доброволно. Той е изменник по природа, но това е сделка, която иска да изпълни. Виждам го в очите му; чух го в бележките му. Той иска *мен* и е готов да направи всичко, за да се сдобие отново с контрол над мен.

Килорн се гърчи, за да се освободи от оковите си, но няма никаква полза.

— Кал, направи нещо! — крещи той, хвърля се към тялото до себе си. Оковите им издрънчават заедно с глухо отекване. — Не й позволявай!

Не мога да го погледна. Искам да ме запомни различно. На крака, владееща положението. Не така.

— Имаме ли сделка? — принизена съм до просякиня, умоляваща Мейвън да ме затвори отново в позлатената си клетка. — Държиш ли на думата си?

Над мен Мейвън се усмихва, когато го цитирам. Зъбите му проблясват.

Сега другите крещат, тресат се в оковите си. Не чувам нищо от това. Умът ми се е затворил за всичко, освен замяната, която съм готова да направя. Предполагам, че Джон е предвидил това.

Ръката на Мейвън се премества от брадичката към гърлото ми. Хватката му се затяга. По-лека от тази на силноръкия, но много по-болезнена.

— Имаме сделка.

ЕПИЛОГ

Минават дни. Поне си мисля, че са дни. Прекарвам повечето си време във вцепенена слепота, подвластна на резонатора. Вече не боли толкова много. Тъмничарите ми са усъвършенствали така наречената доза и го използват, за да ме държат в безсъзнание, но не и да ми причиняват разцепваща черепа ми болка. Всеки път, когато дойда на себе си и пред очите ми плуват петна, през които виждам мъже в бели халати, те завъртат циферблата и устройството отново започва да цъка. Насекомото дълбае в мозъка ми, щрака, винаги щрака. Понякога имам чувството, че някой ме дърпа, но никога не е достатъчно, за да се събудя напълно. Понякога чувам гласа на Мейвън. Тогава белият затвор става черно-червен: и двата цвята са твърде силни и непоносими.

Този път, когато идвам в съзнание, нищо не щрака. Светът е твърде ярък и леко размазан, но не потъвам отново. Събуждам се истински.

Веригите ми са прозрачни, вероятно пластмасови или дори от диамантено стъкло. Оковават глезените и китките ми толкова стегнато, че е неудобно, но достатъчно хлабаво, за да не спират кръвообращението. Оковите на ръцете са най-ужасната част, остри и стържещи по чувствителната плът. От плитките ожулвания, причинени от жилещите вериги, се процежда кръв. Червеното сякаш хапе в контраст с бледия цвят на тънката ми права рокля и никой не си прави труда да го избърше. Сега, когато Мейвън не може да скрие каква съм, трябва да го покаже пред целия свят заради какъвто там коварен план е замислил сега. Веригите прозвънват и осъзнавам, че съм в брониран транспортър и той се движи. Сигурно се използва за превоз на затворници, защото няма прозорци, а по стените има халки. Веригите ми са закачени за една от тях и се полюшват леко.

Срещу мен са двамата мъже в бяло, и двамата — плешиви като яйца. Имат стряскаща прилика с инструктор Арвън. Негови братя или братовчеди най-вероятно. Това обяснява вкочаняващото усещане и

факта, че ми е трудно да дишам. Тези мъже заглушават способността ми, държат ме като заложенка в собствената ми кожа. Странно, че им трябва и вериги. Без мълнията си аз съм просто едно седемнайсетгодишно момиче, вече почти на осемнайсет. Не мога да съдържа усмивката си. Ще прекарам рождения си ден като доброволна затворница. По това време миналата година мислех, че ще потеглям към бойния фронт. Сега се отправям кой знае накъде, заключена в клатушка с транспортър с двама мъже, на които много им се ще да ме убият. Не е особен напредък.

И предполагам, че Мейвън имаше право. Той ме предупреди, че ще прекараме следващия ми рожден ден заедно. Изглежда, че наистина е човек, който държи на думата си.

— Какъв ден е? — питам, но никой от тях не отговаря. Дори не мигват. Съсредоточаването им върху мен, върху заглушаването на това, което съм, е свършено и ненарушимо.

Отвън някакъв странен, приглушен рев започва да се усилива. Не мога да определя какъв е и не искам да прехосвам енергия в опити да го направя. Сигурна съм, че ще разбере съвсем скоро.

Не греша. След още няколко минути транспортърът бавно спира и грубо отварят задната врата. Ревът идва от тълпа, нетърпелива и любопитна. За една ужасяваща секунда се питам дали ме изпращат обратно в Кулата на костите, на арената, където Мейвън се опита да нареди да ме убият. *Сигурно иска да довърши работата.* Някой откачва веригите ми от халката, дърпа грубо, тегли ме напред. Едва не изпадам от транспортъра, но един от заглушителите от Династия Арвън ме улавя в последния момент. Не от любезност, а по необходимост. Сигурно изглеждам опасна като някогашното Мълниеносно момиче. Никого не го е грижа за един слаб и немощен пленник. Никой не подмята зловни забележки на хленчещ страхливец. Искат да видят един принизен завоевател, жив трофей. Защото сега съм именно това.

Доброволно влязох в тази клетка.

Винаги така правя.

Тялото ми потръпва, когато осъзнавам къде съм.

Мостът на Арчън. Веднъж го гледах как рухва и изгаря, но символът на мощ и сила е построен отново. И трябва да го прекося с изпорязани и боси крака, с веригите и похитителите си до мен. Взирам

се в земята, неспособна да вдигна поглед. Не искам да виждам лицата на толкова много хора, толкова много камери. Не мога да им позволя да видят как се пречупвам. Това иска Мейвън, а аз никога няма да му го дам.

Мислех, че ще е лесно да съм изложена на показ — в края на краищата досега вече съм свикнала. Но това е много по-ужасно отпреди. Тръпките на облекчение, които изпитах на горската поляна, вече са изчезнали, отстъпили са място на ужас. Всички очи пълзят по мен, търсят пукнатините в прочутото ми лице. Намират много. Опитвам се да не слушам виковете им, и за няколко секунди успявам. После осъзнавам какво казват, и ужасните неща, които вдигат, за да ги видя. *Имена. Снимки. Всички мъртви или изчезнали Сребърни.* Имах пръст в съдбата на всички тях. Те ми крещат, замерват ме с думи, които ме раняват повече от който и да е предмет.

Докато стигна до далечния край на моста и претъпкания Площад на Цезар, сълзите вече текат твърде бързо и силно, за да ги спра. Всички виждат. С всяка стъпка тялото ми се стяга. Посягам към онова, което не мога да имам, към способността, която не може да ме спаси. Едва дишам, сякаш клупът вече е затегнат на шията ми. *Какво направих?*

На стъпалата на двореца Уайтфайър са се събрали много хора, нетърпеливи да видят падението ми. Всички благородници и генерали са в траурно черно, този път заради кралицата. Роклята на самата Еванджелин е трудна за пренебрегване — кристални шипове в полунощно черно, проблясващи, докато се движи.

Само един човек носи сиво — единствения цвят, който му приляга. *Джон.* По някакъв начин той стои с останалите от тях и гледа как се приближавам. В очите му, кървавочервени, се съдържа извинение, което никога няма да приема. *Изобщо не биваше да го оставям да си тръгне.* Изругавам полугласно.

Веднъж той каза, че ще се издигна сама. Сега знам, че е лъгал. Защото определено паднах.

Предният край на платформата е празен, издигнат над всичко друго. Подходящо място за екзекуция, ако Мейвън има такова намерение. Той седи там, чака, седнал на трон, който не разпознавам.

Тъмничарите ми ме дърпат към него, принуждават ме да се приближа към краля. Питам се дали ще ме убие пред всички и ще

обагри стъпалата на двореца си с кръвта ми. Трепвам, когато се изправа. Осъзнавам, че стоим един срещу друг като годеници, строги и сами, пред множество от лица. Но това не е сватба. Това може да е моето погребение, моят край.

Нещо проблясва в хватката му. *Мечът на баща му? Секира на палач?* Вместо това усещам студ, от който потръпвам, когато той закопчава предмета на шията ми. *Нашийник*. Украсен със скъпоценни камъни, позлатен, с остри ръбове, красив ужасен предмет. През замъгления ми от сълзи поглед ми е трудно да виждам, докато вече не съм сигурна в нищо, освен в облекения в черна броня крал пред мен и дамгата, която пари ключицата ми.

Към нашийника е прикрепена верига. Повод. *Не съм нищо повече от куче*. Той я държи здраво в юмрука си и очаквам да ме извлече от платформата. Вместо това стои непоклатимо.

Дръпва леко, изпробва веригата в ръката си и ме кара да се препъна към него. Острите върхове на нашийника се впиват в кожата ми. Едва не се задавям.

— Ти изложи тялото ѝ на показ — устните му докосват съвсем леко ухото ми, докато изрича с усилие думите през стиснати зъби. Гласът му вибрира от болка. — Ще ти причиня същото.

Изражението му е неразгадаемо, но е ясно какво има предвид. С една ръка посочва към краката си. Пръстите му са по-бели, отколкото си спомням.

Подчинявам му се.

Коленича.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.